

www.e-rara.ch

**Ōrigenous dialogos kata Markiōnistōn, ē peri tēs eis theon orthēs
pisteōs**

Origenes

Basileae, anno Christi 1673

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-32693>

Ōrigenous dialogos kata Markiōnistōn = Origenis dialogus contra Marcionitas

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ΩΡΙΓΕΝΟΥΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΙΩΝΙΣΤΩΝ.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΣ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΩΡΕΙΓΕΝΗΣ,
 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΟΡΘΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
 ΠΡΟΣ ΜΕΓΕΘΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΝ, ΔΡΟΣΕΡΙΟΝ, ΟΥΑΛΕΝΤΑ & ΜΑ-
 ΡΕΙΝΟΝ ΤΕΣ ΑΙΡΕΤΙΚΑΣ, ΕΚΑΣΤΗ ΜΕΝ ΙΔΙΑΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΠΑΡΗΣΑΜΕ-
 ΝΑΣ, ΚΑΚΟΘΩΣ ὁσυνελθόντων ὁμοθυμαδὸν πρὸς τὸν Αἰδα-
 μάτιον. * ἠξήσαντο ὅπαντες φιλόσοφον ἑλλῶνα, Ἐυ-
 τρώπιον ὄνοματι, ἐκάστη τῶν λόγων κριτῶν γενόμενον.
 Ἐν οἷς Εὐτροπίου, ὁξεταζομένης τῆς δισεβείας, ἐπέδθη
 τῇ ἀληθείᾳ, καὶ γέγονε χριστιανός, καὶ πολλοὶ σὺ αὐτῷ
 ἑλλῶνες & αἰρετικοὶ ἰὼ γὰρ μετ' αὐτῷ συγκεκροτη-
 μένον ἀκροατήριον ἢ ὅτι νίκη τῆς καθολικῆς γέγονεν ἐκ-
 κλησίας, καὶ διεσπάρθη τῷ αἰρετικῶν τὸ φρόνη-
 μαὸς * χυθὲς καὶ πρὸς ὄσωπον ἀνέμῳ.

1. ἠξήσαντο. 10.
 al. χυθ. Vid. Not.

ORIGENIS

DIALOGUS CONTRA MARCIONITAS.

A *Damantii, qui & Origenes, DE RECTA IN DEUM FIDE*
Disceptatio, contra Megethium, & Marcum, Drosferium, Va-
lentem, & Marinum, hæreticos; singulis hæresin suam defen-
dentibus: conjunctisque animis, ut adversus Adamantium de
religione disputationem instituerent, malitiosè convenienti-
bus. Adoptarunt autem sibi omnes Philosophum græcum,
Eutropium nomine, omnium dictorum moderatorem. Unde
Eutropius, causâ religionis pertractatâ, persuasus veritate, eva-
fit Christianus; & cum eo Græci pariter multi, etiam hæretici.
Erat enim cum illis Auditorium, communi quasi conspiratio-
ne coactum. Victoria demum penes Ecclesiam Catholicam
 fuit: atque, non secus quàm * *gluma à facie venti,*
 hæreticorum dissipata fuit superba
 calliditas.

al. pulvis.
 Psal. 34. 6.
 al. 35. 5.

A

SECTIO

SECTIO PRIMA,
in quâ differentes introducuntur

ADAMANTIUS, Orthodoxus: MEGETHIUS, Marcionita:
& EUIROPIUS, Judex.

Proloqui-
um.

Α' ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ. Οἱ τὸν
Φιλαλήθη καὶ Φιλάνθρωπον
τρόπον μετὰδιώκοντες, καὶ τὴν τῶδε
τῆς κόσμου δίοδον οὐ μάλα βίβην
ἐθέλοντες, ἵπτι τὴν ἀξίερασον καὶ
ἀξιάλαστον πίσιν τὴν εἰς Θεὸν ἀφο-
ρῶντες, ἐγκρατεῖς τῆς ἀμείνου Θεοῦ καὶ
τελειοτάτης δόξης γίγνονται· τῶ-
ναντίον δὲ οἱ ἀσπύτω γνώμη, καὶ
περιέργω γνώσει, καὶ ἀνοήτῳ λο-
γισμῷ, ἀδρόξιαν ἀντὶ δόξης Θεῷ
πεθεύμενοι. Ὅθεν μοι δοκεῖ, ἔμι-
κρον κίνδυνον εἶναι τῶν τῆς Ἱπ-
σφαλῆς καὶ Φαύλης εἰς Θεὸν πί-
στεως· βάσιν γὰρ οἶμαι καὶ ἐδραΐω-
μα εἶναι πασῶν τῶν δόξεων τὴν
ἀρμόζουσαν Θεῷ δόξαν τε καὶ πίσιν·
ἴθι, εἰ σοι δοκεῖ, ἐχάμεθα τῆ
λόγῳ.

ΜΕΓΕΘΙΟΣ. Προλαβὼν ὁ
ἀδελφός Ἀδαμάντιος, τὸν ὑπὲρ
ἐμῶ λόγον ἐποιήσατο· οἶδαμεν γὰρ
καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ πίστις πάντων διαφέ-
ρει, καὶ ὁρτὴ εἰς Θεὸν δόξα· ἡ δὲ ἐν
τὸν δόξασην ἐπακρίσανται ἀμφότε-
ρων δοκιμάσαι, ἐν τίνι ἐστὶν ἡ ἀληθῆς
καὶ δικαία πίστις. Δειξάτω γὰρ, ὅτι
μᾶλλον βλασφημεῖται τὸν Θεόν,
ἢ ὑπὲρ δόξαζετε· καὶ τὸν μὲν ἀλη-
θινὸν Θεόν, ὅντα ἀγαθόν, γνωρίζειν ἔ-
θέλετε· ἕτερον δὲ ἀντὶ τῆς ἀγαθῆς

ADAMANTIUS. Qui studio
veritatis ducuntur, & huma-
nitate morum confectantur, qui-
que hujus mundi curriculum be-
nè decursuri sunt; simulque in
eam, quæ maximè digna est amo-
re & admiratione, fidem de Deo,
intuentur; illi præstantioris qui-
dem & perfectissimæ gloriæ com-
potes sunt. Contrà verò, qui ani-
mo instabiles, scientiâ curiosi, ra-
tione devii sunt; pro gloriâ, Deum
etiam ignominia afficiunt. Ex quo
mihi videtur non parvum pericu-
lum creare istorum lubrica & pra-
va de Deo fides: Deo enim con-
gruentem existimationem, & fi-
dem, basim virtutum omnium &
firmamentum censeo. Quocirca
tentemus rem sermonibus, siqui-
dem tibi visum fit.

MEGETHIUS. Quæ præfatus
est frater Adamantius, pro me dixit.
Scimus enim & nos, Fidem & re-
ctam de Deo existimationem re-
bus omnibus antestare: quare ad
disceptatorē aliquem res deferen-
da est, qui utroque audito diju-
dicet, in utro sit vera & legitima
fides. Ostendam enim, vos Deum
magis blasphemare, quàm hono-
rem ei tribuere. Certè verum
Deum, qui bonus est, non noscere
vultis; sed alium, loco illius Boni,

δοξάζει

δρξάζειν ἐπέλεθε· λέγοντ' ὁ Χρισ-
τὸς· ἔδεις ἀγαθός, εἰ μὴ εἶς ὁ Πατήρ.

ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ. Ἀμφότεροι αἰ-
ρεῖσθε με δικάστη;

ΑΔΑΜ. Ἀμφότεροι.

ΕΥΤ. Ἐμμένετε τῇ ἐμῇ κρίσει;

ΜΕΓ. Ἐμμένω, καὶ σοιχῶταῖς
σοῖς ἀποφάσσειν.

ΑΔΑΜ. Ἐπίδρξοι καὶ ἔχ' οἱ τυ-
χόντες ἀκραταὶ πάρεσιν· εἶγε καὶ
αὐτοῖς παραστῆ ἢ ὑπὸ σε κρίσις,
δικαίως περφερομένη, ἐμμένω καὶ
αὐτὸς τοῖς ὑπὸ σε μετὰ ἀληθείας
λεγομένοις.

ΜΕΓ. Βάλε, πρῶτον ἐμὲ ἐξετά-
σαι ἐκ τῶν γραφῶν;

ΑΔΑΜ. Ὁ εἰσοδάω πρῶτον
Μεγέθι· ὅπως ποτὲ δρξάζει, ἢ
ἔτις ἢ ἐξέτασις, καὶ ἢ ἀπόδραξις τῶν
εἰσοδέτων, ἐκ τῶν γραφῶν γήνηται.

ΜΕΓ. Ὁ εἰσοδάω πρῶτον Ἀδα-
μάνη, αὐτὸς γὰρ καὶ κατήρξατο
τῆς λόγῃ.

ΕΥΤΡ. Ἐυλογίον ἐστὶ τὸν περαρ-
ξάμενον αὐτὸν εἰσοδάω.

ΑΔΑΜ. Ἐνα Θεὸν καὶ κτίσιν
καὶ δημιουργὸν τῶν πάντων εἶναι πε-
πίσθακα, ἔτιν ἐξ αὐτῆς Θεὸν λόγον,
ὁμοῦσιον, αἰεὶ ὄντα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων
καιρῶν ἀνθρώπων ἐκ Μαρίας ἀνα-
λαβόντα, καὶ τῆτον σαρρωθέντα καὶ
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Πισθῶ δὲ καὶ
τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, τῷ αἰεὶ ὄντι.
Ὁ εἰσοδάω ἢ ἐστ'.

ΜΕΓ. Ἐγὼ φημι εἶναι τρεῖς ἀρ-
χάς, Θεὸν τὸν Πατέρα Ἰησοῦ ἀγα-
θόν, καὶ ἄλλον τὸν δημιουργόν, καὶ

extollere studetis : cū Christus
affirmet, *Nemo bonus, nisi unus Pater.* Luc. 18. 19.

EUTROPIUS. An uterque me
legitis in iudicem?

ADAM. Uterque.

EUTR. An meo etiam iudicio
stabitis?

MEG. Stabo, tuamque sequar
sententiam.

ADAM. Celebres & haud vul-
gares auscultatores ad sunt: quod
si etiam illis tuum iudicium pro-
baveris, iuste prolatum; stabo &
ego iis, quæ abs Te secundum ver-
itatem dicentur.

MEG. Vis, ut primum ego è Scri-
pturis hanc ordiar disquisitionē?

ADAM. Imò primum instituat
Megethius aliquam opinionis suæ
delineationem: ut sic eorum, quæ
posita sunt, demonstratio è Scri-
pturis sumatur.

MEG. Quinimò Adamantius de-
finiat nobis prior, quippe is quo-
que fuit exorsus sermonem.

EUTR. Æquum est; ut, qui or-
sus sit prior, ipse prior quoque de-
finiat.

ADAM. Credo, unum Deum
omnium conditorem esse & opi-
ficem, & qui ab illo est Deum Ver-
bum, consubstantialem, juxtaque
perennem; eumque extremis tem-
poribus hominem ex Mariâ assum-
fisse, & hunc in crucē actum, & ex-
citatum à mortuis. Credo etiā Spi-
ritui sancto, qui in omnem æterni-
tatē existit. Nunc definiat & iste.

MEG. Ego Tria esse principia sta-
tuo, Deum Patrem Christi Bonū,
& alium Conditorem, porro ab his

ἔπερον τὸν πονηρὸν ὁ γὰρ ἀγαθὸς, ἔτε
δημιουργός ἐστι τῶν κακῶν, ἔτε ἐκ
γοναϊκῶς γενένηται, ἔτε ὁ κόσμος
ἔτ' ἐξ αὐτῆς δεδημιουργήθη· ἀλ-
λότριον ἢ πάσης κακίας, καὶ πατὴρ
τῆς δημιουργήματι. Ἐδέξω ταῦθ'
ἔτως ἔχειν.

ἌΔΑΜ. Ἀρχαῖς ἔφησεν εἶναι
τρεῖς αἰτιολογίαι, ὁ ἐπιγείλω, πη-
ρῶσαι ἀρχὴ γὰρ μοι δοκεῖ λέγεσθαι,
ἀλλὰ τὸ ἀρχεῖν πῶς ὡσπερ καὶ κύ-
ριον λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸ κυριεύειν π-
νῶν τίνος τίνου ἀρχεσθαι αἱ τρεῖς ἀρ-
χαί; διποκρένε.

ΜΕΓ. Ἡ ἀγαθὴ δέχη, τὴν Χρυσίαν
νῶν ἀρχή; ἢ τὴν δημιουργικήν, τὴν Ἰσραη-
λίαν ἢ τὴν πονηρὰν, τὴν Ἐθνικῶν.

ἌΔΑΜ. Ὁμοφρονες καὶ κωνῶν
εἰσιν οἱ τρεῖς, ἢ ἕδον κωνῶν ἔχουσι πρὸς
ἀλλήλους;

ΜΕΓ. Οὐδὲν κωνῶν ἔχουσι πρὸς
ἀλλήλους.

ἌΔΑΜ. Οἱ τρεῖς ἵπτι τὸ αὐτὸ γε-
νόμενοι ἐπλάσθησαν ἢ ἐδημιουργήθησαν τὰς
ἀνθρώπους, ἢ ἕκαστος αὐτῶ ἐκί-
σε τὸν ἀνθρώπον, ἢ καὶ ἀρχή;

ΜΕΓ. Οὐχ οἱ τρεῖς ἐκίσθησαν τὰς
ἀνθρώπους, ἀλλ' οἷς.

ἌΔΑΜ. Ποῖ τῶν τριῶν;

ΜΕΓ. Ὁ τῶν Ἰσραηλίων.

ἌΔΑΜ. Τῆς τῶν Ἰσραηλίων θεῶν κί-
σθησαν τὰς ἀνθρώπους, καὶ ποῖον τρέ-
πον, ἢ ποῖαν αἰτίαν ἀρχεσθαι ὁ ἀ-
γαθὸς, Ἐὐπνοῦς, τῶν ἀνθρώπων;
δείκνυ' γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ὁ δημιουργ-
γὸς ἀγαθὸς· εἰ μὲν ἐκῶν συνεχώρη-
σεν αὐτοῖς τὰ, καὶ τῶν ἰδίων ἀρχεῖν, ἔσται

diversum, Malum. Nam Bonus il-
le nec malorum est effector, neque
prognatus ex muliere, nec mun-
dus iste ab eo est conditus; sed ab
omni nequitiâ & operatione alienus
est: atque hæc ita esse demon-
strabo.

ADAM. Tria dixit esse principia:
necesse est, ut, quod promissisti, ex-
pleas. Nomen enim Principii mihi
videtur esse dictum, quod nimi-
rum præsit alicui: quomodo &
Dominus appellatur, quod cui-
piam dominetur: responde igitur,
in quos principatum obtineant
tria hæc principia?

MEG. Principium illud Bonum,
præest Christianis; Operans autem,
Judæis; at Malum, Ethnicis.

ADAM. Sunt ne hi Tres ejusdem
animi & sententię, ac inter se So-
cii participantes; an commune in-
vicem nihil habent?

MEG. Nihil inter se habent
commune.

ADAM. An tres illi pariter ad
fingendos formandosq; homines
convenerunt; vel separatim quisq;
sibi creavit hominem, in quem
principatum habeat?

MEG. Non illi tres creaverunt
homines, sed Unus.

ADAM. Quis ille de tribus?

MEG. Ille Judæorum.

ADAM. Quum Judæorum Deus
homines creavit, quo modo, aut
quâ de causâ, Bonus ille simulque
Malus hominibus præfident? Ete-
nim ex utroq; doceri potest, con-
ditorem illum Bonum esse. Si enim
illis concesserit volens, ut præfint
ἐξ ἀνά-

ἐξ ἀνάγκης ὁ Δημιουργὸς ἀγαθὸς, ὁ
τὰ ἴδια ἀλλοτρείοις χαροτάμενος.
Εἰ ἢ καὶ ἀδιωαμίαν τῷ Δημιουργῷ
ὁ ἀγαθὸς ἔσθ' ὁ πονηρὸς ἀφῆρπασεν,
ἔσθ' ἔστι πονηροί, οἳ τῷ ἀλλοτρείων
ἐφιεμενοι.

ΕΥΤΡ. Ἀγαθὸν λέγεις τ' ἀρπάσσει-
ται τὰ τῷ Δημιουργῷ, καὶ ἄρχονται τῶν
ἀλλοτρείων; πῶς οἷόν τέ ἐστιν ἀγαθὸν
λέγεσθαι, τὸν τὰ ἀλλοτρεία ἀρπά-
ζονται;

ΜΕΓ. Οὐχ ἤρπασεν, ἀλλ' ἐλεήσας,
ἔπεμψε τὸν υἱὸν ὡς ἀγαθὸν, καὶ ἐρρύσα-
το ἡμᾶς.

ἌΔΑΜ. Τὸ ἐλεῆν πᾶσι, συμπα-
θεῖα τις πρὸς τὸ οἰκείον ἐστὶν γνο-
μική συνεπάθησεν ἔν ὁ ἀγαθὸς ἰδίῳις,
ἢ ἀλλοτρείοις;

ΜΕΓ. Ἀλλοτρείοις.

ἌΔΑΜ. Ὡς καλοῖς * συνεπάθη-
σαν, ἢ ὡς κακοῖς;

ΜΕΓ. Ὡς ἀμαρτωλοῖς.

ἌΔΑΜ. Πρὸν ἢ ἀμαρτωλοῖσιν
οἱ ἄνθρωποι, καλοὶ πρὸς τῷ Δη-
μιουργῷ ἐκτίσθησαν, ἢ κακοί; Ὡς
ἐν καλῶν ἐπεθύμησεν, ἢ ὡς κα-
κῶν; Εἰ μὲν ἐν ὡς κακῶν, ἔσται
κακῶν ἴπιθυμητής. ἀγαθὸς ἢ κα-
κῶν οὐκ ἴπιθυμεῖ εἰ δὲ ὡς ἀγα-
θῶν, ἔσται ὁ Δημιουργὸς ἀγαθῶν
ποιοητής, ἐκ ἐν ἀγαθός. Ἐξ ὧν γὰρ
πράξις τις, τὰς πρῶτον ἰσχυροῦς λαμ-
βάνει ἐλεήμων οὐκ τῷ ἐλεῆν, ἔσθ' ὡς
ἀλλὰ ὁμοίως.

ΜΕΓ. Οὐτε ὡς ἀγαθῶν, ἔτε
ὡς κακῶν, ἀλλὰ ἀπλαγχμωδῶς
ἠλέησεν.

iis, qui non sunt eorum proprii; bonus
ut sit, necesse est, Conditor ille, utp.
qui etiā propria concedit alienis.
Quod si Bonus ille pariter ac Ma-
lus, propter imbecillitatem illius
Opificis, principatum ei eriperint;
erunt utique isti mali, ut qui res
alienas appetunt.

EUTR. An bonum prædicas, qui
rapit Conditori quæ ipsius sunt,
& imperium sibi fumit in alienos?
Quomodo fieri potest, ut Bonus
dicatur is, qui rapit aliena?

MEG. Non rapuit; sed misera-
tus, filium suum misit ut Bonum,
& nos liberavit.

ADAM. Misereri alicujus, est
quidam consensus doloris erga id,
quod nostrum est. Commiseratione
ergo hac usus est Bonus in suos,
vel in alienos?

MEG. In alienos.

ADAM. Nunquid illis condoluit
tanquam bonis, an ut malis?

MEG. Velut peccatoribus.

ADAM. Antequam peccavissent
homines, probi ne sunt effecti à
Conditor illo, vel improbi? An
igitur tanquam bonos appetivit,
vel tanquam malos? Si ut malos,
est jam malorum expetitor. At
Bonus nequaquam expetit malos.
Sin tanquā bonos, ergo erit Con-
ditor ille effector bonorum: ergo
etiam Bonus. Nam, ex iis, quæ quis
facit, nomen accipere solet: ut Mi-
sericors à miserendo dicitur, &
cætera similiter.

MEG. Nec certè tanquam bonos
eos expetivit, nec ut malos; sed totis
visceribus motus comiserabatur.

ΕΥΤΡ. βέλε^ϛ λέγειν Μεγάθι^ϛ,
ὅτι ἔτε ἡμέρα, ἔτε νύξ· ἀλλά π μέ-
σον τῶν ἐρμηνεύσάτω ἔν, τί ἐστιν
ὁ λέγει, εἰ μήτε καλὸς λέγει τῶν ἀλ-
θρώπων ἐκτίδων, μήτε κακός. τί
ἔν ἐστιν μέγξυ καλῶ τε καὶ
κακῶ;

ΜΕΓ. Ταῦτα σφίσματα ἐστίν,
ἐγὼ γὰρ διεκινύω ἀπὸ τῶν φωνῶν, ὅτι
τρῆς εἰσὶν δέχαι.

ἌΔΑΜ. Ἴσοθνεῖς εἰσὶν αἱ τρεῖς
δέχαι, ἢ ἀτέρα πατρὸς διενήνοχε;

ΜΕΓ. Μὴ γήροιο, ὅσα εἰσὶν ἴσοι.

ἌΔΑΜ. Ποία ἔν προφερε-
στέρα;

ΜΕΓ. Ἡ τῶν ἀγαθῶν ἰχυροτέρα.

ἌΔΑΜ. Ἰπότεν^ϛ αἱ ἀτονώτεραι
δέχαι τῆ ἰχυροτέρα, ἢ ἔ;

ΜΕΓ. Ἰπότεν^ϛ.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔν βέλησιν τῶν
κρείττων^ϛ αἱ ἥπιονες δέχαι πάντα
πράξιον;

ΜΕΓ. Οὐκ ἔν βέλησιν αὐτῶν ἔτοι-
πέ πονηρὰ πρᾶξιον· ἀπαξ δὲ
ἰχυρότερον^ϛ αὐτῶν ἐστίν· ἔ γὰρ ὁ ἐλ-
θὼν Χριστὸς ἐ τὸν διάβολον ἐνίκησε,
καὶ τὰ τῶν δημιουργῶν δόγματα ἀνέ-
τρεψε.

ἌΔΑΜ. Κατὰ βέλησιν τῶν ἀγαθῶν
εἰσὶν ἔτοι;

ΜΕΓ. Οὐ.

ἌΔΑΜ. Ἀγνοεῖ ἔν, ὅτι εἰσὶν;

ΜΕΓ. Οὐκ ἀγνοεῖ.

ΕΥΤΡ. Ἐφης, ἰχυρότερον εἶναι
τὸ ἀγαθὸν ἄλλως ἢ, καὶ μὴ βελησμον
αὐτῶν εἶναι· πῶς τὸν τῶν ἐν-
δεχῶν; εἰ γὰρ ἐστίν αὐτῶν ἰχυρός, καὶ

EUTR. Hoc scilicet vult dicere
Megethins : neque diem esse , ne-
que noctem , sed quiddam inter
hæc medium. Explicet igitur,
quid sit, quod dicit ; homines, ne-
que bonos, neque malos, esse con-
ditos. Quid ergo est medium in-
ter bonum ac malum ?

MEG. Captiones istæ sunt: Ego
verò è Scripturis demonstrabo,
Tria esse principia.

ADAM. Hæc tria tua Principia,
æqualia ne potestate sunt, an alia
præstant aliis ?

MEG. Absit : non sunt æqualia.

ADAM. Quod nam ergo est præ-
stantius ?

MEG. Boni Principium multo
est valentius.

ADAM. An debiliora Principia
sunt robustiori subjecta, nec ne ?

MEG. Subjecta sunt.

ADAM. Itaque pro arbitrio præ-
stantioris, inferiora principia exe-
quuntur omnia ?

MEG. [Nequaquam pro volun- [Pico'
tate illius, isti mala patrant :] sed defunt]
omnino est illis potentior. Ete-
nim ipse Christus adveniens vi-
cit diabolum, & Conditoris ever-
tit dogmata.

ADAM. An pro voluntate illius
Boni, existunt etiam isti ?

[MEG. Non.

[Pico

ADAM. Ignorat ergo, illos esse?] def.]

MEG. Non ignorat.

EUTR. Dicis, fortiorem esse illū
Bonum : præterea, nolle illos esse.
Quo igitur pacto fieri hoc potest ?
Si enim ipse sit viribus præstans, &

μη βε-

μη βελόμεν Θ είναι αὐτῶν· εἰσὶ ἧ
κτ' τὸ σὸν λόγον· * ἢ βέλε) αὐτῶν εἶ-
ναι· ἢ ἐ δὴ μῶα) αὐτῶν αἰελεῖν· ἢ
ἀγνοεῖ, ὅτι εἰσὶν.

ΜΕΓ. Ἐγὼ δὴ μῶα μὴ δὴ εἶξαι,
ὅτι Φάλοσα ἐστὶ τὰ Λαγγέλια.

ἌΔΑΜ. Ἀπὸ πῶσιν δὴ ποδείξων
ἔχεις δὴ εἶξαι, ταῦθ' ἔτως ἔχην;

ΜΕΓ. Ἄπ' αὐτῶν τῶν Ἐυαγγελίων
δὴ κινύω, ὅτι Φάλοσα ἐστὶν.

ἌΔΑΜ. Δέχη ἔν κἀμὲ, ὅκ τῶν
Ἐυαγγελίων δὴ κινύοντα, μὴ εἶναι
πλάσῃ;

ΜΕΓ. Δέχομαι, ἐὰν δὴ εἶξῃς· εἰπέ
ἧ πρῶτον τὰ ὀνόματα τῶν γεγραμμένων
τὰ Ἐυαγγέλια.

ἌΔΑΜ. Ὅι μαθητῶν τῶν Χριστοῦ
γεγραφήκασι, Ἰωάννης καὶ Μάρθαῖος,
καὶ Μάρκ Θ , καὶ Λουκῆς.

ΜΕΓ. Μάρκον καὶ Λουκῆν, ἔδε
ἔχει μαθητῶν ὁ Χριστός, ἐντεῦθεν
ἔλεγεσθε Φάλοσα ποιῆτες. Διὰ τί
γὰρ οἱ μαθητῶν, ὧν γεγραπῶν τὰ ὀνό-
ματα ἐν τῶ Ἐυαγγελίῳ, ὅκ ἔγρα-
ψαν, ἀλλ' οἱ μὴ ὄντες μαθητῶν; Τίς
ἐν ἐστὶ Λουκῆς, ἢ Μάρκ Θ ; ἢ ἔλεγχθη-
τε ἵπὸ τῶν * ὀνόματα (ὅ) γε-
γραμμένα ἐν τῇ γεγραφῆσθαι
Φέροντες.

ΕΥΤΡ. Ἐχὼν μαθητῶν ὁ Χρι-
στός, καὶ μᾶλλον τῶν ἐνεργείων,
ἢ τοῖς μὴ ἔσι μαθητῶν; Φανερά
μοι, τῶν καλῶν ἔχειν. ἔδει γὰρ
τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἐμπισθεῖναι
μᾶλλον.

non velit eos esse; sunt autem,
tuâ opinione: aut illos esse vult,
aut non potest illos tollere, aut
nescit eos existere.

ΜΕΓ. Ego possum ostendere, *De Veritate
Evangelio-*
rum.
Falsa esse Evangelia.

ΑΔΑΜ. Quibus tandem proba-
tionibus potes demonstrare, id ita
se habere?

ΜΕΓ. Ex ipsis Evangeliiis osten-
do, Illa falsa esse.

ΑΔΑΜ. An admittes etiam me,
si modò ab ipsis Evangeliiis proba-
vero, Ea non esse conficta?

ΜΕΓ. Admittam, si modò
ostenderis: sed, recense mihi pri-
mùm eorum nomina, qui Evan-
gelia conscripserunt.

ΑΔΑΜ. Discipuli nimirum
Christi scripserunt, Johannes, &
Matthæus, & Marcus, & Lucas.

ΜΕΓ. Marcum & Lucam non
habuit in discipulis Christus: itaq;
vel hinc reprehendi potestis, ceu
falsa effingentes. Cur enim ea non
perscripserunt Discipuli illi, quo-
rum nomina in Evangelio descri-
pta sunt; sed ii, qui non erant in-
ter discipulos? Et quis demum est
ille Lucas aut Marcus? Pro n me-
ritò caditis in hanc reprehensionem,
qui nomina non signata in *Vid. Not.*
Scripturis profertis.

ΕΥΤΡ. Cùm Christus discipu-
los haberet, annon his potius hoc
muneris delegasset, quàm illis,
quò discipuli non fuerunt? Nec
mihi istud satis conveniens vide-
tur: quoniam, ipsis potius disci-
pulis officii hujus perfunctionem
concredi, oportuit.

ἌΔΑΜ.

'ΑΔΑΜ. Μαθηταί εἰσι καὶ ἔτοι
τῶ χριστῶ.

ΜΕΓ. Πόισον ἀναγνωσθῆναι τὸ
'Ευαγγέλιον, καὶ εὐρήσεις, ὅτι ἐ γέγρα-
πται τὰ ὀνόματα ταῦτα.

'ΕΥΤΡ. Ἀναγνωσθήτω.

Luc. 10. 1. 'ΑΔΑΜ. Τῶν δωδεκά Ἀποστό-
λων ἀνεγνώθη τὰ ὀνόματα, ἔχει καὶ
τῶν οὐ.

'ΕΥΤΡ. Πόσους ἔχει ὁ χριστῶς
'Αποστόλους;

'ΑΔΑΜ. Πρώτους ἀπέστειλε ἱε.
καὶ μετὰ ταῦτα οὐ διαγγελλίσασθαι,
Μάρκῳ ἔν καὶ Λουκῶ, ἐκ τῶν οὐ
ἄντες, Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ διαγγε-
λίσαντο.

ΜΕΓ. Ἀδιώατον, ὅτι ποτὲ εἶδον
ἔπι Παύλον.

'ΑΔΑΜ. Δείκνυμι αὐτὸν τῷ Ἀπό-
στολον μαρτυρῆντα Μάρκῳ καὶ Λουκῶ.

ΜΕΓ. Τῷ ᾧ Φάλοσ ἐ πισδῶ
δοτοσλικῶ.

'ΑΔΑΜ. Προένεγκε τὸ δοτο-
σλικόν σου, εἰ καὶ τὰ μάλιστα περι-
κεκομμένον ἐστὶ καὶ δείκνυμι, ὅτι Μάρ-
κῳ καὶ Λουκῶ συνεργήσαν Παύλῳ.

'ΕΥΤΡ. Δείξον.

'ΑΔΑΜ. Ἀναγνώσκω ἐν τοῖς τε-
λεσπίοις τῶ περιεκολοσ αἰς Παύλῳ

Col. 4. 10, 11. Ἀσπάρτῳ ὑμᾶς, φησὶν, Ἀριστάρχῳ
, ὁ σωμαχμαλωτὴς μου, καὶ Μάρκῳ ὁ
, ἀνεψιὸς Βαρνάβου, ᾧ ἐ ἐλάβετε
, ἐντολὰς, ἵνα ἐλθῆ πρὸς ὑμᾶς δι-
, ξασθε ἐν αὐτῷ καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμε-
, νος Ἰησοῦς, οἱ ἄντες ἐκ περιτομῆς
, ἔτοι μόνου μετ' εἰσι συνεργοὶ εἰς τὴν
, βασιλείαν τοῦ Θεοῦ οἵτινες ἐγενή-

ADAM. Etiam hi, discipuli sunt
Christi.

MEG. Cura, ut recitetur Evan-
gelium: & deprehendes, ibi nul-
lum horum nominum scriptum esse.

EUTR. Recitetur.

ADAM. Apostolorum nomina
duodecim recitata sunt, non etiam
Septuaginta duorum Discipulorum.

EUTR. Quot habuit Christus
Apostolos?

ADAM. Primum amandavit
duodecim, postea LXXII. ut
Evangelium annunciarent. Mar-
cus igitur & Lucas, quum in nu-
mero LXXII. essent, ipsi etiam
Paulo Evangelium predicabant.

MEG. Est hoc impossibile, ut il-
li unquam aspicerent Paulum.

ADAM. At, ipsum ostendam
Apostolum, Marco simul & Lucae
testimonium tribuisse.

MEG. At ego fidem non tri-
buo tuo falso Apostolico.

ADAM. Productuum Apostoli-
cum, licet maximam ex parte muti-
latum sit; & ostendam, Marcum &
Lucam Paulo ministros fuisse.

EUTR. Ostende.

ADAM. Lego in extremis epi-
stolae Pauli ad Colossenses: Salu-
tat vos, inquit, Aristarchus captivitatis
meae consors, & Marcus consobrinus
Barnabe (de quo in mandatis habuistis,
ut ad vos veniat) itaque excipite illum:
& Iesus cognominatus Justus, qui sunt e
circumcisione: hi soli mihi fuerunt ad-
iutores ad regnum Dei: qui solatio
θησαύ

ἤσαν μοι παρηγορία. Ἐπὶ τὰ ἐξῆς,
 „ Ἀπατάει ὑμᾶς Λουκᾶς, καὶ Δημᾶς.
 1. παρῶ- * Παρέχοντες ἀποδείξεις τῆς ἰστο-
 2. οῦ τῆς. λῆς. Ὁρᾶς, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος
 μαρτυρεῖ αὐτοῖς.

ΕΥΤΡ. Δήλη ἡ παρὰ τῶν ἀπο-
 δεξίς.

ΜΕΓ. Ἐγὼ ἐλέγχω ἐτέρωθεν,
 ὅτι φάλοισι ἐστὶν τὰ εὐαγγέλια. λέ-
 „ γὰρ ὁ Ἀπόστολος ἐν εὐαγγελίῳ,
 1. λέγει. ὑμεῖς ἵ τῆσ αρα * λέγετε).

ΑΔΑΜ. εὐαγγελιστῶν μὲν τέσ-
 σαρεις, εὐαγγέλιον ἢ ἐν ἑνα γὰρ
 χερσὶν διηγγελίσασατο, καὶ τὸ αὐτὸ
 ἐφρασεν* εἰ μὲν ἐν ἑκαστῷ αὐτῷ
 ἄλλον καὶ ἄλλον χερσὶν ἀνηγγέλισεν,
 ἢ διηγγελίσασατο, εὐ λέγῃς εἰ ἢ τῆσ α-
 ρεις πρὶ ἑνὸς χερσὶ λέγῃς, ἐκέτι
 τῆσ αρα, ἀλλὰ ἐν.

ΜΕΓ. Ὁ Ἀπόστολος οὐκ εἶπε
 κατὰ τὰ διαγγελία μου, ἀλλὰ καὶ
 „ τὸ διαγγέλιόν μου. ἴδε πῶς λέγει
 „ ἐν εἶναι, καὶ λέγει εἰ τις ὑμᾶς δι-
 „ αγγελίσασα παρ' ὁ διηγγελισάμεθα
 „ ὑμῖν, αἰάθημα ἔστω. Ἐκεῖνος λέ-
 „ γοιτο, ἐν εἶναι, πῶς ὑμεῖς τῆσ α-
 ρει λέγετε;

ΑΔΑΜ. εὐαγγέλιον καὶ ἡμεῖς
 φαιμέν ἐν, διαγγελιστῶν ἢ τῆσ αραεις.

ΜΕΓ. Οὐδὲ τῆσ αραεις εὐαγγε-
 λιστῶν, ἀλλ' ἐστὶ εἰς λέγει γὰρ,
 „ ὅτι οὐκ ἐστὶν ἄλλο, κατὰ τὸ διαγγε-
 „ λιον μου εἰ μὴ τῶς εἰσὶν οἱ ταράσ-
 „ σοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μετα-
 „ στῆναι εἰς ἕτερον διαγγέλιον τῶ
 „ χερσῶν.

etiam mihi fuerunt: & quæ sequun-
 tur; Salutat vos Lucas & Demas. Ex-
 verf. 14.
 hibui demonstrationes hujus epi-
 stolæ. Vides igitur, ipsum etiam
 Apostolum illis testimonium per-
 hibere.

EUTR. Aperta satis est, ex his fa-
 cta demonstratio.

MEG. Ego verò arguo aliunde, II. *Argu-
 Falsa esse Evangelia. Dicit enim mentium
 Apostolus, Unum Evangelium: at Marcionit.*
 vos memoratis Quatuor.

ADAM. Quatuor quidem sunt
 Evangelii scriptores, Evangelium
 autem unum: Unum enim Chri-
 stum prædicârunt, & eandem rem
 enunciarunt. Quòd si alium atque
 alium Christum unusquisq; præ-
 dicâisset, aut Evangelio suo annun-
 ciâisset; rectè ista diceres. Si autem,
 de uno & eodem Christo, Quatuor
 concinant; non amplius quatuor
 sunt Evangelia, sed unū duntaxat.

MEG. Non dixit Apostolus; se-
 cundùm Evangelia mea; sed, secun-
 dum Evangelium meum. Ecce, ut
 unum commemorat esse, ac porrò
 dicit: Si quis vobis Evangelium aliud
 nunciârit, præter id, quod evangeliz-
 avimus vobis, sit anathema. Quum ille
 Unum esse dicat; quomodo vos
 Quatuor esse contenditis?

ADAM. Etiam nos, unum Evan-
 gelium esse, dicimus; sed tamen
 Evangelistæ quatuor sunt.

MEG. Neq; sunt Quatuor Evan-
 gelistæ, imò nec unus. Dicit enim,
 Non est aliud, secundùm Evangelium
 meum: Nisi quòd sint, qui turbant vos,
 & in aliud vos Evangelium Christi
 transverfos volunt.

B

ΑΔΑΜ.

Eph. 4. 11. ἌΔΑΜ. Πάυλος λέγοντος, πλείους εἶναι τὰς Διαγγελιστάς· ὡς Φῆς, ἓνα εἶναι;

ΜΕΓ. Οὐκ εἶπεν, ὅτι πολλοὶ Διαγγελισταί.

Gal. 1. 8. ἌΔΑΜ. Ἐγὼ μὲν χεῖρας τὸν Ἀπόστολον, καὶ δεῖκνυμι λέγοντα ἐν τῇ πρὸς Γαλατίας Ἐπιστολῇ, Ἄλλα καὶ ἡμεῖς, ἢ ἀγγελῶν ἐξ ἄρανθ' ἀγγελίσθηται ὑμῶν, παρ' ὃ διηγη-
 22) λισάμεθα. [διηγηλισάμεθα] εἶπεν· εἰ γὰρ εἰς τὸ, ἔλεξεν αὐτὸν παρ' ὃ διηγηλισάμεθα. Τὸ δ' ἀγγελίσθηται, πολλὰς σημαίνει.

ΕΥΤΡ. Τὸ ἀγγελίσθηται, πολλῶν ἐστὶν ἡ ἐχθροῦ.

ΜΕΓ. Οὐ τῆτος λέγει, ἀλλὰ Σιλβανὸν ἔτιμοθεον.

ΕΥΤΡ. Τὸ πρότερον λέγων, Παῦλον μόνον εἶναι Διαγγελιστὴν, νῦν καὶ ἄλλους ἀπολόγησας· ἔξω ἔν τας λοιπὰς μαθητὰς διηγηλισάμεθα, εἰ γὰρ
 * Σιλβανός. * Σιλβανός, καὶ Τιμόθεος, καὶ Παῦλος, ἀγγελίσθησαν· λέγει δὲ Παῦλος καὶ τὸ Διαγγέλιόν μου, εἰκός, πολλῶν ὄντων Διαγγελιστῶν, εἰ λέγεται τὸ Διαγγέλιον.

Rom. 2. 16.
 & 16. 25.
 Eph. 4. 11.
 Gal. 1. 7.
 III. Argumentum Marcionis.

ΜΕΓ. Διαφώνῃσι τὰ Διαγγέλια, καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα λέγουσιν· ὅθεν φαίνεται Φάλασα.

ἌΔΑΜ. Ἄλλον ἔτι ἄλλον χεῖρας Διαγγέλιζοντα; ἐν τῆτω οἷον Διαφώνειν;

ΜΕΓ. Οὐκ, ἀλλ' ἀντίκειται.

ἌΔΑΜ. Ὁμοίω ὁ βέβαιον Νοητὰς εἶναι λέγει τὰς γραφάς, ἢ

ADAM. Quum ipse asseveret Paulus, Plures esse Evangelistas; quamobrem tu unum dicis?

MEG. At nec id quidem dixit; multos esse Evangelistas.

ADAM. Habeo in manibus Apostolum, & commonstrabo, eum in epistolâ ad Galatas dicere: Sed etiam si nos, vel angelus de caelo, aliud vobis Evangelium nunciaverit, praterquam quod vobis nunciavimus. Nunciavimus, dixit, Si enim unus fuisset, dixisset, Praterquam quod vobis nunciavi: hoc verò, Nunciavimus, multos significat.

EUTR. Istud, nunciavimus, designat multos, non Unum.

MEG. Non de istis loquitur, sed de Sylvano & Timotheo.

EUTR. Quum prius solum Paulum diceres Evangelistam; nunc confiteris etiam esse alios. Ergo & aliis concessum fuit Discipulis, Evangelium prædicare; siquidem Sylvanus, & Timotheus, & Paulus, id prædicarint. Cum verò dicat Paulus, secundum Evangelium meum: probabile est, multos fuisse Evangelistas, unum tamen appellari Evangelium.

MEG. Atqui dissonant Evangelia, & alia atque alia distitant: Unde apparet, falsa esse.

ADAM. An alium atque alium Christum prædicant? An in hoc putas dissentire?

MEG. Non: sed pugnant tamen.

ADAM. Definito mihi, ut volueris. Nunquid dicis, intelligentiâ, an ex nudis literis, S, Scripturas

ψιλὰς;

Ψιλὰς; Ἐὰν ἐβλήθῃ φράσον, ἵνα ἔτως ἢ ἐξέλεσθαι γνῆ).

ΜΕΓ. Ψιλὰς, καὶ ὡς περὶ γέγραπται ἔτως ἐχθρὸς, καὶ ἄδεν ἄλλο.

ΑΔΑΜ. Λέγει ἔν ὀχελίς, ὅτι ἕως ἀνθρώπου ἐμὶ ἕως ἀνθρώπου ἐστὶν καὶ σὲ, καὶ ἔθεός.

ΜΕΓ. Ὁχελίς, θεὸς ἐστὶν ἕως.

ΕΥΤΡ. Ἐφης τὰ γεγραμμένα ἔτως ἔχειν· πῶς ἔν ἐστὶν ἕως θεός, ἑαυτὸν λέγων ἕως ἀνθρώπου;

ΜΕΓ. Παραβολὴ ἐξηγήσεται, λέγων ἕως ἀνθρώπου.

ΕΥΤΡ. Παραβολή, νοητὴ ἐστὶν, ἢ αἰσθητή;

ΜΕΓ. Νοητή.

ΕΥΤΡ. Πῶς ἔν ἔφης, ψιλὰ εἶναι τὰ τῶν γραφῶν; οὐκ ἐν νοητῇ ἐστὶν καὶ [ὄν] ψιλὰ καὶ εἰς ὀχελίσι τῇ λέξει διαφανέει, ὅτι ἕως ὁ αὐτὸς δεικνύεται.

ΜΕΓ. Τὰ μὲν νοητὰ, τὰ δὲ ψιλὰ.

ΕΥΤΡ. Δοκίμους μοι ἀσάτω γνώμη φέρεσθαι.

ΜΕΓ. Ὅπως παραβολὴ ἰππύγραπται, ἐκεῖνά ἐστὶν νοητὰ, τὰ δὲ ἄλλα, ψιλὰ.

ΑΔΑΜ. Δεικνύεις οὖν, ὅτι εἰ τῶν ἕως τῶν ἀνθρώπων παραβολὴ ἰππύγραπται; ἀνάγνωθι, ὅτι οὐκ ἰππύγραπται παραβολὴ πᾶσι ἐν δεικνύεις, ὅτι ἕως θεός ἐστὶν; τῶν δὲ γὰρ γάτερον ὁμολογήσεις· καὶ γὰρ τὰ σοὶ δόξαντα, ἢ ψίλλου δεικνύεται ὁ χελίς, ὅτι μὴ ὦν

constare? Et, si vis, eloquere; ut sic nostra fiat disquisitio.

MEG. Meris literis constare, dico: & sicut scribitur, ita se habet; nec aliud quicquam.

ADAM. Ait itaque Christus: Filius hominis sum. Ex tuâ ergo sententiâ Filius hominis est, & non Dei?

MEG. Christus est Dei Filius.

EUTR. Dicebas scripta sic se habere, prout scribuntur. Quomodo igitur est Dei filius, cum filium hominis esse se dicat?

MEG. Parabolâ usus est, cum se Filium hominis appellaret.

EUTR. Est ne Parabola intelligibile quid, an sensibile?

MEG. Intelligibile quid est.

EUTR. Quomodo ergo ais, Nudis verbis Scripturas constare? Quin imò, in intelligentiâ consistunt, & [non] in nudis verbis: & in quo verbotenus videntur discrepare, intellectus idem invenitur.

MEG. Partim quidem in intelligentiâ consistunt, partim in literis.

EUTR. Videris instabili sententiâ circumferri.

MEG. Ubi Parabola inscripta est, illa spectant ad intellectum: cætera verò nudis literis ac verbis constant.

ADAM. Illud scilicet agis, de Filio hominis, Parabolam esse inscriptam? Recognosce, illi verbis non esse parabolam inscriptam. Unde igitur demonstras, quod Filius sit Dei? De duobus enim confiteris alterum: nam, secundum placita tua, vel mendax invenitur Chri-

αὐθροπῶν ἑαυτὸν ἔλεγεν ἰὸν ἀν-
θρῶπον· ἠνοητῆ ἐσι πᾶσαι αἱ θεῖαι
γραφαί, εἰ καὶ μὴ ὀπιγέγραπται
2. Tim. 3., ὡς θεολογία· διὸ καὶ πᾶσαι θεόπνευ-
v. 16. σται· εἰρηται ὡς αἱ τῆς ἀποστόλου·
καὶ ἐν τοῖς αὐτῶν ἡ συμφωνία δέ-
Vid. Not. σκεται, [ἠνοηταὶ ἐσι πᾶσαι αἱ γρα-
φαί] καὶ οὐκ ἦσθη τὰ γεγραμμέ-
να ψιλά, ταῦτά ἐστιν τὰ ἀληθῆ ἔ-
σαφῆ.

ΜΕΓ. Δείξω, ὅτι οὐ ἐσι τὸ εὐ-
αγγέλιον.

ἌΔΑΜ. Τίς ἐστιν ὁ γραφῆς τὸ
εὐαγγέλιον τῆτο, ὃ ἐφης εἶναι οὐ;

ΜΕΓ. Ὁ Χριστός.

ἌΔΑΜ. Αὐτὸς ὁ Κύριος
ἔγραψεν, ὅτι ἐσαυρωθῆναι, καὶ ἀπέθανεν
τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ; ἔτω γραφῆ;

ΜΕΓ. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος
προσέθηκεν.

ἌΔΑΜ. Παρῆν γὰρ Παῦλος
ἐν τῷ σαυρωθῆναι τὸν Χριστόν;

ΜΕΓ. Αὐτὸς ἔγραψε τὸ εὐαγγέ-
λιον αἰπλῶς.

ἌΔΑΜ. Ἐὰν ἐν δείξω, ὅτι
ἔ παρῆν· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐδίω-
κε τὸς τῆς ἐκκλησίας, γίνῃ Χρι-
στιανός;

ΜΕΓ. Οὐ γὰρ ἐμὶ Χριστιανός;

ἌΔΑΜ. Πῶς εἶ Χριστιανός,
ὃς ἔδωκε ὄνομα Χριστιανῆ καταξίωται
l. ὀνομάζει. φέρειν· ἔ γὰρ Χριστιανός * ὀνομάζει
ἀλλὰ μαρκιωνιστής.

ΜΕΓ. Καὶ ὑμεῖς τῆς καθολικῆς
λέγεσθε· οὐκ ἐστὲ οὐκ Χριστιανοί, ἔπε
ὑμεῖς.

stus, ut qui *Filium hominis* se dixerit, cum homo non esset: vel divinæ omnes scripturæ ad mentis intellectum pertinent, tamen non inscribatur Parabola. Quocirca etiam, *Omnis scriptura à Deo inspirata*, ab Apostolo dicitur; ac illarum contentus in earum intellectu invenitur: [vel sub intelligentiam mentis recidunt universæ scripturæ:] nec ea, quæ nudis verbis scripta sunt, idè vera & dilucida sunt.

ΜΕΓ. Docebo, unum esse Evangelium.

ΑΔΑΜ. Quis nam est, qui Evangelium literis consignavit, quod unum prædicas?

ΜΕΓ. Christus.

ΑΔΑΜ. Quid, scriptitne ipsemet Dominus, In crucè affixus sum, & tertîa die resurrexi? Itanè scripsit?

ΜΕΓ. Paulus Apostolus illud addidit.

ΑΔΑΜ. Aderat scilicet Paulus, cum crucifigeretur Christus?

ΜΕΓ. Ipse scripsit Evangelium simpliciter.

ΑΔΑΜ. Quòd si demonstravero, non adfuisse Paulum; sed, & consecutis temporibus infectatum fuisse Ecclesiam; an fies Christianus?

ΜΕΓ. An non Christianus sum?

ΑΔΑΜ. Cujusmodi tandem es Christianus, qui ne sustines quidem appellari nomine Christiani? non enim vocaris Christianus, sed *Marcionista*.

ΜΕΓ. Et Vos à *Catholicà* Ecclesià fortiti estis nomen: non estis igitur & vos Christiani.

ἌΔΑΜ.

'ΑΔΑΜ. 'Ει αὐθρόπῃ τὴν πρὸς-
 ωνυμίαν ἐκεκήρημεθα, καλῶς ἔλε-
 ξας. εἰ δὲ διὰ τὸ κάθ' ὅλας τῆς
 κόσμου εἶμαι λεγόμεθα, τί ἐν τῷ
 Φαῦλον;

f. 1. 55. v. ΜΕΓ. Δείξον ἔν, εἰ οὐκ * ἔστιν ὄνο-
 μα ἀνθρώπου φέρειν.

'ΑΔΑΜ. Ἐτι δὲ ἰκνυμι, ἔ μόνον
 Ἐπισκόπου μὴ ἔξω εἶναι φέρειν
 ὄνομα, ἀλλὰ μηδὲ Ἀποστόλου. τίς
 μείζων ἦν, Μαρκίαν, ἢ Παῦλον;

ΜΕΓ. Παῦλον.

'ΑΔΑΜ. Ἄκχε ἔν, εἰ βάλει,
 τῆς διειρηνοχότητος Παύλου πρὸς τὸς-
 σοντοὺς. Ἠκισταί μοι, φησὶν, ἰσθὲν
 τῶν Χλοῆς, ὅτι ἐρδῆς εἰσιν ἐν ὑμῖν,
 ὅς μὲν γὰρ ὑμῶν λέγει. Ἐγὼ μὲν
 εἰμι Παύλος· ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶν,
 ἐγὼ δὲ Κηφᾶ. Μεμέριστα ὁ
 Χριστός; μὴ Παῦλον ἐσαυρώθη
 ἰσθὲν ὑμῶν, ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου
 ἐβαπτίσθητε;

ΜΕΓ. Σύ μοι Ἰππιφρέας τὸ ὄνο-
 μα· ἐγὼ Χριστιανὸς λέγομαι· ἔ γδ
 ὠδε λέγονται Σωκραπανοὶ τινες.

'ΑΔΑΜ. Ἐγὼ τὸ Σωκράτης
 ὄνομα δὲν ἔμαθον, οὐκ εἰδώς τις ἐστίν.

l. i. i. 6. v. ΕΥΤΡ. Εἰ ἀλλήλοισι * Ἰππιφρέ-
 ρεῖ τὰ ὀνόματα, αἰάγκη ἀμφοτέρων
 δὲν ἴστανται.

'ΑΔΑΜ. Οὐτε οἶδα τίς ἐστὶν Σω-
 κράτης· δὲν εἶδον ἢ ἔτ' Ἐπισκόπον;

ΜΕΓ. Μαρκίαν Ἐπισκοπός
 μου εἶδον.

'ΑΔΑΜ. Ἐξ ὅτε Μαρκίαν ἐτε-
 λῆσεν, τὸς ἔτων Ἐπισκόπων, μᾶλλον
 δὲ ψευδεπισκόπων, παρ' ὑμῶν

ADAM. Rectè quidem dices, si
 hominis cognominationem suscipi-
 peremus. Sin, propter universita-
 tem, quæ per totum mundum dis-
 sperfa est, sic appellamur; quid hic
 fubest mali?

Christiani
 non assu-
 munt no-
 men ab ho-
 minibus.

MEG. Proba igitur: fas non esse,
 hominis insigniri nomine.

ADAM. Amplius demonstrabo:
 non solum non ab Episcopo; sed
 ne ab Apostolo quidem, licitum
 esse Nomen accipere. Uter fuit
 major, Marcion, an Paulus?

MEG. Paulus.

ADAM. Audi igitur, si placet,
 ipsum Paulum, qui præstantior
 erat, interdicentem: *Auditum est*
 mihi, inquit, ab his qui sunt Chloës,
 quiddam contentiones inter vos fuit. Nam
 alius vestrum prædicat, Ego sum Pauli,
 ego autem Apollo, Ego verò Cepha, num
 divisus est Christus? Num Paulus pro
 vobis crucifixus est? vel in Pauli nomi-
 ne baptizati estis?

I. Cor. 1.
 11, 12, 13.

MEG. Tu mihi nomen attribuis:
 ego appellor Christianus. Quin &
 hic quidam Socratiani nominantur.

ADAM. Ego prorsus inficior no-
 men Socratis: nescio, quis fuerit.

EUTR. Si uterque accersatis vo-
 bis nomina; necessum est, ut uter-
 que illis renuntiet.

ADAM. Ego Socratem, quis fue-
 rit, nescio; repudiat ne & ille Mar-
 cionem?

MEG. Episcopus meus fuit
 Marcion.

ADAM. Ex quo tempore Mar-
 cion è vitâ decessit, cum tam nu-
 merosa Episcoporum, imò verius
 Pseudepiscoporum, successiones

Διαδοχαί γενέσασσι· Διὰ τὴ μὴ τῆ
τῶν Διαδύχων ἐπανυμίας κέκλησθε,
ἀλλὰ ἔχισματῶ ποῖς Μαρκίωνος;

ΕΥΤΡ. Τῶ Ἀποστόλου Παύλου
αἰτιωμίας, Διὰ τὸ, τινὰς ἐπ' ὀνό-
ματ' αὐτῶ, ἢ Ἀπολλῶ, ἢ Κηφᾶ
Φέρεσθαι. Δείκνυται, μὴ εἶναι ὀνό-
ματι Ἐπισκόπου κερῆσθαι. Δεῖ γὰρ
μᾶλλον τῶ Διαφέροντι ὀνόματι
πρὸς πελάσσει, ἢ τῶ ἡτῶνι.

De tribus
Principiis
Marcionit.

ΜΕΓ. Ἐὰν μοι συγχωρήσῃτε
εἰπεῖν, Δείξω, ὅτι καὶ τρεῖς δεχαί
εἰσι· καὶ ὅτι ἄλλ' ἐστὶν ὁ τῶ Νόμου
Θεός, καὶ ἕτερος Θεός ὁ πονηρός· Ἐ-
ξὸ τῶν ἡμετέρων γραφῶν Δείξω,
ὅτι ἕτως ἔχῃ.

ΕΥΤΡ. Πρῶτερον Δειχθήτω, εἰ
τρεῖς δεχαί; * εἰ τρεῖς Φύσεις; καὶ
τότε Φανήσεται ἡ ἐκάστη Διοίκησις.

ΑΔΑΜ. Δείξον, ὅτι τρεῖς εἰσιν
δεχαί καὶ τότε λέγε, ὁ βέλῃ.

ΜΕΓ. Δεικνύω, ὅτι ὁ Δημιου-
ργὸς ἄλλα ἐνομοθέτησε· Ἐ ὁ Χριστὸς
ἄλλα ἐναντία τῆς.

ΑΔΑΜ. Διὰ τὸ, Διαφόρους Ἐ-
ναντιημένους τῶ νόμου ὑπονοεῖν
σε, Διὰ τῆτο οἶε, ἄλλον καὶ ἄλλον
Θεὸν εἶναι;

Legem Ἐ-
Evangelii
contrariari.

ΜΕΓ. Καὶ μάλα· εἰ αὐτῶ ἑδείξ
ποτε ἐναντιῆται, ἑδὲ ἀντίκειται,
ὡπὲρ ἀντίκειται τὸ Ἐυαγγελιον τῶ
Νόμῳ.

ΑΔΑΜ. Τὸν Δημιουργὸν Θεὸν
ἔφη τῶν Ἰουδαίων εἶναι μόν' καὶ
εἰς ἐστὶν, ἢ πολλοί;

ΜΕΓ. Εἰς, ὁ τῶν Ἰουδαίων.

extiterint; quamobrem, non suc-
cessoris alicujus, sed illius schisma-
tici Marcionis, nomē assumpsistis?

EUTR. Cū Apostolus Paulus
vitio dederit aliquibus, quod ipsi-
us, & Apollo, & Cephæ nomi-
bus se venditarent; docuit pariter,
fas non esse, nomen Episcopi usur-
pare. Magis enim convenit, ad ex-
cellentius nomen accedere, quàm
ad inferius.

MEG. Si dicendi potestatem fe-
ceritis, ostendam: Tria esse prin-
cipia: &, quod alius sit *Legis Deus*,
alius *Deus ille malus*: & hæc è scri-
pturis vestris demonstrabo, ita se
habere.

EUTR. Primum demonstraretur,
An tria sint Principia? an tres Na-
turae? & tum liquebit, quæ sit cu-
jusque dispensatio.

ADAM. Ostende, Tria esse prin-
cipia; & postea dic, quod lubet.

MEG. Ostendam: Conditorem
illum alia legibus mandasse, &
Christum alia, huic contraria.

ADAM. Quia nimirum suspicaris
Diversas & inter se repugnantes
esse leges; propterea, alium atque
alium Deum esse, putas?

MEG. Et jam profectò. Nemo un-
quam sibi ipsi contrariatur, aut re-
pugnat; sicut Evangelium Legi ex
adverso repugnat.

ADAM. Conditorem illum De-
um, antea * dixisti, Judæorum es-
se: an solus est & unus, vel mul-
ti sunt? * sup.
p. 4.
med.

MEG. Unus est, nempe Judæo-
rum ille.

ΑΔΑΜ.

τάτω *ὀλοκαυτῶν*), ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς
πολλάκις καὶ ἑορτῶν ὅτε μὴ νομο-
θετεῖ, θυσίας καὶ ὀλοκαυτῶματα
αὐτῷ προσφέρει καὶ πάλιν, μὴ
προσφέρειται. ἀποκριθὼν ἔν, εἰ
I. κελῶν. ἄλλ' ἔστιν ὁ * κελῶν σφάραξ
τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ἄλλ' ἔστιν ἡ
φονδύλα, ἡ θυσία προσφέρειται, ἔ
μὴ προσφέρειται.

EUTR. Οὕτως παρὲν ἐν τῇ
I. ἐπιτρέ-
πειν. θραφῆ * ἐπιτρέπει θυσίαν
προσφέρειν, ποτὲ ἢ μὴ ἐβάλεται;
τί λέγεις Μεγέθιε; ὁ αὐτὸς ἐστὶν θεὸς
ὁ ἐβάλετο νόμους τὰς νόμους, ἢ δὴ
εἰσὶν, ἂν ὡρίσῃ ἕνα τὸν δημιουργὸν εἶναι;
ἢ ἐπέκει τρεῖς ἀρχαί, ἀλλὰ τρεῖς αἴτια,
καὶ ἐχέτω ὑμῶν τὸ δόγμα.

MEG. Ὁ τῶν Ἰσραηλίων, ὁ αὐτὸς
ἐστὶν ὁ δημιουργός; ὁ δὲ ἡμετέρος,
ὅστις ἐστὶν αὐτῷ υἱός.

AΔAM. Ποία ἀποδείξεις εἶ, μὴ
εἶναι τὸν Χριστὸν υἱὸν τὸν δημιουργόν.

MEG. Ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέτειλε
I. Christum
evertisse
Leges Dei
Creatoris. τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ δεικνύμι, ὅτι
ἀνέτειλεν.

AΔAM. Δείξον, ὅτι ἀνέτειλε.

I. Argumēt.
Marcionit. MEG. Ὁ θεὸς τῆς γένεσεως ἐν-
Ex 12. 12. & 35. τὴν αἰῶνα Μωϋσῆ ἐκβαίνοντι ἐκ γῆς
Ἰαυπίου, λεγών Ἐτοιμοὶ γένεσθε
τὴν ὅσφιν ἐξωσμένοι τὰς πό-
δας ὑποδεμένοι, τὰς ῥάβδους ἐν
τῇ χειρὶ ὑμῶν, τὰς πήλας ἔχοντες
ἐφ' ἑαυτοὺς, χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, καὶ
τὰ ἄλλα πάντα, ἀπενέγκατε τὴν
Ἰαυπίου. ὁ δὲ κύριός ἡμῶν ὁ
ἀγαθός, ἀποπέλας τὰς μαθητὰς αὐ-
τῶν εἰς τὴν οὐκρινίαν, λέγει. Μητε

legitur, sed & in multis aliis. Itaq;
nonnunquam legem tulit de vi-
ctimis & sacrificiis sibi offerendis;
aliàs verò, non offerendis. Respon-
deat igitur, Num alius Deus fuit,
qui Isaac mandavit occidendum;
alius, qui hoc prohibuit? rursus,
qui sacrificia offerre iussit, & qui
non offerre?

EUTR. Sicci ne in scripturis con-
tinetur; aliquando ut permittat
fieri sacrificiones, aliàs ut asper-
netur? quid refers Megethi? idem-
ne Deus est, qui Leges immutat;
vel bini sunt, quorum unum nobis
Conditorum definivisti? Itaq; non
jam Tria principia, sed quatuor
erunt: & vestrum simul dogma
non consistet.

MEG. Ille Deus Judæorum, idem
Conditor est: at, qui noster est,
non est ejus filius.

AΔAM. Quo tandem illud doce-
bis argumento; Christum non esse
filium illius Conditoris?

MEG. [Isto, inquã] quòd Chri-
stus omnia Conditoris acta perfer-
gerit; & liquidè ostendam, Ea il-
lum evertisse.

AΔAM. Quin probas, Quod
evertit.

MEG. Deus ille generationis,
Mosi ex Ægypto egredienti præ-
cepit: Parati estote lumbis præcincti,
pedibus calceati, virgas in manibus
vestris habentes, & sacculos super
vos; aurum & argentum, cæteraque
omnia auferte ab Ægyptiis. Nos-
ter autem Dominus Bonus, disci-
pulos suos per orbis universi-
tatem ablegans, dixit: Neque

ἵποδύματα ἐν τοῖς ποσὶν ὑμῶν,
 ἢ μήτε πῆραν, μήτε δύο χιτῶνας
 ἢ μήτε χαλκὸν ἐν ταῖς ζώναις ὑμῶν
 ἴδε, πῶς τηλαυγῶς ὁ ἀγαθὸς τοῖς
 ἐκένευσ ἐναντιῶται δόγμασιν.

ΕΥΤΡ. Τὸ αὐτὸ μοι φαίνεται
 τῆτο, ὅπερ τὸ Φονδεῖν καὶ μὴ Φο-
 νδεῖν, καὶ τὸ Διδόναι Φυσίας, καὶ
 μὴ Διδόναι. ταυτὸν ἔν ἐσὶν, καὶ τὸ
 λαμβάνειν ἀργύριον, καὶ πῆραν,
 καὶ μὴ λαμβάνειν. Ζητῶ δὴ τῆτο,
 εἰ, τῶ δὴμιουργῶς περὶ τῶν
 Ἀβραάμ Φονδεῖν τὸν υἱόν, ἀλλὰ
 ἐσὶν ὁ νομοθετήσας μὴ Φονδεῖν, ἢ ἄλ-
 λὰ ὁ τῶ Ἀβραάμ περὶ τῶν;

ΑΔΑΜ. Εἰ ἢ ἐσὶν, ὁ ταῦτα νο-
 μοθετήσας τὰ ἡναντιώμενα, ὅπερ
 αὐτὸς ἐδοκίμασεν εὐ ἔχειν ἐκ καὶ
 ὑμῶν δοκῆσιν ἐναντία εἶναι πῶς
 Δὶ τὸ δοκεῖν ἡναντιῶσαι τινα τῶν
 ἐν τῶ Ἐυαγγελίῳ ταῖς ἑξ ἑξ Νόμους περὶ-
 τάξαι, δύο λέγεις εἶναι Θεοὺς, τῶς
 περὶ τῶν ὄντων μὴ δεῖξαι; πῶς ἔν
 ὁ αὐτὸς τῶ Νόμος Θεός, εἰς ὃν, εἶπε,
 Φονδεῖν, καὶ μὴ Φονδεῖν; εἰδὲ ἔξον
 αὐτῶ ὡς Θεῶ, καὶ κατὰ, ὁ βλάπτει,
 μάλλον ἢ ὁ δοκιμάσει χρησίμων, νο-
 μοθετεῖν ὁ αὐτὸς δεῖκνυ, ὁ περὶ τῶ
 ξας λαμβάνειν ἐφόδια τῶς ὁδοῦ,
 καὶ μὴ λαμβάνειν. Τὴν ἢ αὐτῶν τῶ-
 των, ἐγὼ εἶπεν ὅτι ἔχω τὰ δε
 περὶ τῶν ὁμοίων τυχεῖν.

ΕΥΤΡ. Τί λέγεις Μεγέθιε; ὁ
 αὐτὸς Θεός εἰς ἐσὶν, ἢ δύο, οἱ ἐν τῶ νό-
 μῳ ἐναντία περὶ τῶν ὄντων;

ΜΕΓ. Οὐτὸ μὲν ὁ αὐτὸς ἐσὶν ὁ
 ἢ Χριστὸς ὅτι ἐσὶν αὐτῶ ἡός.

calceamenta in pedibus vestris, neq; sac-
 culū, neq; binas tunicas, neq; as in zonis
 vestris. Ecce! quàm luculèter Bonus
 iste noster, illius decretis repugnet.

EUTR. Istud quidem, argentum
 & peram accipere, & non accipere,
 idem omninò mihi videtur, quod
 Occidere & non occidere, Sacrificia
 dare & non dare. Ergo istud quæ-
 ro: cum ille Conditor Abraamo
 mandârit, ut filium suum jugula-
 ret; alius ne sit ille Legislator, qui
 sanxit, Nò esse occidendū; & alius,
 qui Abraamo contrarium manda-
 verat?

ADAM. Quòd si Unus sit, qui
 hæc pugnatia sanxerit, quæ quidè
 ceu bona & recta etiam ipse appro-
 bârît (quantumvis nobis videan-
 tur discrepantia esse) quomodo ex-
 inde, quòd aliqua in Evangelio vi-
 dentur esse quibusdam legis san-
 ctionibus contraria, colligis, Duos
 esse Deos; cum tamen eos, qui illa
 jubent, non demonstras? Quomo-
 do igitur ipse idem Legis Deus,
 & Non occidendum? Si verò ipsi
 liceat, tanquam Deo, juxta oppor-
 tunitates, quicquid voluerit; imò
 verò, quòd utile arbitratur; legi-
 bus mandare: apertum fit, Eundè
 esse, qui præcepit, ut viatica sume-
 rent, & non sumerent. Causam ve-
 rò horum ego non possum dicere:
 res autè mihi similes videntur esse.

EUTR. Quid ais Megethi? ille
 Deus nunquid unus est, an Duo,
 qui in Lege pugnantia mandant?

MEG. Ille quidem idem est: at-
 tamen Christus non est ejus filius.

ΕΥΤΡ. Ἐὶ Δὲ τὸ δοκεῖν ἕνα
 πᾶσιν ἄλλοι νομοθεσίας λέγεις, * ἀλλ' ἔ
 ἴσον εἶναι τὸν Χριστὸν, πλάτη Με-
 γέθειε * ἐδίδχη γὰρ ὁ αὐτὸς τὰ ἴδια
 ἀνατρέψας, ὡς καὶ αὐτὸς ἁμολό-
 γηκας.

ΑΔΑΜ. Καὶ εἰ μὴ ὁ προέτενε
 κεφάλαιον, ἐδείκνυτο ἑνὸς καὶ τῶ
 αὐτοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἡ δεικνυμι, μὴ εἶ-
 ναι ἕνα τὸν τῆτο, ἀλλὰ Διαφορὰς
 πραγμάτων. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Ἱερου-
 σαλὴμ ὑπὸ Χερυθῶν ἐμπίμναι, ἐ-
 ρεῖν δὲ διαγγελισαδα ἀπεπέλλοντο.
 οἱ δὲ ἐξ Αἰγύπτου, πολέμῳ ἐδιώκοντο
 ὑπὸ τῶ ἰδίου. Καὶ γὰρ πᾶς οἰκέτης
 ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, Φησὶ ἡ
 γραφή περὶ τῶν Ἰωὴ, Σὴμ, Χάμ,
 Ἰαφέθ. Καὶ πᾶς οἰκέτης ἔσται τῶ
 ἀδελφῶ αὐτῶ οἰκετῶν. Ἐδοξέ γ' ἔν τῆς
 οἰκέτας, τῆς τὸν πόλεμον αἰρησαμέ-
 νης, ὑπὸ πολέμῳ ἀναλωθῆναι. Ἐ
 τὸ διαγγέλιον ἡ οἶδε τῆς κακῆς ἀμύ-
 νεσθαι καὶ φονδεῖν, ἔτω γὰρ λέξη.
 Ὅτι ἡξει ὁ Κύριος τῆ κακῆ δὲ καὶ
 ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἔ γινώσκει, καὶ ἐν ἡμέρᾳ,
 ἣ ἔ πρὸςδοκᾷ, καὶ διχοτομήσῃ αὐ-
 τὸν, καὶ θήσῃ τὸ μέρος αὐτῶ μετὰ τῶν
 ἀπίωντων. Ἐστὶ τῶν δίκαιων τῆς
 πολέμωντας ἀδικῶς, ἀντιπολεμεῖ-
 σα δίκαιως. Οὕτως τῶν δίκαιων,
 τῆς εἰρήνῳ διαγγελισαδα, δι-
 χα ὁ ὅλων διαγγελισαδα. * ἄλ-
 λης δὲ καὶ Ἡσαίας ὁ Προφήτης
 ἔλεγε, Ὡς ἄρα οἱ οἱ πόδες τῶν
 διαγγελισαδῶν εἰρήνῳ. μὴ δὲ
 παρὰ τῶ προφήτῃ καὶ δεδοκίμα-
 σμῆν ὁ καιρὸς, ὥστε τὰ ὅπλα

EUTR. Si eâ de causâ, Christum
 Alterius filium esse, dicas; quod
 Legum quædâ videatur esse repu-
 gnantia; simulas tu quidē *Megethi*.
 Siquidē jam patefactum est, Eun-
 dem ipsū leges etiâ suas exaucto-
 rare. quod etiam ipse confessus es.

ADAM. Etiam si, quod antea
 pro capite & firmamento sumsit,
 consisteret; demonstratum tamen
 esset. Unius hæc & ejusdem Dei
 esse. Veruntamē ostendo, hoc non
 esse contrarium, sed rerum tatum-
 modò differentias arguere. Nam,
 qui ab Hierusalem à Christo mit-
 tebantur, illi quidem annuncian-
 de pacis gratiâ dimittebantur: qui
 verò ex Ægypto; bello suorum
 hominum divexati fuerunt. *Cham*
 enim puer servus erit fratribus suis, ait
 Scriptura de filiis Noë, Sem, Cham,
 & Japhet: *Cham servus servorum erit*
fratribus suis. Oportuit igitur, do-
 mesticos servos, qui bellum hoc
 præoptârunt, bello excindi. Quin
 ipò etiam Evangelium novit, ma-
 los ulcisci & occidere. Sic enim lo-
 quitur: *Veniet Dominus servi illius ne-*
quam, ad diem quam ignorat, & ad
horam, quam non expectat; & dissec-
abit illum, & partem ejus reponet cum
incredulis. Quocirca justum est, ut
 qui bellum injustè moverunt, ju-
 stis armis opprimantur. Sic etiam
 par est, ut qui pacè prædicât, absq;
 armis prædicent. præsertim cum
 aliàs quoque Esajas Propheta di-
 xerit: *Quam speciosi sunt pedes Evan-*
gelizantium pacem. Quin & exqui-
 sita est apud Prophetam illū tem-
 poris denotatio, quando arma

συγκο-

29 συγκατῆται ἑδρῇ. Φήσαντ' ὁ, Ἐκ
 30 Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος
 31 Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κενεῖ ἀνά
 32 μέσον ἐθνῶν, καὶ ἐλέγξει λαὸν πολὺν καὶ
 33 συγκατέψασι τὰς μαχαίρας αὐτῶν
 34 εἰς ἀρσεν, καὶ τὰς βεβίαιας αὐτῶν εἰς
 35 δρέπανα καὶ ἐμὴ λήψεται ἔθνη ἐπ'
 36 ἔθνη μάχαιραν, καὶ ἐμὴ μάθωσιν
 37 ἐπὶ πολέμῳ.

ΕΥΤΡ. Ἐαυτὴ οὐκ ἔστι ἐναντίω-
 σις, ὅσπερ ἐδείχθη καὶ ὁ Χριστὸς τῶν
 κακῶν ἀμωμόμενος, λέγων, διχο-
 τομείτω τὸν δόλον τὸ κακόν.

ΜΕΓ. Ὁ Προφήτης τῶ Θεοῦ τῆς
 γενέσεως, πολέμου συστάς πρὸς
 τὸν λαόν, ἀναβὰς ἐπὶ τὴν κορυφὴν
 τῆ ὄρει, ἐξέτενε τὰς χεῖρας αὐτῆ
 πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα πολλὰς τῶ πο-
 λέμῳ ἀνέλῃ. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν,
 ἀγὼς ὢν, ἐξέτενε τὰς χεῖρας αὐτῆ,
 καὶ τῶ ἀνελείν τῶ ἀνθρώπου, ἀλλὰ
 ἔρωτι. Τί ἔν ὁμοιον, ὁ μὲν Δεὸς τ'
 ἐκπέσσει τ' χερῶν ἀναιρεῖ, ὁ ἡ σῶσις;

ΑΔΑΜ. Αναγκαῖον ἂν εἴη,
 ἀκρεβῶς τὰς ἐκτάσεις ἀμφοτέρων
 δοκιμάσαι, Μωσέως τε καὶ τοῦ
 Χριστοῦ καὶ ἐὰν μὲν ὁμοιαί, εὐὰ ἔχοι
 ἐπὶ ἑναντίαι πρὸς ἀλλήλας, * ὁπο-
 δέμιον καὶ ἡ Μωσέως γὰρ ἐκλάσις
 τῶν χερῶν, τὸν λαόν πιστὸν τῶ Θεῷ
 ἔσωσε, τῶ δὲ ἑναντίους ἀπώ-
 λεσε καὶ ἡ τῶ Χριστοῦ ἔταως ἐποίη-
 σεν. Εἰ μὲν ἔν ἐκτάσις τῶν χερῶν
 τοῦ Χριστοῦ πάντας ἔσωσε, πι-
 στούς τε καὶ ἀπίστους, καὶ φονεῖς, καὶ
 μοιχοὺς, δοκεῖς τι λέγειν εἰ δὲ οἱ
 πιστεύσαντες μὲν αὐτῶ ἔσωθη-

confringi oportuit. Dicit enim: De Ef. 24. 3. 4.
 Sion exibat Lex, & Sermo Domini de
 Hierusalē: & iudicabit in medio gentiū,
 & populum copiosum arguet; & gla-
 dios suos concident in aratra, & lan-
 ceas suas in falces, nec gens in gentem
 sumet gladium, nec ultrà bellum di-
 scent gerere.

EUTR. Non est hic ulla repugnā-
 tia: quum sit probatum, etiam
 Christum pœnam irrogare malis,
 cum dicit; nequam illum servum esse
 medium disseccandum.

MEG. Propheta Dei Creationis, 4. Argum.
 prælio contra suum populum in- Marcionit.
 stante, verticem montis conscen- Ex. 17. 8, 11.
 dens, manus suas expandit ad
 Deum, quò multos bello tolleret;
 at noster Dominus, sanctus videli-
 cet, manus suas non pro interne-
 cione hominum extendit, sed pro
 eorum conservacione. Quid ergò
 simile est: cum ille manuum ex-
 tensione dealeat, hic servet?

ADAM. Necesse est, ut expansio-
 nes manuum utriusque tam Mosis
 quàm Christi, accuratè consideremur:
 & siquidem fuerint similes,
 bene habet; sin adversæ inter sese,
 id sanè demonstrandum. Etenim
 manuū Mosis extensio populum
 quidem Deo credentem servavit;
 adversarios autem extinxit. Sic
 etiam illa Christi fecit. Siquidem
 igitur extensio manuum Christi
 omnes servaret, tam credentes
 quàm incredulos, & homici-
 das, & adulteros; vidèris ratio-
 ne aliquâ niti. Sin verò credentes
 quidem in ipsū salutè sunt conse-

σαν οἱ δὲ ἀπίστησαντες αὐτῷ ἀπώ-
λοντο, ὡς ὁ Ἀμαλὴκ, τί ἑναντίον;
καὶ γὰρ μετὰ τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν
τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀπίστων καὶ ὁ ναὸς, καὶ
ἡ πόλις καταγράφη· καὶ διεσπάρθη
ὁ λαὸς, καὶ ἀπώλετο. Ὁμοία τοίνυν
ἔστιν ἡ ἐκλάσις τῶν χειρῶν ἀμφοτέρων,
πρωτόπωσις τῶν Χριστοῦ ἢ Μωσέως
γνωμὴ· ἀμφω γὰρ τὰς μὲν πι-
στὺς ἔσωσαν, τὰς δὲ ἀπίστους ἀπώ-
λεσαν.

ΜΕΓ. Οὐκ ἔστιν ἴσον, οὔτε ὅμοιον.

ΕΥΤΡ. Δοκεῖς μοι, μὴ νοεῖν τὰ
λεγομένα· τότε γὰρ δοκεῖ Δαυιδάτ-
την, ὅπου ὁ αἶς τὰς * πολλὰς σώ-
σιν, ἃ δὲ ἕτερον τὰς ἀπίστους ἀμ-
φοτέροι (ὡς εἶσκον) τὸ αὐτὸ πρᾶτ-
τοντες· ἐδὲν ἐν τῷ ἀντιπίπτον. Δεγε,
ἢ πῆτερον ἔχεις.

Ἰ. π. 5. 8.
Vid. Not.

3. Argumēt.
Marcionit.
Matth. 5.
v. 4. 44.

ΜΕΓ. Ὁ ἐν τῷ νόμῳ Κύριος
λέγει· Ἀγαπήσεις τὸ ἀγαπῶντά σε, καὶ
μισήσεις τὸ ἐχθρόν σου· ὁ δὲ Κύριος
ἡμῶν, ἀγαθὸς ὢν, λέγει· Ἀγαπήτε τὰς
ἐχθρὰς ὑμῶν, καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν
διωκόντων ὑμᾶς.

ΑΔΑΜ. Εἰ μὲν γὰρ ἐν μόνῳ
τῷ δ'αγγελίῳ ἔκειτο, καλῶς ἔλεξας.

Ex. 23. 4. 5.
Lionaxus,
Vid. Not

Εἰ δὲ ἐν τῷ νόμῳ εἰσκαμῖν διε-
σαλισμόν, εὐαὶ ἰδης, φησὶ τὸ β' ἄνρεμ-
ῶμιον εἰς ἐχθρὰ σου, ὅτι εἰσὶς αὐτὸν
δοτολέας * ἀνοίξας δοτοδώσεις αὐτῷ
τὸ β' ἄνρεμ αὐτῷ καὶ πάλιν φάσκει, εὐαὶ
ἰδης τὸν ὄνον εἰς ἐχθρὰ σου ἐν τῇ ὁδῷ πε-
σόντα, καὶ μὴ ἀντιπαρέλθης αὐτόν,
ἕως ἐπαύσης βομώσης τὸν ὄνον. ἀλλ'
ἐν γε καὶ ὅτε λαὸς ἐπ' ἠλθεῖν ἀνε-
λεν Μωυσέα, καὶ ἐπεσκέασεν

cuti, non-credentes autem inte-
rierunt; (perinde ut Amalec:) quid
dissentaneum est utrinque? Imò,
post illam extensionem manuum
Christi, Templum simul & Urbs
eorum incredulorum everfa fue-
runt, populusq; dispersus fuit, &
periit. Proinde compar fuit utriuf-
que manuum extensio: & illa Mo-
fis, præfiguratio fuit ejus, quæ erat
Christi; Ambo siquidem credentes
servârunt, at incredulos perdidere.

ΜΕΓ. Nec par est, neq; simile.

ΕΥΤΡ. Videris mihi, non intel-
ligere quæ dicuntur. Tum enim
res discrepare videntur, cùm unus
fidelibus, alter verò infidelibus fa-
lutem confert. Atqui, utrumque
idem effecisse, compertum est. Ni-
hil igitur est, quòd hic contrave-
niat. Dic age, si quid aliud habes.

ΜΕΓ. Legalis Dominus inquit:
Diligentem Te diliges, & odio perseque-
ris inimicum tuum: Noster verò Do-
minus, qui Bonus est, ait: Diligite
inimicos vestros, & orate pro infestat-
tibus vos.

ΑΔΑΜ. Pulchrè quidem abs te
dictum fuisset, siquidem in Evan-
gelio solo esset positum. Si verò
etiam in Lege invenitur præscrip-
tum: Cùm videris, inquit, bovem ini-
mici tui errantem, non fines eum peri-
re, sed aperies & restitues illi bovem
suum. Et rursum dicit: Si videris
asinum inimici tui in viâ collapsum,
non præteribis illum, quo ad erectum asi-
num rursus oneraveris. Itaque cùm
populus impetum fecisset ad tol-
lendū è vita Mosem, & inumbravit

ἢ δόξα.

ἡ δόξα Κυρίου ἡ δὲ ὄσιον, τὴς ἐπελόντας ἐχθρῶν δίκην ἀναίρει-
 » δαι, ἢ ἔπεσε, κατὰ τὸ γεγραμμένον,
 » ἢ θραύσις· καὶ ἐμελλεν ὀλιυδοῦν ὁ
 λαός, εἰ μὴ Μαυῖσις, ὡς ἀπέμψας
 τὴν ἐχθρὸν, ἐδεδήθη τῷ Θεῷ ὑπὲρ
 » τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, εἰπὼν Ἀαρῶν,
 » ἀπαίτησον τῷ ὀλιθροῦ τῆ, λαδῶν
 » ἐν τῇ χειρὶ σε τὸ πυρεῖον ἀκείσας
 » Ἀαρῶν ἀπλώτησε, ἢ ἐκόπισεν ἢ
 θραύσις. Ἀλλὰ ἢ Δαβιδ διωκόμε-
 νος ὑπὸ τῷ Σαυλ, ἐδεδῶν τόπον
 ἀνελεῖν αὐτὸν, ὅτε ἀνελεῖν, ἀλλὰ
 τὴν ἀντί, ὀλιυδοῦ ὑπὲρ αὐτῆς ποιε-
 ται· ἀλλ' ἐν γε καὶ Ἱερემίας βλη-
 θῆς ὑπὸ ἐχθρῶν εἰς * λακκῶν, ὅτε
 ἐμνησκάκησεν, ἀλλὰ τὴν ἀντί, ἢ
 αὐτῆς ἤνυχετο ὑπὲρ αὐτῆς. Λέγει ἢ ἐν
 » τῷ γεράμματι ἢ Διαγγελίῃ Ἀναχω-
 » ρεῖτε ἀπ' ἐμῶν οἱ ἐργαζόμενοι τῷ ἀνο-
 μίῳ· Ὅρας, ὅτι σαυαδῆ τὸ Ἐυαγγέ-
 λιον τῷ Νόμῳ.

ΜΕΓ. Ἐν τίνι σαυαδῆ;

ΕΥΤΡ. Πῶς ὅτε ἐστὶ τὰ αὐτῆς;

ἢ περὶ τενεν ὁ Χρῆστος γυνεῶν, ταῦ-
 » τα ἐν τῷ νόμῳ γέρον. Ἐχθρὸς ἀγα-
 » πῶν περὶ ἐξέ, καὶ ὀνομασθῆ ἐχθρὸς
 μὴ ἀμυνέσται περὶ ἐξέ. ἀλλ'
 ἐδὲ μέγχε βοῶς, ἢ ὄτε παρορῶν κε-
 λδῆ. Πῶς ἢ ὁ Χρῆστος ἐμπίσθη τὴς
 τὰ Φαῦλα πρὸς ὄστας, ὡς ἐχθρὸς;
 » λέγων Ἀναχωρεῖτε ἀπ' ἐμῶν. Τῆτο ἐκ
 ἐστὶν ἀρούρης, τ' ἀπ' ὄστας τὴς ἐχθρὸς.

ΜΕΓ. Ὁ Προφήτης ἢ Θεὸς τ' γε-
 νέσας, ἢ αὐτολεμῶν πρὸς ὄστας ἀνε-
 λη, ἐσησε τὸν ἡλιον, τῆ μὴ δῦσαι
 μὲγχε σαυτελέση ἀναίρων τοὺς πρὸ-

eum gloria Domini: (erat autem ju- Num. 16.
 stum, irruentes illos ad instar ho- v. 42, &c.
 stium è medio tolli:) & irruit,
 sicut scriptum est, *plaga*: & jam-
 jam periturus erat populus, ni-
 si Moses, depositis inimicitis, pro
 inimicis suis Deum precibus soli-
 citâsset: dicens Aaroni: *Occurre Va-* Num. 16.
statori, & cape tibi acerram in manu 46-48.
tuâ. Audiens Aaron occurrit, ac conti-
nud cessavit plaga. Quinetiâ David
persecutione Saulis appetitus, et 1. Reg. 24.
si locus ei dabatur illius interi- & 26.
mendi, non tamen interemit; imò
contrâ, pro eo preces fudit. Porrò,
& Hieremias, coniectus ab inimicis
in foveam, non recordatus fuit Jer. 38. 6.
injuriarum, sed è contrario ipse 20.
quoq; pro illis deprecatus est. Evân-
*gelicis deinde literis dicit: *Discedi-* Matt. 7. 23.
*te à me, qui operamini iniquitatem.**
 Vides, Evangelium Legi con-
 sentire.

ΜΕΓ. In quo consentit?

ΕΥΤΡ. Quid ni eadem sint?
 nempe, quæ Christus proposuit
 faciunda, illa ipsa in Lege præstita
 fuerunt. Præcepit ille, *Diligere ini-*
micos: Lex itidem, ultionem nul-
 lam inimicis inferre, præcepit;
 imò nec bovem, nec asinum ejus
 negligi iussit. Quomodo verò
 Christus non oderit maleficos in-
 star hostium? dicens illis, *Discedite*
à me. Hoc certè non est amoris in-
 dicium, Repellere aliquos ut hostes.

ΜΕΓ. Propheta Dei creationis,
 quò plures belligerando confice-
 ret, Solis occasum sistebat, dum
 internecio facta fuisset eorum, qui
 4. Argum.
 Marcionit.
 Jof. 10. 13.

ἡ ἀλεμῆντας παρὲς τὸ λαόν· Ὁ δὲ Κύ-
 Eph. 4. 26. ριⓄ ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγει· Ὁ ἥλιⓄ μὴ
 » ἴπιδυέτω ἐπὶ τῶ παροργισμῶ ὑμῶν.

ἌΔΑΜ. Περὶ τῆς, τῆς ἀδικίως πύ-
 λεμον κτ' δρασποτῶν συνησιμείας
 ὅσιον δικαίως αἰαιρεῖσθαι, ὅσο δὲ δει-
 κηαι' ἐξ ἂν ἔῃ ὁ Χριστὸς τὸν Φαύλως
 Matt. 22. 13. ἀναστραφίται, κελδὴ βληθῆναι εἰς
 & 25. 30. » τὸ σκότⓄ τ' ἐξῶτερον, ὅπως ὁ κλαυ-

» θμὸς κ' ὁ βρυγμὸς τ' ὀδόντων. "Ενε-
 Eph. 4. 26. » κεν ἡ δ', ὁ ἥλιⓄ μὴ ἴπιδυέτω ἐπὶ
 » τῶ παροργισμῶ ὑμῶν τῆρ δέικνυ-
 ται, ἔμῶν δι' ἐντληῆς ἐν τῶ νόμῳ,
 ἀλλὰ δι' ἔργα γεγονὸς ὡς γέγραπται·

Num. 12. ὅτι παροργισται τὸ Μωϋσῆν ἐν τοῖς ἔρ-
 γοῖς αὐτῶν Ἀαρῶν καὶ Μαρία ἡ
 ἀδελφὴ αὐτῆς. Συμῆναι ἡ τὴν Μα-
 ρίαν λέπερα πεπεσέν Διὰ τὸν πα-
 ροργισμὸν· Ὁ δὲ Μωϋσῆς παρὰ τ' Ἀα-
 ρῶν ὀκ ἀέμενε, τὸν ἥλιον δῖσαι·

Vid. Not. ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἰκέτωσ τὸν Θεόν,
 ἰαθῆναι τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς. "Ὁρα
 τοίνω, ὅτι κ' ἐν τῶ νόμῳ τοιαῦτα

Vid. Not. ἐγένετο * ὡς μὴ ἴπιδυῆ ὁ ἥλιⓄ
 ἐπὶ τῶ παροργισμῶ. Ἀλλὰ μὲν κ'

Zach. 7. 10. ὁ Προφῆτης κηρυσάει αὐα Φαιδόν, Μη
 » μνησικακέει πειασⓄ παρὲς τὸ πλη-
 1. ὀδε. » σίον αὐτῆς ἐν τῇ καρδίαις ὑμῶν. * Ὁ δὲ
 πέφηνε τοίνω, κ' ἐν νόμῳ, κ' ἐν δ-

Eph 4. 26. » ἀγγελίῳ εἶναι τὸ, ἥλιⓄ μὴ ἴπιδυέ-
 » τῶ ἐπὶ τῶ παροργισμῶ ὑμῶν.

ΜΕΓ. Οὐδὲ γέγραπται τ' ἥλιον τ' ἰ-
 νόμῳ, περὶ τ' μὴ ἴπιδυέν τ' ἥλιον· τί
 ἀλλὰ ἀντ' ἄλλων λέγεις;

ΕΥΤΡ. Βεβλή μόνον Φιλονεικῶν
 ἀδικίως, Μεγέθι· Ἐρῆ· ἔργω, καὶ
 τῶ ἀγγελίῳ γαρημύσον ἐν τῶ νόμῳ.

contra populum pugnabant. Do-
 minus autem, qui Bonus est, dicit :
 Sol ne occidat super iracundiam vestram.

ADAM. Equidem illud ; si qui
 adversus Dominos arma injuste
 corripiant, eos excindi juste, lici-
 tum esse piūmque; demonstratum
 est. * Ideo Christus etiā ipse eum, * *sup.*
 qui sceleratē vixit, in tenebras ex- *pag. 18.*
 teriores precipitem dari jubet, ubi *med.*

ploratus est, & stridor dentium. Quod
 verò ad illud : Sol ne occidat super
 exacerbationem vestram ; hoc ostenditur,
 in Lege non modò præce-
 pto, sed etiam opere ipso factum.
 Sicut scriptum est ; Aaronem, &
 Mariam sororem ejus, factis suis
 iritasse Mosem : & inde, propter
 hanc iritationem, Mariam in le-
 pram incidisse : Mosem autem opem
 illi ab Aarone non expectavisse,
 donec Sol occideret ; sed contrā,
 Deum rogavisse supplicē, ut soror
 ipsius sanaretur. Quamobrem vi-
 de, hæc etiam in lege usu venisse,
 ut super iracundia Sol non occi-
 derit. Verum etiam Propheta con-
 cionatur clarissimè : Ne sitis memo-
 res injuriarum quisque adversus pro-
 ximum suum in cordibus vestris. Ex
 quo patescit; tum in Lege, tum in
 Evangelio illud extare: Sol ne occi-
 dat super iracundiā vestrā.

MEG. Neutiquam verò hoc us-
 piam in Lege scriptum est; ne Sol
 occidat, &c. Quid alia pro aliis
 profers ?

EUTR. Tu verò Megethi, tantum-
 modò contendere vis absque justa
 causa. Nā illud, tā factō, quā m-
 dato, expressum in Lege reperitur.

τὸ γὰρ ὡς ἀγαγεῖλαι τὸν Προφή-
την, μὴ μνησικακῆν, ἢ δοκεῖ σοι
ἀκρετέστερον εἶναι; ὁ μὲν ἔν Χρ-
στῆς καὶ μίας ἡμέρας ἀποθεσμίου τῶ
παροργισμῶ ἐδάκρυ, ὃ ὃ Προφήτης,
ἔδε ὄλος μνησικακεν, περσέταξε.

ΜΕΓ. Ὡς Φαίε), ἢ δὲ μακρῆς
εἶ, ἀλλὰ ἀντίδικⓄ.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔντροπιⓄ ἀν-
τίδικός σε εἶναι, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια· αὐ-
τη γὰρ ἀντίδικει τοῖς ψευδοῦσι πέ-
φυκε. καὶ γὰρ ἀλήθης καὶ ἀθανάτⓄ
ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια, βλάστημα τῆ
ἀγαθῆ θεῶν.

ΕΥΤΡ. Ὅτι παρόντες ἀκροα-
τῶ λέγέτωσαν, εἰ παρὰ τὸ δίκαιον
ἀπεφνώμην· ἔ γὰρ αὐτὸς ἐλλε-
ων, ἐκλομεν Χριστιανὸς ἡμέας ἀνάγ-
κη ἐν τῷ κρείττονι με ἀγρήσεας.

ΜΕΓ. Δείξω, ὅτι ἠναντιῶ) τὸ Ἐυ-
αγγέλιον τῶ νόμου.

ΕΥΤΡ. Τὸ ἠναντιῶ, οὐκ ἢ δὲ
δύο θεοὺς δείκνυσι; καὶ γὰρ ὡμολόγη)
ὑπὲρ σε, ὅτι εἰς λέω ὁ λέγων, Φόνου-

σον, καὶ μὴ* Φονείσης.

ΜΕΓ. Ἐκ τῆς δεικνυται μὴ ὡν
ἀγαθὸς ὁ δὲ μιμερῆς, ὅτι ἑαυτῶ
σαντισται.

ἌΔΑΜ. Εἰ ἀφ' τὸ, ἀφ' ὅρας
νόμος αὐτὸν τεθεικέναι, λέγεις, αὐτῷ
μὴ εἶναι ἀγαθὸν· ἀλλ' εἰς ὡν, ὅτι
ἔ ὁ Χριστὸς ἐδὲν ἀλλάτῃ αὐτῆ,
ἀλλὰ ἰσως ἔ δὲ μιμερῆς, ἔ αὐτὸς
ἀφ' ὅρας νομοθετῆ λέγει γὰρ, ἀγα-

παπε τῆς ἐχθρῆς ὑμῶν· ἔ μὲ παύτα
* πρὸς τὸ λέγει τοῖς ἐχθροῖς τὸ πίστεως, Πορεύεσθε
εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, Πῶς ἡγάπα
V. Not.

Quod enim Propheta mandat, in-
juriarum prorsus oblivisci, non ne
exactius videtur esse? præsertim,
cum Christus unius diei terminum
iræ indulgeat; Propheta autem,
omne prorsus injuriarum memo-
riam deponendam esse, præcipiat.

MEG. Non mihi tu judicem age-
re videris, sed adversarium?

ADAM. Nequaquam Eutropius
adversarius tuus est, sed ipsa Veri-
tas. Illa enim adversari solet men-
dacibus. Nimirum invicta & im-
mortalis est Veritas: quippe Dei
ipsius Boni germen & furculus.

EUTR. Judicent sanè ii, qui co-
ràm adsunt auditores, nunquid
præter æquum dixerim? nam &
ipse, Græcus licet sim, Christianus
feri pervelim: ideoque oportet,
meliori me sententiæ accedere.

MEG. Ostendam, Legi repu-
gnare Evangelium.

EUTR. Repugnantia illa non
illucò Duos Deos demonstrat: quo-
niam tute confessus es, Unum &
eundem dixisse, Occide, & Non
occidas.

MEG. Ex eo interim conficitur,
Conditorum illum Bonum non esse;
ut qui ipse sibi contrariatur.

ADAM. Si, quod diversas leges
ille posuit, idcirco eum esse Bo-
num neges; æquâ mente & hoc
audi: Christum ab illo non distare,
sed pariter cum Conditore illo eti-
am ipsum discrepantes leges san-
xisse. Ait enim, Diligite inimi-
cos vestros: & deinde dicit inimi-
cis fidei, Ite in tenebras exterio-
res. Quomodo diligit inimicos,

τὰς ἐχθρὰς, ἅς ἀπέπελιν εἰς τὸ σκότος
τὸ ἐξώτερον; ἐν τῷ τῷ οὐκ ἀγάπη;

5. *Argum.*
Matricionit.
Ex. 21. 24.

MEG. Ἐν τῷ νόμῳ λέγει, Ὁ Φθαλ-
μὸν αὐτὶ ὀφθαλμῶς, ἔδόντα αὐτὶ
ὀδόντ' ὁ δὲ κύριος, ἀγαθὸς
ἦν, λέγει ἐν τῷ Διαγγελίῳ· Ἐάν τις σε
v. 39. ῥαπίσῃ εἰς τὴν σιαγόνα, παρὰ θες
Luc. 6. 29. αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἄλλην.

Matth. 5. 39.
v. 39.

Luc. 6. 29.

ΑΔΑΜ. Καλλίστως ἐ ἀρμοδίως
πέθει) αἱ Φαναὶ νομοθεσίας. ἡ μὲν

Ex. 21. 24.

Matth. 5.

v. 38.

1. *καὶ* τῷ.

ἢ παρῶτι ἐν τῷ νόμῳ, ὀφθαλμὸν
αὐτὶ ὀφθαλμῶς, Φόβῳ συγκέκερα).
ὅπως μὴ πῆς τολμῆσῃ πατέρου
ὀφθαλμὸν ἐξέλῃν, καὶ * πείσῃ) τῆς
πατρὸς ἀλλήλων μνησικακίας. Ὡσπερ
ἐν τῷ νόμῳ ὁ Φόβος ἐκάλυψε τὴν
μάχην, ἕτως ἐ ἐν τῷ Διαγγελίῳ
τὸν αὐτὸν τρόπον κεκάλυψεν, μὴ διὰ
τὸ ἐλάχιστον ῥαπίσμα αὐτιλέγειν
ἢ μνησικακίαν, ἀλλὰ εἶκεν ἢ πεί-
θεσθαι. ταῦτα τοίνυν ἐπὶ Φόβῳ ἐ
ἴπαικται, ἀμφοτέρω ἐρῶντος κα-
ταπισδαστικῶν καὶ ὅς μὲν διὰ τὸν
φόβον πέπτω) τὴ μάχης, ὅς ἢ διὰ
τὴ ἴπαικτικῶν τὴ ἐρῶν ἢ παρῶσι το. εἰ
ἢ μόνον ἐν τῷ νόμῳ τὰς ἀποδοσὸς
λελεχθαι λεγεις, αἴκαε ἢ Διαγγελίῳ

Matth. 7. 2.

1. *μάθετε.*

2. *Cor. 5.*

v. 10.

Matth. 10.

v. 33.

λέγουσιν ὁ μετρεῖτε μέτρω αὐτιμε-
τρῆσθαι) ὑμῶν * μάθε) σαι φέσερον ἐκ
τῶ αὐτῶ εὐαγγελίῳ ὅτι ἐκαστος, κα-
τὰ ἑαυτὸν τῶ το κριμίζεται. Ὡσπερ
ὀφθαλμὸν αὐτὶ ὀφθαλμῶς, ἐν τῷ
λέγει· Ὁς ἂν με ἀρνήσῃ) ἐμπροσθ' ἐν
τῷ ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὰρ αὐ-
τῷ ἐμπροσθ' ἐν Πατρὸς μου, τῶ ἐν
ἔρανοῖς. Δέδεικται) τοίνυν καὶ διὰ τὸν νό-
μον, καὶ διὰ τῶ εὐαγγελίῳ, ὅτι ἐκα-

quos in tenebras exteriores amādat?
In hoc, qualis tandem charitas?

MEG. In Lege ait: *Oculum pro oculo, dentem pro dente*: at Dominus, utpote Bonus, in Evangelio dicit: *Si quis Te percusserit in unam maxillam, obverte illi & alteram.*

ADAM. Pulcherrimè & congruèter hæ voces in Legislatione ponuntur. Prima enim harum in Lege: *Oculum pro oculo*: ex terrore conflata est; ne quis alterius oculum audeat eruere, definantque inter se commemorare injurias. Itaque; sicut in Lege terror pugnam prohibuit; sic & in Evangelio eadem ratione prohibetur, Ne propter levissimam alapam contrarresponsemus, mutuasque injurias recordemur; sed potius, cedamus & morem geramus. Hæc hæc sunt, Metus & æquanimitas: quorum utrumque pacem constituit. Ac iste quidem propter terrorem à pugna cessat: ille autem propter æquanimitatem pacem exofculatur. Si autem, tantummodo in Lege istas retaliationiones contineri dicas; audi, quid nobis Evangelium referat: *Quâ metimini mensurâ, remetietur & vobis.* Imò, dilucidius adhuc ex eodem Evangelio discite: quod *Quisq; secundum ea, que fecit, feret*; nempe quodammodo, oculum pro oculo: scilicet cum dicit, *Qui me negaverit coram hominibus, & ego negabo eum coram Patre meo, qui est in cælis.* Itaque demonstratum est, tum ex Lege, tum ex Evangelio: Unumquem-

ς Θεῶν, πρὸς ἃ πρότερον πρὸς τὸ ἀδελ-
φὸν αὐτῶν, τὸτο κομιέται.

ΜΕΓ. Ὁ Προφήτης τῶ Θεῶ τῶ
γενέσεως, ὡς δὲ οὐμῶν, Ἐλισαῖος, ὡς
ἀρχὴν εἶπεν ἐξελεῖται, καὶ καταφα-
γεντὶ τὰς ἀπαντῆσαι αὐτῶν πύδας.
Ὁ ἴσχυρὸς Κύριος ἄφετε, φησιν,
τὰ παιδιὰ ἐρχεσθε πρὸς με, τῶν γῶ
τοῖστων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶ θραῶν.

ΑΔΑΜ. Χρητοίνω ἀμφοτέ-
ρων τῶν παιδιῶν τὰς προσελύσεις
ἰσορήσαι καὶ εἰ μὲν ἴσως εἰσὶν αἱ πρὸς-
αγωγαί, εὐὰν ἔχοι. Ἐστὶ γὰρ τὸ πᾶν
αἴτιον τοῖς πρὸς ἴσως. Οἱ μὲν τῶ
Χριστῶ πρὸς ἐληλυθότες, δι' ἄλογίας
πρὸς ἴσως. Οἱ δὲ διὰ χλδ' ἔχον ἔβρεν
πρὸς τὸν Προφήτην, ἐπεσπᾶσαντο
ἐκείνοις. * πρὸ αὐτοῖς ὄλεθρον θηρώδη. Δέ-
δεικται γὰρ, ὅτι πρὸς ἃ πρότερον
ἕκαστος, ἔτω κομιέται δίκαιον
τοίνω, τὰς πρὸς ἐληλυθότες λα-
βῆν ἄλογίας, τυχῶν τῶ ἐαυτῶν πρὸς-
αίσεως καὶ τὰς ὑβρίσοντας τὸν
τῶ Θεῶ Προφήτην, καὶ τὸναντίον τῶ
τὰς θηροερώτας γενέσθαι καθῶς
ἐκλάσθη εἰς Κύριον ἀσεβήσας Ἰ-
δὰς αὐτὸς γῶ ὁ Χριστὸς ἀπεφῆναρ
λέγων καὶ τῶ ἀνθρώπῳ δι' ἃ ὁ
ἦος ἔχον ἀνθρώπῳ πρὸς ἀδ' ὅσον συμφῆρ
αὐτῶ, εἰ μὴ ἐχρησθῆν ἢ χρησθῆντα μύ-
λων ὀνικῶ πρὸς ἴσως, καὶ * ἔπαλιος ἢ
καὶ ἐν τῶ βῶθ' ἢ τῶ θαλάσσης. Ευρήσας
ἢ καὶ τὰς Προφῆτας, πολλάκις πολ-
λὰς ἐλεήσας. Ἀλλ' ἔν γε καὶ νεκρὸς
ἐγείρας ἀλλὰ καὶ Σωμανίτες δεη-
θεῖσα τῶ Προφήτη, ἀπέληφε τὸ πε-
θνηκέτα αὐτῶ ἰόν' ἀποδεδῆσαι ἐν φα-

que, qualia fratri suo fecerit, talia
reportaturum.

MEG. Propheta Dei Creationis, 6. *Argum.*
Helisæus, è sylva ursam evocavit, *Marcionit.*
ut occurrentes sibi pueros devo- 2. *Reg.* 2. 24.
raret: Bonus autem Deus, *Sinite*, *Matt.* 19. 14
inquit, *parvulos venire ad me, talium* *Marc.* 10. 14.
enim est regnum caelorum.

ADAM. At verò par est, utrorumq;
puerorum adventus commemo-
rare. Et, siquidem eodem studio
acceserunt, benè habet. Tota
enim causa in ipsis accedentibus
posita est. Qui Christum adierunt,
benedictionis causâ acceserunt:
qui autem ad Prophetam illum
propter irrisionem & contumeliâ
cucurrerunt; traxerunt cum † illis,
† sibi ipsi.
ut à feris necarentur. Jam enim
ostensum est, *Unumquemque prout* 2. *Cor.* 5. 10.
gesserit recepturum. Jure itaq; opti-
mo, qui ad benedictionem adipi-
scendam venerunt, voti sui com-
potes evasère: contrâ, qui Prophe-
tæ illuserant, à feris devorati sunt.
Quo etiam modo pœnas luit Ju-
das, qui in Dominum impius fuit.
Sic enim ipse Christus sententiam
tulit, dicens: *Vae homini per quem* *Matt.* 26. 24.
Filius ille hominis traditur: melius
erat illi, si natus non fuisset; vel post-
quam natus est, ut mola asinaria ei ap- *Matt.* 18. 6.
penderetur, & in profundo maris de-
mergeretur. Porrò invenies etiam
Prophetas, multoties multorum
esse misertos: quin & mortuos
suscitâsse, ac pariter Sunamitis,
cùm rogâsset Prophetâ, mortuum
suum filium recepit. Probatum
ergo est liquidò, Unius & ejuf-

νερώς, ἐνὸς Θεῷ τῶν Προφῆτας οὐκ ἔστι,
καὶ τὸν Χριστὸν. "Εἰς γὰρ ἅν, ὃν, ὡς εἰ-
δίως ἔφη, ἀγαθὸν μόνον εἶναι, ἔχει
ἔδραμον, ὁ Χριστὸς, τίνι λόγῳ κε-
λάσει, τὸν ἀδικῶς ἀσεβήσαντα Ἰδαν
δικαίως εἰς θάλασσαν ῥύπειον; Οἷ-
μα γὰρ, * τὸ τῶν ἀμαρτανόντων κε-
λάσει, δικαίως εἶναι ἔδραμον ἀγαθῶν,
κατὰ σε. Ἀγαθὸς γὰρ ἅν μόνον, ἔχει καὶ
δίκαιον, ὁ Φεῖλ μὴδὲν καλάσει.
"Εἰ ἢ καλάσει, ἔσται ἔδραμον. λε-
κτερον τοίνυν ἔττο· δῆλον γὰρ, ὅτι
δίκαιος ὁ Δημιουργὸς ἐδὲν ἔχει πᾶ-
γμα καλάσει τὸν Ἰδαν, μὴδὲν ἠδι-
κησὶ παρ' αὐτοῦ. ἀλλ' ἐδὲν Διάβολο-
ν ἠδύνατο καλάσει τὸν Ἰδαν,
μὴδὲν ἔσται αὐτῷ βλαβεῖς, μᾶλλον
I. i. 106. ἢ τὴν ἀντιόνη βοήθηθεις· ὃν γὰρ * ἀφο-
Matt. 8. 29, ἔσται καὶ ἔδρα, τί ἐμοὶ ἔσοις ἡλθες
Luc. 8. 28., παρ' ἐμοῦ βασιλεύσει με· τῶτον ἔφε-
ῶν θανάτω ἰσοβλήθηται ἔσται τῶ
Ἰδαν· εἰκὸς ἔν, μῆτε ἔσται τῶ ἀγα-
θῶ Χριστῷ καλάσει τὸν Ἰδαν ἀγα-
θὸς γὰρ ἐδέποτε καλάσει· τίνα τοί-
νυν τῶν τριῶν Φῶν κεκαλακίαι τὸν
f. ὅτι. Ἰδαν; Δέδεικται γὰρ, * ὅ, τε δίκαιον,
ἔτε ἀδικηθῆς αὐτὸς, ὅτι ἐκέλασε,
μὴδὲν βλαβεῖς. "Εἰ δὲ ἐκέλασε,
ἀνάγκη, αὐτὸν ὡς ἐδικὸν καλάσει
τα εἶναι παρὰ τῶ ἀδικηθῆναι. "Εἰ
δὲ ὁ Διάβολος ἐκέλασε τὸν Ἰδ-
αν, ἔσται δίκαιον, καὶ ἔκακός·
"Ο γὰρ κατὰ κέρνας τὸν ἀδικῶς
I. παραδ. ὅτι. * ὡς δαπάντα, δίκαιον ἔσται ἔν
δίκαιον,

dem Dei; & Prophetas & Chri-
stum esse. Etenim ille unus, (quem
tu, quasi probè gnarus, solum Bo-
num dixisti, non autem & Justum)
nimirum Christus, quâ ratione
jubet; Judam injustè impium,
justè in mare projici? Puto enim
eos, qui delinquentes puniunt, ju-
stos esse, non item bonos; juxta
sententiam tuam: qui enim so-
lummodo Bonus est, & non item
justus; neminem debet punire. Si
verò puniat, erit quoque justus.
Istud itaque pariter dicendum est.
Nam illud patet: Justum illum
Conditorem, nihil habuisse cause,
cur Judam puniret, quippe nul-
lâ injuriâ ab eo affectus. Sed ne-
que Diabolus Judam punire pote-
rat, cum ab eo læsus non fuisset;
sed contra, potiùs adjutus. Quem
enim reformidavit, exclamans:
Quid mihi tecum? venisti ante tempus,
ut me torqueres? hunc vidit à Judâ
morti traditum. Quapropter con-
sentaneum videtur; neque Bo-
num Christum punivisse Judam:
bonus enim à nullo unquam pœ-
nas deposcit. Quem nam igitur
istorum tuorum Trium punivisse
Judâ dicis? Jam enim ostensû est:
quod Justus ille, quippe nec lacer-
sus injuriâ, neque læsus, non pu-
niverit. Sin autem puniverit, ne-
cessum est, eum quasi Vindicem
fuisse constitutum ab illo, qui in-
juriam acceperat. Quod si verò
Diabolus Judam puniverit; non
jam Malus, sed Justus erit. Is
enim Justus est, qui injustum Tra-
ditorem condemnat. Erit proinde
δίκαιον,

δικαίῳ, καὶ ἐπονῆρός· Ἐὶ ἡ ὁ Χρι-
 στός ἐκόλασε, τὸναντίον τῆς γνώμης
 ἔσαι ἀγαθός γὰρ ἐδέποτε κολάζει. Ἐὶ
 ἡ ὁκόλασε δικαίως, * καὶ καθὼς δι-
 κησὶ ἔσαι; ἀλλ' ἡ ἔτα ἀποστόλος,
 » λέγει· Ὅτι ἕκαστος παρὰ χρι-
 » στοῦ κερμίζει, εἴτε ἀγαθόν, εἴτε κακόν.

ΜΕΓ. Τί ὅμοιον, ὁ Προφήτης
 ἀπέκλειπεν, ὃ ἡ Χριστός ἔσωσεν.

ἈΔΑΜ. Τὸναντίον ἡ τὸς ἀπίστους
 ἀπώλεσεν. Ἐλεγε γὰρ ἕκαστος ἡ πῖ-
 » στις σου σέσωκέ σε. Εἶπεν ἡ πίστις ἕκά-
 » στος, ἡ ὅκω σωθήσεως, πέφυκε σώ-
 » ζεν, τὸναντίον ἡ ἀπίστια ἀπώλεσεν.

ΕΥΤΡ. Οἱ τῶ Προφήτη πρὸς-
 ελθόντες, ὄλογίαι λαθεῖν πρὸς ἡλθόν;

ἈΔΑΜ. Οὐκ, ἀλλὰ χλῆς
 ἔνεκον ἔ ὕβρεως, ἀμέλει Φαλακρὸν
 τῆτον ἐκίκλησκον.

ΕΥΤΡ. Δίκαιον ἡ τῶ πρὸς-
 αἴρεσιν τῆ πρὸς αὐτοῦ, ἔτως καὶ κη-
 » μισοῦ. μάλιστα τῆ ἀποστόλος λέ-
 » γοντ· παρὰ τῆ Χριστὸς ἀγαθὰ ἔ
 » κακὰ κερμίζει.

ΜΕΓ. Ὁ Δημιουργός ἐδὲ ἡδὲ,
 πῶς ἐσιν ὁ Ἀδάμ, λέγων Πῶς εἶ; Ὁ
 ἡ Χριστός καὶ τὸς ἀλογισμὸς τῶν
 αἰθρώπων ἡδὲ.

ἈΔΑΜ. Πῶς ἔν ἔ ὁ Χριστός πρὸς
 λαζάρου λέγει· Πῶς πθεῖκατε αὐτόν;
 ἡ γνῶσις, πῶς κῆται;

ΜΕΓ. Οὐ γάρ πηλαι ἐν τῶ ἡμε-
 τέρῳ διαγγελίῳ.

ἈΔΑΜ. Οἶδας, ὅπ ἐπηγείλω
 ἐν τῆ ἡμετέρῳ διαγγελίῳ δεικνύ-
 ναι. ἐπὶ ἐν βιβλίῳ τῆτο· Πῶς πυνθάνε-
 ται ὁ θεός παρὰ τῆ ἀρχιδάμον,

non Malus, sed Justus. At, si Chri-
 stus illum puniverit; erit hoc tuæ
 sententiæ contrarium. Bonus enim
 nunquam punit. Sin verò puni-
 verit justè, an non simulatque
 justus erit? Audi tandem & illud
 Apostoli, dicentis: *Quisque à Chri-
 sto recipiet sive bonum, sive malum.*

ΜΕΓ. Quid omninò simile?
 Occidit Propheta ille: at Christus
 servavit.

ΑΔΑΜ. E' contrario perdidit
 incredulos. Dixit namque singu-
 lis: *Fides tua salvum te fecit.* Quare, Matt. 9. 22.
 si fides cujuscunque, certo suscepta & passim
 judicio, servare solet: utiq; è con-
 trario perdit infidelitas.

ΕΥΤΡ. Qui Prophetam illum
 accefferant; accefferant ne, ut be-
 nedictionem acciperent?

ΑΔΑΜ. Minimè; sed ut ludi-
 brio & contemptui haberent; quip-
 pe quem *calvum* vocitabant.

ΕΥΤΡ. Justum erat, ut pro acces-
 sùs sui ratione ac proposito, paria
 quoq; reciperent: præsertim cùm
 dicat Apostolus: *A Christo bona & mala reportari.*

ΜΕΓ. Conditorem latebat, Ubi
 Adam esset. Inquit enim, *Ubi es?*
 Christus autem *cogitationes homi-
 num noverat.*

ΑΔΑΜ. Qui Christus igitur di-
 cit de Lazaro, *Ubi posuisti eum?* Joh. 11. 34.
 ignoravit fortassis, ubi jaceret?

ΜΕΓ. Non extat scriptum in
 nostro Evangelio.

ΑΔΑΜ. Scis, te recepisse, * ex no-
 stro Evangelio tua probaturum,
 at quia ita vis, dic: unde fit, quòd
 Deus à Principe dæmoniorum

Luc. 8. 30. λέγων. Τί σοι ἐστὶν ὄνομα; Ὁ, ὃ Φησὶν. εἶπε λέγων. Ἰσως ἐν κτ' ἡγήσθη, Ἐξ ἧς τὸ ἐπισημάνετο.

MEG. Ὁυχ ὅμοιον.

1. ἀμφοτερό. ΕΥΤΡ. * Ἀμφότεραί μοι δοκῶσιν ἀγνοία εἶναι, τότε λέξην ὡς εἶ; κτ' ἢ τίς * λέξῃ;

Gen. 3. 9. ΑΔΑΜ. Ὁυχ ὡς πωθάνομε-
 9. ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ φάσκει ὡς εἶ; ἀλλ' ἵσομιμνήσκειν αὐτὸν ἐβόλετο, τὸ πρῶτον γὰρ ἐν μακαριότητι διαγοντα, καὶ μικρὸν ὑστερον ἀδικήσαντα τῆς ἐντολῆς, καὶ ὄντα γυμνόν, ἵσομιμνήσκει, ὡς εἶ; λέγων, ὅρα ἐν ποίοις ἦς; καὶ πῶς εἶ, ἐκπεσὼν τῆς φυφῆς ἀδικείσθαι.

8. Argum. Marcionit. Lev. 24. 19. Matt 5. 40. Luc. 6. 29. 1. τῶν. ΜΕΓ. Πῶς ἐν ἐν τῷ νόμῳ λέξῃ; ἱμάθιον ἀντιματίαι. Ὁ ὃ ἀγαθὸς Κύριος λέξῃ, Εὰν τίς σε ἄρη τὸ ἱμάθιον, περὶ αὐτῶν ἔστω * χιτῶνα.

ΑΔΑΜ. Τῆτο μὲν τὸ κεφάλαιον, ὁμοίον ἐστὶν τῷ, Ὀδόντα ἀντὶ ὀδῶν. Αλλ' ἵνα μὴ οἰηθῆς, δεγῶς ἡμᾶς πρὸς τὰς περὶ αὐτῶν φέρουσαι, εἰ ἔμάλιστα δικασθῆτόπον φέρουσαι κατέληφας, ἐν τῷ Ἰππύφωρον τὰς ἐκ τῶν θεαφῶν ἐρωτήσεις; ὁ γὰρ τοῦ Ἰππύφωρον, μείζων ἐστὶν τῷ Ἰππύφωρον μείζων. Τῆτο τὸ, Εὰν τίς σε ἄρη τὸ ἱμάθιον, ἐν μὲν τῷ Διαγγελίῳ γέγραπται. Ἐν ἡ τοῖς Πατριάρχαις ἐργα γέγραπται. Ἰωσήφ * ἀποδοθεὶς τὸ ἱμάθιον τῶν ἀδελφῶν, ἔμοιον τῷ χιτῶνα περὶ δίδωσιν, καὶ τὸ λεχθῆν ἐν τῷ Διαγγελίῳ ἀλλὰ καὶ στίβια καὶ ἐν καμῶν λιμῆς τροφῆς, καὶ ὅσα πλείστα ἴσασιν χεῖματα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Νόμῳ

sciscitatur, Quod est tibi nomen? Ille autem ait, Legio. Itaque forsitan, secundum te, nescivit; & idcirco percontatus est.

MEG. Nihil prorsus simile.

EUTR. Utrumque mihi videtur ex ignoratione proficisci; sive quis dicat, Ubi es? sive, Qui vocaris?

ADAM. Non interrogandi Adami animo dicit Deus, Ubi es? sed eum submonere voluit. Etenim antea bene beateque viventem, & paulò post negligentem dati sibi præcepti, jamque nudum existentem, submonet verbis: Ubi es? quasi diceret: Vide, in quo statu fueris; & ubi sis, quum ex Paradisi deliciis excideris.

MEG. Cur ergo in Lege dicit: Vestem pro veste? At verò hic bonus Dominus; Si quis tuam aufert vestem, prabe illi & tunicam.

ADAM. Hoc argumentum consimile est illi; Dentem pro dente. At, ne tu putes, oscitanter nos respondere ad tuas propositiones: (licet etiam locum iudicis præoccuparis, dum tuas ex Scripturis obtrudis quæstiones: potior enim est, qui eas movet ac objicit, quam qui dissolvit.) Illud, Si quis tuam aufert vestem, in Evangelio quidem scribitur; in Patriarchis autem facto ipso præstitum est. Joseph veste dispoliatus à fratribus, non modò tunicam addidit; sicut in Evangelio dictum est; sed & cibaria, & tempore famis victum, atque omnia ad usum cultumque vitæ necessaria. Quinimò & in Lege præ-

23 τῆτο πρῶσετακται, Ἐὰν λάβῃ σὺ ὁ
23 ἀδελφὸς ἀργύριον ἢ ἡμάτιον, τῷ
23 ἐσδομῷ μηνί, καὶ τὸ τέκνον ἐπὶ κεφά-
23 λαίον ἀφῆσθῃ αὐτῷ, καὶ τὸν χιτῶνα.

ΜΕΓ. Ὁ Προφήτης τῶ Θεῷ τῷ
23 ἡρώσεως, λέγει· Τὰ τόξα μου ἐν τετα-
23 μεία, ἐπὶ τὰ βέλη μου κτηνημεία· Ὁ
23 Ἰ' Ἀπόστολος φησὶν· ἐνδύσασθε τὸ
23 πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δυνά-
23 σταί τὰ βέλη τῶ πονηρῶ τὰ πεπυρω-
23 μέια σβέσαι.

ἌΔΑΜ. Καλὸν καλῶ ὄσον ἀν-
τίκει· ἔτε κακὸν κακῷ, ἔτε φῶς
φωτὶ, ἔτε λευκὸν λευκῷ· ἀλλὰ τὸ
μέλαν τῷ λευκῷ· πῶς τοίνυν οἶει
ταῦτα ἀντικεῖσθαι, καὶ τῶ Προφήτῃ, καὶ
καὶ τῶ Ἀποστόλῃ; ἢ ἀγνοεῖς, ὅτι τόξα,
καὶ ἡ μάχαιρα, καὶ θυρεὸς, καὶ βέλη, ἐ-
σὺν πᾶσι, πολεμικά;

ΕΥΤΡ. Ὁ Προφήτης τὴν Θεῷ ἦν,
τῶ Δικαίῃ, ἢ τῶ πονηρῶ;

ΜΕΓ. Τῶ Δικαίῃ.

ἌΔΑΜ. Πῶς ἐν πονηρῶν λέγει ὁ
Ἀπόστολος τὸ δίκαιον, λεγῶν· Τὰ
βέλη τῶ πονηρῶ;

ΕΥΤΡ. Οὐ ταυτὸν εἰσιν.

ΜΕΓ. Ὁ Θεὸς τῷ ἡρώσεως ἑπο-
χυθέντα τὸν Ἰσαάκ, ὁδῶν ἐποίησε
1 διαβέ- * Διὰ ἐβέληται. Ὁ Ἰ' Κύριος ἡμῶν,
ψαι. ἀγαθὸς ὢν, πολλῶν τυφλῶν, ἠοίξεν
ὁφθαλμούς.

ἌΔΑΜ. Ἀγνοεῖς τὴν οἰκονομίαν
τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐν εὐχῆ τῷ Ἀβραάμ ὡς
πρὸς δοκίαν ἐπὶ τῷ γήρα ἡμῶν, καὶ
1 τῶ βί- * τῷ βίβια χαρισάμενος τὸ βλέπειν.
1 τῶ βίβια· ἢ αὐτὰ τα μεγαλεῖα διέξερ-
χόμενοι, μηκυῖωμεν τὸν λόγον ἡδύ-

cipitur: Si frater tuus abs te argentum Ex. 22. 25. 16
aut vestitium acceperit, septimo mense Lev. 25. 36.
& senus & sortem illi restitues, atque
tunicam.

ΜΕΓ. Propheta Dei genera- 9 Argum.
tionis, ait, Arcus mei intenzi sunt, & Marcionit.
tela mea acuta sunt: Apostolus ve- Ef. 5. 28. &
rò: Induite armaturam Dei, ut possi- & Psal. 45. 5.
tis ignita illius Mali jacula restin- & 120. 4.
guere. Eph. 6. 13.
& 16.

ΑΔΑΜ. Bonum bono non op-
ponitur, nec malum malo, nec
lux luci, nec candido candidum;
sed atrum albo contrarium est. In
quo igitur hæc Prophetica opponi
Apostolicis verbis censes? An Eph. 6.
ignoras, arcum, & ensen, & scu-
tum, & tela, & arma omnia, ad
rem bellicam pertinere?

ΕΥΤΡ. Utrius erat ille Prophe-
ta; Justitiae illius, an Mali?

ΜΕΓ. Justitiae.

ΑΔΑΜ. Quae ergo de causâ Ma-
lum vocat Apostolus illum Ju-
stum, dicens; Tela illius Mali?

ΕΥΤΡ. Non idem est.

V. Not.

ΜΕΓ. Deus creationis caligan- 10 Argum.
tem Isaac non amplius visui resti- Marcionit.
ruit: at, noster Dominus, naturâ Gen. 27. 1.
Bonus, multis caecis oculos aper-
ruit.

ΑΔΑΜ. Non intelligis dispen-
sationem Dei. Qui Abrahamo in Gen. 2. 1. 2.
senectute præter expectationem li-
beros dedit; qui Tobiae visum Tob. 11. 15.
donavit; (ne omnia magnifi-
ca facta percensendo protraha-

νατο καὶ τὸν Ἰσαὰκ μὴ συγχωρῆσαι
ἑσυχυθῆναι. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐμέλλεν ὁ
Ἰσαὰκ τὸν Ἠσαὺ ὀλογεῖν ἢ ἢ εἰρη-
Gen. 25. 23. μόνον τῆ ῤεβέκκα, ὅτι ὁ μείζων δι-
λίσθη τῶ ἐλάττω. Διὰ τὸ μυστήριον
τῶν δύο λαῶν ἑσυχυθῆν ὅπως
ἄκων ὀλογήσῃ τὸν νεώτερον Ἰακώβ.
τῆς τῆς, τὸν μεταγενέστερον τῶν Ἰσ-
δαίων λαῶν τῆ καθολικῆς Εκκλησίας.

11. Argum.
Matronis.

MEG. Ἐκ τῶ διωχθῆναι ἡμᾶς
πολλάκις, καὶ μισοῦσθαι, ὅτι ἐστὶ Φα-
νερὸν, ὅτι ἄλλῃ ἐσμὲν Θεῷ, καὶ τῶ τῆ
ἡμέσεως ἀλλοτρίοι λέγει γὰρ, Καρδία
ἢ βασιλείως ἐν χερσὶ Θεῷ. Δῆλον ἔν,
ὅτι αὐτὸς, ὁ τῆς ἡμέσεως Θεός, ἡμᾶς
ἢ ἐδιώκει, διὰ τῶ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς
ἢ καρδίας τῆ βασιλείων.

ΑΔΑΜ. Ταῦτα μὲν εἰ περὶ τέ-
των τῆ χερσὶν ἐσοφίς, ὅπως ποτὲ
ἔχει λόγον ἔχει δὲ καὶ ἄνεργον τῶ
I. ἐπίλυσι. * ἐπίλησιν ὀιομα ἢ ἀναρμόσως,
καὶ ἀεπιτηθείως τῶ καρῶ, σε περα-
μοχρῆσαι τῶ τῆ κεφάλαιον νῦν ἢ
Vid. Not. τῶ βασιλείως ὄντ Θεοσεβῆς, τί
Φῆς; ἔτερον, τὸν ἐν τοῖς περὶ τέτα
κατέχοντα τὰς καρδίας ἐκείνων, ἢ
διώκοντα, καὶ ἔτερον Θεόν, τὸν κατέ-
χοντα τῶ καρδίας τῶ τῶ; κρείττον
γὰρ, καὶ τῶ ἰαντίον τῆ βασιλείων ἐκεί-
νων, αὐτὸς βασιλεύει. Ἄ γὰρ
ἐκείνοι καθεῖλον, αὐτὸς ἀνωκε-
δόμησεν οὓς ἐκείνοι ἐμίσησαν, ἢ
τῶ ἢ ἠγάπησεν οὓς ἐκείνοι ἐτί-
μων ναῖς τε καὶ εἰδωλα, αὐτὸς κα-
θεῖλε καὶ σε οὖν ἄλλῶ Θεὸς λέ-
ει ἐκείνοις, καὶ ἔτερον ἐν τῶ
τῶ πολλῇ ἐν τούτῳ ἀνοία, ἀλλ

mus oratione:) poterat quidē pro-
hibere ne Isaac cæcutiret: sed, quia
volebat Isaac in Esavū suā confer-
re benedictionem; eratque dictum
Rebeccae, Major serviet minori: pro-
pter arcanam duorum illorum
populorum significationem, hæc
illi offusa est caligatio: ut nolens
juniori filio Jacobo, i. e. succedenti
Judæorum populo Catholica Ec-
clesiæ, benediceret.

MEG. Ex eo, quod crebris jacta-
mur persecutionibus & odio ha-
bemur, non ne luce clarius est, Nos
alterius Dei esse, & à Deo creationis
alienos? Etenim inquit: Cor Regis in
manu Dei, Ergo liquidum est, Deū
illum creationis nos persequi, eò
quod in manu suā corda Regū habeat.

ADAM. Siquidem has argutias
antegressis temporibus confinxif-
ses, utcumq; rationem habuissent:
habuissent tamen & facilem solu-
tionem. (Ego autem arbitror, istud
argumentum te ineptè adduxisse;
& ad tempus parū accommodatè.)
Nunc verò cum Rex pius
existat; quid? ais ne, alterum
quempiam Deum, superiorum Re-
gum, ante hunc corda tenuisse, &
persecutorem fuisse; alterum au-
tem Deum hujus cor moderari?
melius enim, & contrā quàm illi
Reges, hic pius imperat. Quæ enim
dissiparunt illi, restaurat iste: quos
oderunt illi, diligit iste: quæ illi
fana & idola in honore habue-
runt, hæc iste subvertit. Quocirca,
quod tibi videtur, alium Deum in
illis fuisse, alterum verò in hoc ef-
se; in eo magna elucet amentia.

ἢ μόνον

ἔ μόνον ἡμῶς ἐδιώχθημεν, ἀλλὰ καὶ
 οἱ Προφῆται πολλοὶ ἐμαρτύρησαν
 ἄλλα καὶ οἱ τρεῖς παῖδες πρὸς τὸν
 καὶ τῶν Φησὶν ὁ Προφήτης· Ἐνεκά
 σα θανάτου μετὰ ὅλην τὴν ἡμέραν
 ὄθεν καὶ Παύλῳ, τῇ αὐτῇ περὶ Φη-
 κῆ Φωνῇ ζητούμενοι, ἔλεγε·
 Ἐνεκά σα θανάτου μετὰ ὅλην τὴν ἡμέ-
 ραν. Ὁμοίως ἢ καὶ οἱ τῶν Χριστῶ μα-
 ρτυρῶν, καὶ ὁ πῶν τῶν Προφητῶν βιάνον-
 τες, ὡπῶς ἐδιώκθησαν· αἰάγκη σε
 ἀλλότριον εἶναι τῶν κανόνων τῶν διω-
 χθέντων Προφητῶν, καὶ δικαίων,
 Ἀποστόλων τε, καὶ τῶν Διοκρεμείων
 διὰ Χριστὸν μαθητῶν.

ΕΥΤΡ. Πῶς ἔνδοξοι ἐζητήθησαν τοῖς
 Προφήταις; εἰ γὰρ οἱ περὶ Φηται λέ-
 γουσι, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως· δῆλον, ὅτι
 ἔχουσι δόξον, ἀλλ' ὡσπερ καλοῖς καὶ νο-
 μίμοις κέζηται

ΜΕΓ. Οὐδὲν ῥηῶς δόξουσι
 τῶν ἀρχαίων, ἀμήχανον.

ΑΔΑΜ. Δείκνυμι ἐν πολλοῖς λέγον-
 τα τῶν Ἀποστόλων, καὶ Ἰπικυρῶν τε, καὶ ἐκ
 δόξου ἀλλοῖα. Λέγει γὰρ ἐν τῇ πρὸς Κο-
 ρνθίους πρώτη Ἐπιστολῇ· Ὅπως μὴ
 καυχῆσθε πᾶσι σαρεῖ ἐνώπιον ἀνθρώπων· ἐξ
 αὐτῶν ἢ ὑμεῖς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅς
 ἐγλήθη σαφῆς ἡμῶν δόξουσι, δικαιο-
 σωμῆτε καὶ ἀγαπᾶσθε, καὶ ἀπολύτρωσις
 ἡμεῶν, καθὼς γέγραπται, ὁ καυχώμενος
 ἐν κυρίῳ καυχάσθω. Ἀπερίεστρον ἢ
 ἐν τῇ αὐτῇ Ἐπιστολῇ ἐμφατικῶς λέγει·
 Τίς ποιμάνει ποιῶντα, καὶ ἐκ τῶν
 λακτικῶν σαφῶς ἐστὶ; μὴ καὶ ἀνθρώπου
 πῶτε λαλῶν; ἢ ἐκ καὶ ὄνομος πῶτε
 λέγει; ἐν γὰρ τῷ Μωσῆος νόμῳ γέ-

Atqui, non solum nos passi sumus
 persecutiones; sed & Prophetæ
 multi, sed & antehac *Tres illi pueri*, Dan. 3.13,
 martyres fuerunt. Hoc ipsum Pro-
 pheta clamat: *Propter Te morti tra-* Pf. 43.24.
dimur totâ die. Unde Paulus eâdem
 Propheticâ voce usus dixit: *Pro-* Rom. 8.36.
pter Te morti tradimur totâ die. Si-
 militer & Christi discipuli, qui à
 tergo Prophetarum successerant, in
 pares quoque persecutiones inci-
 derunt. Necessè est, te longè ab-
 esse ab hac regulâ, tum Prophetarum,
 qui persecutionibus agitati
 sunt; tum justorum, sive Aposto-
 lorum, sive Discipulorum, qui
 eadem propter Christum pertu-
 lerunt.

EUTR. Qui fit ergo, quòd Pau-
 lus Prophetas allegat? si namque
 Prophetæ dicant, quæ & ille pari-
 ter; liquidum est, illum non in-
 venisse*, sed iis velut probatis, &
 legitimè dictis, usum esse.

M E G. Nullo antiquorum ad
 verbum usus est: sed fortuitò.

ADAM. Demonstro ex multis,
 Apostolum ea citare, ac approba-
 re, nec rejicere. Dicit enim in
 primâ ad Corinthios Epistolâ:
Ne gloriatur omnis caro in conspectu 1. Cor. 1. 29.
ejus: ex illo vos estis in Christo Jesu,
qui factus est sapientia nobis à Deo, & 30. 31.
justitia, & sanctificatio, & redemptio:
ut, quemadmodum scriptum est; Qui Jer. 9. 23, 24
gloriatur, in Domino gloriatur. Di-
 fertius quoque in eadem Epistolâ
 declarat, dicens: *Quis pascit gre-* 1. Cor. 9.
gem, & de lacte non edit? num secun- v. 7. 8. 9. 10.
dum hominem ista dico? An non &
Lex ea dicit? In Lege enim Mosis scri-
 γραπτα.

Vid. Not.

* excogi-
tasse.

Deut. 24. 4. γραπται, Ὁ Φιμώσως βεν ἀλοῶντα.
 » μὴ τῷ βοῶν μελέ τῶ Θεῶ, ἢ δι' ἡμᾶς.
 » πάντως λέγει; δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη,
 » ὅτι ὁ Φάει ἐπ' ἐλπίδι ὁ δροστριῶν
 » δροστριῶν.

MEG. Ὅιδας, ὅτι Μωσῶσως νό-
 μον εἶπεν, ἔ τῷ Θεῷ;

ΕΥΤΡ. Ὅιδας, ὅτι Μωσῶσως νόμον
 εἶπεν ἀλλ' ἐκύρωσεν εἰπῶν, Μὴ
 » πρὸ τῶν βοῶν μελέ, φησὶ τῶ Θεῶ;
 » ἢ δι' ἡμᾶς πάντως, λέγει; δι' ἡμᾶς
 » γὰρ ἐγράφη. Ὁρᾶς, ὅτι κυροῖ, καὶ ὡς
 καλῶς κεμενῶ κέζηται; ἔδεις γὰρ
 (απερὶ νόμου κέζηται πρὸς δόδοει-
 ξιν, ἢ Παύλω, ἀλλὰ κρείττονι καὶ τε-
 λέιω· εἰ γὰρ συμβεβλήμεν σπι-
 σῶν τὰ πρὸ σε λεγόμενα, Παύλω
 κέζηται μάρτυρι, ἵνα βέβαια ἦ τὰ
 πρὸ σε λεγόμενα. ἔτω καὶ ὁ Ἀπό-
 στολὸν ἀπεχρήσαστο μάρτυρι τῶ
 Νόμῳ.

12. Argum.
 Marcionit.

MEG. Ἐγὼ ἐκ τῷ γραφῶν δέ-
 ξω, ὅτι ἀλλ' ἐστὶν ὁ τῷ Χριστῷ Πα-
 τέρ, καὶ ἀλλ' ὁ δὴ μιμνησθῆς. Ὁ δὴ
 μιμνησθῆς ἐγνώσθη τῷ Ἀδάμ, καὶ τοῖς
 κ' κηρὸν, ὡς ἐν τῷ γραφῶν δὴ λη-
 ται, ὁ ἢ τῷ Χριστῷ Πατέρ, ἀγνωστός
 ἐστὶν, ὡς αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἀπέφηνετο,

Matt. 11. 27. πρὸ αὐτῶν εἰπῶν Ὁυδεὶς ἐγνώ τῷ Πα-
 » τέρ, εἰ μὴ ὁ Ἰσὺς, ἔδε τῷ ἰὼν πρὸ γινώ-
 » σκεῖ, εἰ μὴ ὁ Πατέρ.

ΑΔΑΜ. Πάνυ διανοήτως φέ-
 ρη πρὸ τὰς γραφῶν· οἷς γὰρ, μόνον
 πρὸ τῷ Σωτῆρ ἠελόχθαι τῷ πῶ.

Es. 1. 3. ἀκχε Ἰσραὴλ λέγοντι, Ἐγνώ βῆς τῷ
 » κηρῶν μόνον, καὶ ὅτι τῷ Φάτνι τῷ
 » Κυρῆς αὐτῷ Ἰσραὴλ ἢ με ἐκ ἐγνώ, κ'

ptum est: Non obturabis os bovi tri-
 turanti. Num de bobus cura est Deo;
 an propter nos omnino id dicit? Pro-
 pter nos utique scriptum est: eo quod,
 qui arat, debeat sub spe arare.

MEG. Viden, cum Mosis legem
 dicere, non Dei?

EUTR. Video, cum Mosis le-
 gem dicere: tamen probavit his
 verbis: Num de bobus, inquit, cura
 est Deo? an propter nos omnino dicit?
 Propter nos utique scriptum est. Vi-
 desne ut communiat? ut illud
 ceu recte positum adhibeat? Ne-
 mo enim ad demonstrationem ex-
 oletâ lege aut vitiosâ utitur, sed
 meliore & solidâ. Si namque cogi-
 tares, sententiam tuam confir-
 mare, Paulo in testem adhibito,
 quod firma essent, quæ à te dicun-
 tur: perinde quoque Apostolus
 Lege teste usus est.

MEG. E scripturis probabo, a-
 lium esse Christi Patrem; alium,
 Fabricatorem. Fabricator, (ut è
 scripturis patescit) Adamo, cæte-
 risq; eâ tempestate hominibus, no-
 tus erat: Christi verò Pater, igno-
 tus est: sicut ipse Christus ostendit,
 hæc de illo locutus: Nemo Pa-
 trem novit, nisi Filius; neque Filium
 quisquam novit, nisi Pater.

ADAM. Admodum imperitus
 es Scripturarum. Hoc enim à Ser-
 vatore solum prolatum putas. Au-
 di Esajam dicentem: Bos cognovit
 possessorem, & asinus præsepe Domini
 sui; Israël verò non agnovit me, & po-

» ὁ λαός με ἐ σωήκων. Καὶ Ἱερεμίας λέγει, ὡς πάλιν μὴ γνώσεται αὐτὸν λέγει γὰρ, Πάντες με γνώσκοντα » δὲ τὸ μικρὸν ἕως μεγάλων αὐτῶν.

MEG. Πῶς ἔν ἐν τῷ Ἱεζεκιήλ λέγει γὰρ Ἐπεγνώσθη τοῖς πατέρασιν ὑμῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

1. φησὶ. ΑΔΑΜ. Οὐκ ἤδη δὲ τὸ τὴν Ἱεζεκιήλ * Φήσας, Ἐγνώσθη τοῖς πατέρασιν αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ ἐγνώσαν αὐτὸν καὶ γὰρ ὁ Κύριος ὑμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τοσάτω χρόνῳ σωθήσεται. ὅταν πῖς μαθητῆ, ἔλεγεσιν ἑδείς γνώσκει τὸν υἱόν, εἰ μὴ ὁ Πατὴρ καί τινι ὑπὸ πατέρων ἐωρᾶται, ἀλλ' οὐκ ἐγνώσκεισθε. λέγων, ἀναχωρεῖτε ἀπ' ἐμῶν οἱ ἐραζόμενοι τῶν αἰομιάν' οὐδέποτε ἐγνων ὑμᾶς· μὴ ὁ καρδιογνώστης οὐκ ἐπέγνω αὐτοῦ; ἀλλ' ἔχων ἑβόληρον ἐπολιόνορον τὸ γὰρ σωθεῖν, γνώσκων λέγει. Ὡς καὶ ὁ Δαβὶδ, Ὁι πατέρες ὑμῶν ἐ σωήκων τὰ θαυμάσια με, ἐν γῆ Χαναάν καί τινι εἶδον. ἔτε γὰρ, ὅτι τῶν Θεωρεῖν, ἤδη καὶ τὸ σωθεῖν παράκει· Φανερώς * Δείκται, μὴ μόνον Προφήταις ἀλλ' ἄλλων, καὶ τῷ Ευαγγελίῳ. Τῶ γὰρ Χριστῷ ὑπὸ πάντων Θεωρημένῳ ἀναφανδόν, καὶ λέγουσιν. ἑδείς οἶδε τὸν υἱόν ὑμῶν, ἐναντίας τῶν Προφῆταις, οἶσατε. Καφῶς τίνω, καὶ ὁ Χριστὸς, ὅτι Προφήται, ἐμήνυσαν περὶ γνώσεως Θεῶν καὶ ἀγνωσίας.

ΕΥΤΡ. Δῆλον, ὅτι τὸ σωθεῖν, γνώσκων, αἱ γραφαὶ λέγουσιν. ὅποτε γὰρ ὁ Προφήτης λέγει Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἐγνώ, καὶ ὁ λαός με ἐ σωήκων

pulus me non intelligit. Et Hieremias, quasi olim non fuisset ille cognitus, ait : Omnes me cognoscent Jer. 31. 34. à minimo usque ad maximum eorum.

MEG. Unde igitur apud Ezechielem inquit : Agnitus eram Patribus vestris in deserto? Ezech. 20. V. 9-12.

ADAM Non jam, quia Ezechiel ait: Cognitus eram Patribus eorum: illi quoque cognoverunt eum. Etenim Dominus noster Jesus Christus, tanto tempore cum Discipulis commemoratus, dixit : Nemo novit Filium, nisi Pater : quamvis conspiceretur ab omnibus, non erat tamen cognitus. Porro, dicens : Discedite à me perpetrantes iniquitatem ; non novi vos. Nunquid ille cordium scrutator eos non cognovit ? Sed, illi non, ut volebat, vitam suam instituebant: nam, Intelligere quandoque dicitur Cognoscere. Ut & David, Patres (ait) vestri non intellexerunt mirabilia mea, in terrâ Canaan: etiam si viderant. Neque enim ex visu statim consequitur intelligentia. Palàm deprehenderis, non solum Prophetis, sed & Evangelio contradicere. Cùm enim Christus manifestò visus sit ab omnibus, & dicat ; Nemo novit Filium: Vos opinamini, Prophetas illi reclamare. Ergo, & Christus, & Prophetæ, tam Agnitionem Dei, quam Ignorantionem, præclare patefecerunt.

EUTR. Apertum est, quòd Scripturæ, Intelligere, significant per Cognoscere : quandoquidem ait Propheta, Israël me non cognovit, & Populus me non intellexit.

E ὁμῶς

Ὁ μὲν ἰὼ καὶ ὁ Χριστὸς, συναδικηθέντων
 Matt. II. 27. τοῖς μαθηταῖς, ἔλεγεν· ἰδοὺ οἶδε τὸ ἕν, ἕν
 ἢ εἰ μὴ ὁ Πατήρ. Ἀλλὰ καὶ οὐκ ἔλεγεν
 Matt. 7. 23. αὐτοῖς, Ὁυδέποτε ἐγνων ὑμᾶς.

II. *Argum. Marcionit.* ΜΕΓ. Ἐναργεστερα μοι ἐστὶν ἀπό-
 δεξις τῶν, μὴ εἶναι υἱὸν τῶν δικαίων τὸν
 Χριστῶν· ὁ γὰρ τῶν νόμων ἔπιω ἐληλύ-
 θη. εἰ γὰρ ἦλθεν, ἐπληρῆστο αὐτὸν τὰ εἰς
 αὐτὸν ὑπὸ τῶν Δαβὶδ κηρυχθέντα,

Pfal. 2. 12. λέγοντι· Ἰνα τί ἐφρούραζαν ἔθνη,
 καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενὰ· παρε-
 ἔστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἀρ-
 χοντες συναχθήσαν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ, καὶ

Ibid. v. 8. τῶν Κυρίων καὶ τῶν ἑξ ἑλισσῶν αὐτῶν· καὶ
 ἄλλων. Αἰτήσασθε παρ' ἐμοῦ ἵνα δώσω

& 9. ἕξ ἑξ. Ποιμαίνετε αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ
 σιδηρᾷ. ὅτι τὰς δεικνύται, ὅτι ὁ
 ἐλθὼν Χριστὸς, ἀλλ' ἐστὶν ὁ τῶν,
 μήτε βασιλεῖς, μήτε ἀρχοντας γενέ-
 σθαι κατὰ αὐτῶν· μήτε ἔθνη ποιμαίνου-
 ναι ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ.

ΑΔΑΜ. Οἱ βασιλεῖς ἐν δὲ
 κῆντες ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἀρχοντες, ἵνα
 ἔχοντες ἐξουσίαν θανάτων ἵνα σώζουσιν,
 πάντες καὶ τῶν Χριστῶν παρεγγύοντο.
 καὶ ὅτι ῥάβδῳ σιδηρᾷ ἐπομαίνθησαν,
 ἀποδεικνύοντες τὴν περὶ φησίαν τῶν

Dan. 2. 40. Δανιὴλ, λέγοντι· μὴ τὴν χρυσοῦν,
 καὶ ἀργυροῦν, καὶ χαλκίαν, ἐρηθρήσει
 βασιλεία σιδηρᾷ· ἣτις δεδεικται
 ἔσθαι τῶν Ῥωμαίων. Δὲ ἡς ἐπομαίνθη-
 σαν οἱ καὶ Χριστῶν γεγονότες· τὰ γὰρ
 ἔθνη εἰς κληρονομίαν αὐτῶν ἦν δεδομέ-
 να. ὡς ἡς κληρονομίας λέγει ὁ Δα-

Pf. 106. 4. 5. εἰδὼ, Κύριε, μνησθητί ἡμῶν ἐν τῇ δὲ
 δοκίᾳ τῶν λαῶν σου, ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν

Tamen etiam Christus, dum suis
 cum discipulis familiariter vive-
 ret, dixit : *Nemo novit Filium, nisi*
Pater. Sed & conversatus illis, ajebat : *Nequaquam novi vos.*

MEG. Luculentius demonstra-
 re possum ; Christum non esse il-
 lius Justi filium. Quia nimirum
 legalis *Filius* ille nondum venit. Si
 enim venisset, utique impleta es-
 sent, quæ à Davide de eo prædi-
 cta erant. *Quare*, inquit, *stremue-*
runt gentes : & populi meditati sunt
inania ? Astiterunt reges terra, &
principes coacti sunt in unum, adver-
sus Dominum, & adversus Christum
ejus. Et rursus : *Postula à me, &*
dabo tibi gentes hæreditatem tuam.
 Et consequenter : *Pascos eos in vir-*
gâ ferreâ. Ex hoc patet ; Christum
 illum, qui jam venit, alium esse :
 quod neque Reges, neque Princi-
 pes contra illum fuerint : neque
 gentes pastæ sint in virgâ ferreâ.

ΑΔΑΜ. Qui regnare videban-
 tur in Israël, & Principatu poti-
 ri, mortisque ac vitæ potestatem
 habere, omnes adversus Christum
 convenerunt. Quod autem *virgâ*
ferreâ pascerentur, juxta prophe-
 tiam Danielis accipiendum est,
 qui ait : *Post aureum, argenteum, &*
aneum, exsurgat regnum ferreum : id
quod Romanorum esse, probatum
fuit ; quo pascebantur ii, qui con-
tra Christum conspirarunt. Sunt
 enim *gentes in hæreditatem ei datæ.*
 De quâ hæreditate dicit David :
Domine, recordare nostrum in fa-
vore Populi tui ; visita nos in sa-
tu

» τῆ ζωτηρία ἔθνους σα' ἔπαρνεῖσθαι
 » τ' κληρονομίας σα' δῆλον ἐν, ὅτι αὐτῆ
 ἐστὶν ἡ κληρονομία τ' ἐθνῶν, ὧν ἠτήσατο.

ΕΥΤΡ. Ἐι μὴ βασιλείων καὶ
 ἀρχόντων ἐξουσία παρῆν, πῶς οἶόν τε
 ἰὼ σαυραθῆναι τ' Χριστόν;

» ΜΕΓ. Δανιὴλ λέγει, Εἶδον, καὶ

» ἰδῶν, λίθου ἐτήθη ἐξ ὄψεως ἀνδρὸς χει-

» ρῶν, καὶ ἐπάταξε τ' εἰκόνα ἀνδρὸς χει-

» ρῶν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ὡς κωνοστόν.

καὶ ἐξεφυσήθη ὑπὸ αἰέμα.

Ὁ λί-

θου ἰὼ ἐκ θεῶν βασιλεία, ἐν δόξῃ

Φαινομένη, καὶ ἡ εἰκὼν, ἡ δὲ τ' γῆς

βασιλεία * συσῆκεν. Δείκνυται ἐν,

* τ' Διά νόμος καὶ Προφητῶν Χριστόν

μηδέπω ἐληλυθέναι· εἰ γὰρ ἐληλύθη,

ὅσα ἂν ἦν ἐτέρω βασιλεία δὲ τῆς

γῆς, ὡς ἐμήνυσε Δανιὴλ. ἐκ τ' τῶν

πάντων τὰς βασιλείας συσῆκεν,

δείκνυται, μὴ τὸ ἐληλυθὸς ὁ Διά νό-

μος καὶ Προφητῶν Χριστός.

ΑΔΑΜ. Τὰ δὲ μακρὰ ἐν ταῖς

γραφαῖς εἰρημένα, βέλει ἀδικῶς

νοεῖν· οἱ γὰρ Προφῆται καὶ τὸ εὐ-

αγγέλιον διὸ Χριστὸν παραστάς

Διῶσα φῶσι· μίαν ἐν ταπεινοφρο-

σύνη τῷ πρώτῳ, καὶ τῷ μετὰ

τῶντα ἔδοξον. Περὶ μὲν ἐν τῆς

πρώτης Ἡσαίας ἔτως εἶπεν, Ἐι-

δομεν αὐτόν, ἔσθ' ἔχει κάλλος,

» ἔτε εἶδος, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτῶν

» ἀτιμῶν, ἐκλείπον ὑπὲρ τῶν ἡσυχῶν τ'

» ἀνθρώπων καὶ πάλλιν ἰδῶν ὁ πᾶς,

» ὁ ἡρέτισα, ὁ ἀραπητός, ἐν ὧν ἄδο-

» κησεν ἡ ψυχὴ μου· ὅσα ἐρίσθ' ἔσθ' εἰ-

» κραυγῶσθ' ἐν ταῖς πλατείαις, κάλα-

» μον σωλετε μμμένον οὐ κατεάξει,

lute gentis tue, ut celebreris cum hæ-
 reditate tuâ. Palàm est itaque, hanc
 esse hæreditatem gentium, quas
 postulavit.

EUTR. Si Regum & Principum
 auctoritas non adfuisset; qui fieri
 poterat, ut Christus in crucem tol-
 leretur?

MEG. Daniel ait: *Vidi, & ecce*
lapis recisus erat à monte absque ma-
nibus, & percussit simulacrum, & re-
degit in pulverem, & disflabatur à
vento. Iste Lapis erat ex Deo Regnū,
gloriâ conspicuum: & simulacrum
illud Regnum in terrâ designabat.

Dan. 2. 34.
& 35.

Vid. Not.
 Apparet ergo, Illum per Legem
 & Prophetas designatum Chri-
 stum, nondum venisse: quia, si ve-
 nisset; aliud in terrâ Regnum non
 esset: ut indicavit Daniel. At, ex
 eo, quòd omnia regna constabili-
 ta sint, liquet; Christum illum le-
 galem & Propheticum nondum
 advenisse.

A D A M. Quæ in Scripturis re-
 cè dicuntur, cum studio vis per-
 peram intelligere. Prophetæ nam-
 que & Evangelium, duos Christi
 adventus declarant; alterum, hu-
 milem, scil. priorem; alterum, po-
 steriorem, Gloriâ illustrem. De
 priori Esajas ita; *Vidimus illum,*
ait, & decorem non habuit, neque
*formam; sed forma ipsius in honora-
 ta erat, filius hominum contemtor.* Et
 rursus: *Ecce puer quem elegi, dile-*
ctus, in quo quiescit anima mea:
non contendet, neque clamabit in pla-
teis; calamum attritum non confringet,

Es. 53. 2.

Es. 42. 1, 2, 3.

» καὶ λινον τετυφωμένον ἐσθῆσιν καὶ
 » πάλιν χαῖρε θυγατερ Ἱερουσαλήμ
 » σφόδρα, κήρυσσε θυγατερ Σιών·
 » ἰδὲ ὁ βασιλεὺς σκῆρχεται πρὸς αὐτὴν,
 » Ἰππεθεγκῶς ἐπὶ ὄνον· ὡς ἐν τῷ Ευ-
 Matt. 3. 1. 7. αγγελίᾳ δειδήλοται, ὅτι καθίσαις
 ἐπὶ ὄνα εἰσηλθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ.
 Τηλαυγὲς ἔν τῷ, ὡτὲ μὲν ἐν δόξῃ,
 ὡτὲ δὲ ἐν πρᾶυτήτῃ· οἶδε δὲ
 τὴν ἐν δόξῃ καὶ Παύλῳ ὁ Ἀπόστολος,
 Theff. 4. λέγων· Ἐν κελύσματι θεῶν ἐν
 v. 16. 17. τῇ ἐσχάτῃ (ἀλπηγῇ καὶ ἀβήσῃ) Κύ-
 al. ἀναστῆσο- ραῖ (ἀπ' ἄρανα· καὶ οἱ νεκροὶ * ἐγε-
 ται. ται) πρῶτον, ἑπτὰ καὶ ἡμεῖς οἱ
 » πειθειπόμονοι εἰς τὴν παρυσίαν
 » αὐτῶν, ἅμα πρὸς αὐτοῖς, ἀρπαγησά-
 » μεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν
 » αὐτῶν καθὼς καὶ ὁ Δαυὶδ λέγει, εἶδον
 Dan. 7. 13. ὡς γὼν ἀνθρώπων Διὰ τῶν νεφελῶν
 » ἐρχόμενον. Λέγει καὶ ἐν τῷ Ευαγγε-
 Matt. 24. 27. λίῳ ὡππερ ἡ ἀσραπὴ * ἐκβαίνει δὸ πρὸ
 al. ἐξέρχεται) ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται ἕως δυσ-
 » μῶν ἕως ἑσπερῆ ἢ ἑλδύσις τῆ ἡμέρας
 » ἀνθρώπων. Τηλαυγέσεται δὲ δεῖξαι ἢ
 ἑλδύσις αὐτῆ ἢ πρῶτη, ἐν πεπενο-
 φροσύνη γενομένη, καὶ ἢ μέλλουσα
 ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν τοῦτον ἐν τῇ γῆ
 ὄντος, καὶ ἄλλῳ παρυσίαν κηρύτ-
 τοντος, τὴν ἐν δόξῃ ὁφείλουσιν
 ἡμεῖς αὐτοῖς ἰσως ὑμεῖς ἐναντιοθεῖτε αὐτῶν
 δὴ τοῦ παρυσίαις ἕτε γὰρ τὴν πρῶ-
 τὴν αὐτῶν παρυσίαν ἐπέγνωτε, ἕτε
 τὴν ἄλλῃν προσδοκᾶτε, μὴ συνιέντες
 τὰ θεοῦ πρᾶξις γινόμενα.

III. Argum. ΜΕΓ. Ἀκριβῆ σοι ἀποδείξω πα-
 Marcionit. ρέξω, ὅτι ἀλλότριον ἢ τὸ νόμον καὶ
 τὴν Προφήτῃ Χριστός. Ἰωάννης οὗτος

& linum fumigans non extinguet. Et
 iterum : Exulta filia Jerusalem plu-
 rimum, clama filia Sion : Ecce Rex tuus
 venit mitis, insidens asino : uti & in
 Evangelio manifestatur, quod a-
 sino insidens ingressus sit Jerusa-
 lem. Itaque clarum est, quando-
 que in gloriâ, aliàs in humilitate
 ventisse. Hunc gloriosum adventum
 Paulus quoque intellexit, inqui-
 ens : In exhortatione Dei, in voce Ar-
 changeli, in ultimâ tubâ, descendet de
 cælis Dominus : & mortui excitabun-
 tur primi, deinde & nos, qui reliqui
 sumus in adventum ipsius, simul cum
 ipsis, rapiemur in nubibus, in occur-
 sum ejus. Sicut & expressit Dan-
 iel : Vidi quasi filium hominis per
 nubes venientem. Et in Evangelio
 dicit : Sicuti fulgur descendit ab O-
 riente, & apparet usque in Occiden-
 tem : sic erit adventus filij hominis.
 Demonstratum est evidentissimè,
 Adventum ipsius primum, humi-
 lem fuisse ; magnificum, alterum,
 futurum. Itaque cùm ipse in ter-
 râ fuerit, aliumque adventum
 prædicaverit, qui fieri deberet in
 gloriâ : Vos forsitan utrique huic
 Adventui refragami ; nec enim
 priorem ejus adventum agnovi-
 stis, nec alterum illum expectatis ;
 utpote qui divinitus tradita non
 intelligitis.

MEG. Accuratè tibi demon-
 strabo : Illum Legis & Prophe-
 tarum Christum, planè fuisse alie-
 num. Johannes cum non agno-

ἐπέγνω-

ἐπέγνωκεν αὐτόν· ὃ ἦν ἀδύατον, Προφήτῳ τὸν ἐκ γένεως ἀγνωστῶν τὸν Χριστὸν αὐτῷ ἀκρίτως γὰρ ἐν τῷ δεσμοῦ τῆς ἐργαίας ἔχρησεν, ἐπεμψε τὸς μαθητὰς αὐτῷ πρὸς αὐτόν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

ΑΔΑΜ. Ἐὶ περὶ Χρησῆ ἔπω-
θάνετο Ἰωάννης, ἔλεξε· σὺ εἶ ὁ Χρι-
στὸς; Φάσκει γὰρ· σὺ εἶ ὁ ἐρχό-
μενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;
Νὺν τοίνυν σαφὲς ἐστὶ φρονήσεως*, τὸ
τῶν παρόντων ἐξετάσαι· σὺ εἶ; Ὁ λέ-
γων· ἰδεὶ ὁ ἀμνὸς τῆς Θεᾶς, ὁ αἶψαν τὴν
ἀμαρτίαν τῶν κόσμων; ὁ κληθὴς ὅτι
αὐτὸς ἐστίν. ἀλλ', ἐπεὶ πρὸς ὁμοίω
ἐγένετο καὶ ἐν τῷ ἄδῳ, ἐπιψθάνετο.
I. ἡ δει. * ἤδη γὰρ λέγονται αὐτόν, ἵνα γὰρ
καὶ ἐπεμψῶ τὸν Παράκλητον, τριτῆσι,
τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἄλλως ἢ, καὶ
τὸ ἀληθέστερον, μάθε· Ἐπειδὴ οἱ
μαθητὰς αὐτῷ ἤσαν ἀναγνωσκόντες
μετὰ ἰσχύος τῆς Χρησῆ, ἀ-
γνωστοὶ ἦν ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων
ἐξίεναι ἐκ τῆς κόσμου· ὁ Ἰωάννης μέγα
παραδίδως τῷ Δεσπότη τῶν μαθη-
τῶν· ἵνα γὰρ φέμις, τὸς δὸς Ἰωάννης
μαθητὰς θέντας τῷ Χρησῷ μεταπα-
ραδοθῆναι· ὃ ἐν Ἰωάννης ἀπέσειλε
τὸς μαθητὰς, ὅπως μάθωσι, ὅτι
ἐκείνός ἐστιν μήπως μὴ τῶν αὐτῶν τε-
λευτῶ σφαλῶσιν· Ἀπέλθετε ἐν
ὑμῖς, ἀκροάσασθε, φησὶν, εἰ αὐ-
τὸς ἐστίν. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τὴν τῆς
Χρησῆ ἀποκρίσιν. Μεταπαρα-
λαβὼν τὸς μαθητὰς, καὶ βελό-
μενος δειξάιναι τὰ ἔργα τῶν ἐβαλλέν

verat: quod nullo modo fieri po-
terat: nempe, ut Propheta à nati-
vitate, Christum suum ignoraret.
Postquam enim in carcere audivisset
Christi facta, missis ad ipsum suis Di-
scipulis, dixit: Tu'ne es ille, qui ventu-
rus est; an alium expectemus?

ADAM. Si de Christo sciscita-
tus fuisset Johannes, dixisset, Tu'ne
es Christus? dicit enim, Tu'ne es
ille, qui venturus erat, an alium expe-
ctemus? Nunc verò non est prudenti-
æ, à præsentī aliquo exquirere,
Tu'ne es? Qui dicebat: Ecce Agnus
ille Dei, qui tollit peccata Mundi: is
non ignorabat, quòd ipse esset.
Sed quia Præcursor erat dictus, etiam
apud inferos, idè sciscitabatur.
Noverat enim illū ipsum, qui diceret:
Vado, & mitto Paracletum, hoc est,
Spiritum illum Sanctum. Aliter, &
quidem veriùs, accipe: Cùm Discipuli
ejus Duos Christi adventus legerent,
ignorarent autem, quòd is ex hoc
Mundo exiturus esset: Johannes, tradi-
turus Domino suos Discipulos (fas enim
erat, Discipulos, à Johanne præpa-
ratos, Christo postea tradi): ille,
inquam, Johannes Discipulos suos
ablegavit, uti discerent, Quòd
ille ipse esset: ne quando post su-
um obitum errarent. Abite ergò
vos, audite, inquit, num ille sit?
Speciate verò & Christi respon-
sum. Is adjungens sibi Discipulos
illos, cùm vellet iis quæsitum
demonstrare, facta sua protulit,

Ματθ. 11. 56. ἐπιών· Τυφλοὶ ἀναβλέψασι, καὶ
 » κωφοὶ ἀκούσασι, καὶ νεκροὶ ἐγείρονται·
 » ἔμακάριε, ὃς εἰν μὴ σκανδαλι-
 » σθῆν ἐν ἐμοί. Αὐτὸς ἐν μεταπώσθησιν
 ἐὼν ἐνεσθῆτε διὰ τῶν ἔργων, ἵνα πει-
 Joh. 14. 6. θῶσιν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἡ ἀλήθεια
 πάντα.

IV. *Argument.* ΜΕΓ. Οὕτως ἀλλοτριοὶ ἡμεῖς
Marcionis. τῷ Φανείῳ Χριστῷ, καὶ ὁ Φανεύς
 Χριστὸς τῷ ποιήσασθαι Θεῷ. Παῦ-
 Gal. 3. 13. » λῆσθαι, ὅτι Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγό-
 ρασε. δῆλον ἐν, ὅτι ἀλλοτριοί.
 Ἰδίους γὰρ ἐδίξεν ποτε ἀγορά-
 ζει. ἀγοράζει γὰρ ἀλλοτριοί, οὐκ
 ἰδίους.

ΑΔΑΜ. Πάνυ ἀπαρακαλοῦσθαι
 τὴν φέρειν. ὁ ἐν ὑπενοήσας, εἰ
 δὲξίνας, εὖ ἀνέχοι· εἰ δὲ λόγον θη-
 ρεύεις μὴ ἐπιλυόμενον, ἐχέσας ὁσίων
 φρονεῖς. Τὸν περιώμενον, ἔφη, εἶ-
 ναι τὸν Χριστόν· ὁ περιεσχέσας, τίς
 ἐστίν; οὐκ ἦλθεν εἰς σὲ ὁ ἀπολυόμενος
 θῶ· ὅτι ὁ πωλῶν ἐὼν ἀγοράζων
 ἀδελφοὶ εἰσιν· εἰ κακὸς ἂν ὁ Διά-
 βολὸς τῷ ἀγαθῷ περιεσχέσας, ἐκ
 ἐστὶ κακός, ἀλλὰ ἀγαθός· ὁ γὰρ ἀπὸ
 ἀρχῆς φθονήσας τῷ ἀνθρώπῳ, νῦν
 οὐκ ἐτι· πρὸ φθόνου ἀγέ, τῷ ἀγα-
 θῷ τὸ νομῆν πώσθησας. ἐστὶν ἐν
 δίκῃ· ὁ δὲ φθόνος, ἐπὶ πάντος κακοῦ
 παυσάμενος· αὐτὸς γοῶν ὁ Θεὸς δι-
 ερίσθη· πωλήσας· μάλλον δὲ ἡμαρ-
 τηκέτες ἑαυτὸς ἀπηλλοτριώσασιν οἱ ἀν-
 θρωποι, διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν· πάλιν
 δὲ ἐλυτρώθησαν διὰ τὴν δωσασθαι χάρι-
 τιν.

Ελ. 50. 1. » αὐτὸς γὰρ φησὶν ὁ Προφήτης, Ἰαίς
 » ἁμαρτίας ὑμῶν ἐπὶ ἐθήθη, ἐπὶ ἀνο-

inquiens : *Cæci vident, & surdi au-*
diunt, & mortui excitantur; & bea-
tus, qui non offensus erit in Me. Ipse
proin ad hunc modum sibi eos
asciscens, per opera sua admone-
bat, ut crederent, Ipsum esse uni-
versam Veritatem.

MEG. Sic adeò nos ab illo, qui
 apparuit Christo, alieni eramus;
 & ipse Christus, qui apparuit, à
 Deo, qui creavit, diversus erat :
 ut Paulus dicat : *Christum nos re-*
demisse. Certum ergo, *Nos alienos.*
 Proprios enim nemo unquam e-
 mit : nimirum alienos emit, &
 non proprios.

ADAM. Omninò inconsequen-
 ter argutamini; Si modò proba-
 res, quod suspicaris; præclare se
 haberet. Sin rationē venaris non-
 * explicitam; haud piè sentis.
 Dicebas : Christum Redempto-
 rem esse : Venditor quis erat?
 Nunquid peryenit ad te simplex
 fabula, *Vendentem & Ementem fra-*
tres esse? Si Diabolus, qui Malus
 est, Bono illi vendiderit; malus
 non est, sed bonus; quoniam, qui
 ab initio invidabat homini, nunc
 non ampliùs agitur invidià, cum
 prædam suam Bono illi tradide-
 rit. Erit igitur justus : & qui in-
 vidià, omniq̄ue malitià cessarit,
 Itaque invenitur Deus ipse ven-
 didisse. Imò potiùs ipsi homines
 peccatores sese abalienarunt, per
 peccata sua : rursum verò per inti-
 mam illius Misericordià sunt re-
 demti. Hoc enim ait Propheta :
Divendisti esb peccatis vestris, & ini-

* *intrin-*
catam.
 V. Not.

μίας

29 μίας ἐξαπέσειλα τὴν μητέρα ὑ-
 30 μῶν καὶ * ἄλλ' ὡς πάλιν Δωρεῶν
 31 ἐπέσθητε, καὶ ἔμετ' ἀργυρίου λυ-
 32 τρωθήσεσθε. τὸ, ἔλεγε μετὰ ἀργυρίου
 33 δηλονότι, τοῦ αἵματος τῆς χειρὸς.
 34 τῆς γὰρ Φάσκιος Προφήτης ὅτι αὐ-
 35 τὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας
 36 ἡμῶν, τῶ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰά-
 37 θημεν. Ἐἰκὸς ἦ, ὅτι καὶ σὲ ἐπείρατο,
 38 δὲ εἰς αὐτοῦ τὸ αἷμα· πῶς ἔν κ' ἐκε-
 39 νεκρῶν ἠγείρετο; * Ὁ γὰρ λαβὼν τὴν
 40 τιμὴν τῶν ἀνθρώπων, τὸ αἷμα,
 41 ἀπέδωκεν, ἕκετι ἐπάλλησεν. Ἐἰ
 42 ἦ μὴ ἀπέδωκε, πῶς ἀνέστη Χριστός;
 43 Οὐκέτι ἔν τῷ Ἐξχασίᾳ ἔχω θῆναι, καὶ
 44 ἔξχασίαν ἔχω λαβεῖν, ἵσταται ὁ γούν
 45 Διάβολος κατέχει τὸ αἷμα τοῦ
 46 Χριστοῦ, ἀντὶ τῆς τιμῆς τῶν ἀνθρώ-
 47 πων; πολλὴ βλάβος Φημι ἄνοια·
 48 φεῖ τῶν κακῶν! ἀπέθανεν, ἀνέστη
 49 ὡς Διωατός· ἔθηκεν, ὁ ἔλαβεν αὐ-
 50 τη ποίᾳ πρῶσις; τοῦ Προφήτου λέ-
 51 γοντος, Ἀναστήτω ὁ Θεὸς, καὶ
 52 Δισκορπιοθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐ-
 53 τοῦ. Ὅπου ἀνάστασις, ἐκεῖ θά-
 54 νατος.

ΕΥΤΡ. Δοκεῖ μοι, μὴ παρ'
 ἄλλης ἠγορακέναι· τίς δὲ ποτε καὶ
 ἰδία ἀγοράζει; δεῖξόν.

ΑΔΑΜ. Αὐτὸς ὁ Χριστὸς, συ-
 29 κείδων τοῖς Προφήταις, ἔλεγε· Πῶς ὁ
 30 ποιῶν τὴν ἀταρμίαν, δὲ γλῶσς ἐστὶν τῆ
 31 ἀμαρτίας.

ΜΕΓ. Παρὰ τῆ ἀμαρτίας ἠγόρασεν;

29 ΕΥΤΡ. Δηλόν, ὅτι τὴν ἀμαρτίαν
 30 Κύριον ὠνόμασε, καὶ ἐλυτρώσατο, καὶ
 31 χρεῖστικῶς εἰπὼν ἠγορακέναι.

quitatibus abdicavi matrem vestram.

Iterum alibi: *Gratis venditi estis, &* Ef. 52.3.
nō cum argento redimemini. Hoc, Non
cum argento, idem est; quod, fan-
guine Christi. Istud enim asserit
idem Propheta: Ipse vulneratus Ef. 53.5.
est propter peccata nostra: vibice
ipsius nos sanati sumus. Verisimile
est, quod & juxta opinionem tu-
am, Christus nos redemerit dato
suo ipsius sanguine. Quomodo
igitur postea ex mortuis excita-
us est? Nam, si ille, qui pretium Vid. Not.
hominum accepit, sanguinem,
eundem reddidit; non jam vendi-
dit. Si verò non reddidit; qui
Christus resurrexit? Non ergo il-
lud consistit: Potestatem habeo po- Joh. 10. 18
nendi animam & potestatem habeo
accipiendi. Ergo ne pretii homi-
num loco, Diabolus Christi fan-
guinem possidet? O magnam &
blasphemam amentiam! o scele-
ra! Mortuus est, resurrexit ut Po-
tens: posuit, quod accepit. Hæc † scil. An-
qualis erat emtio? Prophetā di- mam. Vid.
cente: Resurgat Deus, & dissipentur Ef. 53. 12.
hostes ipsius. Ubi Resurrectio, ibi Psal. 67. 1.
Mors.

EUTR. Videtur mihi, Non e-
 misse ab alio. Quis unquam pro-
 pria sua emit? cedd.

ADAM. Christus ipse Prophetis
 accinit, cum inquit: *Omnis, qui sa-* Joh. 8. 34
cit peccatum, servus est peccati.

ΜΕΓ. Α' Peccato'ne redemit?

EUTR. Manifestum est, Eum
 Peccatum appellasse Dominum; &
 pro Redemit, per abusionem dixit
 Emisse.

ΜΕΓ.

ΜΕΓ. 'Ουκ εἶπεν, ὅτι ἡ ἀμαρτία Κύριός ἐστιν.

ΕΥΤΡ. Πολλὴ ἀνοησία. τῷ εἰπέν, Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν, δούλος ἐστὶ τῆς ἀμαρτίας· ὅτι ἔδειξε σαφῶς;

ἈΔΑΜ. Σαφέστερον ἐπεργάζετο τῷ λόγῳ ὁ Ἀπόστολος, λέγων·
 Rom. 6. 20. ὅτε ἦτε δούλοι τῆς ἀμαρτίας, ἐλύθη-
 » ροι ἦτε τῇ δικαιοσυνῇ. πῶς γὰρ
 λεχθεὶς Κύριος, μὴ ὑφεσώτος τοῦ
 κυριωμένου;

ΕΥΤΡ. Δέδεικται τῶν σαφῶς.

Instans Marcionis.
 Matt. 6. 24. ΜΕΓ. 'Ο Χριστὸς φανερώς λέγει·
 » ὅτι ἔδειξεν δύναμι' ὅτι Κύριός ἐστιν·
 » τί ἐπεραῖν ἄλλων εἰσαγάγετε;

ἈΔΑΜ. Πόσους Κυρίους, οἷς, αὐτὸν εἰρηκέναι;

Matt. 7. 18.
 Lu. 6. 43-46
 al. ποιῶν.
 ΜΕΓ. Καθὼς λέγει τὸ Ἐυαγγέ-
 λιον· 'Ου δύναμι' δένδρον καρπὸν κα-
 » πτὸς καλῶς ἐνεγκέναι, ἔδει δένδρον
 » καλὸν, καρπὸς καλὸς ἐνεγκήσεται· οἱ
 δούλοι Κύριοι εἰδείχθησαν. Ὅρας δύο
 φύσεις, δύο Κυρίους;

Matt. 6. 24. ἈΔΑΜ. Διὰ τί μὴ ὅλην τὴν
 ἀκολουθίαν ἔρηξεν εἰπας, ἀλλ' ἐκλε-
 ξάμενος, ἀδύναμιζες σοι προσερ-
 μόσειν, μόνον ταῦτα εἰσηγήσω; λέξω
 » τῶν ἄλλων ὡς γεγραπταί· 'Ουδεὶς, Φησὶ,
 » δύναμι' δύσιν Κυρίους δουλεύει· ἢ γὰρ
 » τ' ἐναμισήσεται, ἢ τ' ἕτερον ἀγαπήσεται
 » ἢ ἐνὸς ἀντιθέσει, ἢ ἕτερον κ' ἐφρονήσεται
 » ἢ δύναμι' Θεῶν δουλεύει καὶ Μαρ-
 » μωνᾶ.

ΕΥΤΡ. Μαρμωνᾶν τίνα ἐξέλεγε
 ὀνομάζειν;

ἈΔΑΜ. Τὰ χρῆματα, τὰ ἀργυρᾶ,

ΜΕΓ. At non dixit, Peccatum esse Dominum.

ΕΥΤΡ. O magnam inconfiderantiam! In eo, quod ait: Omnis, qui facit peccatum, servus est peccati; nonne id clarè satis demonstrat?

ΑΔΑΜ. Clariùs adhuc suo sermone explicavit Apostolus, his verbis: Quando eratis servi peccati, liberi eratis Iustitia. Quorsum enim est dicendus Dominus, non existente, qui subsit, servo?

ΕΥΤΡ. Probatum est hoc dilucidè.

ΜΕΓ. Christus dixit planè: Nemo potest duobus Dominis servire. Quid alia pro aliis ingeritis?

ΑΔΑΜ. Quos Dominos putas illum dixisse?

ΜΕΓ. Quemadmodum dicit Evangelium: Non potest arbor mala ferre fructus bonos: Neque arbor bona malos fructus ferre: duo illi demonstrantur Domini. Vides duas Naturas, duos Dominos?

ΑΔΑΜ. Cur non totum istius dicti contextum recitas? sed quæ tibi convenire iudicasti exceptis, ea; solummodo inducis? Recitabo igitur, ut scribitur: Nemo, inquit, duobus potest servire Dominis: vel enim unum odio habebit, & alterum diliget: vel uni adhaerebit, & alterum contemnet. Non potestis Deo servire & Mammonæ.

ΕΥΤΡ. Mammonem quem vult nominare?

ΑΔΑΜ. Divitias & argentum.
 Πείσθ

πέσεις δέ σε καὶ ὁ ἔξωθεν λόγος. Ὅτι ἕκαστος ὡς ἠτήται, τούτω καὶ δεδουλευται. πρῶτος ἄπει τῶν καὶ ὁ Χριστός, μὴ ἀντέχειν χρημάτων, μήτε δούλον τῷ Μαμωνᾷ γενέσθαι, ἀλλὰ Θεῷ μόνῳ προσαναχθεῖν. ὡς γὰρ, φησιν, ὁ ποιῶν τὸ ἁμαρτίαν, δούλος ἐστὶν τῷ ἁμαρτίαν.

ΕΥΤΡ. Εἰ τὸν Μαμωνᾶν βέλεται φύσιν ἰδίαν εἶναι, καὶ ἰδίαν ἀρχὴν, τρεῖς τὰ χρημάτων· οὐκ εἶτι δῦο ἢ τρεῖς εἰσονται ἀρχαί, ἀλλὰ πλεῖστοι ὅσοι. Ἐσται γὰρ καὶ ἡλιος ἰδίαν ἔχων φύσιν ἐν ἀρχῇ, καὶ σελήνη ὁμοίως, καὶ αἴθρα, καὶ ἀήρ, ἐν ὕδατι. Πᾶς τοῖσι φησὶ, τὰ χρημάτων ἰδίαν ἀρχὴν καὶ ἰδίαν φύσιν εἶναι;

ΜΕΓ. Οὐκ ἐγὼ εἶπον· Ὁ Χριστός εἶπον, ὅτι ἐδύναται δένδρον καρπὸν καρπῶν καλῶν προσενεγκεῖν, ἐδύναται δένδρον καλὸν καρπῶν κακῶν προσενεγκεῖν.

ΑΔΑΜ. Τῷ τοῦ κεφάλαιον ἐν φύσει ἕνεκα λέγεται, ἀλλὰ ἀνθρώπων· καὶ εἰ περὶ φύσεως ἐλέγην, ἕκαστος ἀνὴρ καρπῶν ἀνόμαστος ἀδύνατον γὰρ φησὶν μετὰ βληθῆναι. Ἐτι δὲ κενύμι ἐκ τοῦ Ευαγγελίου, ὅτι περὶ ἀνθρώπων αὐτῶν λέγει· καὶ ἐπερὶ ἀρχῶν. λέγει γὰρ ἔτι· Ἐρχοῦντες πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐσθῆσι πρῶτον, ἵνα ἴδωμεν τὸν καρπὸν αὐτῶν ἐπιγνώσασθε αὐτούς. καὶ πάλιν λέγει· Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος, ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προσφέρει ἀγαθά· καὶ ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ προσφέρει πο-

(ac hujus, etiam profanus sermo, Vid. Not. tibi fidem faciet.) quia, *A quo quisque vincitur, ejus quoque servus est.* Itaque Christus præcipit: *Opes non consecrari, neque Mammonæ servire; sed Deo soli adhaerescere. Quisquis enim, inquit, facit peccatum, servus est peccati.*

ΕΥΤΡ. Si Mammonam, (hoc est, Divitias) vult peculiarem Naturam esse, & peculiarem Principatum; non erunt jam Duo aut Tres, sed quàm plurimi Principatus. Quippe, Sol suam quandam naturam propriam habebit, & Principatum: Luna etiam pariter, & astra, & aër, & aqua. Quomodo igitur aliquod esse Principium, propriamque Naturam?

ΜΕΓ. Ego non dixi: *Sed, dicit Christus: Non potest arbor mala fructus bonos proferre: neque arbor bona fructus malos proferre.*

ΑΔΑΜ. Hæc particula contextus non Naturæ ergo, sed hominum causâ, profertur. Etenim si de Naturâ locutus esset; non sanè fructus nominasset: fieri enim non posse dicit, ut mutantur. Ad hæc, ostendo ex Evangelio: De hominibus, qui suo vivunt arbitrio, loqui Christum; & non de Principiis. Sic etenim dicit: *Venient ad vos in vestitu ovium, intus vero sunt lupi rapaces: à fructibus eorum agnosceitis eos.* Et rursus: *Bonus homo, ex bono thesauro profert bona: & malus homo ex malo thesauro profert*

» νηρά· ἐκ τῆς περιστάσεως τῆς καρδίας
 » τὸ σῆμα λαλεῖ· ἐκ γὰρ τῆς καρδίας
 » ἐξέρχον· Διαλογισμοὶ πονηροί· Ο-
 » ραίς, ὅτι ἐκ μιᾶς φύσεως ἀνθρώπων
 καὶ καλόν, καὶ κακόν, ὁ Σωτὴρ λέγει
 περὶ Φέρεαζ.

ΜΕΓ. Οὐ περὶ ἀνθρώπων τῆτο
 λέγει.

ΕΥΤΡ. Τάττω ποίαν ἐναργετέ-
 ραν διόδειξιν ζητεῖς;

ἌΔΑΜ. Ἀμεβεβλήτης, ἔφησ,
 πῶς φύσις ἔσται· λέγει ἢ ἐν τῷ Ευ-
 Matth. 3. 9. ἀγγελίῳ· Ἐκ τῶν λίθων τέκνα ἐγεί-
 » ραι τῷ Ἀβραάμ· λέγει ἢ τῆτο καὶ
 1. Tim. 1. 13 Παῦλ· ὁ Ἀπόστολ· Τὸν πρότε-
 » ρον ἄντά με βλάσφημον, καὶ διώ-
 » κτήν, ἔβρισιλεύ· Ὅποιον δένδρον
 ἰῶ, καλὸν ἢ σαπρὸν; ἀποκρίν.

ΜΕΓ. Οὐ περὶ Παύλ· ζητῶ.

ἌΔΑΜ. Διώκῃς ἦν τὸ πρότερον·
 μὲν ταῦτα γέγονεν Ἀπόστολ· Πῶς
 τοίνυν τὸ σαπρὸν δένδρον γέρονε κα-
 λόν, εἰς δὲ δυνά· δένδρον σαπρὸν καρπὸς
 καλοῦς ἐνεγενεῖν; ἔ· Ἰσθας τὸ πρό-
 τερον ὁποῖον δένδρον ἰῶ;

mala; ex abundantia cordis os lo-
 quitur. Ex corde namq̄ profici-
 suntur ratiocinationes mala. Vides,
 quòd, ex unâ Naturâ hominum,
 Servator dicat, & bonum & ma-
 lum proferri?

ΜΕΓ. Non de hominibus hoc
 dicit.

ΕΥΤΡ. Ecquam demonstratio-
 nem lucidiorem hac postulas?

ΑΔΑΜ. Dixeras, Naturas esse
 immutabiles: Verùm in Evange-
 lio dicitur: Ex lapidibus Deum fi-
 lios excitare Abrahamo. Quod ipsum
 & Paulus Apostolus testatur? Me,
 qui prius eram blasphemus, & perse-
 cutor, & contumeliosus. Qualis ar-
 bor erat; bona an mala? Re-
 sponde.

ΜΕΓ. Non † quæro de Paulo. † *dispu-*
 10.

ΑΔΑΜ. Persecutor erat prius:
 postea factus est Apostolus. Quo-
 modo verò mala arbor fit bona; si
 non possit arbor mala fructus bo-
 nos ferre? Et Judas prius cujus-
 modi arbor erat?

Πρώτη νίκη τῆς καθολικῆς
 Ἐκκλησίας.

Prima Victoria Ecclesiæ
 Catholicæ.

SECTIO II.

ubi colloquuntur

ADAMANTIVS, Orthodoxus: MARCVS & MEGETHIVS,
Marcionitæ: EVTROPIO, Judice.

ΜΑΡΚΟΣ ΜΑΡΚΙΩΝΙΣΤΗΣ·
Εγὼ οὐκ ὀμῶμαι, ἢ τρεῖς ἀρχαὶ
εἶναι, ἀλλὰ δύο, πονηρὸν καὶ ἀ-
γαθόν.

ἌΔΑΜ. Ἄυτοφυεῖς εἰσὶν αἱ
δύο ἀρχαί, ἢ ἀναρχοί, ἢ ἡμῶν ἀρ-
χῶν ἔχει εἶναι, ἢ ἄναρχοι;

ΜΑΡΚ. Ἄυτοφυεῖς, καὶ ἀναρ-
χοί εἴσονται.

ἌΔΑΜ. Ἀπέραστοι δύο ἀρχαί,
ἢ πεπερασμένοι; *

ΜΑΡΚ. Ἀπέραστοι.

ἌΔΑΜ. Πάντη ἐν καὶ ὁ πονη-
ρὸς ἐπεκτείνετο, καὶ ὁ ἀγαθός; τὸ γὰρ
ἀπέραστον, πανταχῆ εἶναι δεῖ.

ΜΑΡΚ. Πάντη εἰσὶν, καὶ τὸ ἀγα-
θόν, ἢ τὸ πονηρόν.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔν συμπεπλεγ-
μένοι εἰσι, ψεύδομαι ἀλλήλων;

ΜΑΡΚ. Οὐτε συμπεπλεγμέ-
ναι, ἔτε ψεύδομαι.

ἌΔΑΜ. Τὸ ἐν ἅπασιν τῶν διμε-
ρῶν, οὐκέτι πανταχῆ. ὡς ἐν δύ-
μαται δύο κτῆματα ἀπερομε-
γείνη ὑπάρχον, ἀλλήλων κεχωρισ-
μένα; τὰ γὰρ ἀλλήλων κεχωρισ-
μένα, ἐξ ἀνάγκης ἐν πέρασι δρι-
σκεται τὸ διε πέρασι ἔχον, καὶ ἀρ-
χῶν ἔχει τὸ ἄρχῶν ἔχον, καὶ τέ-
λος ἔχει ἔτε ἐν ἀναρχῶν, ἔτε

MARCUS MARCIONISTA. *De Duobus*
Ego definio: Non tria esse, sed Principia
Duo Principia; scil. Malū & Bonum. Marcionit.

ADAM. An per se ista Duo Prin-
cipia existunt, & principio carent?
vel, alterum habet principium suæ
essentiæ, alterum autem principio
caret?

MARC. Per seipsa sunt, omnis
principii expertia.

ADAM. Sunt ne hæc duo prin-
cipia infinita, an finita? *

V.Not.

MARC. Infinita sunt.

ADAM. Ubivis ergo tam Ma-
lus quàm Bonus extenditur. Quod
enim infinitum est, ubivis esse o-
portet.

MARC. Ubique penitus est, &
Bonum, & Malum.

ADAM. Ergo connexa sunt illa
Principia, scilicet; mutuo contingunt?

MARC. Neque connexa sunt, ne-
que contigua.

ADAM. Quod ergo distat ab
aliquo, non jam ubique est. Quo-
modo igitur duæ res infinitæ
magnitudinis, possunt existere à se
invicem separatæ? Etenim quæ
à se invicē sejuncta sunt, necessariò
in suis terminis inveniuntur. Quod
autem terminum habet, habebit
& principium: & quod principiū
habet, etiam finem habebit. Pro-
inde nec absque principio, nec

ἀτελεύτητα νομοθεσῆ) αἰάγκη ἧ, καὶ τὸν ἀπέχοντα τόπον, μείζονα εἶναι τῷ ἀπειρομένῳ.

ΕΥΤΡ. Ἐὶ κεχωρισμένοι ἀπὲρ ἀλλήλων εἰσὶν αἱ δύο ἀρχαὶ, ἀνάγκη ἐν μέρει εἶναι λέγειν τὸν Θεόν μερικῶς εἶναι τὸν Θεόν, καὶ ἀέρας ἔχοντα, ὅσα ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπολάβῃ εἶναι ἧ δὲ ἀλλήλων χωρεῖν τὰς δύο ἀρχὰς ἐθέλοιεν ὡς τὸ μὴ ἀγαθὸν, τὸ ἧ πονηρὸν ἀνάγκη μετέχειν * τὸν πονηρὸν τῷ ἀγαθῷ, καὶ * τὸν ἀγαθὸν τῷ πονηρῷ.

f. τὸ.

f. τὸ.

ΜΑΡΚ. Ἐχθ' ἕκαστος τὴν ἐαυτοῦ δύναμιν.

ΑΔΑΜ. Ἐὶ ἕκαστος ἔχθ' τὴν ἰδίαν δύναμιν, ἐκὸς, ὅτι ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδίαν * κλήσιν. Καὶ τίνος Φῆς εἶναι τὰς ἀνθρώπων, τῷ ἀγαθῷ, ἢ τῷ πονηρῷ;

f. κλήσιν.

Picus l. V. Not.

[ΜΑΡΚ. τῷ πονηρῷ.]

ΕΥΤΡ. Πῶς οὐκ ἐλάσσει ὁ ἀγαθὸς τὰς τῷ πονηρῷ, τῷ δύο τὰς δυνάμεις ἰσῶς ἔχόντων;

ΜΑΡΚ. Ὁρῶν ὁ ἀγαθὸς, μέλλοντας τὰς ἀνθρώπων καὶ δικάζοντα ὑπὸ τῷ πονηρῷ, ἐλθὼν, τῆς μὴ καταδικῆς ἐρύσατο, * ἀμνηστίαν ἧ, ἔσφι ἔδωκε τῷ ἀμαρτηθέντων.

l. ἀμνηστίαν. Vid. Not.

ΕΥΤΡ. Τίνος ἦσαν ἡμαρτηκότες οἱ ἄνθρωποι;

ΜΑΡΚ. Τῷ πονηρῷ.

ΕΥΤΡ. Τίς ἐν ἀνέξετάς σε τῆς θεολογίας; οἱ τῷ ἰδίῳ Δεσπότη ἡμαρτηκότες, ὑπὸ ἄλλης ἄφρασι ἀμαρτιῶν λαμβάνειν δύναμι;

absque termino esse censebuntur. Præterea, Locum continentem, amplioiorem esse oportet iis, quæ continentur.

EUTR. Si à se invicem separata sunt illa duo Principia; Deum ipsum in parte esse, necessariò dicendum, Deum autem partibilem esse, vel terminum habere, nemo sane mentis existimaverit. Sin autem velint, hæc Duo Principia, quorum alterum Bonum, alterum Malum, sese mutuò penetrare; necesse est malum Boni, & Bonum Mali particeps esse.

MARC. Suam habet unusquisque vim & potentiam.

ADAM. Si unusquisque habeat suam potentiam propriam; etiam suam cuique propriam † creaturæ † esse, verisimile est. Eccujus esse dicis homines? Boni an Mali?

[MARC. Mali.]

EUTR. At, quomodo Bonus comprehendit eos, qui ad Malum pertinent: cum æqualis sit horum duorum potentia?

MARC. Cum Bonus hic videret, homines jamjam à Malo illo condemnatum iri; adveniens, eos à damnatione liberavit, ac oblivionem remissionemque peccatorum tribuit.

EUTR. In quem nam peccaverunt homines?

MARC. In Malum.

EUTR. Quis has aniles tuas ineptias ferret? An qui proprio deliquerunt Domino, ab alio delictorum remissionem consequi possunt?

ΑΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Τίν' ἔχει χάριν τὸν μὲν αὐτῶν πονηρὸν, τὸν δὲ ἀγαθὸν λέγετε; ὀνόμασι μόνοις δοτοχρώμενοι, ἢ πραγμασι αὐτῶν, ὁ μὲν ἀγαθός, ὁ δὲ πονηρὸς φαίνεται).

ΜΑΡΚ. Πράγμασιν αὐτοῖς εἰσὶν ὁ πονηρὸς, καὶ ὁ ἀγαθός.

ἌΔΑΜ. Πῶς;

ΜΑΡΚ. Ὅτι ὁ ἀγαθὸς σώζει ὁ δὲ πονηρὸς κτεκεῖν.

ἌΔΑΜ. Διὰ τὸ σώζειν ἀγαθὸς λέγεται;

ΜΑΡΚ. Καὶ πάντων ἀγαθῶν χάρις ἐστὶ τὸ σώζειν.

ἌΔΑΜ. Αἰτί' ἔν τῆς τέτυκ ἀγαθωσύνης ἐστὶ ὁ πονηρὸς;

ΜΑΡΚ. Πῶς;

ἌΔΑΜ. Ὅτι, εἰ μὴ τῶν δημιουργῶν ἄνθρωποι ἤμαρτον, τέτυκ ἡ ἀγαθωσύνη οὐκ ἂν ἐφάνη ποτέ. ὡς εἰ μηδεὶς ἦν ἡμαρτανόντων, ὁ Θεὸς οὐκ ἂν ἐκλήθη ἀγαθός· καὶ αἰτία τῆ ἀγαθωσύνης αὐτῆ, ἡ κτίσις τῆ ἀμαρτανῶν πέφηνε. Καὶ ἄλλως δὲ δεικνύει μὴ ὡν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθός, εἰ δὲ τὸ σώζειν ἀγαθὸν αὐτὸν λέγεται.

ΜΑΡΚ. Πάντοτε ἐστὶν ὁ ἀγαθός.

ἌΔΑΜ. Πότε κατήλθε σῶσαι τὰς αἰθρώπας;

ΜΑΡΚ. Καθὼς πρὸς τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, ὅπῃ τὸ χρόνον Πιλάτου.

ἌΔΑΜ. Μετὰ τὸ πλάσαι τὸν δημιουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ἑξακισχιλίους ἔτι κατήλθον. Ὁ δὲ ἐν τοσαύτῳ χρόνῳ μηδένα σώσας, πῶς ἔτι ἀγαθός;

ADAM. Quamobrem horum alterum, Malum; alterum, Bonum dicitis? An folis nominibus abutimini, aut re ipsa alter Bonus, alter Malus † videtur.

† temporibus.

MARC. Rebus ipsis sunt alter Bonus, alter Malus.

ADAM. Quomodo?

MARC. Quoniam Bonus servat, at Malus condemnat.

ADAM. Nunquid Bonus appellatur, quod conservat?

MARC. Maximè: Boni enim proprium est, Servare.

ADAM. Malus itaque causa erit hujus bonitatis?

MARC. Quomodo?

ADAM. Eò, quod nisi Conditoris illius homines peccassent, hujus Bonitas nunquam enituisset: ut aded, si nemo fuisset peccator, Deus non fuisset nominatus Bonus; atque causa bonitatis Ipsius appareat, peccantium condemnatio. Cæterum & aliâ ratione probatur; si à Servando Bonum illum dicas; eum ab initio Bonum non fuisse.

MARC. Semper est Bonus ille.

ADAM. Quando descendit, ut homines servaret?

MARC. Sub Tiberio Cæsare, & temporibus Pilati: uti habet Evangelium.

ADAM. Itaque sexies millesimo anno descendit, postquam ille Conditor hominem finxerat. Quinam ergo Bonus erat, qui tanto tempore conservavit neminem?

ΜΑΡΚ. Πάντοτε *λύ* ἀγαθός.

ΕΥΤΡ. Ἐφης, τὸ σῶζεν, ἀγαθὸν αὐτὸν ποιεῖ λέγεαδ' ὠμολόγη) δὲ ἔπειτα σὺ, ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος αὐτὸν κατεληλυθῆναι. Δῆλον ἔν, ὅτι ἐξ ὅτ' ἐσωσεν, ἔκτοτε καὶ τῆς πρῶτης προφητείας τῆ ἀγαθὸς λέγεαται, ἀγαθὸς τετύχηκεν.

ΑΔΑΜ. Εἰ δὲ τὸ σῶζεν ἔτ' ἀγαθὸς καλεῖται, ἐξ ἀνάγκης ἀγαθὸν νοεῖσθαι καὶ τὸν Δημιουργόν. σῶζει γὰρ πολλὰς κακῶν, ὡς ὁ Νόμος ἐπαγγέλλει, ὅτι Προφήται σῶζουσιν ἐν ἀμφοτέροι ὁμοίως ἀλλ' ὁ μὲν πονηρὸς, ὁ δὲ ἀγαθὸς, ὑμῶν φαίνε).

ΜΑΡΚ. Ὁ ἀγαθὸς εἰς πάντα ἐστὶν ἀγαθός, ὁ δὲ Δημιουργὸς τὰς πηλομένους αὐτῷ ἐπαγγέλλει) σῶζειν.

ΑΔΑΜ. Ὁ ἀγαθὸς πάντας σῶζει, καὶ φονεῖς καὶ μοιχὰς, ἢ μόνους τὰς πρῶτους αὐτῷ;

Ι. σ. φ. ΜΑΡΚ. Τὰς * πρῶτους αὐτῷ, τέττας σῶζει.

ΕΥΤΡ. Ἀμφοτέροι τὰς πηλομένους αὐτοῖς σῶζουσιν, τὰς δὲ ἀπειθεῖς ἀποσειόν). πῶς ἀποσειόν) τὰ ἀγαθὰ; ἀποσειόν) γὰρ ἴση πρῶται αὐτῶν ἀμφοτέρων.

ΜΑΡΚ. Ὁ ἀγαθὸς τὰς πρῶτους πάντας αὐτῷ σῶζει, καὶ μὴν καὶ κτείνει τὰς ἀπειθήσαντας αὐτῷ ὁ δὲ Δημιουργὸς, τὰς πρῶτους αὐτῷ σῶζων, τὰς ἀμαρτωλὰς κτείνει, καὶ κτείνει.

ΑΔΑΜ. Ὡς ἐν φησ, ὁ ἀγαθὸς ἐδίδαξε κτείνει;

ΜΑΡΚ. Οὐ.

ΑΔΑΜ. Ἐὰν δὲ εἴπω τὸν ἀγα-

MARC. Semper Bonus erat.

EUTR. Ajebas: ideo Ipsum Boni nomen fortitum esse, quod servet. Etiam confessus es, illum descendisse sub Tiberio Cæsare. Ergo manifestum est; ex quo servavit, abinde quoque hanc appellationem Bonum esse consecutum, ut Bonus diceretur.

ADAM. Si propter conservationem Bonus iste dicatur, necessarium & Conditor ille agnoscendus est Bonus. Servat enim & ipse multos: uti Lex promittit & Prophetæ. Itaque servat uterque similiter: interim hic Malus, ille Bonus, vobis videtur.

MARC. Bonus ille in omnia Bonus est: Conditor autem solùm eos, qui obediunt Ipsi, servare promittit.

ADAM. Bonus etiam ne servat omnes, homicidas, & adulteros? an solos in ipso credentes?

MARC. Quicumque ad ipsum profugiunt, hos servat.

EUTR. Cùm ambo eos, qui ipsis credunt, conservent; incredulos verò repellant: quale tandem Boni discrimen? Utriusque enim simile studium servandi esse comperitur.

MARC. Bonus ille credentes ipsi servat; incredulos non condemnat: at Conditor ille, ut credentes in se servat, ita peccatores judicat, punitque.

ADAM. Proinde statuis: Bonum judicare neminem?

MARC. Neminem.

ADAM. Si demonstravero, Bonum

Idem

ἴδον κελύοντα, πείθει, ὅτι εἰς Θεός, καὶ
οὐκ ἔστιν ἄλλος;

MARC. Οὐ δεικνύεις.

ἌΔΑΜ. Τῷ Ἀποστόλῳ πείθει;

MARC. Τῷ ἐμῷ Ἀποστολικῷ
πείθομαι.

ἌΔΑΜ. Ἐχω τὸ Ἀποστολικόν
σε, καὶ ἀγαγνώσκω λέγοντα. Κελεύει
» ὁ Θεός τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων, καὶ
» τὸ Ἐυαγγελίον μου, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΥΤΡ. Τὸ τὸ κείσεως ὄνομα ἐπι-
πῶν, τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν ἐμ-
φάνει καὶ τὸν κατ' ἀξίαν αὐτῶν μι-
δοῦν, καταδικάζει τὸ πονηρῶν τε, καὶ
ἀσεβῶν δηλονότι; Καὶ ἡ καὶ τὸ Ἐυ-
αγγελίον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιννομένη
κρίσις, δι' ἧς ἐτὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώ-
πων ἐλεγχθήσεται κατ' ἀξίαν, δικαιο-
σύνης τε καὶ ἀδικίας ποιήσεται πῶς
αὐτὰ ποδοῖ;

ἌΔΑΜ. Ἄκουε τὸ αὐτὸ Ἀποστό-
» λου, λέγοντα. Ἐγὼ μὲν ἔως ἀπῶν
» τῷ σώματι, παρὼν τῷ πνεύματι,
» ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν τὸ ἔτι ὡς ἔτετο
» κληρονομήσειον, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ
» Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σαωσθέν-
» των ὑμῶν, ἔτι ἐμὲ Πνεύματι,
» σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
» σοῦ, ὡς ἐδίδου τὸ τοῖς τῶν σατα-
» νῶν εἰς ἄλεθρον καὶ πάλιν λέγει ὁ
» ταρσάτων ὑμᾶς βασιλεὺς τὸ κέριμα.
Παρεὶ τῶν, ὁ ταρσάτων πῶς ἔκ-
κλησίαν, βασιλεὺς τὸ κέριμα; ὁποῖοι
νεώτεροι, ὡς ἀγαθὸς, ἢ τὸ πονηρῶν
βασιλεὺς τὸ κέριμα; εἰ μὲν ὡς τὸ
πονηρῶν, δεικνύει ὁ Χριστός, τὸ πονηρῶν
ἂν, καὶ ὁ Ἀπόστολος. Εἰ τὸ ὡς τὸ
ἀγαθῶν,

num illum judicare; credes'ne,
Unum esse Deum, & præterea
nullum alium?

MARC. Non demonstrabis.

ADAM. Credis'ne Apostolo?

MARC. Credo meo Apostolico.

ADAM. Habeo tuum Apo-
stolicum, & verba dicentis recito;
Judicabit Deus occulta hominum, se-
cundum Evangelium meum, per Jesum
Christum. Rom. 2. 16.

EUTR. Hoc Judicij nomen alle-
gans, an tam bonorum, quàm ma-
lorum designat judicium: & illo-
rum quidem pro dignitate merce-
dem, horum autem condemna-
tionem? (malorum puta & im-
piorum.) Etiam'ne judicium il-
lud, quod secundum Evangelium per
Jesum Christum fit; quò occulta ho-
minum arguentur; pro merito
tùm justitiæ tùm injustitiæ retri-
butionem faciet?

ADAM. Audi eundem Apo-
stolum, dicentem: Ego quidem ut
absens corpore, presens verò spiritu,
jam judicavi, quasi presens; ut is, qui
hoc commisit, in nomine Domini nostri
Jesu Christi, vobis congregatus & meo
spiritu, cum potentia Domini nostri
Jesu, tradatur Satanæ ad interitum.
Et rursus dicit: Qui turbat Vos,
Gal. 5. 10.

quo portabit judicium? is, qui per-
turbat Ecclesiam; à Bono illo, an à
Malo portabit illud? Si à Malo; se-
quitur, Christum ad Malum per-
tinere, juxtaque Apostolum. Sin à

ἀγαθῶς, Φαίνε) ὁ ἀγαθὸς κριτὴς. πᾶ
 ἔν τῆμεν πῶ γε φῶν πῶ λέγῃ-

- Gal. 6. 7. σαυ' Ἄ γὰρ ἂν ἀπέρη ἄνθρωπος, ἢ
 I. θεοῖ. πῶτα κ' ἑρῶσι. καὶ πάλιν Ὁς
 Rom. 14. 5. μὴ κενὴ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὅς ῥ'
 » κενὴ πᾶσαν πῶ ἡμέραν. Πᾶ δὲ ἔ
 πᾶ (ωτῆρ) ἢ Φωνή, ἢ λέγῃ, ὡ
 Matth. 7. 2. μέτρω μετρεῖτε, μετρηθήσε) ὑμῶν
 Matth. 10. κ' ὅς ἂν ἀρνήσηται με ἐμπροσθεν τ'
 V. 33. 34. » αἰθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ γὰρ αὐτὸν
 » ἐμπροσθεν τῆ Πατρὸς μου, τᾶ ἐν τοῖς
 » ἔρανοῖς' καὶ σὺ ἡλθόν, Φησι, βα-
 » λέν ἐρῶν, ἀλλὰ μάχαρον. ἔ, ἔκ
 » ἡλθον βαλεῖν ἐρῶν, ἀλλὰ πῶρ
 Matt. 23. 13. κ' τὸ ἔαι ὑμῶν γεμματεῖς ἔ πάλιν
 a. Th. 1. 6. 7. » Ὁ Ἀπόστολος' Εἰπέρ, Φησι, δίκαιον πα-
 » ρὰ Κυρίου δοθεῖναι τοῖς θλίβεσιν ὑ-
 » μᾶς θλίψιν, κ' ὑμῶν τοῖς θλιβομένοις
 » ἀνεσιν' τίς ἔν ἐστὶν ὁ ἀπαποδίδες τ'
 θλίψιν; ἀποκρινέσθω.

MARK. Ὁ πονηρός.

ΕΥΤΡ. Ὁ πονηρός πῶ θλίψιν
 δίδωσι, δηλονότι, κ' πῶ ἀνεσιν πῶ
 τ' θλίψεως λαμβάνοντες ἔν πῶρ
 τᾶ θεῖ πῶ θλίψιν, κ' πῶ ἀνεσιν, τί
 I. ἀκκ. χρεῖαν ἔχομεν * ἀλλ' ἔ θεῖ; δίδει-
 κ' σαφῶς ὁ θεὸς κριτὴς κ' εἰς ὧν, κ'
 πῶ εἰσαὶ αἰ μυθολογία.

- MEG. Ὁ πῶτ) τᾶ τὸ λέχθῃ
 ἔπῶ) Ὁ Ἀπόστολος ἐγὼ τηλαυγέστερον
 a. Th. 1. 6. 7. ἀποδείξω' Εἰπέρ, Φησι, πῶρ) θεῖ
 » δίκαιον, ἀπαποδοῦναι τοῖς θλίβεσιν
 » ὑμᾶς θλίψιν, ἔ ὑμῶν τοῖς θλιβομέ-
 » νοις ἀνεσιν μεμνήσθ' γὰρ ὁ Φείλες, ὅτι
 » τρεῖς ἀρχαὶ ὠρισμέναι, ἀγαθὴν, μέ-
 » σσην, ἔ πονηράν. ἢ ἔν μέση ἀρχῇ,
 ἔπακῶσαι τῶ ἀγαθῶ, ἀνεσιν δι-

Bono; sequitur, Bonum illum esse
 Judicem. Alioqui quorsum illa
 scriptura: *Quae ferit homo, eadem
 & metet?* [ac iterum: *Alius judicat
 inter diem & diem, alius judicat o-
 V. Not.
 mnem diem.*] Quorsum illa Vox
 Servatoris? *Qua mensura metimini,
 remetietur & alij vobis:* Et, *Qui nega-
 verit me coram hominibus, negabo &
 ego illum corā Patre meo, qui est in cae-
 lis:* Et, *Non, inquit, veni mittere pacē,
 sed gladium.* Item: *Non veni mittere
 pacem, sed ignem:* ac illud: *Va Vobis
 Scribae.* Iterum Apostolus: *Siqui-
 dem justum est, inquit, à Domino,
 rependere iis, qui affligunt vos, affli-
 ctionem, & vobis afflictis requiem.*
 Quis igitur est, qui afflictionem
 rependet? Respondeat.

MARC. Malus ille.

EUTR. Malus ille afflictionem
 infert: Scilicet, Et requiem pro
 afflictione. Itaque cum ab isto
 Deo accipiamus, & afflictionem
 & requiem; quid opus habemus
 alio Deo? Probatum est praecle-
 rare: Deum ipsum esse judicem, &
 Unum esse, & has vestras fabula-
 tiones supervacaneas.

MEG. Primum illud Apostoli
 dictum explicabo clarius: *Siqui-
 dem justum est, apud Deum, premen-
 tibus Vos pressuram reddere, oppressis
 autem vobis refocillationem.* Memi-
 nisse enim debes, me *Tria* posuisse
Principia, Bonum, Medium, Ma-
 lum. *Medium* itaque principium,
 si obediat Bono; requiem con-

διδωσιν

διδωσιν Ἰσακρίστου ἢ τῶ πονηρῶ,
 1. ἰ. κλίψιν. * Φλίψεν δίδωσιν.

ΑΔΑΜ. Ἰπηρετης ἔν ἐσὶν ὁ
 μέσθ τῆ πονηρῆ καὶ τῆ ἀγαθῆ, καὶ
 ἐδιδωσιν ἕχθ' ἐξουσίαν ἑαυτῶ, Ἰσο-
 κείμην ἀμφοτέροις. Εἰκὸς ἦ, ὅτι
 ἐδιδωσιν κατ' ἰδίαν διέθεσιν πρὸς τῆ
 ἀλλ' ὅσα ἂν ὀραθῆς, καὶ ὁ πονηρὸς
 ἐθέλοι. Λέγε τίνω, καὶ τίνε ἐβλή-
 σιν ὁ μέσθ τῆς αἰθρώπης ἐδη-
 μιόρησε;

ΜΕΓ. Οὐτ' κατ' ἰδίαν ἐδη-
 1. μ. μι- μιόρησε τῆς αἰθρώπης. † Μεταμέ-
 μέλημα. λημα γάρ, Φησιν, ὅτι ἐποίησα τὸν αἰ-
 vel, με- θραπον. Μετηνόησεν ἔν κακῆς δη-
 ταμίλου. μιόρησας, Ἐβέλησε τῆς κατα-
 κρῖναι, καὶ ἀπολέσασθαι. Ὁ ἔν ἀγαθὸς
 ἐσυνεχώρησεν, ἀλλ' ἠλέησε τὸ γέ-
 ν' αἰθρώπων.

ΕΥΤΡ. Τῆτο σὸκ' ἐσὶν ἀγαθὸς,
 τὸ μὴ συγχωρῆσαι τὰ κακὰ αἰαιρε-
 θῶναι. Βελομένε ἢ τῆ δημιόρηθ
 1. κ. κληθ. * αἰελεθῶν ταῦτα, ὁ ἀγαθὸς ἠλέη-
 σε τὰ κακὰ. Ἐσθ' ἔν αἰτι' τῶν
 κακῶν ὁ ἀγαθὸς. Ἐκείνον γάρ φαμεν
 ἀγαθὸν εἶναι, τὸν αἰαιρεθῶντα τὰ κακὰ.
 Πολλῶ γάρ βελτίων, ὁ μὴ βελομέννος
 εἶναι τὰ κακὰ, τῆ ταῦτα διατηρεῖν
 τε, καὶ σώζειν βελομένους.

ΜΑΡΚ. Κακῆς τῆς αἰθρώπης οὐτ' ας
 ῥυσάμην ἔκ τῆ πονηρῆ ὁ ἀγαθὸς,
 μετεβαλε, καὶ ἐποίησεν ἀγαθῆς, τῆς
 πισθῶσας αὐτῶ.

ΑΔΑΜ. Ἐπὶ ἐφης, ῥυσάμηνον
 τὸν ἀγαθὸν μεταβεβληκῆναι τῆς
 αἰθρώπης εἰς ἀγαθότητα, λέγε
 ἔν, τί ἦλθε σῶσαι ὁ ἀγαθὸς,

fert; sin obediatur Malo, afflictio-
 nem infert.

ADAM. Proinde Medius, est tam
 Boni, quàm Mali administer; &
 per se nullâ pollens auctoritate,
 utrique subjicitur. Verisimile quo-
 que fit, Eum nihil proprio suo ar-
 bitrio agere; sed, quæ Bonus &
 Malus ille voluerint. Dic ergo,
 Ex cujus voluntate ille Medius
 homines condidit?

MEG. Iste pro suaapte volunta-
 te condidit homines. Penitet enim
 Gen. 6. 6. me, inquit, fecisse hominem. Peni-
 tuit igitur, quòd malos condidit
 & perditurus. At hoc non permi-
 fit Bonus ille; sed generis huma-
 ni misertus est.

EUTR. Hoc verò non est Boni;
 non permittere, ut mala tollan-
 tur. Si autem ille Conditor vo-
 luerit, † redire ista, tum Bonus ille † tollere.
 misertus est malorum. Erit igitur
 auctor malorum Bonus ille. Bo-
 num enim esse dicimus eum, qui
 mala tollit. Multo namque præ-
 stantior est, qui mala esse non vult,
 eò, qui fovet illa, & servare
 studet.

MARC. Mali cum essent homi-
 nes, Bonus eos eripiens illi Malo,
 mutavit ac bonos effecit: eos, in-
 quam, qui ipsi crediderunt.

ADAM. Quum factus sis; Bo-
 num illum, qui homines à malo li-
 beravit, ad bonitatem transmu-
 tâsse; dic ergo, Ad quid ser-
 vandum descendit ille Bonus?

ψυχὴν καὶ σῶμα, ἢ μόνον τὴν
ψυχὴν;

ΜΕΓ. Μόνον τὴν ψυχὴν.

ἈΔΑΜ. Ἡ ψυχὴ τῆ ἀγαθῆ ἐστίν,
ἢ τῆ δημιουργῆ;

ΜΕΓ. Τῆ δημιουργῆ ἐστίν ἡ ψυ-
χὴ ἐμψύσθη. Ὅτε ἐν ἐδημιούργησεν,
εἶδεν αὐτὴν πονηρὰν καὶ ἀπειθῆ, καὶ
ταύτην ἀπέρριψεν. Ὁ πονηρὸς δὲ
θεωρήσας διπάρριφθῆσαι, πρὸς ἑαυ-
τὸν ἐπανήγαγε καὶ ἀγαθὸς ἐλεήσας,
ἐρύσασα αὐτὴν ἐκ τοῦ πονηροῦ.

ἈΔΑΜ. Ὁ ἀγαθὸς ῥυσάμενος
τὴν ψυχὴν ἐκ τῆ πονηρῆ, εἶδεν
τὴν δημιουργῶν, ἢ κατέχευε παρ' ἑ-
αυτῶν;

ἘΥΤΡ. Ὁ πολλῆς ἀγαθότητος,
μᾶλλον δὲ ἀθεότητος! Ἐλαβὲς,
Φησι, ὡς τῆ πονηρῆ, ἵνα *δοποσε-
ρήσῃ τὴν δημιουργὸν ὅτι εἶδεν ἐμψύθη-
ματῶν.

ἈΔΑΜ. Παραχέω τὰς δόπο-
δείξεις, πῶς ἀπέρριψε, καὶ κατέδει-
κασε, τὴν ψυχὴν ὀδημιουργῆ;

ΜΕΓ. Ὅτε ἐφαγεν δόπο τῆ ξύλου,
καὶ παρήγγειλε μὴ φαγεῖν, τότε
ὑπέπεσε ἐκείνου, καὶ ἐκείνου, καὶ
ἀπώλεια.

ἈΔΑΜ. Ἀνάγνωθι, πῶς κα-
τέχευε τὴν ψυχὴν.

ΜΕΓ. Ἀνάγνωθι τὰ ἐν τῇ Γε-
νέσῃ ἐχέγραμμένα.

ἈΔΑΜ. Ἀναγνώσκω τὴν τῆ
δημιουργῆ δόποφασιν, καὶ δεικνύσῃ,
ἢ ἐστὶ τὸ κριτικῶν, ἢ ψυχὴ ἢ τὸ

Gen. 3. v. 17, σῶμα, λέγει γὰρ ἕτως. Ὅτι ἤκα-
18, 19. " σὰς τῆς γυναικὸς σε, καὶ ἐφαγες

num animam & corpus, an solam
animam?

MEG. Solam animam.

ADAM. Anima est ne Boni, vel
Conditoris illius?

MEG. Conditoris afflatus est ani-
ma. Quādo verò creavit, vidit eam
malam & rebellem, ac talem abje-
cit: Malus ille cum animadver-
teret abjectam, eam ad se reduxit:
tandem Bonus ille hujus miseri-
tus, eruit eam à Malo illo.

ADAM. Bonus ille cum libera-
ret à Malo animam, dedit ne Con-
ditori, an apud se retinuit?

EUTR. O magnam bonitatem,
aut potiùs impietatem! *Accepit,
inquit, à Malo illo, ut Condito-
rem proprio suo afflatu spoliaret.

ADAM. Exhibeat nobis suas
demonstrationes, Quomodo ab-
jecerit Conditor animam, & con-
demnārit?

MEG. Quum comedisset de
ligno, de quo præceperat nō com-
edendum; tunc in condemna-
tionem proruit, & pœnam, & per-
ditionem.

ADAM. Lege, Quomodo ani-
mam condemnavit.

[MEG. Recita, quæ in Genesi Pico d.
scripta sunt.]

ADAM. Recitabo Conditoris
sententiam: & apparebit, Quid
fuerit condemnatum, utrum Ani-
ma vel Corpus? Sic enim dicit:
Quia auscultasti vocem tuam, & edisti
τὸ δόπο

» ἀπὸ τῆς ξύλης, ἧς ἐνετέλλαμην, τῆς
 » μόνῃς μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτῆς ἔφαγες·
 » ἐπικατάραται ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις
 » σε, ἐν λύπῃς φαγεῖν αὐτὴν πάσας
 » τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σε. ἀκάνθας
 » καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι καὶ φαγεῖν
 I. ἀγρῶν. τὸ χόρτον τῆς ἀγαθῆς ἐν ἰδρῶτι τῆς
 » προσώπου σε φαγεῖν τὸν ἄρτον σε,
 al. ἀπο- εἰς ἧς ἀποσπέρσῃ σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ
 αὐτῆς. ἧς ἐλήφθης. ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπε-
 » λούσῃ. Ἄυτη ἡ δόξα φασίς καὶ δίκη
 ψυχῆς ἐστίν, ἢ σώματος·

ΕΥΤΡ. Ἡ δόξα φασίς σώμα-
 τος καὶ δίκη ἐμφανής, καὶ ἐψυχῆς·
 » φάσκει γὰρ, Ἔως ἧς ἀποσπέρσῃς εἰς τὴν
 » γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης· ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς
 » γῆν ἀπελούσῃ.

ΑΔΑΜ. Ὁ ὁ δημιουργὸς κατα-
 δίκασε, τῆτό, φησίν, ὁ ἀγαθὸς
 ἔσωσε.

ΜΕΓ. Κατάραται αὐτῶν ἐδίκασεν,
 πῶς ἔν ὄν καταδίκασεν;

ΑΔΑΜ. Ὁ τὸν ἄνθρωπον κα-
 ηρέσατο, ἀλλὰ τὴν γῆν. λέγει γὰρ ἔτως·
 » Ἐπικατάραται ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σε.

ΜΕΓ. Ὁ ἔν ἄνθρωπος· ὅτι ἐστίν
 ἐκ τῆς γῆς;

ΕΥΤΡ. Μικρῶν πρὸς ἐν ἔφα-
 σκες, τὴν ψυχὴν μέρους καὶ ἐμφύση-
 μα ἐστὶν τῆς δημιουργοῦ νῦν ἔν, ὡς
 ἀπλαθεῖς, ἐκ γῆς αὐτὸν λέγει εἰ-
 λήφθαι.

ΑΔΑΜ. Τὴν ἔν μὴ καὶ δικάσει-
 σαν, ἢ ληθεῖ ψυχὴν σώσει ὁ ἀγαθός;

ΕΥΤΡ. Εἰ ἔν καταδεδίκασται
 μὲν τὸ σῶμα, ἔτῃτο δὲ ἐστὶ κατ'
 αὐτοῦ τὸ σωζόμενον, ἀλλὰ τὸ

*de ligno, de quo solo precepi, ne com-
 ederes, de illo, inquam, edisti :
 maledicta terra in laboribus tuis, in
 doloribus comedes illam cunctis die-
 bus vite tue: spinas & tribulos proger-
 minabit tibi, & manducabis herbam
 agri. In sudore vultus tui comedes
 panem tuum : donec reduxero te in
 terram, de qua sumtus es : Quia ter-
 ra es, & in terram revertéris. Hæc
 sententia, corporis ne condemna-
 tio est, an animæ ?*

EUTR. Sententia ista conde-
 mnationem importat corporis, &
 non animæ. Ait enim : *Donec re-* Gen. 3. 19.
vertéris in terram, è qua sumptus es ;
quia terra es, & in terram redibis.

ADAM. Id, quod damnavit
 Conditor, hoc, inquit, Bonus ille
 servavit.

MEG. Maledictionem incussit
 ei : quid ni ergo damnarit ?

ADAM. Non hominem, sed ter-
 ram execratus est. Nam sic dicit ;
Execrata esto terra in operibus tuis. Gen. 3. 17.

MEG. Ergo ne homo non est
 de terrâ ?

EUTR. Paulò antè ajebas, Ani-
 mam esse Conditoris particulam
 quandam & afflatum ; nunc verò,
 quasi *hujus* oblitus, illum dicis de
 terrâ desumptum.

ADAM. Ita ne igitur venit Bo-
 nus, ut animam indemnatam ser-
 varet ?

EUTR. Si ergo corpus quidem
 damnatum fuit ; non autem (illo-
 rum opinione) servatur, sed illud

τῆ καταδικαστῆ ἐμφύσημα, ὅ-
περ ἐστίν, ὡς λέγασιν, ἡ ψυχὴ δη-
λονότι τὸ μὲν ἐκ Θεοῦ ὄν, ἔκ κείνου ὄν
μέρῳ, ἔσωσε τῷ ἡ κριτικαδέντι,
ἐκ γῆς ὄντι, ἐδὲ ἐβόηθησε.

ΜΑΡΚ. Ταῦτα μὲν πρὸς Με-
γέθιον καλῶς διακεί λελέχθαι πρὸς
δὲ τὸ ἡμέτερον δόγμα αἰα πῶ-
δρακτῆ ὁ λόγῳ. Ἡμεῖς γὰρ ἐδὲ
σῶμα, ἐδὲ ψυχὴν, λέγομεν, ἀλ-
λὰ τὸ πνεῦμα καθὼς λέγῃ ἁπό-
I. Cor. 5. 5. 501. Παρέδωκα τὸν τοῖστον
,, εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦ-
,, μα σωθῆ.

ἌΔΑΜ. Τὸ πνεῦμα τῆ δημι-
εργῆ ἐστίν, ὃ ἔχου ὁ ἀνθρώπῳ, ἡ
τῆ ἀγαθῆ;

ΜΑΡΚ. Τῆ ἀγαθῆ.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἐν κεινῶς γρόμε-
ναι, ὃ δημιεργὸς καὶ ἀγαθὸς, ἐδὲ δημι-
εργησται τὸν ἀνθρώπον.

ΜΑΡΚ. Πῶς;

ἌΔΑΜ. Ἐφης, τὴν ψυχὴν
τῆ δημιεργῆ, καὶ τὸ σῶμα, τὸ δὲ
πνεῦμα ἐ ἀγαθῆ ἡ ἐκ ἔτω;

ΜΑΡΚ. Ὁ δημιεργὸς, ὅτε ἔπλα-
σε τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐνεφύσησεν αὐτῷ,
ἐκ ἡ δημιεργῆ αὐτὸν τελεσφορήσται
ἰδὼν ἡ ἀγαθῆ ὁ ἀγαθὸς κυλιόμενον
τὸ πλάσμα καὶ σκαρίζον, ἐπεμψεν
ἐκ τῆ ἰδὲ πνεύματῳ, καὶ ἐζωογό-
νησε τὸν ἀνθρώπον. Τῆτο ἐν φασιν
ἡμεῖς, τὸ πνεῦμα σώζου.

ἌΔΑΜ. Πάντες οἱ ἀνθρώ-
ποι ἐκ τούτου τοῦ πνεύματῳ ἔχου-
σιν, ἡ οἱ πιστεύσαντες τῷ ἀγαθῷ;

Condemnatoris afflumen: (quod
est, uti dicunt, Anima ipsa:) pater,
illud quod ex Deo est, & ipsius
est aliqua particula, ipsum ser-
vâsse: ei autem, quod damnatum,
& è terrâ est, nullatenus succur-
rissè.

MARC. Ista quidem contra
Megethium pulchrè videntur dicta:
sed contra dogma nostrum ineffi-
cax est hæc ratio. Nos enim nec
Animam servatam dicimus, nec
Corpus; sed Spiritum: quemad-
modum & Apostolus ait; *Tradidi
talem ad interitum carnis, ut Spiritus
servetur.*

ADAM. Spiritus, quem habuit
homo, num Conditoris est, vel il-
lius Boni?

MARC. Illius Boni.

ADAM. Ergo, communi con-
filio & concursu homines, tùm
Conditor, tùm Bonus ille, finxe-
runt.

MARC. Quid ita?

ADAM. Asserebas, Animam &
Corpus esse Conditoris; at, Spiritum
à Bono illo venire: Nunquid
ita est?

MARC. Conditor quum ho-
minè formaret, eumq; inspiraret;
non potuit illum omnibus nume-
ris perficere. Verùm cùm Bonus
ille, desuper videret figmentum
volutans & luctans; misit de
suo spiritu, & hominem vivifica-
vit. Hoc itaque dicimus nos, *Spi-
ritum servari.*

ADAM. Num omnes homines
de hoc Spiritu habent; an illi so-
lùm, qui Bono crediderunt?

MARC.

MARK. Ἐπὶ τῆς εὐχαριστίας ἔρχεῖ).

Λούτοι. Ἰ. αἴτετο, ἢ ὑπὸ ἄλλοις.
 ἌΔΑΜ. Πῶς ἔν ἐφοστικῆ, ἵπτι σωτηρίας ἀνθρώπων* αὐτὸν κατεληλυθέναι· οὐδέποτε ἔν τὸν ἀνθρώπον ἦλθε σῶσαι, ἀλλὰ τὸ ἴδιον πνεῦμα. Σωτηρίας ἔν χεῖρὶ τὸ τῶ ἀγαθῶ πνεῦμα. ὡ τῆς ἐμφανῆς ἀναρχυνοτίας! κατεδικάσθη τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ σὺ τῶ ἀνθρώπῳ ὑπὸ τοῦ δημιουργῶ;

ΜΕΓ. Ὁυ.

ἌΔΑΜ. Τὸ ἔν μὴ κτδικάσθην, ἐκείνο ἦλθε σῶσαι.

ΕΥΤΡ. Ἡ γὰρ συγκατεδικάσθη τῶ ἀνθρώπῳ τὸ δόξατολὸν τῶ ἀγαθοῦ πνεῦμα, ἔ ἀμεινὸν ἔσιν ὑπακῆ-εν τῶ δημιουργῶ, ὅτι δυνατωτέρω ὁ γὰρ ἰαχύσας τὸ πνεῦμα τῶ ἀγαθοῦ κτδικάσθη, πῶς ἔχῃ μᾶλλον κτδικάσθη τῶ ὑπὸ αὐτῶ γρομῆρας ἀνθρώπων, ὡς μὴ ὑπακῆσθαι αὐτῶ; ἢ ἐκατεδικάσθη τὸ πνεῦμα, ἔ περισσὸν, τὸ λέγειν, τῶρον ἵπτι σωτηρίας ἀνθρώπων ὡς ἀγαθῶν.

ΜΕΓ. Ὁ ἀγαθὸς, ἰδῶν κτδικάσθη κασμὸν τῶ ψυχῶν, ἐλεήσας ἦλθεν· ὁ δὲ δημιουργὸς ἠθέλησεν αὐτῶ ἵπτι βλεῦσαι, ὅθεν κτ ἐνόμισεν αὐτὸν σῶσαι.

ἌΔΑΜ. Ἄποθαυῖν ὑπὸ τῆς σωτηρίας τῶ ἀνθρώπων αὐτῶς* ἔλετο, ἢ πὸ ἄλλοις ἠναγκάσθη;

Ἰ. λῶντα. ΜΕΓ. Ὁ δημιουργὸς, ἰδῶν τὸν ἀγαθὸν* λύνει αὐτῶ τὸν νόμον ἐπεβλάσσει αὐτῶ, μὴ εἰδῶς, ὅτι ὁ δυνατὸς τῶ ἀγαθοῦ σωτηρίας ἀνθρώπων ἔγινετο.

MARC. In Eucharistiam venit.

ADAM. Quo igitur pacto se dicit ad hominis salutem descendisse? Jam ergo non venit, ut servaret hominem, sed proprium suum spiritum. Itaque illius Boni spiritus salute opus habet. O evidentem impudentiam! An spiritus illius Boni juxta cum homine, condemnatus fuit à Conditore?

MEG. Nequaquam.

ADAM. Ergo venit servare illud, quod non erat condemnatum.

EUTR. Aut enim spiritus ille, à Bono missus, unà cum homine condemnatus est: & ita fatius est Conditori, utpote potentiori, obedire: (qui enim spiritum illius Boni potuit condemnare; quid ni multò magis damnaret homines, qui sub eo erant, tanquam non-obedientes?) Aut non condemnatus fuit ille spiritus: Et supervacaneum est, dicere; Hunc Bonum ad salutem hominum advenisse.

MEG. Bonus ille, cum animam condemnatam videret, ejus misertus venit: Conditor autem illi infidias voluit struere: unde etiam decrevit, ipsum cruci affigere.

ADAM. Num, Mori pro salute hominum, ipse sponte voluit; an ab alio coactus est?

MEG. Conditor, ubi animadvertit, Bonum illum Legem suam violare, struxit ei infidias; nescius, Boni hujus mortem, hominum salutem esse.

G 3 ἌΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων αὐτὸς εἴλετο, ἢ ὑπὸ ἄλλῃ ἠναγκάσθη;

ΜΕΓ. Αὐτὸς εἴλετο, & γὰρ ἠδὲ κείτῳ ὑπὸ τῆς θανάτου.

ἌΔΑΜ. Οὐκέτι ἔν ἐπέβλεψεν αὐτῷ ὁ δημιουργός.

ΕΥΤΡ. Τίς ἔτιως ἀνοήτως λέξει, ὁ θεὸς βλάβει ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς εἴλετο, παθεῖν; εἰ μὲν γὰρ αὐτὸς εἴλετο τὸν θάνατον, πῶς οὖν τὸ λέγειν ὁ θεὸς βλάβει εἴ ἢ ὁ δημιουργὸς ἠνάγκασεν αὐτὸν, αὐτὸς αἰτίος τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἀγαθός.

*Christum
nō esse Dei
Creatoris
filium.*

ΜΑΡΚ. Ἰμῆς διὰ τῆς γραφῶν δεικνύμεν, ὅτι ὁ ἐλθὼν Χριστὸς ἐκ ἐστὶ τῆς δημιουργοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀγαθοῦ καὶ γὰρ τὸν νόμον τῆς δημιουργοῦ κατέλυσε.

ἌΔΑΜ. Ἀπὸ ποίων γραφῶν δεῖξαι ταῦτα ἐπαγγέλλῃ;

ΜΑΡΚ. Ἀπὸ τῆς Ευαγγελίης καὶ τῆς Ἀποστόλου. Ταῖς γὰρ Ἰουδαϊκαῖς Φωναῖς & πείθομαι, καὶ γὰρ ἄλλῃ εἰσι Θεοῦ.

ἌΔΑΜ. Ἐὰν ἐν δεῖξω διὰ τῆς Ευαγγελίης, & τῆς Ἀποστόλου, πᾶν ἄν βλασφημῶν;

ΜΑΡΚ. Οὐ γὰρ ὑπακῶ, ἔπε νόμῳ, ἔπε Προφήταις.

ἌΔΑΜ. Ἀλλὰ τῷ Ευαγγελίῳ, ἢ ἐ;

ΜΑΡΚ. Πείθομαι.

ἌΔΑΜ. Ἀναγνώσκω, καὶ δεῖκνυμι, ὅτι ὁ μὴ δεχόμενος τὸν νόμον & Προφήταις, & οὐ τὸ Ευαγγέλιον δε-

Luc. 16. 19. χεπα. λέγει ἢ ἔτιως ὁ Χριστὸς ἄνθρωπος τις ἐκ τῶν πλάσι, καὶ ἐνε-

δραπὸς τις ἐκ τῶν πλάσι, καὶ ἐνε-

ADAM. Elegit ne ipse, pro salute hominum mori, an coactus est ab alio?

MEG. Ipse suâ sponte elegit: nam à morte læsus non erat.

ADAM. Non jam igitur Conditor illi posuit insidias.

EUTR. Quis tam amens est, ut ibi fieri insidias dicat, ubi quis ea, quæ suâ sponte elegit, perpetitur? Si enim mortem ipse ultrò elegit; frustra insidias dixeris: Sin verò Conditor ille coëgit ipsū; erit ille Conditor hominum salutis auctor, non autem Bonus.

MARC. Nos è Scripturis ostendimus; quòd is, qui jam venit, Christus, non sit Conditoris, sed Boni filius: quoniam Legem Creatoris dissolvit.

ADAM. Quibus Scripturis ista polliceris te comprobaturum?

MARC. Ex Evangelio & Apostolo: Judaicis enim oculis non credo; siquidem aliūs Dei sunt.

ADAM. Si ergo ex Evangelio & Apostolo demonstravero, * defi- * *illis credendum;*
nes ne blasphemare?

MARC. Non utiq; sive Legi, sive Prophetis, ausulto.

ADAM. At, Evangelio: an non?

MARC. Credo.

ADAM. Recito ergo, & hoc ostendo; Eum, qui Legem & Prophetas non recipit, nec Evangelium recipere. Christus quidem sic dicit: Erat homo dives, & in-

διδύ-

ὁ δὲ δύσπερος πορφύραν ἐβύσσον, & φρανόσκνος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.
 πλωχὸς δὲ πρὸς ὄνομα πλάζαρος ἐβέ-
 ῖλητο εἰς τὴν πυλῶνα ἡλωμίσθη, καὶ
 ὀπθθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν πι-
 πόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς πλοστίης.
 ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἔλειχον
 τὰ τραύματα αὐτοῦ. ἐγένετο δὲ ὁπποθ-
 νέν τῶν πλωχῶν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν
 ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβρα-
 ἄμ. Ἀπέθανε ἡ καὶ ὁ πλοστίης, καὶ
 ἐτάφη ἐν τῷ ἀδελφῷ ἐπαράσῃ (ἐν) τῆς
 ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ὑπὸ ἀρχῶν ἐν βα-
 σάνοις, ὅρα τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακροθεν,
 καὶ Λάζαρον ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ, καὶ αὐ-
 τὸς Φωνήσας, εἶπε Πάτερ Ἀβραάμ
 ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα
 ἐσπίψῃ ἐν ἄκρον τῆς σαρκὸς μου καὶ
 ὕδατος, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς γλώσσης μου, ὅτι ὀδυ-
 νώμα ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ Ἀβραάμ
 ἡ εἶπε, Τέκνον, μή ποθῆς, ὅτι ἀπὸ λα-
 βῆς σὺ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ
 Λάζαρον ὁμοίως καὶ κακά. νῦν ἡ ὁδο-
 ῦσθα καλεῖται, σὺ ἡ ὀδυνώσας καὶ ὀπι-
 πῆσαι τῶν πᾶσι τέτταρις, μετὰ τῶν ὑμῶν ἐν ἡμέ-
 ρασι χάσμα μέγα ἐστὶν ἐκείνη, ὅπως οἱ
 ἐνταῦθα διαβῆναι πρὸς ὑμᾶς μὴ
 δύνασθαι, μηδε οἱ ἐκείθεν ὡς διαπε-
 ρῶσιν. ἐρωτῶ ἔν σοι, πάτερ, ἵνα πέμ-
 ψῃς αὐτὸν εἰς τὸ οἶκίον τῶν πατρῶν μου
 ἕχων ὅσα ἐκεῖ πάντες ἀδελφοί σου ὅπως
 ἀμαρτυρήσῃ αὐτοῖς, καὶ μὴ καὶ αὐτοὶ
 ἐλθῶσιν εἰς τὰς ἑσθῶν τῶν τοῦ τοῦ βασιλέως.
 λέγει αὐτῷ, ἕχων Μωσῆν καὶ τῶν
 Προφῆταις ἀκησάτωσαν αὐτοῦ. ὁ δὲ
 εἶπεν, ἕχων πάτερ, ἀλλ' ἐὰν τις ἐκ
 νεκρῶν πορεύσῃ πρὸς αὐτοὺς, μετὰ
 τοῦ ἡσώ-

duebatur purpurâ & bysso, ac epula-
 batur quotidie splendide. Mendicus
 autem quidam Lazarus jacebat prae so-
 ribus ulcerosus, cupiens saturari iis, quae
 cadebant de mensâ illius divitis. Sed
 & canes venerunt, lingentes vulnera
 ejus. Factum est autem, ut moreretur
 mendicus, & deportaretur ab Angelis in
 sinum Abrahae. Mortuus simul dives,
 ac sepultus est in inferno. Itaque ele-
 vans oculos, cum esset in tormentis,
 videt Abraam eminens, & Lazarum in
 sinu ejus, & ipse clamans dixit: Pa-
 ter abraam miserere mei, & mitte
 Lazarum, ut intingat extremum di-
 giti sui in aquam, ac refrigeret lin-
 guam meam; quia crucior in hac flam-
 mâ. Dixit autem Abraam: Fili, re-
 cordare, te recepisse bona in vitâ tuâ;
 Lazarum similiter mala: Nunc au-
 tem hic solatio fruitur, tu verò cru-
 ciaris: Et prater hac omnia, inter
 vos & nos hiatus est ingens firmatus;
 ut hi, qui volunt hinc transire ad vos,
 non possint; neque istinc huc trans-
 scendere. Rogo igitur te, Pater, ut
 mittas eum in domum Patris mei:

τοῦ ἡσώ-

al. εἶπε δὲ ἄυτῶ. Vid. Not. „ νοήσωσιν* ὃ ἵ ἐπεν, εἰ Μαυσέως κὺ τῶ Προφήτῃ* ἤκασον ἐδ' ἄντις ἐκ νεκρῶν ἀπέλθῃ, ἀκίσωσιν αὐτῆ. Τίς ἐν ἀνασῆς ἐκ νεκρῶν, ἐδίδαξε τὰ ἐν τῇ κρείσῃ, εἰ μὴ μόνῳ ὁ Χριστός; Ὅσοι ἐν σὸν ἐδίδξαντο Μωσέα, ἢ τῆς Προφήτας, ἐδίδε τὸν ἀνασῆντα ἐκ νεκρῶν ἐδίδξαντο.

ΜΑΡΚ. Ἐν τῷ ἀδελφῷ, εἶπεν, εἶναί τον Ἀβραάμ, σὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἑραίων.

ἈΔΑΜ. Ἀνάγνωθι, ὅτι σὸν ἐν τῷ ἀδελφῷ λέγῃ τον Ἀβραάμ.

ΜΑΡΚ. Ἀπὸ τῶ συνομίλειν αὐτῶ τον πλάσιον, δέικνυνται ὁμοῦ ὄντες.

1. ἰμιλ.

ἈΔΑΜ. Τὸ ὁμιλεῖν περὶ ἀλλήλων ἤκασας· τὸ ἵ λεγόμενον χάσμα μέγα σὸν ἤκασας; Τῆ γὰρ ἑραίων κὺ τῆ γῆς τὸ μέσον, χάσμα λέγει.

ΜΑΡΚ. Δύναται ἕν τις διπὸ τῆ γῆς εἰς ἑραίων ὄραν; Ἀδύνατον. ἐπάρας τῆς ὀφθαλμῶς αὐτῆ, ἰδεῖν δύναται τις διπὸ γῆς, ἢ μᾶλλον διπὸ τῆ ἀδῆς, εἰς τῆ ἑραίων ὄραν; εἰ μὴ δὴλον, ὅτι ἰφάρογξ. † Φάραξ ἦν ἐν μέσῳ αὐτῶν.

ἈΔΑΜ. Οἱ Σωματικὴ ὀφθαλμοὶ τὰ ἐγγιστα μόνον πεφύκασιν ὄραν ὅι ἵ ψυχικὴ, εἰς μῆκῳ διπὸ τείνοῖ) κὺ δὴλον, ὅτι τὸ σῶμα ἐτεθῆσιν διπὸ θέμενοι, τῆς τῆς ψυχῆς ὁμμασιν ὄρωσιν ἀλλήλων. Πρόσας γὰρ, πῶς λέγῃ τὸ διαγγέλιον, ὅτι, ἐπάρας τῆς ὀφθαλμῶς αὐτῆ, εἰς τῆ ἑραίων πῶ φουκσι ἐπαίρειν, κὺ ἐκ εἰς τὸν γῆν.

Dixit autē illi: Si Mosē & Prophetas non audierint; neque, si quis ex mortuis resurrexit, audient ipsum. Quis ergo ex mortuis resurrexit, & docuit, quæ in iudicio futura sunt; nisi solus Christus? Igitur, quicumque non receperint Mosē & Prophetas; nec illum reciperent, qui ex mortuis resurrexit.

MARC. Ait: In inferno esse Abraham: [non, in regno caelorum. Pic. def. V. Not.

ADAM. Lege: non dixit, Abrahamum apud inferos.

MARC.] Ex eo, quod illi cum divite intercesserat colloquium, prope ac simul fuisse ostenduntur.

ADAM. Eos simul collocutos, audivisti: cæterum ingentem hiatus, qui nominatur, non attendisti? Medium enim illud inter caelum & terram, Hiatus vocat.

MARC. Poterit ne quispiam à terrâ in caelum usque videre? Fieri non potest. An valet quis, oculis ad intuendum sublatis, à terrâ, vel potius ab inferis, in caelum usque videre; si non constaret, vallem in medio eorum esse interjectam?

ADAM. Oculi corporis proxima tantum videre possunt: sed oculi animæ in longinquum extenduntur. Certum etiam est: corpore hinc exutos, oculis animæ se mutuo contueri. Quid enim dicat Evangelium, attende: Attollens oculos suos, vidit. In caelum spectanti, & non in terram, quadrat verbum Attollere.

† ΕΤΤΡ.

ΕΥΤΡ. Ὁ Χριστός, ὡς ἐμοὶ δο-
κῆ, διδασκῶν τῶν Διαφορῶν τῶν
δικαίων καὶ τῶν ἀδικῶν, ἐπαύθη
ὑποτίθεται τὸν πῆνητα, ἔτον πλέ-
σιον. Τί γὰρ ἕτερον ἔσται ἡ βασιλεία
τῶν ἁγίων, ἢ διηλονότι ἀγαθόν; ἢ
τί ἕτερον ἔσται ἡ Γέεννα, ἢ ἡ κῆδίκη,
εἰ μὴ κακόν; καὶ ὡς ἀνεγνώθη ἐν
33 τῷ Ευαγγελίῳ· Τέκνον, Φησὶ μνή-
33 σθητι, ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ
33 ἐν τῇ ζωῇ σου· καὶ Λάζαρος ὁμοίως
1. οὐδ. ,, τὰ κακά. νῦν δ' ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν
33 παρὰ σὺν ὁδωῶσαι. τηλαυγῶς δ', καὶ
τὸς μὴ πιστεύοντας Μωσῆ καὶ τοῖς
Προφήταις, τέρας μὴ δὲ τῶν ἐκ νε-
κρῶν ἀναστάντι πιστέψαν, ἀπεφήνατο.

ΜΑΡΚ. Ἡμεῖς Προφῆτας καὶ
Νόμον ἔδεχόμεθα· ὅτι γὰρ εἰσι τὸ
ἡμετέρῃ θεῷ· δεχόμεθα δ' τὸ Ευαγ-
γέλιον, ἔτ' Ἀπόστολον.

ἌΔΑΜ. Ποῖον Ἀπόστολον; Πολ-
λὰς γὰρ ἔχουσιν Ἀποστόλους ὁ Χριστός.

ΜΑΡΚ. Παῦλον.

ἌΔΑΜ. Πόθεν ἐγνώσθης, ὅτι Παῦ-
λος Ἀπόστολός ἐστιν; εἰ μὴ γὰρ ἔχεις
ἐν τῷ Ευαγγελίῳ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γε-
γραμμένον, δειξέον· εἰ δὲ ἔδαμοδ
ἔχεις τέτον γεγραμμένον, πῶς ἐν
ἐμασθεσ, ὅτι Ἀπόστολός ἐστιν;

ΜΑΡΚ. Ἄυτός ὑπὲρ αὐτοῦ
33 γράφει, λέγων Παῦλος Ἀπόστο-
33 λος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ἌΔΑΜ. Οὐδεις, πρὶν αὐτοῦ
μαρτυρῶν, ἀξιόπιστός ἐστιν αὐτὸς γὰρ
33 Παῦλος λέγει· Ὅτι ἐγὼ ὁ ἑαυτοῦ
al. ἐκεί-
νός ἐστι. σιωπῶν ἐστὶ δόκιμος, οὐδὲ τις ἕτερος
αὐτῷ ἐμαρτύρησεν, ἔτε τὸ Ευαγγέ-

ΕΥΤΡ. Christus hic, ut mihi
quidem videtur, differentiam in-
ter justos & injustos docens, pro-
ponit pauperem illum & divitem.
Quid enim aliud est Regnum celo-
rum, quàm bonum? Vel, quid
aliud est Gehenna, & condemnatio,
quàm malum? Sicuti lectum fuit
in Evangelio: Fili, inquit, recor- Luc. 16. 25.
dare, quòd perceperis tu bona in vitâ
tuâ, & Lazarus similiter mala: Nunc
ille hic solatio fruitur, Tu verò crucia-
ris. Sed & eos, qui Mosi & Prophe- Ibid. v. 31.
tis non credunt, nec ei credere, qui ex
mortuis resurrexit, clarissimè de-
monstravit.

ΜΑΡΚ. Nos Prophetas & Le-
gem non recipimus; non enim
Dei nostri sunt: Evangelium ve-
rò & Apostolum recipimus.

ΑΔΑΜ. Quem Apostolum?
Multos enim Christus habuit A-
postolos.

ΜΑΡΚ. Paulum.

ΑΔΑΜ. Unde scis, Paulum esse
Apostolum? Si enim in Evange-
lio nomen illius scriptum habes,
age, profer. Sin autem in nullis i-
psum scripturis habes, unde didi-
cisti, eum esse Apostolum?

ΜΑΡΚ. Ipsemet scribit de se-
ipso dicens: Paulus apostolus Jesu 2. Cor. 1. 1.
Christi.

ΑΔΑΜ. Nemo, qui de seipso
dicit testimonium, fide dignus
est: ipse namque Paulus ait: Non 2. Cor. 10. 18
qui seipsum commendat, probatus
est. Neque verò quis alius illi
testimonium fert, nec Evange-

λιον. Πόθεν οὖν, ὅτι ἐστὶ Ἀπόστολος;

ΜΑΡΚ. Ἰμῶς πόθεν αὐτὸν ἐγνώτε Ἀπόστολον; Ὅτε γὰρ ἐν τοῖς Ἐυαγγελίοις ἀναγέγραπται.

ἈΔΑΜ. Πρόσεξον ἀναγνωσθῆναι τὰς τῶν Ἀποστόλων πράξεις, καὶ τὰς Ἐπιστολάς, καὶ εὐρήσεις αὐτὸν

Αἱ. 9. 15. 16 μαρτυρούμενον, πῆ μὲν ὡς σκευὴ
f. i. 20. ἐκλογῆς * ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ, ὁμολογούμενον πῆ ὑπὸ Πέτρος ἔστι Ἀπο-

2. Pet. 3. 15. εὐλόγως γεγραμμένον Κατὰ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ. Φίαν, Φησὶν, τὴν * δεδομένον τῷ

ἡ ἀδελφῶν Παύλου

ΕΥΤΡ. Δέχεσθε, Μάρκε, τὰς τῶν Ἀποστόλων πράξεις, καὶ μαθητῶν λεγομένων, ὡς ἀληθῆ, ἢ οὐ;

ΜΑΡΚ. Ἡμεῖς πλεονεξῶμεν Ἐυαγγέλιον, καὶ ἔστι Ἀποστόλων, καὶ δεχόμεθα.

ΕΥΤΡ. Αἱ πράξεις, καὶ αἱ Ἐπιστολαί, ποίων Ἀποστόλων εἰσὶν; Μένει

Luc. 10. 1. μνησκῶ γὰρ, ὅτι ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ εἶσιν.
ἢ εἰσὶ, καὶ οὐ.

ἈΔΑΜ. Τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ, σκευῶν εἰσὶ καὶ αἱ πράξεις, καὶ αἱ Ἐπιστολαί, καὶ τὰ Ἐυαγγέλια καὶ, εἰ βάλῃ, ἀναγνώσκω, ὡς καὶ διαγγελισαὶ ἀπεσάλησαν.

ΕΥΤΡ. Ἀνάγνωθι.

ἈΔΑΜ. Ἀναγνώσκω ἐν τοῦ

Luc. 9. 1, 2. Ἐυαγγέλιον συγκαλεσάμενον δὲ
al μαθητῶν τὴν δωδεκά *, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν
αὐτῶ. ἢ μὴ καὶ ἐξουσίαν ἵνα πάντα τὰ δαι-

ἢ μόνια, καὶ νόσους θεραπεύωσιν, καὶ ἀπέ-

ἢ στείλωσιν αὐτὰς κηρύσσειν τὴν βασι-

ἢ λείων τῆς Θεοῦ, καὶ ἰατρῶν καὶ ὑποδῶν

verf. 6. μετ' ὀλίγον, λέγει Ἐξερχόμενοι δὲ,

lium : unde igitur constat hunc esse Apostolum?

MARC. Et Vos unde cognoscitis, ipsum esse Apostolum? nec enim in vestris Evangeliiis proditum est.

ADAM. Jube Acta Apostolorum recitari, & Epistolas; & illi datum esse testimonium, reperies. Alicubi enim *Vas electionis*, pro V. Not. Christo dicitur: alicubi à Petro Apostolo scribitur: *Secundum sapientiam*, inquit, *quæ data est fratri meo Paulo*.

EUTR. An pro veris habetis, Marce, Acta Apostolorum, & eorum, qui dicuntur Discipuli, vel non?

MARC. Nos plura, quàm Evangelium & Apostolum, non recipimus.

EUTR. Acta & Epistolæ, quorum Apostolorum sunt? memini enim, in Evangelio *Duodecim*, & *Septuaginta duos* extare.

ADAM. Et Acta, & epistolæ, & Evangelia sunt eorum, qui describuntur in Evangelio: & si velis, recitabo, Quomodo ad prædicandum Evangelium dimissi sint.

EUTR. Recita.

ADAM. Recito ex Evangelio: *Convocatis vero Duodecim, dedit eis potestatem, & facultatem super omnia demonia, ut morbos curarent; & misit eos ad prædicandum Regnum Dei, & ad sanandum* Ac subiiciens paulò post: *Egreßi, inquit,*

διή-

αὐτὰς „ Διήρχοντο κατὰ τὰ πόλεις καὶ κώ-
 κάμ- „ μους, διαγγελλίζοντες, ἔδρασαν
 „ οντες πανταχοῦ.

1. ἔδρα- ἜΥΤΡ. Πῶς, Μάρκε, τὰς μὲν
 ἄποσταλέντας ὑπὸ Χριστοῦ διαγγελλί-
 σαδὲς, ἔκηρῦξαν, ἔδρασαν; ἢ ἔδρα-
 ἄποδείξεις μὴ προσφέρετε, τῶν δε-
 χεσθε; καὶ Ματθαίου μὲν, καὶ Ἰωάν-
 νη, ὡς ἐτὰ ὀνόματα ἀναγγελλίσαντες,
 ἐκφαυλίζετε, ἔς καὶ ὁ Χριστὸς κηρύ-
 ξαι, καὶ διαγγελλίσαντες, ἀπέστειλεν
 Παῦλον ἢ, ἔδρασαν ἄποδείξιν ἔχε-
 1. ἔδρα- τε, τῶν * δέχοντες καὶ ὡς ἐγε-
 ῶς. λοῖον; λέγε δὴ τῶν, ἔκηρῦξαν, καὶ
 διαγγελλίσαντες, ἢ ἔ;

ΜΑΡΚ. ἔκηρῦξαν.

ἜΥΤΡ. Ἐγγελλίσαντες ἔκηρῦξαν,
 καὶ διαγγελλίσαντες, ἢ ἀγγελλίσαντες;

ΜΑΡΚ. ἀγγελλίσαντες.

ἜΥΤΡ. Σφόδρα ἡλίθιον, τὰς
 μὲν ἀποσταλέντας κηρύξαι, καὶ δι-
 V. Not. αγγελλίσαντες, τούτους * κηρύξαι,
 φάσκοντες τὸν ἢ μὴ ἀποσταλέντα Παῦ-
 1. ἔδρα- λον, ἔγγελλίσαντες ἢ διαγγελλίσαντες φά-
 χίνας σκειν. Εἰκὸς ἔν, ὅτι τοῖς τότε μόνον
 ἀνάγκη τὴν σωτηρίαν ἐκήρυσσον,
 τοῖς δὲ μετὰ ταῦτα ἐδρασαν ἔνοιαν
 παρέχον. τὰ γὰρ ἀγγελλίσαντες λεγόμε-
 να παύει μετ' ὀλίγον, ὅσα ἔχοντες
 τὴν ἀπόδειξιν.

ἌΔΑΜ. Πῶς δὲ καὶ τὸν Χρι-
 στὸν Ἰὸν Θεοῦ ἴσασιν; ἀποκεκλή-
 θωσαν. Εἰ μὲν γὰρ δέχοντες τὸν
 Νόμον, ἔτὰς Προφῆτας τὰς προ-
 κηρύσσοντας, εὐ ἀνάγκη ἀπ' ἐκείνων
 γὰρ ἐκήρυσσεν, ὅτι μέλλει ὁ Λό-

perambulaverunt omnes civitates, &
 vicos, prædicantes Evangelium, & san-
 nantes in omnibus locis.

EUTR. Quid est, Marce, quòd eos
 non recipiatis, quos Christus ad
 evangelizandum, & prædicand-
 dum dimiserat; illum verò reci-
 piatis, cujus nullas probationes
 affertis? Et quidem Matthæum
 ac Johannem, quorum etiam no-
 mina scriptis notata sunt, quique
 ad evangelizandum ac prædicand-
 um à Christo ablegati fuerunt,
 exploditis: Paulum verò, cujus
 nullam probationem habetis, reci-
 pitis. Et qui hoc non ridicu-
 lum? Age, hoc mihi dicas: Præ-
 dicârunt, & Evangelium promul-
 gârunt illi, necne?

MARC. Prædicârunt.

EUTR. Scriptisne prædicârunt
 Evangelium, an sine scriptis?

MARC. Sine scriptis.

EUTR. Stultum nimis est, Eos,
 qui ad concionandum Evange-
 lium missi fuerant, hos illud præ-
 dicâsse, fateri; at Paulum, non
 item missum, in scriptis docuisse,
 affirmare. Probabile itaq; fit, Eos
 solum tunc audientibus salutem
 annunciâsse: posteris autem nul-
 lam ejus notitiam exhibuisse. Quæ
 enim sine scripto dicuntur, paulò
 post evanescunt, cum demonstra-
 tione careant.

ADAM. Quo autem modo nô-
 runt, Christum esse Dei Filium? Re-
 spondeant. Nam si Legem reci-
 piunt & Prophetas, qui eum præ-
 dixerunt; bene id quidem haberet.
 Prædictum est enim ab illis: Ver-

γ. τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπέν, καὶ σω-
 ρῆσαι, καὶ σώζειν τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
 πων· Εἰ δὲ μὴ δέχονταί τας πα-
 κηρύσσοντας, καὶ υποδρακνιώτας,
 πῶς αὐτοῖς γινῶναι, ὅτι Χριστὸς
 Ἰησοῦς Ἰῶς Θεοῦ ἐστίν;

ΕΥΤΡ. Πόθεν ἐγνωτε, ὅτι Ἰῶς
 Θεοῦ ἐστίν;

ΜΑΡΚ. Ἀπὸ τοῦ Ἐυαγγελίου, καὶ
 τῆς Ἀποστόλης.

ἈΔΑΜ. Καίτοι ἐν τῷ Ἐυαγ-
 γελίῳ ἐ λέγει αὐτὸν Ἰῶν Θεοῦ, ἀλλ'
 υἱὸν ἀνθρώπου.

ΜΑΡΚ. Ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ λέ-
 Matt. 16. 17. γὰρ Χριστὸς, τίνα με λέγεσιν οἱ ἀν-
 Lu. 9. 19. 20 θρώποι * τὸν υἱὸν ἀνθρώπου; * λέγε-
 al. εἶναί. σιν οἱ μαθηταὶ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν,
 al. οἱ δὲ ἄλλοι Ἰωάννην, ἄλλοι δὲ, ὅτι Προφή-
 κριβέντις ἐ- ἄλλοι δὲ Ἰησοῦν, ἄλλοι δὲ, ὅτι Προφή-
 πον. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀνέστη· εἶπε δὲ
 al. με λέγετε αὐτοῖς, ὑμεῖς δὲ τίνα; * Ἀποκριθεὶς
 εἶναί; αὐτοῖς· ὅτι Πέτρος· εἶπε, τὸν Χριστόν.

ἈΔΑΜ. Πέτρος· Ἰδαί· ὦν,
 καὶ νομομαθῆς, τὸν ὑπὸ τῶν Νόμων καὶ
 τῶν Προφητῶν κηρυσσόμενον Χριστόν
 παρὰ δοκῶν, ἐφη αὐτόν, ὃν καὶ παρῆ-
 κησεν.

ΕΥΤΡ. Πέτρος· ἐχὼς ὡς αὐτὸς
 περικῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα τῆτο, ἐδὲ
 ὡς ξένον, ἀλλ' ὡς ἥδη παρὰ κηκῶς,
 φασι δὲ τὸν Χριστόν. Τῆτο δὲ σὺ πρὸς
 αὐτὸν ἐλάομαι. Πέτρος· ἐστὶ γὰρ
 τὸ Ἐυαγγέλιον; πῶς ἐν ἐφασκεῖς,
 αὐτὸς ἀγράφως δεδιδάχηναι;

ΜΑΡΚ. Οὐ Πέτρος· ἐγραψεν,
 ἀλλ' ὁ Χριστὸς, τὸ Ἐυαγγέλιον.

ΕΥΤΡ. Ὡς δὲ ἐν τῷ αἰγνώ-
 θῶ ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ, ὅτι τοῦς

bum Dei in humanâ Naturâ ven-
 turum, in crucem agendum, &
 genus humanum servaturum: Sin
 verò illos priores prædicatores,
 tectius idem commonstrantes, nō
 recipiant; unde noscere possunt,
Christum esse Dei Filium?

ΕΥΤΡ. Quis scitis, Dei esse Fi-
 lium?

MARC. Ex Evangelio, & Apo-
 stolo.

ADAM. Atqui, in Evangelio
 non eum dicit esse *Filium Dei*, sed
Filium Hominis.

MARC. Habet Christus in E-
 vangelio: *Quem me dicunt homines
 filium hominis?* Dicunt Discipuli:
*Johannem Baptistam, alij Eliam, alij
 ex antiquis Prophetis quempiam re-
 surrexisse. Dixit autem illis: Vos au-
 tem quem me dicitis esse? Respon-
 dens Petrus dixit, Christum.*

ADAM. Petrus, quum esset, Ju-
 daeus, & in Lege institutus, Chri-
 stum, in Lege & Prophetis præ-
 dicatum, expectavit; ideoque con-
 fessus est ipsum, quem antè au-
 dierat; nimirum *Christum*.

ΕΥΤΡ. Petrus non, quasi hoc
 illi nomen primus indidisset, aut
 quasi peregrinum; sed ut, qui jam
 antea illud audivisset, profiteretur
 ipsum Christum. Hoc verò per-
 contari abs Te lubet: Scripsit ne
 Petrus Evangelium? Cur igitur
 afferebas, eos sine scriptis docuisse?

MARC. Petrus non scripsit E-
 vangelium, sed Christus.

ΕΥΤΡ. Est ergo falsum, quod
 in Evangelio lectum fuit; Emi-

1. λίγῃ. ἔβ. ἀπέσειλεν Καταγελοῦσα ἄλλως
 ἢ ἔβ. ἀποδείξιν ἔργες, ὅτι Παῦλ^ο
 Ἀπόστολ^ο ἦν ἡ ὅτι Ἰῶς τῆ Θεῶ ὁ
 εἰς ἀληθείας, οἱ ὑπὸ Ἀδαμαντίς
 λεγόμενοι λόγοι; τὰ πάλαι γὰρ ὑπο-
 ραθέντα, ἔπειν ἡ γενέσθαι κηρυσσά-
 μνα ἔπιστεύμενα, ἢν πιστοδοκώ-
 μνα.

1. Ὅδε
 Χριστὸς
 ἔκ ἕκαστος.
 ἌΔΑΜ. Φάσκει, ξένον εἶναι τὸν
 Χριστὸν, καὶ μὴ εἰς εὐνοίαν τιν^ο
 πώποτε ἀφικόμενον* ὃ ἢ Χριστὸς ἔχ
 ἔπως ὑπὸ τῷ Προφῆτῃ, Φησι, κηρυχθεὶς
 ἐστίν, ἀλλ' ὁ πᾶσιν ἀγνώστ^ο. Ἀναγ-
 καῖον ἐν πρῶτόν ἐστιν, ἀκριβῶς ἐξε-
 τάσαι, τίνι δὲ ἐπιστεύσαστας ἔτως
 δέξασθαι τὰ ὑπὸ αὐτῆ προτεταγμέ-
 να; Οὔτε γὰρ, ὡς Φασιν, ὑπὸ τι-
 ν^ο τελείως διδάσκει αὐτῆς, τὰ
 περὶ αὐτῆ μαρτυρεῖται* ἔτε μὴν, περὶ
 ἑαυτοῦ λέγων, ἀξιοπιστ^ο ἢ ὁ
 ἀγνώστ^ο, ὡς αὐτὸς ἔειπεν. Εἰ ἐγὼ
 περὶ ἑμαυτοῦ μαρτυρῶ, ἢ μαρτυ-
 ρία μου οὐκ ἐστίν ἀληθής* ἔβ. ἔβ.
 γὰρ, ὡς ἔτυχεν, ἀπλῶς τινι, περὶ
 ἑαυτοῦ λέγοντι, δέξαι πιστεύειν.
 Ἐπεὶ τοι πᾶσιν ἔξέστα, τὸ αὐτὸ
 ποιούσιν, πιστεύουσι* τὸ δὲ Ἐυ-
 αγγέλιον νομιῶσιν, λόγον ἀγνώστον,
 μὴδὲ ἐλπιούσιντά ποτε, μῆτε
 1. κηρύσσ-
 ῶν.
 πιστοδοκῶσιντά, κατ' αὐτῆς* κη-
 ρύσαν. Πᾶς ἢ λέγει, τὸν Χριστὸν
 γεγραφήκεναι τὸ Ἐυαγγέλιον; ἔβ. γὰρ,
 ὡς περὶ αὐτῆ ὁ γεγράφας τὸ Ἐυαγγε-
 λιον ἐσήμανε, σημαίνων, ὃν κηρύσσει Χρι-
 στὸν Ἰησοῦν* ἔτε ὁ γεγράφας, περὶ αὐτῆ

fisse illum duodecim ad prædican-
 dum Evangelium. Alioqui nec
 poteras astruere, Paulum fuisse
 Apostolum; vel, Christum appel-
 lari Dei Filium. Quomodo non
 vera sunt, quæ prolata sunt ab
 Adamantio argumenta? Quæ enim
 olim promissa, & antequam fie-
 rent prædicata, & credita erant;
 ea etiam expectabantur.

A D A M. Ait : Christum esse
 hospitem, & ad nullius unquam
 devenisse notitiam. *Iste Christus*
nullo prorsus modo à Prophetis, in-
quit, illis prædicatus est; sed igno-
tus omnibus. Quapropter inpr-
mis opus est, nos accuratè dis-
quirendo explorare: Eccui cre-
dere oporteat, ità, ut quæ ab illo
sunt præcepta recipiamus? Nec
enim, ut ajunt, ullius certi Docto-
ris testimonio nituntur ea, quæ de
ipso prædicantur: neque verò, ille
Ignotus de seipso testis fide di-
gnus erat: sicut ipse dixit: Si ego
Joh. 5. 32.
de meipso testimonium sero, testimo-
niam meum non est verum. Etenim
non simpliciter cuivis est creden-
dum, de seipso quælibet testanti:
Alioqui omnibus idem facitanti-
bus, promiscuè fides habenda ef-
fet: insuper, Evangelium existi-
maretur Ignotum Sermonem, nec
speratum unquam, nec expecta-
tū, (ut istis placet) prædicare. Quo-
modo verò dicit, Christum scri-
psisse Evangelium? Non enim de-
signavit seipsum is, qui scripsit E-
vangelium; sed Christum Jesum
denotat, quem prædicat: ne-
que ille, qui scripsit de ipso,

μαθῶν, τῶτον κηρύσσει, τὸν κατ' αὐ-
τὸς ζένον· ἔδοξα μὲν γὰρ αὐτῶν ἔστω
ρεῖν, ὅτι ὁ Σατήρ ἐδίδαξε τινα, ὅτι
f. ἀμι. Χερισὸς, * εἰ μὴ ζένο.

Christum
& Paulum
soluisse Le-
gem.

MARK. Ὁ Χερισὸς, ἢ Παῦλ^{ος},
εἰ ἦσαν ὑπὸ τῆς δημιουργίας ἀποσταλέν-
τες, ὅσα ἀνκατέλυσαν τὸν Νόμον καὶ
τὸς Προφῆτας.

ΑΔΑΜ. Τίνα τρόπον ὁ Χερισὸς
*redundat. * λύψ, ἢ ὁ ἀπόστολ^{ος}, φρεσάτω,
τὸν νόμον λύψ; τί κέλασιν ἀνα-
τρέψῃ, ἀναρεῖ τί κέλσιν; Μηδενὸς
ἐν μηκέτι, μήτε κερδησομένους, τίς
χρεία φέρει διὰ τῆς δημιουργίας, μή-
τε κέρνοντ^{ος}, μήτε ἀπειλῶντ^{ος}
κολάζειν; καὶ πῶς ἐπι, λελυμένων

Matt. 18. 7. τῶτων, οὐαὶ ἐκείνω, δι' ἃ τὸ σκάν-
Gal. 5. 10. » δαλον ἐρχεῖ; ἢ πῶς, ὁ τερξάσων
» ὑμᾶς βαστάσῃ τὸ κέρμα, ὅστις ἀν' ἡς

MARK. Τὰ περξάγματα αὐ-
τῶ ἀνατρέψῃ.

ΑΔΑΜ. Δῆλον ἐν, ὥς ἐναντία
τῶ περξάγμένων γίνεσθαι βέλεται·
ἀλλ' ἐναντίον ἐστὶ τῶ, ἢ μοιχάσεις,
τὸ μοιχάσθῃ τῶ, ἢ φονδέσθῃ, τὸ φον-
δέσθῃ ὁμοίως ἢ τὸ κλέπειν, τῶ μὴ
κλέπειν. εἰκὸς ἐν, ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ
ἐντάλματα ἀνετρέψῃται. πῶς ἐν
ἀνετρέψῃ ὁ Χερισὸς τὸν Νόμον; λε-
γῆτω. Ἐν γὰρ τῶ νόμῳ γέγραπται,

Ex. 20. 13-16 Ὁ μοιχάσθῃς, ἢ ψεῦδομαρτυρήσθῃς,

» καὶ τὰ ἕξῃς. λεγῆτω τοίνυν, τί τῶτων
ἀνετρέψῃ; τί μὴ περξάτῃ μοιχάσειν;

Matt. 5. 28. ὅς γε καὶ τὸ μόνον ἰδεῖν περξῃ ἰπθῆ-

f. ὁσ. μίαν * ἢ πορνείαν ἀπέσκηκε; τίνα

Matt. 5. 39. αἰτιῆσθαι τῶ πονηρῶ αἰθρώπῳ;

edoctus à quoquam, prædicat hunc,
istorum sententiâ, Peregrinum.
Nusquam enim in illis est inveni-
re, Servatorem docuisse quen-
quam; Christum non esse, nisi pe-
regrinum.

MARC. Christus & Paulus, si
à Conditore fuissent ablegati,
nunquam solvissent Legem &
Prophetas.

ADAM. Quo modo Christus,
vel Apostolus (dicat) Legem sol-
vit, supplicium evertit, tollit ju-
dicium? Ergo cum nemo inpo-
sterum judicandus sit; quid opus
erit fugere ab illo Conditore; qui
nec judicet, nec penas commine-
tur? Et, si ista dissoluta sunt, quor-
sum illud? *Væ illi per quem venit
scandalum. Quorsum illud? Qui
turbat Vos, feret judicium, quisquis
ille sit.*

MARC. Præcepta illius evertit.

ADAM. Hoc ergo liquebit, dum
contraria iis, quæ præcepta fue-
rant, fieri voluit. Atqui, præcepto
huic, Non mœchaberis, contrarium
est, mœchari; Non occides, occide-
re; Non furaberis, furari. Proba-
bile igitur est, etiam reliqua man-
data esse subversa. Dicat itaque:
Quomodo Christus everterit Le-
gem? Extat enim in Lege scri-
ptum: Non mœchaberis: Non sal-
sum dices testimonium, & cætera de-
inceps. Dicat sanè: Quod nam
horum everterit? Cui mandavit
adulterari; qui vel solum aspectum
ad concupiscendum, ceu fornicatio-
nē interdixit? Quē jussit occidere;
qui dicit, malo homini neq, resistendū?

Τίνα

Τίνα κλέπειν ἐδίδαξεν ὁ Σωτῆρ, ἵνα ἀπιπεράξῃ τῶ νομοθετήσαντι; ταῦτα γὰρ καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Σωτηρίας οὐκ εἰσὶ ξένα, ἀλλ' ἐκ νόμου καὶ Προφητῶν. Φάσκει γὰρ ὁ Σωτῆρ, Ἐγὼ ἢ

λέγω ὑμῖν, μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονη-

ρῶ λέγοντι. Ἐ παλαιῶν γραμμάτων,

V. Not. Εἰπατε * τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ βδελυγομένους ἀδελφοῦν ἡμῶν ἔσε. Τῆς Νόμου πάλιν λέγοντι, Μὴ κλέψῃς.

ὁ Σωτῆρ ἔλεγε; Πώλησον σὺ τὰ

ἴσα ἄρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς. Τὸ ἢ

διδόναι τοῖς πτωχοῖς, ἢ ξενον ἐστὶ διδασκαλία, ἀλλ' ἐκ τῆς παλαιᾶς Διαθή-

I. καί- κης πρὸς τὴν ταγματικῶν. Μὴ δόξαζῃ,

208. " Φησὶν, Ὅποιον ἐνδεδίξῃ, ἥνικα ἀνὴρ ἢ

χειρ σὺ ἐχθρὸν βοήθειν καὶ τὸ. Ἀγαπήσατε

τὸς ἐχθροὺς ὑμῶν, ἵνα ὁ Σωτῆρ

λεγομένου, οὐκέτι ξενον, ἀλλ' ἐν τοῖς

Προφήταις διεσαλμένον. Ἐὰν πρὸ

νῶ ὁ ἐχθρὸς σὺ, ψάμμιζε αὐτὸν, ἔεα

διψᾷ, ποτίζε αὐτὸν. Καί τι δὲ μνη-

κύνειν τὸν λόγον; Φανερώς γεν, τῆς

Σωτηρίας πληρώσαι ἐλπίδος τὸ Νόμον,

ἵνα καὶ λυθῇ Φατκισι.

ΜΑΡΚ. Τῆτο οἱ Ἰουδαῖοι ἔγραψαν,

τὸ Οὐκ ἔλθον καὶ λῦσαι τὸ Νόμον, ἀλλὰ

πληρώσαι ἕκαστος ἢ εἰπὼν ὁ Χριστὸς

λέγει γὰρ, ἐκ ἡλθον πληρώσαι τὸ Νόμον,

ἀλλὰ καὶ λῦσαι.

ΑΔΑΜ. Ἐστὶ καὶ τῆτο τὸ ἡμετέ-

ρας τόλμης, ὡς περὶ τὰ λοιπα, καὶ

τῆτο ἀναλλάξαι. ἀλλὰ γεν πρὸς

τῶ ἀπόστολου, ἐλέγχων ὑμῶν τὴν

ραδιουργίαν.

ΜΑΡΚ. Φανερώς λέγει ὁ Σωτῆρ

Ἐντολὴν καμὴ δίδωμι ὑμῖν. τὸ κα-

Quem furari docuit Servator, ut

Legislatori repugnaret? Hæc e-

nim Servatoris præcepta haud

sunt peregrina; sed ex Lege &

Prophetis desumpta. Servator enim

dicit: Ego autem vobis dico, ne resista-

tis Malo: quum dicat vetus scri-

ptura: Dicite iis, qui vos odio ha-

bent, & qui vos devoent, Fratres no-

stri estis. Rursus cum Lex dicat,

Ne fureris; dixit Servator; Vende,

que possides, & da pauperibus. Dare

autem pauperibus, non est do-

gma novum; sed è veteri Testa-

mento præceptum. Ne desistas, in-

quit, benefacere egeno, quando tua

manus possit opitulari. Et illud, quod

à Servatore dictum est; Diligite

inimicos vestros: peregrinum non

est, sed in Prophetis mandatum:

Si esuriat inimicus tuus, ciba illum;

si sitiat, pota illum. At, quid attinet

protrahere orationem? cum ni-

mirum sole clarius sit, dum venerit

Servator, ut Legem impleveret; hos

asserere, Ipsum Legem dissolvere.

MARC. Judaistæ hoc quidem

scripserunt: Non veni solvere Le-

gem, sed ut implerem. Non ita Chri-

stus dixit: Sed, Non veni persicere

Legem, sed dissolvere.

ADAM. Est & hoc vestræ auda-

ciæ, sicut reliquæ, etiam istud im-

mutare? Sed enim prodeat Apo-

stolus, qui vestram redarguat ma-

lam fidem.

MARC. Manifestè Servator ait,

Præceptum novum do vobis. At, no-

νὸν τῶ

Joh. 13. 34.

Matt. 5. 39.

Ef. 66. 5.

Ex. 10. 14.

Matt. 19. 21.

Prov. 3. 27.

Matt. 5. 44.

Prov. 25. 21.

Matth. 5. 17

Matt. 5. 17.

Joh. 13. 34.

Matt. 9. 17. νὸν τῶ παλαιῷ οὐκ ἴσον. λέγει γὰρ πά-
 λιν ὁ Σωτὴρ· Βάλλωσιν οἶνον νέον εἰς
 Luc. 5. 38. ἄσκῃς νέας, καὶ ἀμφοτέροι σωτη-
 1. πληρωμα. ρῆνται· τὸ καιρὸν οὐκ ἔστι· πρῶμα τῶ
 παλαιῷ. πάλιν γὰρ λέγει ὁ Σωτὴρ,
 Matt. 9. 16. Οὐδεὶς ἑπιβάλλει ἐπιβλημα ῥάκῃς
 al. ἐπὶ ἱμ- ἀγνάφῃ, ἵματιῷ παλαιῷ· ἔκ ἔστι
 πληρωμα νόμου, ἔδὲ Ἀπόστολος.

ἌΔΑΜ. Ὅσα ἱερώτατε Εὐτρο-
 πιε δικαστὰ, ὅπως τὰ καλῶς διε-
 σαλμμένα κακῶς λεξιθηρῶν προφέ-
 ρει. Πρόσθετον αἰαγνωσθῆναι τὸ Εὐ-
 αγγέλιον, (ἔγνωσθε), πῶς ἐπιποιῶν
 ἐντολῆς καιρῆς ἐντέλλεται ὁ Σωτὴρ.

ΕΥΤΡ. Ἀναγνωσθήτω.

ἌΔΑΜ. Ἀναγνωσόμεθα Ἐντο-
 Joh. 13. 34. λῆν, Φησι, καιρῶν, διδάμι ὑμῶν, ἵνα
 conf. c. 17. 23 ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ὁ Πατὴρ
 V. Not. ἠγάπησεν ὑμᾶς.

ΕΥΤΡ. Δηλονότι τὴν ἀγάπην
 I. ὡρίσ- * ὡρῆσαντο εἶναι καιρὸν ἐντολῆν.

I. ἕνωσ. ἌΔΑΜ. Τὸ καιρὸν ἔχει καὶ ἔξε-
 Vid. Not. ναι ἐστὶ τῶ προὔπαρχον τῶ παλαιῷ.

MARK. Τὸ παλαιὸν τῶ νόμου, ἔ-
 δημιουργῆ ἐστὶ τὸ ἵκανὸν, τῶ ἀγα-
 Matt. 9. 16. θῆ. Οὐδεὶς γὰρ φησιν, ἑπιβάλλει
 ἄπο ῥάκῃς ἀγνάφῃ ἑπὶ ἱματιῷ
 παλαιῷ.

ἌΔΑΜ. Πᾶς ἐστὶ τὸ καιρὸν ῥά-
 κῃ τῶ παλαιῷ ἱματιῷ ξενον, μίας
 καὶ τῶ αὐτῆς ἕσσης, προεσάτων φύ-
 σεως, ἐξ ἧς ὑφάνον τὰ ἔργα. Ἀλλὰ
 I. ἕνωσ. ἔστι τῆ τεχνῆ ἢ ἐργασίῃ μία ἔστι αὐτῆ
 I. ἕνωσ. ὑφάνου, ἢ ποιῶσαι καὶ τὰ παλαιὰ, καὶ
 τὰ καινὰ. ἀλλ᾽ ἕνα καὶ ὁ οὐκ ἔστι
 τῆς αὐτῆς ἀμπέλῃ, καὶ ὁ παλαι-
 ὅς, καὶ ὁ νέος προφέρεται, ἵνα δι-

vum veteri non est compar. Dicit
 enim porro Servator; Mittunt
 vinum novum in utres novos, & utri-
 que conservantur. Novum non est
 complementum veteris. Rursus
 enim dicit Servator: Nemo im-
 mittit immisuram panni recentis ve-
 stimento veteri. Non igitur est com-
 plementum Legis Christus, nec
 Apostolus.

ADAM. Vide Eutropi, Judex
 sanctissime; quo pacto, iste Verbo-
 rum auceps, bene ac distinctè præ-
 cepta malè proferat. Jube recite-
 tur Evangelium: & mox elucebit,
 Quod nam sit mandatum novum
 quod Servator ille præcepit.

ΕΥΤΡ. Recitetur.

ADAM. Recitabo: Mandatum,
 inquit, novum do vobis, ut diligatis
 invicem, sicut Pater dilexit vos.

ΕΥΤΡ. Nimirum, dilectionem
 statuunt esse novum mandatum.

ADAM. Quod novum est, non
 mox etiam est peregrinum, & alie-
 num ab eo veteri, quod antea exi-
 stebat.

MARC. Antiqua Lex, Condi-
 toris est; nova, illius Boni. Nemo
 enim inquit, pannum rudem veteris
 vestimento insuit.

ADAM. Novus pannus, qui pe-
 regrinus erit, à veteri veste? cum
 una & eadem sit essentia naturæ
 ovium, ex quâ lanæ texuntur. Sed
 & lanæ texendæ artificium unum
 & idem est, quod vetera & nova
 conficit. Similiter & vinum, tam
 vetus, quàm novum, ex eadem
 vite progignitur. Cæterum, quod

καφέσερον ἐπισήσω, ὡς οὐδὲν ζέ-
νον συνεταίπατο ὁ Σωτήρ, λέγων· Ἐν-
» πολλῶν καρπῶν διδύλωμι ὑμῖν, ἵνα ἀ-
» γαπήσθε ἀλλήλους· ἀναγνώσκω τὸ
» ἐν τῷ νόμῳ διεσπασμένα· Ἀγαπή-
» σθε, Φησί, Κύριον τὸ Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς
» Διανοίας σας· καὶ διδύλωμι, τὸν πλη-
» σιον σας ὡς σεαυτὸν.

ΜΑΡΚ. Πῶς ἔν ὁ Ἀπόστολος
» λέγει· Ἐίτις ἐν Χριστῷ καρῆκτίσις,
» τὰ δεχάια παρηλιώσῃ· Ἰδιὰ νόμον
» τὰ πάντα καινά.

ἈΔΑΜ. Δείξον, ποίαν κτίσιν
καρπῶν ἐκτίσιν; ἢ ποίον ἐρεθιστὸν κα-
» νόν; ἢ ποίαν γῆν καινὴν; ποίον ὄ-
» ἄνθρωπον καινόν; ἢ ἐνοεῖς, ὅτι τῆς
αὐτῆς ἐσίας ὑφεσώσης, τὰ πα-
» λαιὰ ἀνανεύμενα καινὰ πεποιηθη-
» σθετα;

ΕΥΤΡ. Τὰ καινὰ τῶν πα-
» λαιῶν ἐξένα τῇ ὕλῃ ἐπαρχει, ἐδε
» ἀλλότρητα· ὡς εἰ τις ἐχλοῖτο τὸ πα-
» λαιῶν τῶν σκιδῶν ἀναπλάσαι,
καὶ αὐθις χρυσάμεναι τῇ τέχνῃ
» ἀνασιδιάσαι, καὶ καινουργῆσαι τὸν
» ἄργυρον· ἐλέξει, ἐξόν εἶναι τῇ ὕλῃ
τὸ καινὸν τῶν παλαιῶν. καὶ ἢ ἐδρ-
» ξας ξένην καὶ καινὴν πεφύρειν ἀπό-
» δειξῶν, ὄρεθῆσεται ἐν τῷ νόμῳ γε-
» γραμμένη. καὶ ἀνόητον, τὸ λέγειν
» ξένον Θεόν, καὶ ξένα δογματίζοντα.

ἈΔΑΜ. Ἐκδηλότερον ἐπι-
» σήσει σε Παῦλος, ὅτι πλήρωμα τῶν
» νόμων ἐστὶν ἡ ἀγάπη· καὶ εἰ βέλεις, ἀνα-
» γνώσκω τὴν περικοπὴν ἔτω Φά-
» ρκῆς. Τὸ γάρ, Οὐ Φονδέσεις, ἐ

doceam planius, quod nullum
mandatum peregrinum præcepe-
rit Servator noster, in eo quod di-
cat: *Præceptum novum do vobis, ut Joh. 13. 34.*
diligatis vos mutuò: recito, quæ in
Lege præcepta sunt: Diliges, in-
Deut. 6. 5.
quit, Dominum Deum tuum ex toto
animo tuo: & deinde, Proximum Lev. 19. 18.
tuum, sicut teipsum.

MARC. Quí ergo Apostolus
dicit? *Si quis est in Christo, nova* 2. Cor. 5. 17.
creatura est: Vetera praterierunt: Ec. 43. 19.
Ecce! facta sunt omnia nova.

ADAM. Ostende nobis: quam
creavit novam creaturam? quod
novum cælum? quam terram no-
vam, aut quem novum hominem
condidit? Non ne intelligis, quod
eâdem persistente substantiâ, ve-
teïa, quando renovantur, tunc
Nova appellantur?

EUTR. Nova à veteribus, quod
ad materiam, peregrina non sunt,
nec aliena. Quemadmodum, si
velit quis vas aliquod invetera-
tum refingere, aut denuò arte
usus reparare, & argentum de
novo excoquere; non sanè, illud
novum materiâ esse à veteri alie-
num, dixerit. Etiam illa tua pro-
batio, quam putabas te, ut pere-
grinam & novam proferre, in Le-
ge reperietur scripta. Quin & de-
mentis est, dicere *Peregrinum De-*
um, & peregrina dogmata infe-
rentem.

ADAM. Apertiùs docebit te
Paulus, *charitatem esse Legis com-*
plementum. Legam quoq; si placet,
pericopam eam, quâ sic dicit: *Hoc*
enim, inquit, Non occides, Non Rô. 13. 9. 10.

„μοιχδύτης, Φησὶν, ἔ κλέψης, καὶ
 „εἴ τις ἐτέρω ἐντολῇ, ἐν τῷ τῷ
 „λόγῳ ἀνακεφαλαιώσται, ἐν τῷ Ἀ-
 al. ἰαντ. „γραφήσιν τὸν πλησίον σου, ὡς* σεαυ-
 al. ἐκ ἐργ. „τόν Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν
 „* ἔσπεραζέται πληρωμα ἔν νό-
 „μῳ ἡ ἀγάπη.

ΜΑΡΚ. Τὸ ἀνακεφαλαιώσθαι,
 λύσει δηλοῖ τῷ περτέρου.

ΕΥΤΡ. Ἦκουσα τῷ Ἀποστόλου,
 πληρωμα τῷ νόμῳ φάσκοντ. εἰ
 ἔν τὸ ἐλλείπον πληρῆται, ἐκ ἡδὴ τὸ
 * περὶ ἔξενον ἐστὶ τῷ πληρωμένῳ,
 I. παρὰ. Vid. Not. „ἀλλὰ συγκρινωμένων καὶ τὸ ἀνα-
 κεφαλαιούμενον, ἔξενον ἔσται τοῦ
 περτέρου.

ἈΔΑΜ. Σαφέστερόν σε πείσει
 ὁ σωτήρ, ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ περ-
 Luc. 18. 18. „ελθόντ. ἀπὸ τίνος Διδάσκαλε
 19. &c. „ἀγαθὲ, τί ποιήσεις, φησὶ, ζωὴν αἰ-
 „ώνιον κληρονομήσω; Εἶπε ὁ Ἰησοῦς,
 „τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγα-
 „θός, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. Ὁ δὲ ἔφη,
 „ταῖς ἐντολαῖς οἰσθαι μὴ φονεύσης,
 „μὴ μοιχδύσης, μὴ κλέψης, μη-
 I. ἐπίσης. τί. „δὲ ψευδομαρτυρήσεις. Τίμαζον
 μα τ. „τὸ Πατέρα σου, καὶ τὴν Μητέρα σου. Καὶ
 al. ἐφωλεξά- „φησιν, ταῦτα πάντα* ἐφύλαξα ἐκ
 μίν. „νεότητ. * Ἀκούεις ταῦτα ὁ Ἰησοῦς,
 al. μῆ. „εἶπεν αὐτῷ* ἐν σοὶ λείπει, πάντα ὅσα
 al. διὰ δ. „ἔχεις πώλησον, καὶ* δὸς τοῖς πτωχοῖς, καὶ
 „ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ.

ΕΥΤΡ. Ὅρα Μάρκε πάσης τῶν
 ἀπροσάπτων τῶν ἡρώτων ἡ τῶν
 f. ἀπὸ ἀξίον. „ἀποτάξεσιν; Ὁ ἐλθὼν, ὡς
 ἔφη, λύσει τὸ νόμον, καὶ ἕξει ἀδωγμα-

mæchaberis, Non furaberis, & si quod
 sit aliud Præceptum; in hoc sermone
 quasi summam colligitur, Diliges pro-
 ximum tuum ut teipsum. Dilectio
 proximo malum non commolitur: Ex-
 pletio igitur Legis est Charitas.

ΜΑΡΚ. Hoc verbum ἀνακε- *Recapit-*
 Φαλαιωθῆαι, in unum quasi caput *ulari.*
 aut summam recolligi, prioris dis-
 solutionem denotat.

ΕΥΤΡ. Audivi Apostolum Le-
 gis completionem exponentem.
 Si enim id, quod deficit, comple-
 tur; non jam quod accessit, erit
 ab eo, quod expletur, peregrini-
 um; sed commixtum: Et quod
 in unam summam redigitur, non
 erit ideò à priori alienum.

ΑΔΑΜ. Clarius Servator ista
 tibi persuadebit in hoc Evange-
 lio: Cùm eum adiret quidam; Prae-
 ceptor bone, quid faciam, inquit, ut
 in vita aeterna hereditatem veniam?
 Dixit autem Jesus, Quid me vocas
 bonum? Nemo bonus est, nisi Unus
 Deus. Dixit autem ille: Nōsti pra-
 cepta, Non occides, Non mæchaberis,
 Non furaberis, Non falsò testificabe-
 ris. Honora Patrem tuum & Matrem
 tuam. Et ait, Hæc omnia servavi ab
 adolescentiâ. Audiens hoc dixit illi
 Jesus: Unum tibi deest, omnia quæ
 habes, vende, & da pauperibus, &
 habebis thesaurum in cælis.

ΕΥΤΡ. Viden, Marce, omnes
 Auditores ad hæc paradoxa & demō-
 †renunciationes obstupefactos es- *stratio-*
 se? Qui venerat, ut tu dixisti, ad *nes.*
 solvendum Legem, & ad dogmatizan-
 τίζων.

τίζων, ἔφασκειν ἂν, ἐπὶ σα [ἐν] λειπῆ, ἵνα κομίση θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ; Οὐκ ἔν τιλαυγῶς τὸ ἐν, τῶν λοιπῶν πληρωμα, ἀπεφῆνατο πᾶν γὰρ καὶ ὁ Ἀποστόλος συνάδει τῷ λόγῳ τῆτω, τὸ ἐν, τῶν πολλῶν πληρωμα ἐκείνου, πλὴν ἀγάπην.

ΑΔΑΜ. Πρωτότυπον ἀπολογεῖ ὁ Ἀποστόλος τὸν νόμον τῆς Ευαγγελίας, λέγων Ταῦτα μὴ τῶν συνέβαινεν ἐκείνοις, ἐγράφη ἡ πρὸς νεθεσίαν ἡμῶν.

ΜΑΡΚ. Οὐχ ἔτως γέγραπται. καὶ λέγει γὰρ, Ταῦτα τύποι συνέβαινεν ἐκείνοις, ἐγράφη ἡ πρὸς νεθεσίαν ἡμῶν. λέγει ἡ πρὸς ἐκείνων. Ἐν οἷς ὁ θεὸς ἔαυτὸν τῆς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῆς ἀπίστων, πρὸς τὴν μὴ διαισθησάμεν αὐτὸ τὸ φωτισμὸν, ἵνα, ὅτι πονηρὸν λέγει τὸ θεὸν τῆς ἔαυτὸν, τὴν μὴ ποιεῖντα καθαυτοῦ τὸ φωτισμὸν.

ΑΔΑΜ. Ἐπαὶ πρὸς ἡμᾶς ψυχὴ ὑπὸ κακῶν κατασχεθῆ, μόλις ἀναγεύσει βέλῃ. Τα γὰρ καλῶς πρὸς τῶν ἀποστόλων κείμενα, ταῦτα κακῶς νοεῖν * ἐπειχέμεσθων. Οὐ γὰρ ἄλλον θεὸν βεβλόμεσθων δέξαι ὁ Ἀποστόλος τῆς εἰπεσθ, ἀλλὰ πρὸς τῶν ἀπίστων τὸ ἡ ῥητὸν, καὶ ὑπερβατὸν κείμενον, τῆ ἡμετέρα * πρὸς ἡμᾶς ἔτως ἐχοννοῦται. Ἐἰ ἡ βέλῃ ἴσθῃσθαι τῆ ἀληθεία, ἄκκε ἔτω γὰρ νεοῖναι τῶ ἀποστόλου λέγειν Ἐν οἷς, φησιν, ὁ θεὸς τῶν ἀπίστων τῶ ἀπίστων τῆς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα. Οἱ γὰρ μὴ πιστεύοντες ἀνθρώποι τῶ θεῷ, ἔτοι τυφλοῖν, ἵνα μὴ

dum peregrina; nunquid dixisset; Adhuc [†unum] tibi deest, ut accipias † Picus I. thesaurum in caelo? Utrique hoc unum, satis clarè indicat reliquorum complementum. Etenim huic sermoni omninò concinit Apostolus, Unum istud exponens multorum complementum, nempe Dilectionem.

ΑΔΑΜ. † Prototypum Evangelii esse Legem, confitetur Apostolus, dum dicit: Hæc quidem in typo contigerunt illis; ad nostram autem admonitionem scripta sunt.

ΜΑΡΚ. Non ita scriptum est. nec enim dicit, Hæc in figurâ contigerunt illis; scripta sunt autem ad nostram admonitionem: sed de illis loquitur, In quibus Deus hujus seculi sensus incredulorum excæcavit, ut non illuceat illis lumen istud. Ecce! quòd Malum nominat, Deum hujus seculi; qui facit, ne affulgeat iis lumen.

ΑΔΑΜ. Postquam mens præoccupata, à malis opinionibus possessa fuerit, vix illis renuere vult. Itaque rectè posita ab Apostolo, hi conantur malè † interpretari: Non enim hoc dixit Apostolus, quasi alium Deum ostendere vellet; sed, de infidelibus. Dictum autem per verborum trajectionem positum, vestrò præjudiciò ità se habere intelligitur. Quòd si verò intendere animum veritati velis, audi: hæc videlicet mens fuit Apostolo: In quibus, ait, Deus infidelium hujus seculi excæcavit intelligentiam. Qui enim Deo non credunt homines, illi occæcantur; ne

Luc. 12. 47. καὶ συνιέντες καὶ φρονῶσιν. Ὁ γὰρ
 & 48. ὁ δὲ λόγος, φησὶν, ὁ γνῶν, * καὶ μὴ ποιή-
 al. ἡ δὲ φησὶν
 τοῦ Κυρίου, ὁ γνῶν, * πολλὰ ὁ ἢ μὴ
 εἰσώσῃ. ὁ γνῶν, ποιήσῃς ἢ ἀξία πληγῶν, δια-
 al. ὁ γνῶν. ὁ γνῶν, * ὀλίγα. φησὶν ὁ γνῶν, ὁ
 Θεὸς τυφλοῖ τῶν ἀπίστων τὸν νῦν, καὶ
 Ματθ. 7. 9. ὡς ἀγαθὸς ἔστι τοῦ λέγει, Ἐὰν μὴ πί-
 στῆσθε, οὐδὲ ἔσται ὑμῖν. Εἰ δὲ
 φιλονεμεῖς, ἄκουε τῆς καὶ τῆς τοῦ
 Χριστοῦ γνώμης.

ΜΑΡΚ. Τῆτο ἀγαθὸς Θεὸς ἔστι, τὸ
 τυφλῶν;

ΑΔΑΜ. Ὁ μὲν δημιουργὸς τῆς
 ἀπίστως ἀπὸ πειρασμοῦ τυ-
 φλοῦ ὃν δὲ λέγει ἀγαθῶτερον τοῦ
 δημιουργοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἄκουε πῶς κε-
 Matt. 22. 13. λέγει βληθῆναι τῆς μὴ πιστεύου-
 ῶντας ἀπὸ τοῦ σκοτοῦ τὸ ἐξώτε-
 ρον, ὅπως ὁ κλαυθμὸς ἔσται ὁ βρυγμὸς
 τῶν ὀδόντων. Πῶς ἢ καὶ ὁ ἀπόστο-
 λος τῆ ἀγαθῆς ἐκείνης, ὡς εἰδωσιν τῶ
 1. Cor. 5. 5. Κατανα τῆς ἀνθρώπων, λέγων Πα-
 ρεδώκα τὸν ποιστον τῷ Κατανα εἰς
 ὄλεθρον. Τί ἐν ἐστὶν ἀμεινον, τυ-
 φλωδῶν τῆς μὴ πιστεύοντες τῷ Θεῷ;
 ἢ εἰς τὸ σκοτοῦ βαλεῖται; ἢ τῷ Κατα-
 να ὡς εἰδωσιν;

ΕΥΤΡ. Ὁ τυφλωθεὶς ἐνὸς μόνον
 μέλους πόνον βραχυῶν νόν ὑπέμεινε,
 τῶ λοιπῶν μελῶν σώων ὄνησιν ὁ ἢ ἑλη-
 θεὶς εἰς τὸ σκοτοῦ τὸ ἐξώτερον, ὅπως ὁ
 κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶ ὀδόντων,
 καὶ ὁ τῷ Κατανα ὡς εἰδοθεὶς, πῶς ὄνησιν
 ἀπαξασπῶς τῶν μελῶν βλάβει
 ὑπομείνῃσιν. Ἀμεινον ἐν, ἐνὸς μέ-
 λους βλάβει ὑπομείνῃσιν, ἢ ὅλον τὸ
 σῶμα βασιάνοις ὡς εἰδοθεὶς.

scientes prudentesq; contemnant.
 Etenim servus, inquit, qui scit, & nō
 facit, cadetur multis: qui autē non scit,
 facit tamē digna plagis, cadetur paucis.
 Deus igitur parcens excæcat infidelium
 mentem. Porro, ut Bonus, & hoc dicit: Si non credideri-
 tis, nequicquam intelligetis. Quin, si
 studeas litigiis, audi hoc & à Chri-
 sto ipso factum.

MAR C. Hocci'ne Boni Dei est,
 homines excæcare?

ADAM. Conditor quidem eos,
 qui sine fide ad ipsum accedunt,
 excæcat. Ille verò, quem ais Me-
 liorem esse illo Conditore, scilicet
 Christum, attende; quo mo-
 do eos, qui non credunt ipsi, Ejici
 jubei in tenebras exteriores, ubi luctus
 est, & stridor dentium: Quomodo
 item Apostolus illius Boni, homi-
 nes tradidit Satanæ, his verbis:
 Tradidi talem Satana in interitum.
 Quid horum est melius: Non-cre-
 dentes Deo excæcari? an, In tenebras
 ejici? an, Satana tradi?

EUTR. Excæcatus, unius so-
 lum membri brevem dolorem hic
 patitur, falvis reliquis membris:
 sed qui in tenebras extremas ejici-
 tur, ubi ploratus est ac stridor den-
 tium; & qui Satana traditus est;
 damnum omnium omninò mem-
 brorum sustinent. Præstat igitur,
 unius membri damnum subire,
 quàm totum corpus tormentis
 tradi.

ΑΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Ἄκχεαὶτὸ ἔξωτῆρος,
 ἐν τῷ Ευαγγελίῳ λέγοντι. Ἐὰν ὁ
 ὀφθαλμὸς σου σκανδαλίξῃ
 σε, ἐξέλε αὐτὸν, καὶ βάλε δὲ τὸ σὺ συμ-
 φέρῃ γὰρ σοι, ἢ ἀπολόη ἐν τῷ μελῶν
 σὺ ἢ ὅλον τὸ σῶμά σου βληθῆ ἰς γέ-
 αλ. δεστ. συναμ * πυρός.

ἘΥΤΡΟΠΙΟΣ ἀναπαύσας κρι-
 τὴς, πρὸς πάντας τὰς ἀκροατὰς ἔφη·
 Μεγέθιον μὲν, ἔμαρκεν, καὶ τὰς τὰ-
 ποὶς ὁμοδόξους, ἡλιθίους ὑπολαμβά-
 νων σφόδρα γὰρ πιθανώτεροι αἱ ἐλ-
 ληνικαὶ τραγωδίαί, ἢ τῶν ὑπο-
 θέσεως. ὁ μὲν γὰρ Μεγέθιος, πρὸς
 ἀρχὰς ὀλοσάμενος, ἀγαθὸν, δι-
 καίαν, πονηρὰν, ὀνόμασι μόνον ὀπι-
 ζησάμενος εὐφάλη * τῷ γὰρ πρῶ-
 γμάτων ζητηθέντων, ὁ πονηρὸς, ὃν ἔ-
 φασκεν, ἀρετὰν δικαιοτέρον τοῦ
 δικαίου. καὶ ὃν δίκαιον ἔλεγε, ἀ-
 πεφάνθη ἀρετῶτερον τοῦ ἀγα-
 θῆ. Μάρκος δὲ ὀλοσάμενος, ἀγαθὸν καὶ
 πονηρὸν, ἔλογε ἐξε-
 ταζόμενος, ἢ πονηρὰ ἀρχὴ ἀρετῶτε-
 ρα, καὶ πλεονεκτήρα, ἢ ἀρετῆς ἀ-
 πέφηνε. καὶ μοι δοκεῖ, μόνον ὀρθῶς
 δὲ φαίνεσθαι τὸν, ὑπὸ Ἀδαμαντίου
 ἐκτεθέντα, ἕνα Θεὸν, κτίστην καὶ δι-
 μιουργὸν ἀπάντων, λόγον ἔχοντα
 ἐνεργῆ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ὃς πάν-
 των κρατεῖ, ὃ ἀντίκειται ἐδέν ἔξω τῆ
 βουλή οὐδὲν αἰδέσθηκεν ὡς δι-
 καίως πρὸςκαταίη καθελεῖν Ἐκ-
 κλησίαν, ὀρθοῦ δόγματος περσι-
 σταμένη. ἢς γύροιτο τῆ ἀγέλη καὶ μὲ
 σιωπηθῆμεθῆναι, ἔτω δὲ ἄλλοι
 καὶ ἔτω φρονεῖντα.

ADAM. Audi ipsum Servato-
 torem, in Evangelio dicentem: Si
 oculus tuus dexter offendat te, erue
 illum, & projice abs Te; Conducie
 enim tibi, ut pereat unum membro-
 rum tibi potius, quam totum corpus
 tuum in gehennam ignis conjiciatur.

EUTROPIUS cū tanquā *Sententia*
 Judex surrexisset, ad omnes *Judicio.*
 Auditores sententiam dixit:
 Megethium quidem & Marcum, cæ-
 terosque ejusdem opinionis secta-
 tores, stolidos existimo: longè
 namque Græcorum tragœdiæ pro-
 babiliores sunt horum * suppositi-
 tionibus. Etenim Megethios, qui
 Triā definivit esse principia, Bonum,
 Justum, Malum; sola venditando
 Nomina, falsus est. Rebus enim
 pervestigatis, *Malus* ille, quem aje-
 bat, Justo illo inventus est justior:
 & Justus ille, quem dixit, declara-
 tus fuit Bono illo melior. *Marcus*
 autē, cū Duo præfuisse Principia,
 Bonū & Malum; Re diligēter per-
 pensā, *Mali principii* ipso Bono cen-
 suit præstātius, & opulētius. Itaque
 mihi videtur; solummodò rectè &
 sanè fuisse demonstratum illum,
 ab *Adamantio* propositum & expo-
 situm, Unum DEUM, Creatorem
 & Conditorē omnium; qui ha-
 bet Verbum efficacē, & Spiritum
 sanctum. Qui (DEUS) dominatur
 cunctis: Cui obsistit nihil: Cujus
 Voluntati & Consilio nihil resistit:
 Cui jure merito adheret Catholica
 Ecclesia, quæ rectam veramque Do-
 ctrinam tuetur: cujus utinam gre-
 gi & ego, ita sentiens, & ira sapi-
 ens, annumerer!

SECTIO III.

cujus Persona sunt

ADAMANTIVS, Orthodoxus : MARINVS, Bardesianista :
MEGETHIVS, Marcionita : EVTROIPIVS, Judex.

Disput. II.
pro batesi
Valenti-
niana,
ε. αντίθετος.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΒΑΡΔΗΣΙΑΝΙΣΤΗΣ.
Βραχέα βολόμενος με γυμνά-
σαι, τ' ἀνάχεο δ' ὀρθοπάτη δόγματός
πρωσιτισμένος.

ΕΥΤΡ. Λέγε δή.

ΜΑΡ. Ἐκάστοι οἱ ἀπλῆστεροι,
ἔπει τὰς γραφὰς ἀνοήτως φερό-
μενοι, ἄλλως τὰ γεγραμμένα βό-
λον νοεῖν, ὅπερ ἄλογον. Διὰ τὸ βό-
λομαι ἵπτι Εὐτροπίς * δειξέον, εἰ ἡ-
μῖς βγνωμότως περὶ τὰ δόγματα
τ' γραφῶν φερόμεθα, ἢ ὑμῖς;

l. δῆλα.

ΑΔΑΜ. Ὁρῶσαι πρῶτον, πῶς
δόγματι πρῶσιτισαι, ἢ ἕκθε τὴν
πίσιν, ὅπως ποτὲ δόξάζεις, ἢ ἔτως
ἢ ζήτησις γνήη. Ἐἰ τις γὰρ βέλοιο
φιλαλήθως, καὶ μὴ φιλερίτως, ζη-
τεῖν τὰ θεῖα δόγματα, ἀρῆσθ' τη-
λαυγεσάτην τὴν ἀλήθειαν. Ποῖον δ'
δόγμα, ὃ λέγῃς ὀρθότατον ἐγνωκέναι;
δοκρῆναι, ἴνα, βασινοιδεῖς ὑπὸ
πατέρων, ὁ λόγος φαιδρότερος ἀνα-
φανῆ, καθὰ χευσὸς ὑπὸ πυρὸς ἐρ-
γασμένον.

Tria Capita
contra
Batesia.

ΜΑΡ. Ἀποπνῆγῃμα, τὸ λέγειν
ὑμῖς, τ' κακὸν ὑπὸ θεῶν γεγονῆσθ'.
Ὁ θεὸς γὰρ κακῶν ἀναίτιος καὶ τὸ λέ-
γειν ὑμῖς, τὸν λόγον τῶ θεῶ σαρκὰ ἀν-
θρώπων ἀνεῖληφέναι. Καὶ τὸ φάσκον,
πῶ τὴν τὴν σαρκὰ, εἰς ἣν ἐνδεδέμε-

ΜΑΡΙΝΟΣ ΒΑΡΔΗΣΙΑΝΙΣΤΗΣ.
Dum paucis exercere me cu-
pio, patienter quæso tolerate, rectis-
simam doctrinam defendentem.

EUTR. Agedum dic.

MAR. Qui simpliciores sunt,
& in sacris literis insipienter ver-
santur; frequenter ea, quæ scripta
sunt, aliter quam par est, volunt in-
telligere: id quod à ratione alie-
num est. Propterea volo, sub Eutro-
pio Judice demonstrare: Utrum
nos, an vos, rectum sensum in
S. Scripturæ dogmatis habeamus?

ADAM. Primùm define, quam
sis defensus doctrinam: & Fi-
dem tuam expone, quomodo-
cunque opinaris; ut sic Quæstio
formetur. Nam, si quis veritatis,
non contentionis studio, velit di-
vina inquirere dogmata; næ is
Veritatem invenire liquidissimè
poterit. Quæ verò Doctrina illa
est, quam dicis rectissimam te no-
visse? Responde; ut per examen
ab utrisque probata, illustrior ap-
pareat hæc disputatio, velut au-
rum igne purgatum.

NB.

MAR. Absurdum cenfeo, quod
vos dicitis, Malum à Deo factum
fuisse: Deus enim malorum cau-
sa non est. Deinde quod dicatis:
Verbum Dei carnem humanam as-
sumisse. Item, quod asseritis:
Hanc eandem carnem, cui illiga-

καὶ

Ἰα, ἀνίστασθ ἐκ τῆς γῆ ἀχθῶ, καὶ σῆμα, καὶ δέσμοι κέκληται, διὰ τὸ ἀμαρτήσασαι τὴν ψυχὴν ἐνδεδεσθαι τῷ σώματι τέτω, ὡς ὁ Ἀπόστολος τῷ Χριστῷ Παῦλος εὐαγγελίζων, ῥυθῆναι ἀπὸ τοῦ σώματος λέγων, Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου; Ταῦτα τὰ τρία ἐστίν, ἃ ζήλω.

ΕΥΤΡ. Περὶ τῆς εἰς Θεὸν πίστεως ἐκ τῆς πρώτης ἔρον, καὶ τότε ταῦτα (ἠτησέ).

ΜΑΡ. Θεὸν καὶ γὰρ εἶπα Φημι εἶναι, ὡς ἔαυτὸς καὶ σοι εἶμι, ὅτι εἰς Θεός. τρία δέ ἐστιν, ἐν οἷς ἔσυμφωνῆμεν τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ.

ΕΥΤΡ. Ποῖα ταῦτα;

ΜΑΡ. Τὸν Διάβολον ἐκ τῆς ἐπιπέδου λέγομεν ἐκ τῆς γῆ καὶ τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς γυναικὸς γεννηθῆναι καὶ τὸ σῶμα μὴ ἀνίστασθαι.

f. eiq.

ἈΔΑΜ. Ἀναγκαῖον ἂν ἴεν, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν ἐποίησεν, ἐκείθεν ἐφάλασθαι πρὸς αἰτίαν βέλει, ὡς ἡμῶν φασκόντων, ἐπὶ Θεῷ τὸ κακὸν ἐκείθεν. Τῆτο γὰρ ἡμεῖς φασμε μόνον εἶναι κακὸν, τὸ σερηθῆναι τῶν ἀγαθῶν.

ΜΑΡ. Πῶς ἐκ εἰς κακὸν, ὅποτε καὶ τὸ ὄφιν ἐκ ἀρχῆς ἐπιπέδω πρὸς ἑαυτὸν λέγει ἡ γραφή; Ἀλλὰ καὶ Διάβολος πάντα πᾶσι ἐν τῇ γραφῇ εἴρηται, καὶ Σατανᾶς, καὶ πονηρὸς, καὶ κακοποιός. Πῶς ἐν λέγει, ἐδὲ ἐστὶ κακόν;

ἈΔΑΜ. Τί ἐστὶ τὸ κακόν; λέγε.

mur, resurgere. Merito enim *Onus* appellatur, & *sepulcrum*, & *compedes*: quoniam anima, quæ peccavit, isti Corpore illigata est, sicut Apostolus Christi Paulus clamat, ut ab hoc corpore solvatur, *Miser ego homo*, inquit, *Quis me liberabit à corpore mortis hujus!* Hæc tria sunt, quæ disputo.

ΕΥΤΡ. Primum, de fide, quæ est in Deum, definitionem propono: & tunc ista exquirentur.

ΜΑΡ. DEUM ego quoq; Unum esse confiteor, ut & iste; ac Unum Deum esse, mecum sentit. Triavero sunt, in quibus cum catholicâ seu universâ Ecclesiâ non consentimus.

ΕΥΤΡ. Quæ sunt illa?

ΜΑΡ. *Diabolum non esse à Deo creatum*, dicimus: neque dicimus, *Christum esse natum ex muliere*: neque, *Corpus hoc resurgere*.

ΑΔΑΜ. Necessarium fuerit, inde rem aggredi, unde tu fecisti initium. Ubi crimen nobis vis impingere, quasi nos asseramus, *Malum à Deo fuisse creatum*. Malum enim solum nos id esse dicimus, quod privatum est bonis.

ΜΑΡ. Qui non est malum: posteaquam Scriptura commemorat, jam in principio serpentem illum Evæ suggestisse? Quinimò Diabolus passim, & Satan, & malus, & maleficus, in Scripturis appellatur. Quod nam pacto igitur dicis, Nihil esse malum?

ΑΔΑΜ. Quid est malum? dic.

ΜΑΡ.

ΜΑΡ. Ὁ Φόνος δὲ οὐκ εἶναι κα-
κόν ἐστι;

ἈΔΑΜ. Ὁ σὸς ὄρος σφόδρα
ἀγαθώτατον δείκνυσι τὸ Φόνον.

ΜΑΡ. Πῶς;

ἈΔΑΜ. Ἐφης, δεσμὸν εἶναι
τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα, καὶ μάρτυρα
Παῦλον παρήραγες λέγοντα. Τα-
λαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος. Τίς με
λύττει * τῆ σῶματι τὸ θάνατον
τῆς ψυχῆς; Ὁ δὲ Φόνος, ὃν ἔφης εἶναι κα-
κόν, ἀλύττει ἐς τὰ σωματίων διὰ τὴν ψυ-
χῆς. Ὁ δὲ Φόνος, ὃν ἔφης εἶναι κα-
κόν, ὁ λύων τὸν δεσμὸν τῆ σῶματι
διὰ τὴν ψυχῆς καὶ κατὰ τὴν σοὶ δό-
ξαντα, ὁ Φόνος ἐστὶν ἀγαθός, ὁ τὸν
δεσμὸν τῆς ψυχῆς ἀπαλλάσ-
σων τῆ ἐχθρῆ τῆ ψυχῆς.

ΜΑΡ. Ἐγὼ, περὶ ὧν ὡρῶσά-
μι, περὶ ἐκείνων ζητῶ.

ἈΔΑΜ. Μὴ σύγχες τὰ ζητή-
μενα. Περὶ πάντων ζητημάτων βέλ-
περώτατος τῶ ἐξέτασιν ἡμεῶς;

ΜΑΡ. Περὶ τῆς Διαβολῆς.

ΕΥΤΡ. Ἀμφότεροι πρῶτον ὁ-
ρίσασθε.

ἈΔΑΜ. Ἐγὼ ἐδίδον ἕτερον ἀγγέ-
λον λέγω, ἢ μόνον τὸν Θεόν· τὰ δὲ
λοιπὰ πάντα, ὅσα ἐστὶ, γνητὰ καὶ
κτιστά.

ΜΑΡ. Ἐγὼ τὸν Διάβολον ἀν-
τιφῶν λογίζομαι, καὶ ἀντιφῶντον, καὶ
ἀντιφῶντος αἰδῶ, πονηρὸν καὶ ἀγαθόν.

ΕΥΤΡ. Δύο ἐν ἀγγέλοις φη-
σὶν εἶναι, πονηρὸν καὶ ἀγαθόν.

ΜΑΡ. Δύο ῥίζας φημί.

ΜΑΡ. Homicidium an tibi
malum videtur?

ΑΔΑΜ. Definitio tua, rem
optimam esse homicidium, mon-
strat.

ΜΑΡ. Quid ita?

ΑΔΑΜ. Dicebas: Animæ vin-
culum esse corpus: & Paulum al-
legabas testem, dicentem: Miser
ego homo, quis me liberabit de corpore
morti huius? Homicidium verò,
quod ajebas malum esse, dissolu-
tio est corporis ab animâ: itaque
homicidium bonum esse, manife-
stum est; quippe quod corporis
vinculum solvit ab animâ: proin,
ut tua fert opinio, cædes bona
erit, ceu quæ captivum in liber-
tatem restituit, & animam vindic-
at, ab hoste.

ΜΑΡ. Ego de his quæro, quæ
definitè proposui.

ΑΔΑΜ. Noli quæstiones con-
fundere. quam Quæstionem vis
primò in disceptationem venire?

ΜΑΡ. De Diabolo.

ΕΥΤΡ. Uterque primùm defi-
nitote.

ΑΔΑΜ. Ego nihil aliud inge-
nitum esse dico, præter solum De-
um: cætera verò omnia, quæcunq;
sunt, generata esse dico, & creata.

ΜΑΡ. Ego Diabolum colli-
go esse per se natum, & per se ge-
nitum: & Duas Radices agnosco,
Malam & Bonam.

ΕΥΤΡ. Duo itaque ais inge-
nita esse, Malum & Bonum.

ΜΑΡ. Duas Radices, ajo.

ἈΔΑΜ.

* Α Δ Α Μ. Δύο ρίζας, ἔφησ, εἶναι ἀγενήτας· λέγε δὲ, τρεπταί εἰσιν, ἢ ἀτρέπτοι;

Μ Α Ρ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Δύνα) τρεπῆναι ἢ κακὴ ρίζα, καὶ γνέσθ' ἀγαθῆ;

Μ Α Ρ. Οὐ. ἔτω γὰρ πῶς Φυκσι.

ΕΥΤΡ. Δῆλον, ὅτι ἔτε ἀγαθὴ τρεπταί εἰσιν δύνα), καὶ γνέσθ' κακῆ.

Μ Α Ρ. Οὐ. Δύο γὰρ εἰσιν, ἀγαθὴ ἔ' πονηρά.

* Α Δ Α Μ. Ἐπεὶ ἔν δύο ρίζας ἀτρέπτας ὑπέδειξ, λέγε δὴ ἐκάστης ἰστίας τῶν ποιότητων, ἔ' τῶν ἐνέργειαν.

Μ Α Ρ. Τῶ ἀγαθῶ ἢ ποιότητος, καὶ ἢ ἐνέργεια, Φῶς, ἀγαθόν, δὴξζιον, ἐλεημονικόν, ἀσεβές, δίκαιον, ἔ' εἰ τι ἄλλο ἄξιον. Τῶ κακῶ ἢ ποιότητος ἔ' ἢ ἐνέργεια, σκότ, πονηρόν, ἀρσερόν, ἀνηλεές, ἀσεβές, ἀδικόν, καὶ εἰ τι ἄλλο ἐστὶν ἀρσερόν.

* Α Δ Α Μ. Νοητά ἐσιν, ἀ λέξης, ἢ αἰδιητά;

Ι. Μαρί. * Μ Α Ρ Κ.] Τέως πῶς αἰδιητῶ πῶς
κει) ἡμῶν τὸ λέγειν.

* Α Δ Α Μ. Τὸ Φῶς τῶ ἀγαθῶ, καὶ τὸ σκότ του πονηρῶ, αἰδιητῶν Φῆς, ἢ νοητῶν;

Μ Α Ρ. Τέως πῶς τῶ φαινομένων.

ΕΥΤΡ. Ἐκ τῶ φαινομένων, σκότ ἔ' Φῶς, ἡμέρα ἔ' νύξ.

* Α Δ Α Μ. Ὅμῶ γενόμενοι ἐκ μιᾶς συμφανίας, ὁ ἀγαθὸς καὶ ὁ πονηρὸς, τὸ Φῶς κατὰ τὸ σκότ ἐδημιουργοῦσιν;

A D A M. Duas radices, ajebas, esse ingenitas : ceddò, Sunt ne mutabiles, an immutabiles ?

M A R. Quó nam modo ?

E U T R. Poterit ne mutari mala Radix, & fieri bona ?

M A R. Non : sic enim naturâ est comparata.

E U T R. Certum est ; neque mutari posse bonam, & fieri malam.

M A R. Non : sunt enim Radices duæ, Bona & Mala.

A D A M. Quum igitur Duas Radices immutabiles supponas ; dic age, Quæ uniuscujusq ; Substantiæ sit Qualitas & Efficacia ?

M A R. Boni qualitas, & Efficacia est, Lux, Bonum, Dexterum, Misericors, Pium, Justum, & si quid aliud dignitate præstet : Mali verò qualitas & operatio sunt, Tenebra, Malum, Sinistrum, Immisericors, Impium, Injustum, & si quid aliud est sinistrum aut pravum.

A D A M. An ista, quæ dicis, sub intellectum cadunt, an sub sensum ?

* M A R C. Haftenus nobis propositum est, de sensibilibus differere.

* Marinus Pic.

A D A M. Lucem Boni, & Tenebras Mali, sensibus ne exposita dicis, an intellectui ?

M A R. Hucusque de rebus sensui apparentibus actum.

E U T R. Tenebræ & Lux, Dies & Nox, sunt res apparentes.

A D A M. An uno consensu Bonus & Malus, inter se convenientes, lucem juxta tenebras condiderunt ?

K

M A R,

MAR. Ὁυ. λέγει γὰρ ὁ Ἀπόστολος
2. Cor. 6. 14. Ὁυδὲ εἰς κρηωνία Φωτὶ παρὲς σκό-

τῶν, ἔδλε Χριστοῦ παρὲς Βελίαρι.
ἈΔΑΜ. Πῶς ἐν συμφωνίᾳσι τὸ
Φῶς, ἔ τὸ σκότ;

MAR. Ὁυδὲ εἰς συμφωνίᾳσι, ἔδλε
ἔχουσι π κρηὼν παρὲς ἀλλήλους.

ἈΔΑΜ. Περιορισμῶς ὥρας
ἔχῃ τὸ Φῶς, καὶ τὸ σκότ;

MAR. 12 ὥρας ἔχῃ τὸ Φῶς, καὶ
1. τὸ. δώδεκα * τὸ σκότ.

ἈΔΑΜ. Εἰ ἐνὸς οὐκ ἔστι τὸ Φῶς
καὶ τὸ σκότ, ἀδελφάτων ἐς π ἰσο-
χωρεῖν θάτερον θάτερον ἢ γὰρ ἀνκα-
τὰ συμφωνίαν τῶν δημιουργῶν ἰσο-
χωρεῖ τὸ σκότος τῶν Φωτῶν, ἔ τὸ Φῶς
τῶν σκότων ἀδελφάτων ἢ τῶν δημι-
ουργῶν μὴ ὁμονούτων, πείθεσθαι ταῦ-
τα ἀλλήλοις ἐπ. Ἴνα δὲ παρὲς ἀπο-
πώτερας ἀπορίας αὐτὸν σμελάσω,
καφέστερόν σε ἴπισήσω, ἀξίεσθε
δικαστέστε γὰρ αὐτὸ τὸ σκότ συγκ-
χωρησάμενοι αὐτοῖς δύο εἰσάγειν δημι-
ουργίας.

ΕΥΤΡ. Πῶς;

ἈΔΑΜ. Καὶ εἰ, καὶ τὸν αὐτῶν
λόγον, δώδεκα ὥρας ἔχῃ τὸ Φῶς, καὶ
δώδεκα τὸ σκότ, ἔδλε κενυτοῦ ἐνός
καὶ τὸ αὐτὸ θεῶν ὄντα νῦν ἢ ἔχ ἔ-
τως ἔχει ἐν μὲν γὰρ τῆ χειμεριῶν
προπῆ μνησκέται τὸ σκότ, πλει-
όνων ὥρων γηγομμένων ἐν δὲ αὐτῶν
ἐν τῆ θερινῆ προπῆ μνησκέται τὸ
Φῶς, παρσλαμβάνων ἀπὸ τοῦ
σκότους.

MAR. Minimè: sicut enim inquit
Apostolus; Nulla est communio lu-
ci cum tenebris, neque Christo cum
Beliale.

ADAM. Quo ergo pacto Luci
cum tenebris convenit?

MAR. Nequicquam conveni-
unt, nec habent quidquam inter
se commune.

ADAM. Habent ne Lux & te-
nebræ definitas statasque horas?

MAR. Duodecim horæ præfi-
nitæ sunt Luci, & tenebris duo-
decim.

ADAM. Nisi Lux & tenebræ
ad unum auctorem referantur, fie-
ri non potest, ut alterum succedat
alteri: Certè, ex mutuo Condi-
torum consensu, tenebræ succe-
dunt luci, & lux tenebris: Verùm,
nisi concordessent, beneque con-
venirent illi Conditores, impossi-
bile est, hæc sibi mutuo locum
dare, & porro concedere. Quò ve-
rò hunc ad absurdiores perplexi-
tates compellam; clarius te, Ju-
dex dignissime, instruam. Nec
enim vel ipsæ tenebræ concedent
illis, ut duos Conditores inferant.

EUTR. Quomodo?

ADAM. Etenim si, secundum
istorum rationem, duodecim ho-
ras Lux, & tenebræ item XII. ha-
beant: jam demonstrarentur, ab
uno eodemque Deo esse. Atqui
non ita se habet: nam, in conver-
sione solis hybernâ, tenebræ pro-
ductiores sunt, pluribus horis; rur-
sum autem in æstivo Solstitio,
Lux fit longior, & aliquid de tene-
bris sibi sumit.

MAR.

ΜΑΡ. Ἄλλο Φῶς, καὶ ἄλλο σκότος.

ΕΥΤΡ. Ἐἰ μὴ ἐνὸς καὶ τῆς αὐτοῦ Δημιουργῆς ἐστὶν τὸ Φῶς καὶ τὸ σκότος, πῶς οἷόν τε ἦν, ὑπερδιδόναι τὸ Φῶς τῷ σκότει, καὶ τὸ σκότος τῷ Φωτί; Ἐἰ γὰρ ἐναντίον τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ, καὶ τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ· ἐπιτάτεις ἢ (τῷ Φωτί, καὶ τῷ σκότει) ἐδραμία δέσκεται ἐναντιότης δῆλον ἔν, ὅτι ἐνὸς Δημιουργοῦ τὸ Φῶς, ἔστι τὸ σκότος.

ΑΔΑΜ. Ἐφης, τὴν τῆς ἀγαθῆς ἐξίσαν εἶναι Φῶς· τὴν ἢ ποιότητα, ἀγαθὸν, δεξιὸν τῷ δεξιῷ τὸ ἀγλήτον καὶ ἀφθαρτον συμβέβηκον. Ἀντίκει ἢ τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ; ἀποκρμάσω.

ΜΑΡ. Κατὰ πάντα ἀντίκειται τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ.

ΑΔΑΜ. Δῆλον, ὅτι καὶ κατ' ἐξίσαν, καὶ κατ' ἐξίσαν ποιότητα, καὶ κατ' ἐξίσαν τὸ συμβέβηκός· κατ' ἐξίσαν μὲν σκότος αὐτίκειται Φωτί, κατὰ ποιότητα δὲ κακὸν ἀγαθῷ. Ἐἰ ἢ κατ' ἐξίσαν συμβέβηκός ἀντίκειται, ἔσται γνητὸν πρὸς τὸ ἀγλήτον, καὶ φθαρτὸν πρὸς τὸ ἀφθαρτον.

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Ἰπέφθαι ἀγλήτης τὰς δύο ἐξίσας· συμπέφυκε ἢ τῷ ἀγλήτῳ τὸ ἀθάνατον. καὶ ἀνάγκη, εἰ ἀγλήτοι εἰσιν αἱ δύο ἐξίσαι, πάντας ἀθανάτους ὑπάρχειν, τῷ ἀγλήτης εἶναι λέγειν. Ἐτι δὲ ἔτω σκόπος· εἰ τὸ κακὸν ἀγλήτῳ ἐστὶ, τὸ ἀγαθὸν οὐκ

ΜΑΡ. Aliud Lux est, & aliud sicut tenebræ.

ΕΥΤΡ. Si Lux & tenebræ ad eundem Conditorum non pertinerent; quomodo fieri posset, ut Lux tenebris, & tenebræ luci succederent? Nam, si malum bono sit contrarium, & bonum malo; in istis autem, tenebris puta & luce, nulla cernatur contrarietas; constat profectò, Lucis & tenebrarum unum esse Conditorum.

ΑΔΑΜ. Dixeras: Boni illius Substantiam esse lucem. Qualitatem verò, bonum, dexterum: huic autem accidit, ut ingenitum sit & incorruptibile. Repugnante bonum malo? Respondeat.

ΜΑΡ. Omnino repugnat malum bono.

ΑΔΑΜ. Nimirum patet, Opponi & secundum Substantiam, & secundum Qualitatem, & secundum Accidens. Quod ad Substantiam quidem, Tenebræ opponuntur Luci: sed quod ad Qualitatem, malum opponitur bono. Quod si & secundum accidens opponantur; tunc Genitum Ingenito, & Corruptibile Incorruptibili opponendum erit.

ΜΑΡ. Quo pacto?

ΕΥΤΡ. Supposuisti duas Substantias ingenitas: Ingenito verò connatum est esse immortale. Necessè est etiam, si duæ illæ Substantiæ sint ingenitæ, has simul immortales existere; eo ipso, quod ingenitæ dicuntur. Quin & hoc mihi perpende: Si malum sit ingenitum; tum bonum non erit

ἀγνήτον, ἐπεὶ μὴ κακόν ἐστι. Καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ λέγομεν, ὅτι, ἐτὸ κακὸν γνήτον πᾶς φύκει, ἀγαθὸν καὶ ἐκακόν ἐστι τὸ ἀγνήτον.

f. Δι. ἌΔΑΜ. * Καὶ δύο ἔσθαι, Φθαρτὰ ἢ ἀφθαρτοί; ἢ ἡ μὲν ἀφθαρτὸν, ἢ ἡ Φθαρτὴ;

ΜΕΓ. Ἀφθαρτοὶ αἱ δύο ἔσθαι.

l. σι. ἌΔΑΜ. Ἐδρα μὲν * τε ἀκροώμενοι ἠσυχίαν ἄγην, περὶ βίαιε γμύων ἤδη τῶν πρὸς τὴν ζήτημάτων.

ΜΕΓ. Ἐν τῷ ὁμόλογός ἐμι Μαρίνω.

ΕΥΤΡ. Φατέ, ἀγνήτης εἶναι ἐ ἀφθαρτοὺς τὰς δύο ἔσθαι ἀνάγκη, Ἐομοστίς τῶν πρὸς ἀρχαίαν, καὶ ὁμοστίς ὅπερ ἀδιώατον.

ἌΔΑΜ. Ἰσοστίς εἰσιν αἱ δύο ἔσθαι;

ΜΕΓ. Οὐκ εἰσὶ τῇ διμύαμει ἴσαι. μὴ γήνοιο. λέγει γὰρ ὁ Χριστὸς ἐν

Matt. 12. 29 τῷ Ἐυαγγελίῳ. Οὐδεὶς διμύαται al. ἰαυεῖ. ἢ εἰς τὴν οἰκίαν τῆ *

ἢ καὶ τὰ σκῆνη αὐτῆ διαρπάσαι, εἰ μὴ πρῶτον δῆση τὸν ἰαυρότερον ἢ δηλοῖ ἔν, ὅτι ἔδρησε τὸν διαβολόν, ἰαυρὸς ὢν, καὶ τὰ σκῆνη αὐτῆ ἔλαβεν. σαφῶς ὁ Κύριος εἰδείξει, ὅτι ὄντας ἡμᾶς τῆ πονηρῆ ἐρρύσειτο.

ἌΔΑΜ. Ἐι μὲν γὰρ φιλῶς εἴρηκε τῆ πονηρῆ, καὶ ἐχὶ σκῆνη τοῦ πονηρῆ εἴχες π λέγει. Νῦν ἡ φάσκε, σκῆνη τῆ πονηρῆ δειξάς, ὅτι ἐν χεῖρσ ἔαχε, καὶ ὅσα αὐτῆ ἦν, ἔτε κῆ πώησιν, ἔδρα κτίσιν, ἀλλὰ κατα

ingenitū: quia bonum non est malū, Atque ratione pari dicimus: Si malum est genitum, tūm id quod ingenitum est, bonum est & non malum.

ADAM. Duæ illæ Substantiæ sunt ne corruptibiles, an incorruptiles? vel, una quidem incorruptibilis; altera, corruptibilis est?

MEG. Duæ illæ Substantiæ sunt incorruptibiles.

ADAM. Equidem deceret te auditorem agere tacendo, & quiescere, postquam disputatæ sunt priores quæstiones.

MEG. In hoc cum Marino sentio.

EUTR. Fatemini, Duas illas substantias esse ingenitas & incorruptas: necesse itaque est, ejusdem simul esse substantiæ & con-similes: quod tamen possibile non est.

ADAM. Habent ne parem vim ac robur, hæ duæ Substantiæ?

MEG. Non parem obtinent potentiam aut vires: absit. Christus namque in Evangelio dicit: Nemo potest domum mali ingredi, & vasa illius diripere, nisi prius fortio-rem vinxerit. Itaq; hisce patefacit, se, cum esset fortior, Diabolum ligasse, & vasa illius abstulisse. Clare ostendit Dominus, quod nos, illius Mali Vasa vinclosos, eriperit.

ADAM. Si simpliciter dixisset, mali, & non, vasa mali; habuisses, quod diceres: Jam verò ait, Vasa mali; eò demonstrans, quod usu, non proprietate aliquâ, ea tenuerit; neque jure fictionis, neque creationis; sed, velut qui

χρησιν

χεῖρον, βιαζομένου τὸ ἄλλοτερον
 Μαρτυρεῖ ὃ τῆτοις Παῦλος λέγων,
 25 Ὡστερ παρεςήσατε τὰ μέλη ὑμῶν
 26 δεῖλα τῆ ἀδικίας, Ἐ τῆ ἀκαθαρ-
 27 σία, εἰς ἀνομίαν ἕτως ὡρρασήσα-
 28 σατε τὰ μέλη τῶ Θεῷ δεῖλα τῆ δι-
 29 κροσύνη. ἔΦησ δὲ ἄφθαρτον καὶ
 ἀγήνητον εἶναι τὴν κακίαν ἕσσαν. εἰ
 ἐν ἄφθαρτῷ ἢ τῆ κακῆ ἕσσαν, μα-
 πῶως κάμνει ὁ Ἰησοῦς, περιώμεν
 αἰαιρεῖν τὰ κακὰ, μὴ δυνάμενα
 αἰαιρεθῆναι. Πῶς ἐν ἐπαθεῖν, ἵνα τ
 θάνατον κτλῦση, τὸν μὴ λούμενον;
 ἄγηνης γὰρ ἀμφοτέρως, καὶ ἄφθαρ-
 τως ἔΦησ ἕκον ὡρραχῶρεῖ ἄπτῳ
 Fic. 11. Πατέρω ἀφανίσσεως ἕνεκα; * εἰ γὰρ,
 τῆτοις ποσῶτα δεῖλα τῶ οἰσῶν τοῦ
 κακῆ, ὅκ ἐκάλυπεν ὁ ἀγαθος. ἔδλε
 γὰρ συνεχώρει ὁ κακός, λυθῆναι τὰ
 αὐτῶ, ἀμφοτέρων κτλ' σε ἀγήνητον καὶ
 ἀφθάρτων ὄντων.

ΕΥΤΡ. Ἐἰ μετὰ γὰρ ἀγήνητον
 ἢ μία ἀρχή, καὶ ἢ ἕτερα ἀγήνητῆ, εἶχε
 λόγον, ἵποτε ἀρχαὶ τὸ ἀγήνητον τῶ
 ἀγήνητῶ καὶ τὸ μετὰ φάσκει ἰαχυ-
 ρότερον, αἰαγκαῶν, Διὰ τὸ ἀγήνητον
 ἵπαρκεν, καὶ ἄφθαρτον τὸ δὲ
 ἀδένεερον, Διὰ τὸ εἶναι ἀγήνητον, τῶ
 ἀγήνητῶ ἰαχυροτέρως ὄντων.

ΑΔΑΜ. Σφόδρα ἀπηροθε-
 ασμένως πῶς τὴν ζήτησιν φέρει;
 δοκορενάδω, εἰ δὲ μιγνῶται, ἢ
 δὲ ποίτῶσιν ἀλλήλαις, αἰ δὲ ὄ-
 ούσαι;

ΜΕΓ. Οὐκ δὲ μιγνῶται, μὴ
 γήσοιτο.

usurpatione & vi alienum inva-
 sisset. His Paulus attestatur: Quem Rom. 6. 19.
 admodum, inquit, praeuistis membra
 vestra serua in iustitia, & impuritati
 ad iniquitatem; sic praebete membra
 vestra Deo, seruire iustitia. Praete-
 rea dixisti: malam Substantiam
 incorruptibilem & ingenitam esse.
 Itaque, si substantia Mali in-
 corruptibilis sit; frustra Jesus labo-
 rat, dum conatur auferre mala,
 quae tamen auferri non possunt.
 Quomodo igitur passus est, ut
 mortem dissolueret, quae solvi
 non potest? Quandoquidem aje-
 bas, utrumque ingenitum esse, at-
 que incorruptibilem: an ergo ce-
 dit alter alteri, quod aboleatur?
 Vid. Not. Quantū vis enim funesta moliatur
 Malus, Bonus tamen non obstat.
 Non enim permitteret Malus ille,
 sua dissolvi; cum uterque (ut tua
 fert sententia) ingenitus & incor-
 ruptibilis sit.

EUTR. Nimirum, si unum Prin-
 cipium esset ingenitum, & alte-
 rum genitum; probabile foret,
 hoc genitum ingenito illi esse sub-
 jectum: & istud quidem statuere
 fortius, necesse foret, eod quod in-
 genitum sit & incorruptibile: il-
 lud autem, dicendum debilius, eod
 quod genitum sit; Ingenito illo
 multo existente fortiore.

ADAM. Valdè inuerecundè ver-
 satur circa quaestionem praesentē.
 Respondeat? Nū hæ duae substan-
 tiae inter se misceantur, alteraque
 incesset alteram?

MEG. Non miscentur: absit.

ἌΔΑΜ. Πῶς ἐν ἦλθεν ὁ ἀγαθὸς εἰς τὰ τῆ πονηρῆ; ἢ πῶς, αἰαμίλων ὄντων τῶν ἑστιῶν, γέγονε μίξις καὶ τοὶ ἐναντίων ὄντων ἀλλήλων; εἰ γὰρ μὴ ἰδίῳ ὁ κόσμῳ * τ' ἐκ' Ἰησῆ, ἀλλ' ἢ] τῆ κακῆ· πῶς δὲ μωπὸν τῶ Ἰησῆ, ἐλθεῖν, σὺν ἰσχυροτέρῳ ἢ π; Οἱ γὰρ ἰσοσθένεις ἐδὲτερος πρὸς τὸν ἔπρον Ἰππιῆται δύνανται, Διὰ τὸ εἶναι ἀγνήτας, καὶ ἀφθάρτας ἀμφοτέρως.

f. τῆ κυρίως Ἰησῆ, ἀλλ' ἢ.

ΜΑΡ. Ἐγὼ φημι τὸν Θεὸν ἀφθάρτων μόνον.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔν ὁ Διάβολῳ φθαρτός.

ἘΥΤΡ. Εἰ μὲν γνήτην καὶ ἀγνήτην, δὲ μῶα) τὸ ἀγνήτην ἀφθάρτων, τὸ γ' γνήτην φθαρτῶν.

▼id.Not.

ΜΑΡ. Φερε δὲ, καὶ μῶ πωθηνομένης ἀποκρίσεως.

ἌΔΑΜ. Πύθξ.

ΜΑΡ. Ἐστὶν ἀγαθόν;

ἌΔΑΜ. Ναί.

ΜΑΡ. Ἐστὶ κακόν;

ἌΔΑΜ. Ἀγαθὸν φημι κατ' ἑστίαν εἶναι· τὸ γ' κακὸν Ἰππισυμβαινόν ἐστὶν τὸ ἀγαθόν, ἀσώματον τὸ γ' κακόν, αἰσθητὸν τῶ ἐν ἀγαθῷ σὺν Ἰππισυμβαινόν τὸ κακόν· ἀλλὰ τῶ κατὰ θεῶν ἀγαθῶ, Διὰ τὸ ἀπὲξ ἑστίων.

V. Not.

ΜΑΡ. Τί ἐστι καὶ φύσιν, καὶ καὶ θεῶν, γινῶναι βέλοισι.

ἌΔΑΜ. Εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἔδοξας ἑρωτικῶ πρὸς πρῶτα λαγῶν,

ADAM. Quí ergo Bonus ille invasit possessionem Mali? aut cum illæ Substantiæ sint incommixtæ, unde illa facta fuit mixtio: præsertim cum pugnantes inter se & adversariæ sint? Nam si Mundus iste non proprius † Jesu * Domini. erat, sed illius Mali; qui poterat Jesus, cum non esset robustior, eum invadere? Qui enim viribus pares sunt, eorum neuter potest alterum infestare; cum uterque sit ingenuus & incorruptibilis.

MAR. Ego Deum solum incorruptibilem affirmo.

ADAM. Ergo Diabolus est corruptibilis.

EUTR. Si genitum sit & ingenuum; potest ingenuum esse corruptibile, & genitum incorruptibile.

MAR. Age sis, & mihi responde interroganti.

ADAM. Interroga.

[MAR. Est ne bonum?]

[Pic.d.]

ADAM. Est utique.]

MAR. Malum ne est?

ADAM. Bonum dico esse secundum substantiam: Malum verò, accidentarium quid est: bonum, incorporeum; malum autem sensibile est. Bono igitur secundum substantiam, non accidit malum: sed bono, quod est secundum positionem accidit, propter liberum arbitrium.

MAR. Quid nam illud, secundum naturam, & secundum positionem sit, aveo cognoscere.

ADAM. Quanquam videbaris perridiculam movisse questionem, ὁμῶς

ὁμοῦ ἀκαθὰ φύσιν ἔστιν ὁ Θεὸς ἀγαθός, ὡς μὴ δὲ ὁ ἴσχυι κακὸν κατὰ τὴν φύσιν ἀνθρώπου λέγεται ἀγαθός. ὡς περὶ καὶ τὸν λόγον τῆς Θεοῦ κατὰ φύσιν λέγομεν ἴδιον, τὸς ἡ ἀνθρώπου κατὰ φύσιν λέγει ἡ γραφή, τῆ ὁμωμνυμία κεκηρημένη. Τῶν ἄν κατὰ φύσιν ὅσα ἴσχυι κακὸν ἀλλὰ τῶν κατὰ φύσιν, ἐκ πάντων. τὸ αὐτὸ ἐξ ἰσχύος τῆς Θεοῦ.

MAR. Ἀυτὸς ἐξ ἰσχύος ἐστὶ καὶ ὁ Διάβολος, καὶ σὲ. Τὸ ἡ αὐτὸ ἐξ ἰσχύος, ἐκ αὐτοφύτου, καὶ αὐτογενήτου.

ADAM. Ἀγνοεῖν εἰκοίς τὴν Διάφορὰν τῆς παντεξέχουσιν, ἐκ τῆς αὐτεξέχουσιν. τὸν μὲν γὰρ Θεὸν παντεξέχουσιν φημι· τὸν ἡ δόξα πάλιν ἀγγέλον, τὸν λεγόμενον Ζαταῦαν, αὐτεξέχουσιν λέγω, καὶ τὸν ἀνθρώπον ὁμοίως.

MAR. Ἀυτὸς ἐξ ἰσχύος τῆς Θεοῦ τὸν Διάβολον, ἐκ τὸν ἀνθρώπον;

ADAM. Τὸς ἀγγέλους καὶ τὸς ἀνθρώπους αὐτεξέχουσιν λέγω ὑπὸ Θεοῦ γενηθέντων, ἀλλ' οὐ παντεξέχουσιν.

MAR. Ἐφη, τὸ αὐτεξέχουσιν ἐκ Θεοῦ δὲ δόξα τὸ δὲ κακὸν ἐκ τοῦ αὐτεξέχουσιν δὲ δόξα ἔστιν ἐκ Θεοῦ ὄντα τὰ κακά. Καὶ τὸ δὲ λέγει. Οὐκ ἡ δὲ ὁ Θεός, δὲ δόξα τὸ αὐτεξέχουσιν, ὅτι τρέπετ' ἴσχυι τὸ χεῖρον ὁ δόξα πάλιν ἀγγέλων, ἐκ ὁ ἀνθρώπων;

ADAM. Ἄγε δὲ καὶ ὑπὸ Θεοῦ φρονήσις ἐβούλετο· ὅτι οὐκ

tamen auscultat. *Secundum naturam*, Deus est bonus, cui nullum accidit malū: *secundum positionem*, homo dicitur bonus. Sicut & Sermone illum Dei, *secundum naturam* appellamus Filium; at homines *secundum positionem* vocat Scriptura filios, adhibitā nominis similitudine. Proinde, Bono *secundum naturam*, non accidit malum; sed contingit ei, quod est *secundum positionem* bonum, propter arbitrii libertatē.

MAR. Etiam Diabolus, tuā sententiā, liberū arbitrium habet. At, quod arbitrium liberum habet, etiam à seipso est, & à se genitum.

ADAM. Discrimen ejus, quod est omninò liberum, suæque potestatis; ac ejus, quod est suo arbitrio quadantenus liberum, videris ignorare. Deum omninò liberissimum affirmo: apostatam verò, sive defectore illum angelum, qui *Satan* dicitur, suæ voluntatis compotem voco; similiter & hominē.

MAR. Quid? Diabolum & hominem suo, ais, vivere arbitrio?

ADAM. Angelos & homines à Deo cum arbitrii libertate factos esse sentio; sed non illā omnimodā & absolutā.

MAR. Dixit: arbitrii libertatem donatam à Deo; malum autem, ex libertate arbitrii esse. Ergo concluditur, Ex Deo mala esse. Istud verò mihi dicas: Cùm Deus liberum arbitrium daret, annon præscivit; defectorem angelum, & hominem in deterius tendere?

ADAM. Age verò etiā supra Deū aspirabat *humana* sapientia; non ne

τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς ἀγγέλους, ἴσους
εἶναι τῷ Θεῷ ἀτρέπτους;

ΜΑΡ. Πῶς ἀτρέπτοι, καὶ ἴσοι
τῷ Θεῷ;

ἌΔΑΜ. Ὅτι ὁ Θεὸς ἀτρέπτος,
ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀτρέπτος· ὁ Θεὸς ἀ-
θάνατος, ὁ δὲ ἄνθρωπος θνητός·
Ἐγκαλεῖς ἔν τῷ Θεῷ, ὅτι οὐκ ἐποίη-
σεν, ὡς ἑαυτὸν ἄλλον.

ΜΑΡ. Πῶς;

ἌΔΑΜ. Ἐπερ μὴ τὸ αὐτεξέ-
σιον, ἀτρέπτον ἐὼν ἄνθρωπος· ὁ
δὲ ἀτρέπτος, ἀθάνατος· ὁ δὲ ἀθά-
νατος, Θεός. Ἐ γὰρ ἤκει, τῇ τῷ Θεῷ
ἀγαθότητι, κληθῆναι ἀγγέλους καὶ
ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἀτρέπτους εἶναι,
ἴσους τῷ Θεῷ; ἄλλως δὲ περιήρειτο ὁ
Θεὸς πάντα τὰ ἔξοχα.

ΜΑΡ. Πῶς;

ἌΔΑΜ. Λέγε τὰς ἐνεργείας
τῷ Θεῷ.

ΜΑΡ. Ἀγαθὸν, δίκαιον, ἐλεή-
μονικόν, ὁσιεὲς, ὅσιον, ταῦτά εἰσι.

ἌΔΑΜ. Ἐἰ μὴ ἐὼν τὸ αὐτεξέ-
σιον, πάντα ταῦτα περιήρειτο ἐὼν
τῷ Θεῷ.

ΜΑΡ. Πῶς;

ἌΔΑΜ. Ἐἰ ἀτρέπτοι οἱ ἄνθρω-
ποι, ὁ Θεὸς ἀγαθὸς πῶς ἐδείκνυται,
μὴ ὄντων τῶν χρεῖαν ἔχόντων τῆς τοῦ
Θεοῦ ἀγαθότητος;

ΜΑΡ. Σαφέστερον εἶπέ.

ἌΔΑΜ. Τὰς ἐνεργείας τῷ Θεῷ,
ὡς ἔφη, ὀνόμασίν εἰσι μόνοις, ἢ
περάσμασι;

ΜΑΡ. Πέρασμασιν ἐνεργεῖ, καὶ
οὐκ ὀνόμασιν.

ut homines & angeli Deo essent
æquales, & omnino immutabiles?

ΜΑΡ. Quamobrem immuta-
biles, & æquales Deo?

ΑΔΑΜ. Quoniam Deus est im-
mutabilis, homo autem mutabi-
lis: Deus immortalis, at homo
mortalis: Deum igitur accusas,
quod alium non fecerit, ut se-
ipsum.

ΜΑΡ. Quomodo?

ΑΔΑΜ. Si non sui arbitrii fuisset
homo, fuisset immutabilis: qui
autem est immutabilis, idem im-
mortalis: immortalis verò, Deus.
An non satis erat, ut Dei bonitate
angeli ac homines crearentur; sed
& immutabiles esse oportuit, ac
Deo æquales? At verò sic temerè
Deo detraherentur omnes, quibus
eminet, prærogativæ.

ΜΑΡ. Quò nam modo?

ΑΔΑΜ. Recense Dei opera-
tiones.

ΜΑΡ. Bonum, Justum, Mife-
ricors, Pium, Sanctum: Istæ sunt.

ΑΔΑΜ. Nisi esset arbitrii liber-
tas, omnia hæc Deo detracta fuisset.

ΜΑΡ. Quò sic?

ΑΔΑΜ. Si immutabiles fuisset
homines; quo pacto se Deus
Bonum declarasset; cum nulli es-
sent, qui Dei bonitate opus ha-
berent?

ΜΑΡ. Dic planiùs.

ΑΔΑΜ. Operationes illæ Dei,
quas allegasti, nunquid sunt no-
minetenus, vel reipsa?

ΜΑΡ. Reipsa Deum operatur, &
non tantum nominibus.

ἌΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Ἐπιτίνας ἐνεργεῖς;

ΜΑΡ. Ἐπὶ αἰθερώπας.

ΕΥΤΡ. Εἰ γέγονασιν οἱ ἀνθρώποι ἀτρέπτοι, πῶς αἰ ἦσαν αὐταὶ αἱ ἐνεργεῖαι τίνες γὰρ ἐμελλεν ελεῖν, μὴ ὄντων τῶν μὴ ἀμαρτανόντων; τίς γὰρ ἐμελλεν εἶναι ἀγαθός, μὴ ὄντων τῶν ζηζόντων τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος;

ἌΔΑΜ. Διὰ τί τὴν μὲν πονηρὰν ρίζαν λέγεις, τὴν δὲ ἀγαθὴν;

ΜΑΡ. Ὅτι ἡ ἀγαθὴ σώζει, ἡ δὲ πονηρὰ ἀπόλλυ.

ἌΔΑΜ. Τίνος ἔν αἵτιον τὸ σώζεσθαι, ἢ ἀπολλύσθαι τὸν ἀνθρώπον;

ΜΑΡ. Τῆς σωτηρίας τῶ ἀνθρώπου αἵτιος ὁ Θεός, τῆς δὲ ἀπωλείας ὁ Διάβολος.

ἌΔΑΜ. Πῶς ἔν ἐφης, δίκαιον εἶναι τὸ Θεόν;

ΜΑΡ. Καὶ νῦν φημι, ὅτι δίκαιος ὁ Θεός.

ἌΔΑΜ. Κερίης ἐστὶ δίκαιος ὁ Θεός, ἢ ἔ;

ΜΑΡ. Κερίης δίκαιος ὁ Θεός ἐστίν.

ἌΔΑΜ. Τίνα κρινῆ;

ΜΑΡ. Κρινῆ τὸν Διάβολον, καὶ τὰς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἀνθρώπους, τὰς περὶ σφύγοντας αὐτῶν.

ἌΔΑΜ. Τὸν Διάβολον τίνος ἕνεκα κρινῆ;

ΜΑΡ. Διὰ τὸ πλανᾶν τὰς ἀνθρώπους.

ΕΥΤΡ. Αὐτὴ ἀδικωτάτη κρισις. εἰ μὲν αὐτεξέσιός ἐστίν ὁ Διά-

ΑΔΑΜ. In quos ille operatur?

ΜΑΡ. In homines.

ΕΥΤΡ. Si extitissent homines immutabiles, supervacaneæ illæ virtutes essent. Quorum enim miseratus fuisset, cum non essent, qui peccarent? Qui Bonus erat futurus, si nulli essent, qui eâ Dei bonitate indigerent?

ΑΔΑΜ. Quamobrem aliam malam radicem esse dicis, aliam bonam.

De Radice bonâ & malâ.

ΜΑΡ. Quoniam bona servat, mala verò perdit.

ΑΔΑΜ. Quis igitur in causâ est, ut servetur homo, vel perdat?

ΜΑΡ. Salutis hominum causa est Deus; sed perditionis Diabolus.

ΑΔΑΜ. Quomodo igitur dixisti, Deum esse justum?

ΜΑΡ. Etiamnum dico, Justum esse Deum.

ΑΔΑΜ. Est ne Deus Judex justus, an non?

ΜΑΡ. Judex justus est Deus.

ΑΔΑΜ. Quem judicat?

ΜΑΡ. Judicat Diabolum, & ejus angelos & homines, qui ad illum transfugæ sunt.

ΑΔΑΜ. Diabolum quâ de causâ judicat?

ΜΑΡ. Quod seducat homines.

ΕΥΤΡ. Injustissimum est hoc judiciû. Nam si arbitrii sui est Dia-

L

βολος,

βολῶν, καὶ ἔχει ἐξουσίαν τῆς γινέσθαι ἀγαθῶς, καὶ πάλιν γινέσθαι κακῶς, δικαίως κρινεται ὅτι, διωμάμεθα ἀγαθῶς γινέσθαι, ὅπως ἐγέρτο. Ἐἰ δὲ διωμάται γινέσθαι ἀγαθῶς, τὸ φύσεως μὴ συγχωρήσας, ἀλλὰ τὸ εἶναι κακῆς ἐξουσίας, δίνοντες, μὴ συγχωρήσας φύνηται ὡς τὸ τὴν ἀρχὴν τὸ Διάβολον, ἢ φύσιντα κρινῆναι ἀδικίως.

ΜΑΡ. κρινεται, ἀλλὰ τὸ εἶναι αὐτὸν κακόν.

ΕΥΤΡ. Ἄμα ἀδικῶς ἢ κρείσσις.

ΜΑΡ. Πως;

ΕΥΤΡ. Μὴ διωμάται τὸ ἀγαθὸν τραπῆναι, ὅτι γινέσθαι κακόν;

ΜΑΡ. Ὅου.

ΕΥΤΡ. Τίνος ἕνεκα;

ΜΑΡ. Ὅτι τοιαύτης ἐξουσίας πεφυκεν.

ΕΥΤΡ. Οὐδὲ τὸ κακὸν διωμάται τραπῆναι, καὶ γινέσθαι ἀγαθόν τῶν ἐν δόξῃ ἐστιῶν ἀτρέπτων ἐσῶν, ἀδικίως αὐτὸ κριθεῖν ἀπὸ πατέρας ἢ ἐκ δικαίως κρινεῖ ὁ ποιητὴς, δικαίως κρινεῖ καὶ ὁ ἀγαθός.

ΜΑΡ. Ὁ ἀγαθὸς κρινεῖ.

ΕΥΤΡ. Νῦν τηλαυγῶς δίδειται, ὅτι τὸ μὲν ἀγνήτον, τὸ ἡμιγνόν καὶ τὸ μὲν ἀφθαρτόν, τὸ ἡφθαρτόν καὶ τὸ μὲν ἀτρέπτον, τὸ δὲ τρέπτον καὶ δικαίως τὸ μὲν κρινεῖ, τὸ δὲ κρινεται.

ΑΔΑΜ. Ἐφησε, τῆς αἰθρώπης δικαίως κρινέσθαι ὑπὸ τῆς θεῆς φροσύνης ἐν, ἐκ μὴ ἐσῶν ἀντιθέσσιοι, ὡς δικαίως κρινόντες;

bolus, & habet facultatem, quâ fit bonus, & rursum quâ fiat malus; jure quidem judicatur: quòd bonus non fuerit, cum esse posset. Sin autem bonus non posset esse; (quòd natura id non concederet, eo quòd fit malæ substantiæ) justum erat, potius non permittere, ut oriretur à principio Diabolus; quàm ortum injustè judicare.

ΜΑΡ. Judicatur propterea, quòd ille fit malus.

ΕΥΤΡ. Et istud judicium pariter est iniquum.

ΜΑΡ. Cur?

ΕΥΤΡ. Num poterit bonum mutari, & fieri malum?

ΜΑΡ. Nequaquam.

ΕΥΤΡ. Quâ de causâ?

ΜΑΡ. Quòd naturâ talis fit Substantiæ.

ΕΥΤΡ. Perinde neque mutari potest malû, & fieri bonum. Cum igitur hæ duæ Substantiæ sint immutabiles; injustè altera judicaretur ab alterâ: Vel, Si Malus jure judicatur; jure meritò quoque judicatur Bonus.

ΜΑΡ. Bonus judicat.

ΕΥΤΡ. Nunc demonstratum est apertissimè: unum esse ingenitum, alterum genitum; ac illud incorruptibile, hoc autem corruptibile: item illud quidem immutabile, istud verò mutabile: atque adèd justè alterum judicare, alterum verò judicari.

ΑΔΑΜ. Dixerat, Homines justè judicari à Deo: dicat ergo, Si liberam voluntatè non habeant, quomodo jure judicantur?

ΜΑΡ.

ΜΑΡ. Κεῖνον) δικαίως ὑπὸ τοῦ
Θεῶ, διότι ὑπακῶσαι τῷ πονηρῷ.

ΕΥΤΡ. Νὺν σαφῶς ὁμολογή-
σαις, ὅτι ὑπακῶσαι Θεῷ, ὁ ἀνθρώπου Θεῷ.
τὸ γὰρ ὑπακῶσαι τῷ πονηρῷ, ἢ τῷ
ἀγαθῷ, ἀυτεξασίτητός ἐστι, καὶ οὐκ
ἀνάγκης.

ΑΔΑΜ. Βραχέα ἐρωτηθεὶς ἀ-
ποκεῖναι. ΜΑΡ. Πύθαι.

ΑΔΑΜ. Παντοκράτορα, Φησὶ,
τὸ Θεὸν, ἢ ἔστι;

ΜΑΡ. Παντοκράτορα Φημι.

ΑΔΑΜ. Περιέχεται τὰ πάντα, ἢ
περιέχεται;

ΜΑΡ. Δῆλον, ὅτι περιέχει, καὶ
ἢ περιέχεται).

ΑΔΑΜ. Ἐκ ποίας δυνάμεως
περιέχεται, ἢ συγκατατίθεται, ὁ ἄρα-
νός, ἢ ἡ γῆ, ἢ ἡ θάλασσα, ἢ ὁ σύμπας
κόσμος Θεῷ ὑπὸ τίνος περιέχεται, καὶ
περικρατεῖται;

ΜΑΡ. Δῆλον, ὅτι ὑπὸ Θεῶ.

ΕΥΤΡ. ὑπὸ τῶ ἀγαθῶ, ἢ τῶ
πονηρῶ;

ΜΑΡ. Ἐγὼ εἶνα Θεὸν οἶδα ἀγαθόν.

ΕΥΤΡ. τὸν ἔν κακὸν πᾶς φησὶ εἶναι;

ΜΑΡ. Ἐἰς τὴν γῆν ἔτις γὰρ λέ-
γει·

al. ἐθεώ-
ρεν. καὶ ὁ Χριστός, * εἶδον τὸν σατανάν, ὡς
ἀσραπὴν πρὸς ὄντι ἐκ τῶ ἔρανος.

[ΕΥΤ.] Ἐἰκὸς ἔν, ὅτι καὶ ὁ σατανᾶς εἰς τὴν
γῆν συγκατατίθεται ὑπὸ αὐτῶ, τῶ καὶ
τὴν γῆν συγκατατίθεται Θεῷ, καὶ ἔφω-
ξεται μεμπτός ἔν ὁ ἀγαθός συγ-
κρατῶν τὸ κακόν, ἐν τῶ τριῶν, ἢ συγ-
κρατῶν χωρῶν αὐτὰ τὸ εἶναι, ἢ ἀδιωκτῶ * ἀλ-
f. ὅτι λειπῶν, ἢ ἀγνωῶν, * τί ἐστιν.

ΑΔΑΜ. Ἐπὶ ἐπισημοσύνης

MAR. Juste à Deo judicantur,
quia Malo illi obsequuntur.

EUTR. Fateris jam clarissime,
Hominem liberi arbitrii esse. ete-
nim obedire malo sive bono; arbi-
trii libertatis est, & nō necessitatis.

ADAM. Pauca interrogatus re-
sponde. MAR. Quare.

ADAM. Dicis ne Deum esse om-
nipotentem, vel non esse?

MAR. Omnipotentē esse dico.

ADAM. Continet ne omnia,
an continetur?

MAR. Manifestum est, Con-
tinere, ac non contineri.

ADAM. A quā Virtute conti-
netur, & conservatur Cœlum, vel
Terra, vel Mare, vel hæc mundi
universitas: à quo comprehenditur
& tenetur?

MAR. Perspicuum est, quodd à
Deo.

EUTR. A Bono, an à Malo?

MAR. Ego Unum Deum agno-
sco Bonum.

EUTR. Igitur malum ubi nam
esse ais?

MAR. In terrâ: sic enim Chri-
stus dicit: *Vidi Satanam, ceu fulgur Luc. 10. 18.*
cadentem de cœlo.

Consentaneum ergo: Satanam [EUTR.]
ab illo in terrâ comprehendi, qui Vid. Not.
& ipsam terram comprehendit:
neque is effugiet. Quare culpabili-
s est Bonus ille, qui comprehen-
dit malum, unum illorum trium:
aut quodd concedat illi ut sit; aut
quodd non satis potens sit ad abo-
lendum illud; aut quodd ignoret,
quid sit.

AD, Quandoquidem mentionē

τῆ διαγγελίᾳ, καὶ τῆ σατανᾶ πωσόν-
 τῳ, αἰσιον, πρὶ τούτου βραχέα
 διαλαβῆν, ὅπως εἶδεναι ἔχοις τὴν
 τῆ θεῶν δόγματῳ ἀλήθειαν. ὁ
 γὰρ σωτὴρ διδάξαι βέλομεν τῳ, τὸ
 μὲν ὑπερῶν ἄγγελον ὑπὸ τῆ θεῶν
 γένόμενον, ἔ φωτός μετέχοντα, ὑπε-
 ρον δὲ τῆ ἀυπεξίσιοτητι τραπύτα
 ὅτι τὸ χεῖρον, καὶ πωσόντα διτὸ σά-
 σεως (καὶ γὰρ ἐνδέχεται διτὸ πῶμα-
 τῳ ἀπίπην, ἀλλὰ διτὸ τῆ ἐξάναι)
 λέγει τὸ, ὡς ἀραπύ: (καὶ φῶς δει-
 ξας, ὅτι μετέχει φωτός, πρὶν ἢ τρα-
 πύται, καὶ πωσῶν ἢ γὰρ ἀραπύ φω-
 τός ἐστι δεικτική.

ΕΥΤΡ. Δύο ἀγγελάται εἶναι ἀδύνατον.

ΜΑΡ. Αἴτιος ἔν τῆ κακῆ ὁ ἀγαθός.

ΑΔΑΜ. Οὐδὲν λείπει, χρῆμι-
 καὶ ὡς ἀδείγματῳ ἀψαυξ, πρὶν
 τὸ πωσόντοτερον γένεσθαι τὸ λεγόμενον
 ἐπὶ αὐδριαντοποιός τις, αὐδριαντα
 f. παρὰ δὲ κῆσκαδίας * ὡς ἀδύσθ, εἰλωσῶσι
 τῶν ἀστρον, ὅτα κατὰ φύσιν φαι-
 δρῶν τῆ σῆ ἀμελεία τῆ κελήμενης
 συμβῆ ἰός· αἴτιον τῶν ἀνδριανταργῶν
 εἶναι ὑπολαμβάνειν κῆ' σε.

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Ὅτι ὁ ἰός ἐ καὶ φύσιν
 ἐστίν, ἀλλὰ καὶ σύμβασιν, ἀπὸ τῆ
 ἀμελείαν τῆ κελήμενης ἕως γέν
 καὶ ὁ θεός ἀνάτι, εἰλωσῶντα καὶ
 φαδρῶν τῆ ἀυπεξίσιν λογιζόμενον πα-
 ραδὲς ἀγγέλοις, ἔ ἀνθρώποις. ἀν-
 τός μὲν ἀνάτι, ὁ δὲ δρῆσεται, οἱ ὅ
 κελήμενοι τῆτον ὑπαίτιοι· ἐ γὰρ
 καὶ φύσιν δρῆσνται ὄν κακόν, ἀλλὰ
 καὶ σύμβασιν.

Evangeliū, & Satanæ cadentis fe-
 cisti; par est, ut de illo paucis disse-
 ramus: quò divini dogmatis veri-
 tatem perspicias. Servator enim
 cùm docere vellet: Prius quidem
 Angelum à Deo factum, & lucis
 participem fuisse; postea verò li-
 bero suo arbitrio mutatum in pe-
 jus, & cecidisse à statu: (non enim
 à lapsu, sed à statu, quis cadere po-
 test:) illud dicit, *Quasi fulgur*: quò
 liquidè indicavit, Eum lucis com-
 potem fuisse, antequàm mutaretur,
 & caderet: nā *fulgur* lucis capax est.

EUTR. Ut duo sint Ingenita,
 fieri non potest.

MAR. Causa igitur mali est Bo-
 nus ille.

ADAM. Nihil obstat, quo minus
 mundanū exemplum attingatur;
 quò planius fiat & melius intelli-
 gatur, quò dictū est. Cùm statua-
 rius aliquis statuā effictam, argen-
 toq; suā naturā splēdido exornatā,
 tibi tradiderit; postea verò tuā, qui
 eam possides, negligētiā rubigo illi
 accidat: culpam hujus, secundum
 tuam opinionem, oportet statua-
 rium sustinere. MAR. Quamobrē?

EUTR. Quia rubigo ex naturā
 non est, sed ex contingenti; videt-
 cet ex incuriā eam possidentis. Ita
 in Deum nec causa, nec culpa reci-
 dit: eo quò splendidum & nitidū
 & illustre rationis lumen, cum
 libero arbitrio, Angelis & Homi-
 nibus tradiderit. Proin ipse quidē
 omni culpā carebit: qui autē lumē
 istud possident, obnoxii sunt. Ma-
 lū enim nō secundum naturā esse,
 sed ex accidenti monstratum est.

SECTIO IV.

ubi disputant,

ADAMANTIUS, Orthodoxus: DROSERIUS, Valentinianus:
VALENS, propriæ hæreseos auctor: MARINUS, Barde-
fianista: EVTROPIO, Judicem agente.

ΔΡΟΣΕΡΙΟΣ. Ἀκραστέμεινος ἐπὶ πολὺ Μαρῖνος τε, καὶ τῶν σὺ αὐτῶ, καὶ καταγνῶς τῆς τρίτων ἀπειροῦ, ἔραχέα πρὸς τὸν υἱόν μου Ἀδαμαντίον γυμνάσαι βέλομαι.

ἌΔΑΜ. Χρήσει πρῶτον ὀρίσασθαι, καὶ ἐκθέσαι, ποῖα δόγμα ἔχεις περὶ αὐτοῦ, καὶ τότε γυμνάσαι τοὺς λόγους.

ΔΡΟΣ. Δόγμα ἔχει μὲν περὶ σαμῆ τῶ Ὀυαλκτιῶν, σφόδρα ὀρθότατα, καὶ ἀληθῶς διωματικὰ ὑμᾶς πείσσει, πῶθεν ὁ Διὰβολὸς; καὶ πῶθεν τὰ κακά; καὶ, εἰ βέλεσθε, ἐχω τὸ ὄρον Ὀυαλκτιῶν, καὶ ἀναγνώσκω.

ΕΥΤΡ. Εὐὰ ἐν ἐκ τῶ ἐξ ἐναντίας ἀνατρέπεται ὁ ὅρος, ὃ ὑπὸ Ὀυαλκτιῶν ἐκτεθεῖς, σὺ ἀποκρίνη τὰ ἑπιφερμένα;

ΔΡΟΣ. Ὅμοια μὲν, ὅτι ἀναγνώσθεις, ὃ ὑπὸ Ὀυαλκτιῶν ἐκτεθεῖς ὅρα, ἐχ' ἐξ ἀλλοζώων. Ὅ γὰρ ἐκτέμνος σὺ ἐτελής ἢ αὐτῆ; εἰ δὲ βέλων ἀνιλεθῆ, ἐγὼ ἀποκρινέμαι.

ΕΥΤΡ. Ἀναγνώσθτω τὸ δόγμα Ὀυαλκτιῶν. [ΔΡΟΣ.]

Not. Οὕτως δὲ ἴπως. Εὐδαίμων τεταδαι νομίζων, ἐπὶ τῶ οἰκίᾳ ἀνεχώρησεν τῶ ἐμῆ. Τῆ δ' ἑπιφῶση, τρεῖς;

DROSERIUS. Cùm audiverim diu Marinum, & eos, qui illi consentiunt; spretâ horum imperitiâ, brevibus adversus filium meum Adamantium exercere me cupio.

ADAM. Primum oportet te definire & exponere, cui dogmati defendendo præsis; & tunc exercere argumenta.

DROS. Valentini dogmatis sum defensor; quod & rectissimum est, & persuadere vobis verè poterit, Unde Diabolus sit? & Unde mala? & si vobis placet, Valentini definitionem, quam habeo, statim recitabo.

EUTR. Quòd si hæc, à Valentino exposita, definitio, ab adversæ partis definitione subvertatur; tu ne resolves consequentia ejus?

DROS. Equidem existimo, definitionem, à Valentino expositam, cùm lecta fuerit, nullam habituram contradictionem. Is enim, qui exposuit eam, Vir minime vilis fuit, si tamen quis contradicere velit, ego respondebo.

EUT. Recitetur illud Dogma Valentini. [DROS.] Sic sanè ille.

Cùm me benè habere existimarem, ad meam domum sum reversus. Postero verò die, (id est,

σήμερον, ἐλθῶν, ἐώρων δύο τι-
νάς ὁμογενεῖς, ἀνθρώπους λέγω
οἷον Διὰ πηκτικισμοῦ, καὶ λοι-
δορομίας ἀλλήλοις, ἕτερον πρὸς
τὸν ἕτερον, ἢ δ' αὖ πάλιν ἀμφαι-
μα * τῶσσι πειρώμενον τὸν πη-
σίον. Ἡ δ' ἡ δὲ τινες καὶ δεινότερα
I. ἰσχυροὶ. τολμᾶν ἔρχοντο, ὅς μιν γὰρ * ἔσκυ-
λε νεκρὸν, καὶ τὸ κρυβὲν ἦδη σώ-
μα τῇ γῆ, πάλιν ἐδείκνυσεν ἡλίω,
καὶ τὴν ὁμοίαν ἕτως ἐνύβριζεν
εἰκόνα, βορᾶν κυσὶ καταλιπὼν τὸν
νεκρὸν τὸ δὲ ξίφος ἐγύμνου, καὶ
ἐπὶ τὸν ὁμοίον ἀνθρώπων ἐχώρει.
Καὶ ὁ μὲν Φυγῆ τὴν σωτηρίαν
παριστῆναι ἤθελεν, ὁ δὲ διώκειν οὐκ
ἐπαύετο, οὐδὲ τοῦ θυμοῦ κρα-
τῆν ἤθελε. Καὶ τί δὲ πλεον λέ-
γειν; ἀλλ' ὅτι χωρήσας ἐπ' αὐτὸν
διθέως ἐπαύσε τῷ ξίφει. ὁ δὲ
ικέτης τῷ πησίον ἐγύμνετο, καὶ
χεῖρας ἰκετίας ᾤρεγε, καὶ τὴν μὲν
ἐδῆτα διδόναι ἤθελε, μόνον δὲ
Vid. Not. τὸ ζῆν ἔχειν ἡξίου. ὁ δὲ οὐκ * ἐδρύ-
νετο τὸν θυμὸν, οὐδὲ ἠλείπει τὸν
ὁμογενῆ, οὐδὲ ἑαυτὴν διὰ τῆς ἐι-
κόνος ἐκείνου βλέπειν ἤθελεν,
ἀλλ' ὡς ἀρχὴ θῆρ τῷ ξίφει τῆς
βορᾶς ἔρχετο. ἦδη δὲ καὶ τὸ σώ-
μα τῷ ὁμοίῳ προσέφερε σῶματι.
ποσῆτ' γὰρ ἐπὶ τῷ θυμῷ. Καὶ
ἐπὶ ἰδὲν τὸν μὲν ἡδμικισμὸν, τὸν
δὲ λοιπὸν σκυλλόντα, καὶ μηδὲ γῆ

hodie) cum venissem; duos
Cognatos, Viros inquam, vidi
digladiantes, & mutuis se con-
vitiis proscindentes invicem; at-
que etiam rursus utrumque pro-
ximum suum cruentare, & tru-
cidare conantē. Postea etiam alii
atrociora his audere ceperant;
quidam enim spoliabat mortu-
um, & conditum jam terrā cor-
pus rursus soli exponerebat; & si-
mitem sibi effigie adeo contume-
liosē tractabat, ut mortuum can-
ibus escam relinqueret. Tum
verò gladium stringens, etiam
in alterum similem * hominem *
irruerat. Atque hic quidem fu-
gā salutis suae consulere volebat;
ille verò non destitit persequi,
neque iram reprimere voluit. Et
quid pluribus opus est? irruens in
illum, gladio statim percussit: ille
verò supplex factus proximo suo
manus supplices protendebat; su-
amq; vestem dare volebat: Obse-
crabat, tantum vitā sibi conce-
deret. Verum iste animo non mo-
vebatur, nec misericordiā tange-
batur erga cognatum: neq; se ipsū
in imagine illius volebat cōtem-
plari; sed velut immanis bellua
gladio devorandū aggredieba-
tur: jamq; corpus ejus cōsimili ad-
debat corpori: Tantus erat furor
ejus. Ac erat hic videre, illum in-
juste oppressum, hunc autem re-
liquum spoliante, & ne terrā

σκεπάζοντα τὸ σῶμα· τῆς γ' ἐοδῆ-
 τ $\text{\textcircled{C}}$ ἐγύμνωσε. Πρὸς ἣ τῆτοις ἐπι-
 ρ $\text{\textcircled{C}}$ παροχῆς, ὅς τ' ἐπὶ πηλοῦ ἡμεῖς
 παίζον ἡφελε, λησίων ἡμεῖς ἀλ-
 λότερον καὶ ἴπὶ παροχῆς κοί-
 τῶν παρῆναι παροχῶν τὸν γε-
 μηκῆτα, γνήσιον πατέρα γνέσται,
 μηθελων * ἐν τῷ θεῷ καὶ τῆς τε-
 γοδίας πισθῆεν ἡρχομῶν, καὶ τῆ-
 τό ἐστι, δι' ὧν ἀληθῶς ἐδόκει μοι γε-
 γονέναι· πισθῶ καὶ τῶν Ὀνομάς
 παροχῶν ἐπιθυμίαν, καὶ τῶν ἀ-
 δελφῶν διὰ ξίφους φιλονεικίαν
 οὐκ ἀπιστῶ. Τούτων τούτων καὶ
 τοῖσιν θεατῆς γνόμεν $\text{\textcircled{C}}$ ἐγὼ, πό-
 θου ταῦτα; ἀλλὰ ἡρῆν ἡρχομῶν. Τίς
 δὲ καὶ ἡ τῆς κινήσεως αὐτῶν ἀρχή;
 καὶ τίς ὁ τούτων κατὰ αἰθρῶν
 μηχανησάμεν $\text{\textcircled{C}}$; Πόθου τε ἡ εὐρε-
 σις αὐτῶν; καὶ, τίς ὁ τῶν διδ-
 σκαλ $\text{\textcircled{C}}$; καὶ τὸν μὲν θεὸν ποιη-
 τῶν τούτων λέγειν, πολὺν οὐχ
 οἶός τε ἴδω.

Ἀλλὰ μὲν ἐδοξέ μοι ἐξ αὐτοῦ τῶν
 ὑπερῶν ἔχειν, ἐδοξέ μοι τῶν ἐν
 σῶματι πῶς γ' οἶόν τε ἴδω, πῶς
 πρὸς θεῷ ἐκινῶν; Ὁ μὲν γ' ἀγαθός,
 ἔστι τῶν κρείττωνων ποιητής· τῶν δὲ
 φαύλων αὐτῶν παροχῆς ἐδοξέ μοι ἀλλ'
 ἐδοξέ μοι τῆς τῆς χαίρειν ἡφελε, ἀ-
 παροχῆς καὶ τῶν γνέσται αὐτῶν καὶ τῆς
 μὲν χαίρειν τῆς τῆς ἀποβῆς, τῆς
 ἣ φθορίας αὐτῶν προσεταί καὶ πῶς

quidem corpus operientē, sed ve-
 stitu suo nudantem. Ad hac ac-
 cessit & alius, qui uxorem vici-
 ni sui fallere voluit, alienis insi-
 diatus nuptiis: & eum, ad illegi-
 timum thorum invadendū hor-
 tatus, qui uxorem duxerat, ut
 legitimus pater fieret, noluit.
 Enimverò hinc tragædiis fidem
 adhibere capi: & hoc illud est,
 unde adductus sum, ut verè ge-
 sta mihi viderentur. Credo etiā
 temulentā Oenomai cupiditatē:
 & fratrum inter se ense conten-
 tionem non incredibilem puto.
 Itaq; cum tot ac talium ego spe-
 ctator essem factus; Vnde ista ori-
 rentur? cæpi disquirere: item,
 Quod nam principium motionis
 ipsorū? Et quis istiusmodi contra
 homines machinaretur? Vnde
 harum rerum inventio? Et quis
 istorū magister esset? Ac Deum
 quidem dicere horum auctorem
 vel creatorē, non audere poterā.

Sed neque judicabam, ab illo
 suam habere substantiam, vel
 essentie sue constantiam. Quī
 enim de Deo ista cogitari possent?
 Etenim Bonus ille, rerum quoq;
 optimarum creator est; pravorum
 verò in ipso nihil inest. Nec
 talibus gaudere potest, sed eorum
 originem atque propaginem pro-
 hibet. Eosq; qui illis delectantur,
 abicit: Qui autem ea fugiunt,
 recipit. Ecquomodo absurdum

Considera-
 tio factorū

ὅσα ἄποπον, τὸν Θεὸν τῶν λέγειν
 θημιεργόν, τὸν πάντα ᾠδραϊτέμε-
 νον; Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐβέλετο, μὴ εἶναι
 πάντα, εἰ πρῶτον αὐτῶν ποιητὴς
 ὑπεῆρχεν αὐτός· τὴς γὰρ περσιόν-
 τας αὐτῶ, μιμητὰς αὐτῶ γινέσθαι
 I. ἴδρξεν. θέλει· ὅθεν ἄλογον* ἐδίδραξεν ἐπιαι-
 μοι, πάντα περσάπειν αὐτῶ, ἢ ὡς
 f. ἰ. ἐξ αὐτῶ γεγονότα, * ἢ καὶ τὰ μάλιστα
 E. -ρήσεια. συγχω*ρήσειν, ἐξ ὅσα ὄντων δι-
 νατὸν εἶναι τι γινέσθαι, ὅτι καὶ τὰ
 κακὰ ἐποίησεν αὐτός· ὁ γὰρ, ὅτι τοῦ
 ὅσα εἶναι, τὸ εἶναι αὐτὰ ποιήσας,
 ἔκ ἂν ὅσα τῶ εἶναι ἀνήρει πάλιν ἢ
 εἰ τῶτο αἰάγκη λέγαν, ὡς ἴδω ποτε
 καιρὸς, ὅτε τοῖς κακοῖς ἔχαιρον ὁ
 Θεός· νῦν ᾗ, ὅθεν ἀδύνατον ἐπιαι μοι
 δοκεῖ, λέγειν τῶτο περ Θεοῦ,* ἀνοί-
 I. ἀνοίκεται. κει οὐ] αὐτοῦ τῆς φύσεως τῶτο περ-
 σαρμόζειν.

Διόπερ ἐδίδραξέ μοι, στυπαρχεῖν
 τε αὐτῶ, ὡ τῶνομα ὕλη· ἐξ ἧς τὰ
 ὄντα ἐδημιεργησε, τέχνη σοφῆ δια-
 κρήνας, καὶ διακοσμῆσας καλῶς,
 ἐξ ἧς καὶ τὰ κακὰ εἶναι δοκεῖ· διπι-
 ἦτου γὰρ καὶ ἀρχηματίστῃς ἕως αὐ-
 τῆς, πρὸς δὲ τῶτοις καὶ ἀτάκτως
 φερεμένης, δεομένης, τε τῆς τοῦ
 Θεοῦ τέχνης· ἔκ ἐφθόνησεν ἔτ' ὅθεν,
 ἔτε διαπαντὸς καταλιπεῖν αὐτῶ
 ἔτως φέρεσθαι, ἀλλὰ δημιουρ-
 γεῖν ἤρχετο, καὶ διὰ τῶν χειρῶν
 αὐτῆς

non sit, Deum Conditorem istorū
 dicere; qui eadem renuit? neque
 enim, ea non esse, vellet, si primus
 auctor ipse & Creator extitisset.
 Eos namq̄, qui ad ipsum acce-
 dunt, imitatores sui vult fieri.
 Unde mihi videbatur ab omni
 ratione alienum, hæc illi adapta-
 re; vel quasi ab illo facta sint; (et-
 si maximè concederem; Possibile
 esse, ut aliquid ex iis, que non
 sunt, fiat) quòd etiam ipse mala
 creaverit. Nam, qui ex his, que
 non sunt, esse illa fecerat; nequa-
 quam ea rursum è medio tolle-
 ret, ne essent: vel, si hoc necessa-
 riò dicendum sit; quasi fuerit
 olim tempus, quando Deus malis
 delectaretur; nunc tamen (quod
 mihi videtur esse impossibile) di-
 cere [hoc] de Deo; inconueniens
 est, ipsius Natura divina hoc at-
 tribuere.

Quocirca visū est mihi: Coë-
 xistere ipsi illud, cui nomen est
 Materia: ex quâ ea, que sunt,
 procreavit, cum affabre illa pru-
 denterq̄ discerneret, & elegan-
 ter ornaret: Ex quâ (materiâ) &
 mala esse videntur. Cum enim
 nec facta, nec formata, illa esset;
 insuper etiam inordinatè ferre-
 tur, Deiq̄ artificiū desideraret:
 iste non invidit illud; neq̄ sem-
 per illam sibi relictam ita ferri
 voluit; sed manū creationi ad-
 movit, & à pessimis partibus

αὐτῆς τὰ κάλλιστα διακρίνειν ἤθε-
λε, καὶ ἔτως γὰρ ἐδημιόργησε τὰ δ'
ὅσα αὐτῆ, ὡς ἐπίσης, τετραγώνη ἐτύχα-
νε τῶντα, ἀνάρμοστοι ὄντε παρὰ διη-
μιουργίαν, ὡς εἶχε, κατέλειψε, κατ'
ἐδίει αὐτὰ παρῴθηται. Ἐξ ὧν δροκεί
μοι νῦν πῶσα ἀθρόοις ἴππῳ ἔν τῶ
κακά.

V. Not. "Οὕτως ἐδίει μοι ἔχειν, σφόδρα,
ὡς ἐμοὶ δροκεί, ὀρθότατον δόγμα, ἔ
ὄρθ' ἀκλινης, ἐκτεθείς ὑπὸ τῆ ρο-
φῆ ὀυαλκνίνης. εἰ δὲ τις βέλοιο το
αὐτῆς, παρῴθηται, ἐμὲς ἐτόμως
ἐχόντος, παρῴθηται ἀπαίτας ἀποκρίνας.
ΑΔΑΜ. Τὴν παρῴθηται ἀπο-
κρίνας, ἀγνωμόνως παρῴθηται ἕκαστον,
ὧν πωτῶνομα, ἀποκρίνας.

ΔΡΟΣ. Ἐμοὶ πῶσκειται, ἀγνω-
μόνως ἔδρακνίνης τὴν ζήτησιν ποιῆ-
σατομα; ἐ γὰρ παρῴθηται νικῆσαι κακῶς,
ἀλλὰ ζήτησαι ἀληθῶς.

ΑΔΑΜ. Ἀποδίδωμά σε τὴν
παρῴθηται, καὶ τὴν παρῴθηται τὸν λόγον παρῴ-
θηται ὅτι ἡ παρῴθηται ὄντων ἔτως διη-
τέτης, ὡς ἀρα ἐξ ὑποκειμένης πνός
ἐστὶς τῶντα ἐδημιόργησεν ὁ Θεός,

I. Δροσέρ. παρῴθηται * Δροσέρ. καὶ γὰρ ὡς ἀ-
ληθῶς ἡ τὸ κακῶν ζήτησις ἔτω παρῴ-
θηται διακρίνειν ποιῆσαι πολλοὶ γὰρ ὁ-
μοίως σοι διετέθησαν. οἱ δὲ αὐτῶν ἀλλο-

I. ἀπὸ τῆ- τὸν Θεὸν τῶντων διημιόργηται * ἀπὸ τῆ-
νατο, ἀγνωμόνως αὐτὰ παρῴθηται διη-
νατο παρῴθηται ἐπεὶ δὲ, ἐκ τῆ
φορηθῆσαν τὸ κακῶν ποιητῶν εἶπεν
τὸν Θεὸν, ἀγνωμόνως αὐτὰ διηνατο τὴν
ὑλλο ἐδοξάν. Καὶ σωθεῖ ἕκαστος,

*distinguere voluit pulcerrimas :
ac proinde sic ea cōdidit. Quacū-
que verò in illâ, dum crearet, fe-
culenta erant; hæc, quòd ad opi-
ficium inepta essent, prout se ha-
bebant, reliquit ; utpote nulla-
tenus ipsi convenientia. Ex qui-
bus, ut mihi videtur, nunc ma-
la in homines diffluunt.*

Sic mihi visum est se habere
dogma (ut mihi videtur) rectissi-
mum, & definitio irrefragabilis,
quæ à sapiente Valentino exposita
est. Si quis tamen velit contradicere,
prodeat sanè ; paratus namq;
sum, respondere omnibus.

ADAM. Agedum, & præjudicio
depositò ; ad ea, quæ percontabor
placidè respondeas.

DROS. Mihi in animo est, mo-
deratè hanc causam & ordinatè
agere : nec enim studeo malè vin-
cere, sed verè disquirere.

ADAM. Probo istam animi
tui propensionem, tuumq; in
differendo studium : quòd autem
de iis, quæ sunt, ita sentias ; scilicet
quasi Deus ex aliquâ subjektâ
substantiâ creasset ista ; id fingis
Droseri. Etenim profectò hæc de
malis disquisitione facit, ut plurimi
sic affecti sint : (multi enim, ita ut
tu, sentiant :) at illorum ipsorum
quidam, Deum horum Condito-
rem esse, censuerunt ; quia, Sub-
stantiâ ipsi coævam addere veriti
sunt : alii verò, cùm Deum malo-
rum Creatorem dicere timerent,
materiâ illam tribuendâ Deo coævam,
putârunt. Et utrisq; accidit,

Εκατ'. ἐκ τῆ μη* δὲ Πιστήμιω τῆ ἀληθῆς
 φοβηθῆναι τὸν Θεόν, τὸ μὴ καλῶς
 εἰπῆν. Ἐγὼ ἦ, Διὰ τί μὴ σὺ περ-
 θυμίαν, ἐπὶ τῆ τῆς ζητήσεως τραπήσο-
 μη λόγον μόνον διγνωμότως πρὸς
 ἕκαστον ἀποκρίναι, ὡς ἐρωτῶ. Ἐκ γὰρ
 τῶν γρηθῆσται, καὶ σὲ μὲν γινῶναι τὸ
 ἀληθῆς, καὶ ἐμὲ δὲ μὴ μά τι μὴ τῆς λό-
 γου ποιῶν πρὸς σε.

ΔΡΟΣ. Ἐπιμῶς ἔχω περὶ τῆς
 τῆ ὄρα Ὀυαλκιστινῆ.

ἌΔΑΜ. Πόσας ἀποδείξεις ἔχεις,
 ὅτι σύ γρηθῆσται ἢ ὕλη τῶ Θεῷ;

ΔΡΟΣ. Οὐ φάσκῃ ἐν τῇ Γενέ-
 Gen. 1. 2. „ σὴ, ὅτι ἢ ἢ γῆ μὴ ἀόρατα καὶ ἀκατα-
 „ σκῆσται;

ΕΥΤΡ. Οὐτω γρηθῆσται, ὅτι
 γῆ μὴ, καὶ ἔχει πρὸς τῆ Θεῷ γέγονεν;

ΔΡΟΣ. Εἰ βάλαι ἀναγνωσκῶ.

ἌΔΑΜ. Πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων
 καθ' ἑαυτοὺς ὄνειροπωλεῖσι, καὶ πολ-
 λῶν κειμηλίων ἐγκρατεῖς ὄντες· εἰς
 ὑπάρ ἐλθόντες, ἐδίδου μετὰ χεῖρας
 ἔχουσι, κενῶς ἐλπίσιν ὄνειροπωλή-
 σαντες· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Δροσε-
 ρει· πρὸς τῆ τὸν ἀναγνωσκῆ-
 ναι τῆ κοσμοποιίας τὴν γραφῆν, καὶ
 γνώσῃ, εἰ περὶ ἢ γῆ, ἢ ὕλη;

Gen. 1. 1, 2. ΕΥΤΡ. Ἀναγνωσκῆτω· Ἐν ἀρ-
 „ χῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τῆ ἔρανον καὶ τὴν
 „ γῆν· ἢ ἢ γῆ μὴ ἀόρατα, καὶ ἀκα-
 „ τισκῆσται.

ἌΔΑΜ. Ὅρα, ἱερώτατε Δι-
 κατῶ, τί μὴ ἀδικὸν ἐπιβλέψαι Δροσε-
 ρεῖ τῆ γραφῆς φασκῆσται, πρὸς τῆ
 πεποιηκῆσται τῆ Θεὸν τῆ ἔρανον καὶ τῆ γῆν,
 καὶ τότε εἶπαι· καὶ γὰρ εἶπαι, ὅτι ἐν ἀρχῇ μὴ

ut (eò quòd Deum τ, omnis scien- V. Not-
 tia fontem, nullo prosequerentur
 justo timore) non rectè dicerent.
 Ego verò, propter hanc pronita-
 tem tuam, ad quaestionis disce-
 ptationem, me convertam; tu
 modò benignè ad interrogata re-
 spòde. Ita enim fiet, ut & tu verita-
 tem intelligas, & ego tecum non
 frustrà verba faciam.

ΔΡΟΣ. Equidem paratus sum
 ad definitionem *Valentini* defen-
 dendum.

ΑΔΑΜ. Quas habes demon-
 strationes, ut probes; Materiam Deo
 esse coetaneam?

ΔΡΟΣ. Nonne dicit in Genesi:
 Terra autem erat invisibilis, & in-
 composita?

ΕΥΤΡ. Sicci ne scriptum est:
 Terra erat; neque à Deo facta est?

ΔΡΟΣ. Si placet, recito.

ΑΔΑΜ. Nonnulli dormientes
 somniant, ingentes thesaurus se
 habere ac preciosissimos: cum ad
 veritatis inspectionem veniunt,
 nihil in manibus habent, sed inani
 spe somniarunt. Ita profecto etiam
Droserus. Jube igitur Scripturam
 de Creatione Mundi recitari: &
 cognosces, An terra prius extite-
 rit vel Materia?

ΕΥΤΡ. Recitetur. In Principio fe-
 cit Deus caelum & terram: Terra au-
 tem erat invisibilis & informis.

ΑΔΑΜ. Vides ne, Judex sacerrime,
 iniquas insidias *Drosery*: scri-
 pturâ pronunciate, Deū prius, fecisse
 se caelum & terram, & deinde fuisse?
 Non enim ait, In Principio erat

ἢ γῆ ἀλλ', Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ ἔρανον καὶ τὴν γῆν καὶ ἄσπετος λέγει, ἢ ὅτι γῆ ἠὲ ἀόρατος.

ΕΥΤΡ. Ἡ γραφή σαφῶς δέκνυσι, πῶς ἡμεῖς τὸ θεὸν εἶναι τὴν γῆν καὶ τὸν ἔρανον· τηλαυγῶς γὰρ τὸ πῶς ἡμεῖς περὶ αὐτῶν, ἐπήγαγε τὸ ἠὲ ἀνάγκη γὰρ, μετὰ τὸ φησὶν εἶναι τὸ γεγονός.

ΑΔΑΜ. Ἀναδράμωμεν ἵπτι τὸ περὶ αὐτῶν. Ἔλεγε, βέλεται λέγειν Ὁυαλκντῆν, σαυεῖναι τῶ θεῷ, ἵνα τὸν Θεὸν τῶν κακῶν ἀναίτιον εἴξῃ.

ΔΡΟΣ. Ναί.

ΑΔΑΜ. Τῆς ὕλης αὐτῆς κενωρισμῶν;

ΔΡΟΣ. Κενωρισμῶν.

ΑΔΑΜ. Τί ἐν τῷ Διαχωρίζον μετὰ τὸ θεὸν καὶ ὕλης;

ΔΡΟΣ. Οὐδέν.

ΑΔΑΜ. Οὐκ ἐν ἡνωμένῳ ἦν, Διατὸ μὴ εἶναι τὸ αἶτιον τὸ Διαχωρίζον· ἄλλως ὅτι, ἔν μέρει λέγεται εἶναι τὸν Θεόν, καὶ ἐπ' αὐτῆς διωμάμκων ἐπε-

1. - καὶ ἐν - * κενωρισμῶν.

ΕΥΤΡ. Ἀδυνατὸν τὸ χωρίζεσθαι ἀπὸ πν, μὴ οὐτὸ τὸ χωρίζοντος ἀνάγκη γὰρ, τὸ χωρίζον ἰσχυρότερον εἶναι τῷ Διαχωρισμῶν· ἄλλως τε καὶ αἶτιον μέρος ἔσται, καὶ τῶν ὁ Θεός· τί ἐν φῆσι, Δροσέρεις, Ἐν μέρει τῆς εἶναι ὁ Θεός, ἔν παντῇ;

ΔΡΟΣ. Ἐγὼ ἔφημι, ἐν μέρει τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀναίτιον τῶ κακῶν.

terra : sed , In principio fecit Deus caelum & terram : ac mox subjungit : Terra autem erat invisibilis.

EUT. Scriptura manifestò demonstrat , Terram & Caelum Creaturam Dei esse : apertè namque præponens Creationem , adjecit verbum *Erat*. Oportet enim id , quod factum est , postquam factum est , esse.

ADAM. Recurramus ad propositum. *Valentinus* vult : Materiam fuisse simul cum Deo : quò demonstrat , Deum extra omnem culpam , causamque malorum esse.

DROS. Ita planè.

ADAM. Eratne Deus ab istà materià separatus?

DROS. Separatus erat.

ADAM. Quid igitur erat intermedium , quod Deum & Materiam distinguebat?

DROS. Nihil.

ADAM. Itaque unitus erat ; eò quòd nulla causa esset , quæ distingueret : alioquin & Deum * in parte esse dices , & , qui non per omnia se possit extendere.

* particu-
larem.

EUT. Fieri non potest ; ut unum separaretur ab altero , nisi sit , quòd illa separet . Oportet enim illud , quòd dividit , eo quòd dividitur , robustius esse . Alioquin etiam tertia pars statuenda erit , nimirum Deus , qui contineat illa . Quid igitur ais *Droseri* : An Deus particularis est , nec ubique ?

DROS. Ego , Deum esse particularem , non dico ; sed non esse in culpâ , seu causam malorum .

M 2

ΑΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Λόγω ἀναίτιον ἀν-
τὴν βλάβη λέξαν, ἔργω ἢ δημικερὸν καὶ
ὑποδοχέα τῶν κακῶν ἀπεδείξατε
οὐ καὶ οὐαλκντῖν.

ΔΡΟΣ. Πῶς;

Sic incipit
Philocaliae
c. 24.

al. ἀγίνηται.

al. τὸ π.

al. δὲν.

al. ἀμείρισος.

al. δεεστ.

al. αὐτῆ ἐι-

πᾶν ἐθ.

al. ἀγίνηται.

al. ἐκάπερον.

al. -σιον.

al. ἀγίνηται.

Vid. Not.

l. -σις.

al. -κνισιν.

Vid. Not.

al. ὡς μέρη ἴν.

al. τῆ ὕλης.

al. ἦ.

al. πρὸ.

al. ἀπὸ κλίως

Φέρ.

Vid. Not.

ἌΔΑΜ. Προϊὼν ὁ λόγος δειξάτω
τὸ ὄρον. * ὅτι μὲν ἔνι ὑπάρχεν ἀδύ-
νατον * ἀγίνηται δύο ἅμα, ἐδὲ σὲ
ἀγνωσῖν νομίζῃ. * Εἰ δὲ τὰ μάλιστα δι-
κείς περὶ λαθῶν, τῆτο περὶ θετικῶν
τῶν λόγων. * πάντως γὰρ ἐξ ἀνάγκης
τὸ ἕτερον * δειλέξαν ἢ ὅτι κεχωρί-
σται τῶ ὕλης ὁ Θεός, ἢ αὐτῶν, ὅτι
* ἀχώρις ὁ αὐτῆς τυχαίης. * Ἐ] εἰ
μὲν ἠνώσθη τις * αὐτῶν ἐβέλξ, ἐν τῷ
* ἀγίνηται λέξῃ, * ἕκαστον γὰρ τῶν μέ-
ρῶν ἔσαι τῶ πλῆ * σίς ἀλλήλων δει-
μέρη τυγχάνονται, ἐκ ἕσαι * ἀγίνηται
δύο. [ἀλλ' ἐν ἐκ διαφόρων συνε-
* σῶς,] εἰ ἢ κεχωρίσθαι φησὶ τις, ἀ-
νάγκη εἶναι τι τὸ ἀνά μέσον ἀμφο-
τέρων, ὅπερ καὶ τὸ χωρισμὸν αὐτῶν δε-
* κνύς. * εἰ δὲ τίς φησὶ, μήτε κεχω-
ρίσθαι τὸ Θεὸν τῆς ὕλης, μὴ δ' αὐτῶν
* ἠνώσθαι εἶναι ἢ καθάπερ ἐν τό-
πῳ τῶ ὕλης τὸν Θεόν. τὸ καὶ τὴν ὕλην
ἐν τῷ Θεῷ, τὸ συνεχὸν ἀκρίτως, ὅτι
ἐὰν τόπον τῶ Θεῷ τὴν ὕλην εἴπωμεν,
ἐξ ἀνάγκης αὐτὸν εἰ χωριστὸν λέξαν
δειξί, καὶ τὸ πρὸς τῆς ὕλης περιγρα-
φόμενον ἀλλὰ μὴ καὶ ὁμοίως ἀν-
τὸν τῆ ὕλην τὸ φέρει τὸ δειξί.] πρὸς δὲ
τῶν, καὶ ἐν χεῖροσι γερονείαι τὸ Θεόν,

ADAM. Verbo quidem, illum
non esse in culpâ seu causam vis
dicere : re autem ipsâ, tu simul at-
que *Valentinus*, & *Conditorem* &
receptorum malorum, eum de-
monstrâstis.

DROS. Quo'nam pacto?

ADAM. Orationis processus
hanc definitionē evincet. † Equi-
dem *Duo Principia* ingenita simul
esse non posse, te non ignorare ar-
bitror : quamvis præcipuè hoc an-
tipicâdo visus sis dissertationi tuæ
adjecisse. Omnino enim alterum
horum tibi dicendum est necessa-
riò : vel quòd Deus sit à materiâ
separatus : vel rursus, quòd non
sit ab eâ separatus. Et siquidem
unitam illi *materiam* quis velit ;
unum affirmabit ingenitum : unū-
quodque enim horum, sui proximi
pars erit. Si verò invicè partes
existant ; non erunt duo ingenita ;
sed unum quid, è distinctis *partibus*
consistens. Sin autem distincta
quis, vel separata dixerit ; oportet,
medium quoddam inter utrumq ;
esse, quod illorum separationem
demonstret. Si verò quis dicat :
nec separatum esse à materiâ De-
um ; nec rursus illi unitum ; sed
DEUM esse velut in loco materiæ,
& materiâ in Deo esse id, quod
continet : is audiat, Si materiâ
Dei locum dicamus ; necessariò
ipsum quoque comprehensibilem
dicendum : & † respectu materiæ † à ma-
circumscrip- *teriâ*.
li eum modo ferri vel agitari o-
portet, sicut materia. Insuper, in
deterioribus antea Deum fuisse,
εἰπέην,

ἐπέειν ἀνάγκη. εἰ γὰρ ποτε ἄκο-
 σμῶν ἢ ὕλη, ἐκόσμησε δὲ ἀυ-
 τήν, εἰς τὸ κρεῖττον † τρεῖς μὲν πρῶται
 αλ. τρέπι-
 σαί. ρῶμεν ὡς ἰσὺς ἢ ὅτι, ὅτε ἐν ἀκο-
 σμήτοις ἰσὺς ὁ Θεός. Δικαίως δὲ αὐτὸς
 αλ. τῶτον † τρεῖς ἐροίμεν] ὡς πρῶτον ἐσπλή-
 ἱρ. τὸ λό-
 γον. ρου τὴν ὕλην ὁ Θεός, ἢ ἐν μέρει πνι
 αλ. τῆς ὕ-
 λης ἰσὺς. † ἰσὺς ἦρχεν; εἰ μὲν γὰρ, ἐν μέρει
 αλ. d. πνι τῆς ὕλης † τῶν κρεῖττον] εἰπέειν
 τίς ἐθέλει τὸν Θεόν, παλαῖον ὅσον μι-
 αλ. d. κρότερον * αὐτὸν] τῆς ὕλης λέγει.
 αλ. εἰ γε. * Τί δὲ] μέρους αὐτῆς ὅλον ἐχώρησε
 αλ. ἀντ. * τὸν Θεόν;] εἰ δὲ ἐν πᾶσι εἶναι
 αλ. λέγει
 τῆ ὕλη
 πᾶσι. * λέγοι, καὶ δι' ὅλης κεχωρηκίαι τῆς
 αλ. - γε.
 αλ. ἡ συσ- ὕλης, πᾶσι ταύτῃ ἐδημιούργησε;
 αλ. - γε.
 αλ. ἡ συσ- φρασαίτω. ἀνάγκη γὰρ, † συσ-
 αλ. - γε.
 αλ. ἡ συσ- λήν πᾶσα τοῦ Θεοῦ λέγειν, ἢς γνομέ-
 αλ. - γε.
 αλ. ἡ συσ- νης ἐδημιούργησε * γὰρ ἐκείνο, ἀφ' ἧς ἰσὺς
 αλ. ἡ συσ- χώρησεν * ἢ καὶ ἑαυτὸν τῆ ὕλη συ-
 αλ. ἡ συσ- δημιουργεῖν, ὅσα ἔχοντα ἰσὺς χω-
 αλ. τῶ Θε. * Θεῶ εἶναι τις λέγει, ὁμοίως ἔξε-
 αλ. ἡ συσ- πᾶσαι δὲ, ὡς πρῶτον ὡς δὲ ἰσὺς αὐτοῦ
 αλ. ἡ συσ- αὐτῶ * ἀπ' αὐτῶ,] καὶ ὡς πρῶτον ἐν
 αλ. ἡ συσ- αέρι * ἰσὺς * ἰσὺς ἦρχεν,] Διαιρέ-
 αλ. ἡ συσ- μῶν καὶ μεμελεμένη αὐτοῦ εἰς
 αλ. ἡ συσ- ἰσὺς ἰσὺς τῶν γνομένων ἐν αὐτῶ;
 αλ. ἡ συσ- ἢ ὡς ἐν τόπῳ, * τρεῖς ἐν] ὡς πρῶτον ἐν
 αλ. ἡ συσ- γῆ ὕδωρ; εἰ μὲν γὰρ * εἴποι τις]
 αλ. ἡ συσ- ὡς ἐν αέρι, μεμελεμένη ἀνάγκη τὸ Θεόν
 αλ. τὸ ὕ. εἰπέειν. Εἰ ἢ ὡς πρῶτον ἐν γῆ * ὕδωρ ἰσὺς
 αλ. ἡ συσ- δὲ ἀπακί] ἢ ὕλη καὶ ἀκόσμη] ὡς
 αλ. ἡ συσ- πᾶσι δὲ τρεῖς ἔχου * πᾶσι κακὰ

necessariò fatendum esset. Nam, si
 aliquando materia illa inornata
 fuerit; sed eam dein ornatiorem
 reddiderit; hoc nimirum consilio,
 ut meliorem efficeret: aliquid
 erat momentum, quò Deus erat
 in *sedibus* inornatis. Etiam istud
 jure interrogarem: Utrum *totam*
 illam materiam compleverit De-
 us; an unam illius aliquam par-
 tem tenuerit? Nam, si dicere quis
 vellet; in parte ipsâ materiæ con-
 sedisse Deum, eaque meliori; im-
 mane quantum ipsum materiâ il-
 lâ minorem esse dixerit. Quæ ve-
 rò pars illius Deum totum cape-
 ret? Sin autem in omni esse dicat,
 ac per totam materiam pervasisse;
 ceddò explicet, Quomodo eam
 condiderit? Oportet enim (vel)
 Dei contractionem quandam fa-
 teri, quâ factâ illud, à quo recessit,
 conderet: vel seipsum unâ cum
 materiâ illâ condidisse, cum nul-
 lum secessionis locum haberet.
 Sin verò, materiam illam in Deo
 esse, quis dixerit; similiter exqui-
 rendum est: Utrum tanquam
 ipso à seipso distante *insit*? nem-
 pe sicut in aëre animantia exi-
 stunt; diviso illo & partito, ad
 ea, quæ in ipso sunt, recipienda?
 aut *an insit*, velut in loco; hoc est,
 quemadmodum in terrâ *existit*
 aqua? Etenim, si quis dicat; Sicut
 in aëre *sunt animalia*: necesse est,
 Deum in partes divisibilem fatea-
 tur. Si verò dixerit: ut aqua in
 terrâ; & tamen inordinata erat
 ac deformis, illa materia: præte-
 rea, in se habebat omnia mala:

τὸν Θεὸν λέγειν, ἀνάγκη, τέπον εἶναι
 al. defunt. * τῶν τῆ * πῆ ἀκρομήτων ἑστῆ κα-
 κῶν. ὅπερ ὅτι εὐφρημον εἶναι μοι
 δοκεῖ, ὅπισθ' ἀλλῶν.

[ΔΡΟΣ. Ὁυαλντῶν, ὅπως
 al. defunt. δέξει ἀναίλιον τὸν Θεὸν, τῆ ὕλη παρ-
 ἤψε τὰ κακά, καὶ ἵνα ὁ μὲν Θεὸς ἀναί-
 λιτος ᾖ, ἡ δὲ ὕλη αἰτία.

al. γδ εἶναι. ἌΔΑΜ.] Ἰγλην ἡ σωεῖναι] Ἰε-
 λεις, ἵνα μὴ τῶν κακῶν ποιητὴν

al. εἶπη. ἡ εἶποις τὸν Θεόν· καὶ τῶτο φάσκει
 παρὰ μὲν, [λόγω ψιλῶ μὲν

al. defunt. νον δοκεῖς φάσκει, ἔργω δὲ ἐξέ-
 ζουμένης τῆ πλάσματος] δοκεῖον
 αὐτὸν [καὶ δημιουργόν] τῶν κακῶν

al. εἶναι λέ-
 γεις. ἡ
 l. φάση.
 V. Not. ἡ ἐλξ ἵπποσεν ἑαγένητον ἵπαρ-
 χεν αἰτία.] ἐπεὶ τὴν τῶν κακῶν
 ἡρεσιν αἰτία [φῆς] εἶναι, διὰ τῶτο

al. τῶν τῶν ἑρ-
 μοι δοκῶ. ἐπὶ τῶ ἐξέτασιν ἡ τῶ τῶ ἐρχεσθαι
 * δοκῶ. φανερῶ γδ ἡρομένης τῆ λέ-
 γης, καθ' ὃν τῶ τῶ ἐστὶ τὰ κακά· καὶ

al. ἀνάγειον. ὅτι ἐχθροὶ τῶ ἐστὶν εἶπεν, ἡ αἰτίον τῶν
 κακῶν τὸν Θεόν, ἐκ τῶ ὕλην αἰτία
 ἵπποσθιναι τῶ τοιαύτην ἵπποσθιναι

al. λέει φῆς. αἰαρεῖσθαι ἡ μοι δοκεῖ. ἑφῆς] τῶ
 νιν, ἡ ποῖον ὕλην σῶν πᾶρχεν τῶ

al. τῶ τῶ τῶ. Θεῶ, ἐξ ἧς τῶ τῶ τῶ κῶσμος ἡρεσιν
 ἑδῆ μὲν ἡρεσθαι;

al. deest.
 al. μοι δοκεῖ. [* ΔΡΟΣ.] Ὁυτῶ τῶ φημί.

al. defunt. [ἌΔΑΜ. ἐξ ἀνάγκης καὶ χωρη-
 λέγειν αὐτὸν δεῖ, καὶ μερικῶν, καὶ πρὸς τῶ ὕλης
 παρὶν ἡροσθινον ἀλλὰ μὴν ἑομοίως
 αὐτὸν τῶ ὕλη ἀτῆως φερεσθαι δεῖ

necessariò dicendum erit; Deum
 esse locum istorum; tam eorum,
 inquam, quæ deformia sunt, quàm
 malorum omnium. Id quod mi-
 nimè gloriosum, sed potius di-
 ctu periculosum, mihi videtur.

DROS. *Valentinus*, quò Deum
 à culpâ vindicaret, ipsi materiæ
 adscripsit mala: ut Deus quidem
 sine culpâ esset; at Materia, causa
 malorum designaretur.

ADAM. Materiam juxta cum
 Deo esse vis, ne Deum asseras ma-
 lorum Creatorem. Atque istud
 cum effugere studes, verbotenus
 quidem videris effugere; re autem
 attentius ponderatâ, Deum ipsum
 malorum receptaculum & Crea-
 torem facis. Si igitur materiam,
 ex rebus subsistentibus generatis
 existentem, velis suspicari, esse quo-
 que ingenitam. At, quoniam om-
 nem malorum originem, *hujus*
suspicionis tibi causam esse dicis: id-
 circo, ad examen horum venien-
 dum, mihi videtur. Manifestatâ
 enim ratione, Quo modo sint ma-
 la: item, Non posse dici, Deum
 esse malorum causam ex eo, quòd
 ei materiam ἡ substernas: hæc tua
 suspicio facile tolli mihi videtur.
 Cæterum, nunquid dixeras, mate-
 riam qualitatibus carente coexi-
 stere Deo, ex quâ mundi hujus
 creationem confecerit?

DROS. Ità dico.

ADAM. Necessariò *Deus* ipse
 comprehensibilis dicendus, & par-
 tibilis, & hujus respectu circum-
 scriptus: quin etiam instar mate-
 riæ illius eum inordinatè ferri,
 μὴ ἕσει-

μη ἴστανθ' ἡ, μηδὲ μένει αὐτὸν ἐφ'
 ἑαυτῆ, ἀνάγκη] ἔκων εἰ ἀποιοῦμαι
 πύγχανσι * ὕλη, γέρονε δὲ κόσμῳ
 πῶς τῆ θεῶ, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἰ
 ποιότητες, τῶν ποιότητων γέρονε
 ποιότης ὁ θεός. † ἔπει* δη ἀναγνω-
 σκομένης πῶς ἐστιν ἡκρον, ὡς ἀδιώ-
 ττον, ἐξ ὅκ ὄντων τι γινέσθαι πῶς
 τῷ † ἀπόκλεισιν ἀπόκλεισιν τῷ
 ἐμῷ. † Δροκεῖ σοι τὰς τῆ κόσμου
 ποιότητας μὴ ἐξ ὑποκειμένων ποιο-
 τήτων [γεγονέναι; ΔΡΟΣ. Δοκεῖ.
 ἌΔΑΜ.] Ἐπερον ἡ πῶς τὰς
 ἐσίας ὑπάρχον αὐτῆς;
 [ΔΡΟΣ. Ἐπερον πῶς τὰς ἐσίας
 λέγω.
 ἌΔΑΜ. Οὐκὼν εἰ μήτε] ἐξ
 ὑποκειμένων ποιότητων τὰς ποιο-
 τητας ἐδὴ μὴ ἐργησιν ὁ θεός. μήτε
 ἐκ τῶν ἐσίων † ὑπάρχοντων τῶ μῆ-
 τε ἐσίας αὐτῆς εἶναι. ἐκ μὴ ὄντων
 αὐτῆς πῶς † θεῶ γεγονέναι, † αἰάγ-
 κη εἰπεῖν. ὅθεν πῶς τῶς † Δροκεῖς λέ-
 γαν, ἀδιώτατον εἶναι δὲ ἴστανθ' ἐξ ὅκ
 ὄντων γεγονέναι πῶς τῆ θεῶ.

ΟΥΑΛΗΣ δὲ, τίς ἐφῆ ἐν τῷ
 ἀφῶς πῶς ἐροσερῶ, ἀποιον
 τῷ ὕλην ὑποθέμεν.
 ἌΔΑΜ. Τί ἐν φῆς, πῶς ὑπάρ-
 χον τὰς ποιότητας τῆ ὕλη;
 ΟΥΑΛ. Ἐμοὶ ἡ ὕλη ποιότητας
 αἰάρχος ἔχειν Δροκεῖ. ἔτως γὰρ καὶ
 κακὰ ἐκ τῆς ἀπορροίας αὐτῆς εἶναι
 λέγω, * ἵνας τῶν κακῶν ὁ μὲν θεὸς
 αἰάτιπῳ ἡ, τῆ τῶν ἡ πῶς τῶν ἡ ὕλη
 αἰάτιπῳ.

neque consistere; neque manere
 ipsum apud seipsum, oportet.
 Ergo, si materia qualitatibus ca-
 rebat, & Mundus factus est † à
 Deo; suntque in Mundo Quali-
 tates: Qualitatum illarum Crea-
 tor erat Deus. Quoniam verò il-
 lud antè audiui te legisse; quasi
 esset impossibile, ut ex his, quæ
 non sunt, aliquid fiat; responde
 ad † responsonem meam. An tibi † quæstio-
 videtur; Mundi qualitates illas nem-
 non ex aliis † substratis Qualitati-
 bus factas fuisse? DROS. Videtur.

ADAM. Aliud'ne, ac diversum
 à substantiis, illæ videntur existere?
 DROS. Aliud dico esse, ac di-
 versum à substantiis.

ADAM. Ergo: Si nec ex quali-
 tatibus substratis Deus illas qua-
 litates condidit; nec ex Substan-
 tiis existunt, quia Substantiæ non
 sunt: necesse est dicere, illas à Deo,
 ex nihilo creatas fuisse. Unde per-
 peram videris dicere; fieri non
 posse, ut quis opinetur ex iis, quæ
 non erant, illas à Deo factas esse.

VALENS verò: Quid? inquit: Valentis
 ineptè Droserius assensus est, quòd
 materiã qualitatibus-nudam sup-
 posuit.

ADAM. Ergo Tu quid ais; num
 Qualitates coexistere Materiæ?

VAL. Mihi videtur: Materiam
 habere qualitates principio ca-
 rentes, ità enim mala, ex illius
 defluxione dico esse, ut Deus ex-
 tra omnem malorum culpam;
 horum autem omnium causa, ma-
 teria ipsissima existat.

ἌΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Οὐδὲ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ Ὁυαλκινῶ Ὁυάλῃς πείθεσθαι, αἰατρεῖ πῶν αὐτῆ τὸ δόγμα.

ΟΥΑΛ. Τί αἰετρεψα;

ἌΔΑΜ. Ὁυαλκινῶ, δημιουργὸν τὸ ὕλην τὸν Θεόν, ἀπεκρέματό· σὺ δὲ φῆς, καὶ ἐσῶν ποιότητος τὴν ὕλην ἀναρχῆς εἶναι. τί τῶ ἐν ἐστὶ ποιητῆς καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός;

ΟΥΑΛ. Ὁ Θεὸς δημιουργὸς ἐστὶ τῶ κόσμῳ.

ΕΥΤΡ. Ὁυάλῃς μέχρι λόγου μόνον δημιουργὸν βάλεται λέγειν τὸν Θεόν.

ΟΥΑΛ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. φῆς, τὴν ὕλην συνπαρῆχεν τῷ Θεῷ, συνπαρῆχεν δὲ καὶ τὰς ποιότητας.

redundat. ΕΥΤΡ.] Εἰ παρῆρχεν ἡ ὕλη, συνπαρῆχον δὲ καὶ αἱ ποιότητες. πρὸς τὸ λέγειν δημιουργὸν τὸν Θεόν καὶ ὄρεθήσεται Ὁυαλκινῶ κακῶς ἐρροῦμεν, ἢ Ὁυάλῃς, μᾶλλον δὲ ἀμφοτέροι.

ἌΔΑΜ. Βραχέα ἐρωτηθεὶς ἀποκρέμασθαι Ὁυάλῃς.

ΟΥΑΛ. Λέγε.

ἌΔΑΜ. Τίνα τρέπον δημιουργὸν φῆς τὸν Θεόν; ὡς περὶ, ὅτι τὰς ἐσῶν ἐτρεψεν εἰς τὸ μηκετι πᾶρῆχεν, ὅπερ ἦσεν ποτε, ἀλλ' ἐτέρας πρὸς ταύτας γενέσθαι; ἢ, ὅτι τὰς μεν ἐσῶν ἐφύλαξεν ἐκείνας ἀπὲρ ἦσεν, τὰς δὲ ποιότητας ἐτρεψεν αὐτῶ;

ΟΥΑΛ. Οὐ δοκεῖ μοι, ἀλλὰ γὰρ πᾶν τῶν πεποιηκῆαι τρεπῆν δε τῶν

ADAM. Ne suo quidem Magistro Valentino Valens credit; sed ejus dogma evertit.

VAL. Quid everti?

ADAM. Valentinus respondit, Conditorum materiae Deum esse: tu autem dicis, Materiam etiam qualitates Substantiarum principio-carentes habere. Cujus ergo rei Creator & Effector erit Deus?

VAL. Deus est totius Mundi Conditor.

EUTR. Valens verbotenus solummodo Deum vult dicere Mundum Conditorum.

VAL. Quâ ratione?

EUTR. Quoniam ais, Materiam simul cum Deo coexistere: Materia autem coexistere etiam Qualitates.

Si praëxisterit materia; simul vero Qualitates illae coextiterint; frustraneum est, dicere, Deum esse Conditorum: adeoque; aut Valentinus malè definiuit, aut Valens, aut potius uterque.

ADAM. Paucis interrogatus, Valens mihi respondeat.

VAL. Dic, age.

ADAM. Quo modo Deum asseris esse Conditorum? num, quia Substantias immutaverit, ut non existerent amplius id, quod erant aliquando; sed ut diversae ab illis fierent? An quia Substantias quidem conservavit easdem, quae erant; Qualitates autem illarum mutaverit?

VAL. Non videtur mihi, Deum mutationem aliquam istarum fecisse: sed alterationem quandam

τῶν ποιότητων γεγονέναι Φημι· κα-
θ' ὅπως δημιουργόν εἶναι λέγω τὸν
θεόν. Καὶ ὡς περ, εἰ τύχοι λέ-
γῃ, οἰκίαν ἐκ λίθων γεγονέναι, ἐφ' ὧν
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς δοκεῖ, λίθοι μόνος-
σι, τῇ ἑστίᾳ γινόμενοι· ἔτω μοι δοκεῖ,
τὸν θεόν, ὑπομνήσθης τῇ ἑστίᾳ, προ-
πύ τινά τῶν ποιότητων αὐτῆς πε-
ποικίσαι· * καθ' ὅπως τὴν τοῦδε τοῦ
κόσμου γένεσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγονέ-
ναι λέγω.

P. καθ'
ω.

ἌΔΑΜ. Ἐπεὶ πῶς, προπύ
τινά ποιότητων πρὸς τῷ θεῷ γεγονέ-
ναι, φησὶ· ἀποκρινά μοι βραχέα
πυθέσθ' ὑπομνήσθης.

ΟΥΑΛ. Λέγε δή.

ἌΔΑΜ. Τὰ κακὰ, ποιότητες
ἑστίων σοι δοκῶσιν εἶναι, ἢ ἑστίαι;

ΟΥΑΛ. Ποιότητες ἑστίων.

ἌΔΑΜ. Ἄνωθεν ἢ ἦσαν αἱ ποιό-
τητες αὐτῶν ἐν τῇ ὕλῃ; ἢ ἀρχῶν ἔχον
τῶν εἶναι;

ΟΥΑΛ. Σωθέναι Φημι ἀγνή-
τως τῇ ὕλῃ παρὰ τὴν ποιότητάς.

ἌΔΑΜ. Οὐχὶ ἢ θεὸν φησὶ προ-
πύ τινά τῶν ποιότητων πεποικίσαι;

ΟΥΑΛ. Τῷ τὸ Φημι.

ἌΔΑΜ. Εἰς τὸ κρεῖττον ἔτρεψεν,
ἢ εἰς τὸ χεῖρον;

ΟΥΑΛ. Δηλονότι εἰς τὸ κρεῖττον.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔν ἐν ποιότητες ὕ-
λης τὰ κακὰ, τὰς ἢ ποιότητάς αὐτῆς
l. εἰς. * εἰ τὸ κρεῖττον ἔτρεψε· πῶς τὰ κα-
κὰ; ζήτησιν ἀνάγκη. ἔτι γὰρ ἔμειναν
αἱ ποιότητες, ὁποῖαι ἦσαν τῇ φύ-
σει· εἰ μὴ πρὸ τούτου οὐκ ἦσαν αἱ

Qualitatum factam a jo : quâ ra-
tione Deum Conditozem esse di-
co. Veluti, si quis fortè dicat, esse
domum ex lapidibus factam : de
quibus non licet dicere, ac si non
amplius lapides manerent; id quod
suâ Substantiâ facti sunt : sic mihi
videtur, Deum, permanente Sub-
stantiâ, Qualitatum ejus aliquam
fecisse mutationem : quo modo,
Mundi hujus creationem à Deo
factam esse, dico.

ADAM. Quoniam ergo fateris,
Qualitatum aliquam mutationē
à Deo factam esse : responde mihi
paucis percontari volenti.

VAL. Dic modò.

ADAM. Mala, num Substantia-
rum qualitates tibi videntur, an
Substantiæ?

VAL. Substantiarum qualitates.

ADAM. Erant ne Qualitates ipsæ
jam ab initio in materiâ? an Essen-
tiæ suæ principium obtinuerunt?

VAL. Dico, istas ipsas Qualita-
tes † absque ortu cum ipsâ mate-
riâ esse. <sup>† gr. inge-
nit.</sup>

ADAM. Non ne Deum ais ali-
quam mutationem fecisse illarum
qualitatum?

VAL. Hoc ajo.

ADAM. In melius ne vertit, an
in deterius?

VAL. Nimirum, in melius.

ADAM. Itaque si Mala sint qua-
litates materiæ : qualitates autem
illias in melius mutaverit : UNDE
MALA orta sint? inquirendum est.
Etenim non permanserunt Quali-
tates tales, quales erant suâ natu-
râ : siquidem prius non erant illæ

N

ποιό-

ποιότητες κακῆ ἐκ τῆ τρεπῆ-
 ναι πρὸς τοῦ Θεοῦ τὰς πρώτας τοιαύ-
 τας πρὸς τὴν ὕλην γενομένη, δηλο-
 νότι τὰς κακίας.

ΟΥΑΛ. Ὡς Ἰππληθῆς εἰς τὰ ὄρα
 Ὀυαλντίνης, ἕως ἀφίκεσθαι Ἐφη
 γδ, ὕλην εἶναι ἀβύσσον καὶ ἀνείδειον
 ἐκ ταύτης τὰ μὲν κρείττονα ἔτρεψε,
 τὰ δ' ὅσα τετυγώδη ἐτύγχανεν, ὅσα
 ἄντα ἐυχερῆσα πρὸς δημιουργίαν, ταῦ-
 τα κατέλειψε, κατὰ μηδὲν αὐτῶν
 παροσκήχοντα. Ὅθεν δοκεῖ μοι ἀπέχεσθαι
 τὰ κακά.

ΑΔΑΜ. Τὰ καλὰ τ' ὕλης, ὡς
 ἔφη, μόνα ἔτρεψε τὰ δ' κακὰ ταῦ-
 τα εἴασεν;

ΟΥΑΛ. Οὕτως ἔχει.

ΕΥΤΡ. Σφόδρα ἀποροῦ καὶ
 ἀνόητο πρὸς τὰς, ἢ πρὸ Ὀυαλεν-
 τίνης καὶ Ὀυαλντίνης πρὸς τὰς εἰσε-
 ζητητέον γδ, πότερον δινώμενον μὲν
 τὰ κακὰ αἰετέον, & βεβληθέντα δὲ, ἢ
 τὸ δινώμενον μὴ ἔχοντα; εἰ μὲν γὰρ
 δινώμενον λέξετε, & βεβληθέντα δ',
 αὐτὸν αἴτιον τ' κακῶν εἶπεν ἀνάγκη
 ὅτι δινώμενον ποιῆσαι, μὴ εἶναι
 κακὰ, συνεχώρησεν αὐτὰ μένειν, ὡς
 ἦν & μάλιστα, ὅτι δημιουργοῦν τ' ὕλην
 ἤσχετο. εἰ γδ μηδολως ἐμελεν αὐτῶν
 τῆς ὕλης, ὅσα ἂν αἰτιῶν ἦν, εἰ συνε-
 χώρει μένειν. ἐπειδὴ δὲ μένει
 αὐτῆς ἕως εἰς, δινώμενον κα-
 κῆνον τρέπειν εἰς τὸ κρείττον αἰτι-
 ὅς ἐστιν τῶν κακῶν, καταλιπὼν μέ-
 ρει ὕλης εἶναι πονηρὸν, ἐπὶ ὁ-
 λωθῆναι & ἐδημιουργῆσαι μέρους.

Qualitates malæ; sed ex muta-
 tione à Deo effectâ primæ tales in
 materiâ factæ sunt, scilicet malæ.

VAL. Perinde quasi oblitus
 fueris definitionis *Valentini*, ita te
 geris. Statuit enim ille †: Mate-
 riam esse inordinatam & infor-
 mem: ex hæc, quæ meliora erant;
 mutavit: quæ autem sæculenta
 erant, tanquam nullius ad crea-
 tionem usûs, ista reliquit, ut quæ
 illi nullatenus congruerent. Un-
 de videtur mihi mala seminare.

ADAM. Quæ bona erant in
 Materiâ, ut ais, ea sola mutavit:
 at mala ista loco suo liquit?

VAL. Sic est.

EUTR. Valde implicata & in-
 considerata propositio à *Valentino*
 & *Valente* prolata est. Quærendum
 enim est: utrùm dicatis; DEUM,
 cum posset mala tollere, non tamē
 voluisse; vel, istud * posse, non ha-
 bere? Etenim, siquidem eum
 satis potentem, sed nolentem ea
 tollere, dixeritis; Ipsam, necesse est,
 dicere Causam & Auctorem Malo-
 rum: quia, cum potuerit efficere,
 ne mala essent; illa tamen perma-
 nere, ut erant, concesserit: maxi-
 mē verò, quia is condere Mate-
 riam illam cœperit. Nam, si nul-
 lam prorsus curam Materiæ susce-
 pisset; nullatenus malorum causa
 esset, si manere suo eam statu sivi-
 set. Quando verò partem ejus sic
 reliquit, quam tamen ipsam etiam
 in melius mutare potuisset; causa
 utiq; malorū erit: utpote qui partē
 materiæ reliquit esse malam, ad
 interitū ejus partis, quā condidit.

ἀλλὰ

ἀλλά μὴ καὶ τὰ μέγιστα κτ' ἔτι τοῦ μέ-
 ρου ἠδικησάμην μοι δὲ οὐκ ἔτι τῶν, ὅπως
 καποικύσασε, τῆς ὕλης μέγιστον, ἀν-
 τιλαμβανόμενοι τῶν κακῶν. εἰ γὰρ
 πῶς ἐξετάζοι ἐπ' ἀκρίβειαν καὶ περὶ
 γματι, χαλεπώτερον δὲ ἴσῃ νὸν τῶν
 ὕλων πεπονηθῆσαν τῆς προτέρας
 ἀκροσίας, πρὶν γὰρ αὐτῶν λαμβανέ-
 σθαι. **1. π.** Διῶαι, * τὴ μὴδε αἰσθησῶν κα-
 κῶν παρῆν αὐτῇ· νῦν δὲ ἐκαστον τῶν
 μερῶν αὐτῆς αἰσθησῶν λαμβανέσθαι τῶν
 κακῶν καὶ τῶν, ὅπως ἐπ' ἀκρίβειαν
 τῆς ὕλης πρὸς τὸ θεῶν γεγονέναι λέγεις,
 διέσκεπται μᾶλλον ὅτι τῶν χείρων
 πεπονησῶν αὐτῇ.

Εἰ δ' ἐκ τῶν μὴ διωσῶν τὸν θεὸν
 [αἰελέν] τὰ κακά, ἀδιώσῶν τὸν θεὸν
 φῆς ὑπάρχον· πῶς ἀδιώσῶν, ἢ ἴσῃ
 τῇ φύσει αἰσθησῶν, ἢ τῶν κινῶν τῶν
 φύσῶν, διεδουλομένον πρὸς τὸν
 κρείττον. * ἀλλ' ἔτι καὶ μείζονα λέ-
 γεις τῶν θεῶν τὰ κακά, νικῶνται τῆς
 πεποιθέσεως αὐτῶν τῶν ὀργῶν, ὅπως
 ἀποπον εἶναι μοι λέγῃ πρὸς θεῶν δοκεῖ.
 Διατί γὰρ ἐχὶ μᾶλλον ταῦτ' εἶσονται
 θεοὶ; κατὰ τὸν Ὀυαλκτινίου λό-
 γον, νικῶν διωσῶν τὸν θεὸν εἴπερ
 θεὸν ἐκένον φασιν, ὅς τῶν πάντων
 ἐξουσίαν ἔχει.

ΔΡΟΣ. Ἀσφαλέστερον ὁ φεί-
 λει ζητηθῆναι, πῶς ἐν τῶν κακά;
 εἰ γὰρ εἴπωμεν, ὕλων πεπονησῶν τῶν
 θεῶν, πολλὰ ἀποπα πρὸς ἀκρίβειαν
 τῆς ἀληθείας. Εἰ ἐν μῆτε ἐξ ὕλης,
 μῆτε ἐκ θεοῦ, πῶς ἐν τῶν κακά; ζη-
 τεῖν ἀνάγκη.

Imò verò etiam res maxime hujus
 partis injuriâ mihi affectæ viden-
 tur : istam dico materiæ partem,
 quam adornavit ; quippe, quæ
 mala sustineat. Si quis enim at-
 tentius examinet res illas ; repe-
 riet, pejora materiam illam pas-
 sam nunc, quàm illa prior erat
 deformitas. Prius enim quàm dis-
 creta fuit ; mala ne quidem sen-
 tire illi materiæ præstò erat : nunc
 autem singulæ partes sensum ma-
 lorum sustinent. Atque adeò
 hoc, quod beneficii locò in mate-
 riâ factum à Deo asseris ; reperitur
 potiùs in deterius eidem accessisse.

Sin dicas ; Mala esse, quia Deus illa
 tollere non possit ; impotentè Deum
 existere fateberis. Quod autem
 potentiâ deficit, aut est naturâ suâ
 infirmum ; aut, ab aliquo potentiori
 in servitutem redactum, metu
 vincitur. Alioquin, mala etiam
 ipso Deo, dices, potiora ; utpote,
 quæ voluntatis illius progressum
 infringant. quod de Deo asserere,
 mihi absurdum videtur. Cur enim
 nõ potiùs mala ista pro Diis habenda
 erūt ; ut, quæ (juxta Valentini ra-
 tionem) possunt Deum ipsum su-
 perare : siquidem Deum illum esse
 dicimus, qui in universa potesta-
 tem habet.

ΔΡΟΣ. Solidiùs disquirendum
 est, Unde mala sint ? Si enim di-
 camus ; Materiam cum Deo si-
 mul fuisse : multæ absurditates
 consequentur ea, quæ vera sunt.
 Ergo, si nec ex materiâ, neque or-
 ta sunt ex Deo ; oportet inquiramus,
 Unde mala ?

Vid. Not. ἌΔΑΜ. τὰ κακὰ, ἔδὲ κατὰ φύσιν, ἔδὲ κατ' ἔσιν, ἔδὲ κατ' ὑπόστασιν ἔσιν· ἀλλὰ τρέπω γίνουσι τὰ κακὰ, ὅτι αὐτεξουσίῳ.

ΔΡΟΣ. Ἄλλ' ἐγὼ κατ' ἔσιν, καὶ κατ' ὑπόστασιν, λέγω εἶναι τὰ κακὰ· ὁ γὰρ τρέπει Ἰπσυμβαιῶν ἔσιν.

ἌΔΑΜ. Ἐκθερὰ σαφῶς, ἀλέγης, καὶ κατ' ὑπόστασιν εἶναι, καὶ κατ' ἔσιν.

ΔΡΟΣ. Ὅσοι νόμοι ἀπηγόρευον, ἐκεῖνα λέγω κακὰ. οἷον, Φόνον, μοιχείαν, κλοπὴν, πορνείαν, καὶ ὅσοι νόμοι ἀπαγορεύει.

Vid. Not. ἌΔΑΜ. Ἐκ τῶν συμβεβηκότων ἐστὶ ταῦτα πάντα· ἔτε γὰρ ἐστὶ Φόνος ἔσιν, ἔτε πάλιν ἡ μοιχεία· ἔτε τί τῶν ὁμοίων κακῶν· ἀλλ' ὡσπερ [ἔτε] διὰ τῆς γραμματικῆς, ἔτε ῥητορικῆς ἔσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν συμβεβηκότων αὐτῆς, προσωροῖαν λαμβάνουσι, * ἀμφ' ὧν ἕως ὀνομάζουσι δροκί· ἔδ' ὁπότερον αὐτῶν ἔσιν. ὁμοίως μοι φαίνεται, καὶ διὰ τῶν δροκίτων εἶναι κακῶν, τὴν ἔσιν ὄνομα προσωροῖαν, ἔδ' ὁπότερον ἔσιν αὐτῶν. κακὸς δὲ λέγεται ἐκεῖνος, ὁ τῶν κακῶν ποιητής· ἀλλ' ἐστὶς ποιεῖ, ὅτι ἔσιν αὐτός, ἀλλ' ἐνέργεια αὐτῆς· ἀφ' ὧν τὴν προσωροῖαν, τὴν κακὸς λέγειται, λαμβάνει. εἰ γὰρ αὐτὸν ὑπάρχειν εἰπομεν, ἀποιεῖ ποιεῖ ἢ Φόνος, ἢ μοιχείας, καὶ κλοπῆς, καὶ ὅσοι τῆς ὁμοίας αὐτῆς ἔσιν ταῦτα· εἰ ἢ ταῦτ' ἔσιν

ADAM. Mala, nec secundum Naturam, nec secundum Substantiam, nec secundum hypostasim sunt: sed modo quodam fiunt, ex libertate arbitrii.

DROS. At ego, Mala secundum substantiam, & secundum hypostasim, existere ajo: Modus enim rebus superaccidit.

ADAM. Expone perspicue, quae dicas, tum secundum substantiam, tum secundum hypostasim esse.

DROS. Quaecunque prohibuit Lex, ea dico mala, ut puta, Homicidium, Adulteriū, Furtum, fornicationem, & quaecunque Lex vetat.

ADAM. Haec omnia sunt à numero Accidentium. Nec enim vel homicidium est substantia, vel adulterium; vel quicquam similitum malorum. Sed quemadmodum nec à Grammaticâ, nec à Rhetoricâ Substantiâ; sed haec ab iis, quae illi accidunt, appellationem accipit, à quibus sic nominanda videtur; neutrum tamen eorum ipsa est: similiter mihi videtur, etiam Substantia, nomen ab iis, quae censentur Mala, accipere; cum ipsa reverâ neutrum sit. MALUS enim dicitur, ille, qui mala facit. Quae autem quisque facit, non sunt ipse, qui facit; sed ipsius operatio: à quibus hoc agnomen accipit, ut Malus dicatur. Si enim ipsum diceremus esse illa, quae facit: facit autem homicidia, & adulteria, & furta, & quaecunque istis sunt similia: jam ipse & haec facta idem essent, Si verò haec ἔσιν

ἐστὶν αὐτὸς· τὰυτὰ δὲ, ὅταν γήνηται, πλὴν σύστασιν ἔχει ἔ γνώμενα δὲ, καὶ τοῦ εἶναι πάρετα· γίνεται δὲ τὰυτὰ πρὸς αἰθρώπων· ἔσονται οἱ αἰθρώποι καὶ ἐαυτῶν ποιηταί, καὶ τῆ μηκέτι εἶναι αἰλιοι. εἰ δὲ τὰυτὰ αὐτῆ ἐνεργείας εἶναι Φῆς, ἐξ ὧν ποιεῖ, τὸ κακὸς εἶναι ἔχει· οὐκ ἐξ ὧν ἐστὶν ἔσσια· κακὸν δὲ ἔπαομεν λέγεσθαι, διὰ τῶν συμβεβηκότων τῇ ἔσσια· ἀίηνα οὐκ ἐστὶν ἡ ἔσσια· ὡς διὰ τῆς τεκνονικῆς τέκλων, εἰ δὲ ἐξ ὧν ἐνεργεῖ κακὸς, ἀ δὲ ἐνεργεῖ ἀρχὴ τῆ εἶναι λαμβάνει ἤρξατο κακῆν· οὐ εἶναι κακὸς, ἤρξατο δὲ καὶ τὰυτὰ κακά· εἰ δὲ ἔτιωσ ἔχει, οὐκ ἐστὶν ἀνάρχως κακὸς, ἐστὶ ἀγνήτα τὰ κακά, τῷ γήνητὰ πρὸς αὐτῶν δεικνυδοται.

ΔΡΟΣ. ἘΦῆς, τρέπω εἶναι τὰ κακά, καὶ ἔ κατ' ἔσσιαν δεικνύ) δὲ ἔπὸ ἔσσιαν γνώμενα τὰ κακά. (ζαφῆστρον ἐν δειξῶν, ὅτι τρέπω ἐστὶ ἔ ἔ κατ' ἔσσιαν.

ἌΔΑΜ. Ἐγὼ πρῶτον, τῇ φύσῃ ἐστὶν Φαῦλον, λέγω· τῷ δὲ τῆς φύσεως τρέπω κακὸν εἶναι λέγεται. τὸ γὰρ τῆς μοιχείας ὄνομα, κωνίας ἐστὶν αἰθρὸς καὶ γυναικὸς σημαντικόν· ἀλλ' ἐὰν κωνιανῆ τις τῇ γυναικὶ παιδοποιίας ἔνεκα, καὶ τῆς τοῦ γένους ἀφῆστροῦ, ἀγαθῆ τις ἡ κωνιανία γίνεται. εἰ δὲ τις, κατῆλιπῶν πλὴν νομίμω κωνιανίαν,

essent homo ipse : atque ista tum demum existunt , quando fiunt : quum autem non fiunt , esse definiunt : porro , fiunt ab hominibus ; utique homines erunt & sui ipsorum Creatores , ut sint ; & rursus causæ , ut † non sint amplius. Sin † esse desinanti. hæc facta , hominis illius esse operationes , dicis ; tum ex illis , quæ facit , habet , quod fit malus ; non ex iis , quibus est Substantia . Malum quippe diximus appellari , ab illis , quæ Substantiæ accidunt : quæ non sunt ipsa Substantia sic . ut ab arte fabrili appellatur faber . Si verò ex his , quæ operatur , dicitur Malus : quæ autem operatur , initium sumunt , ut sint : ergo & ipse cœpit esse Malus , & cœperunt quoque omnia ista mala . Si verò ita res habeat ; jam nō est absq ; initio , Malus ; nec sunt ingenita , ipsa mala ; eò quod ab illis hominib . malis quasi † genita esse demonstratur . † i. e. facta .

ΔΡΟΣ. Ajebas : mala Modò quodam , non secundum Substantiam , esse : at verò monstratur , à substantiâ mala fieri . Ostēde igitur clariùs : quod modò tantum mala sint , & non secundum substantiâ .

ΑΔΑΜ. Ego primùm dico : Nichil esse malum Naturâ : sed , quodam Naturæ modo , Malum esse dicitur . Etenim nomen Adulteryj , conjunctionem viri ac feminae significat . Sed si quis conjungatur suæ Vxori , propter liberorum procreationem , sui que generis propagationem ; hæc proba quædam est conjunctio . Si quis autem , relictâ cōjunctione legitimâ ,

ἐνυβρίζει γάμοις ἀλλοτρίοις, λίαν ἔργον πωράτῃ κακὸν καὶ ἡμῶν κωνωνία ἢ αὐτῇ, ὁ δὲ τῆς χηρείας πρὸ πᾶσιν ἄχρημοι. καὶ ἐπὶ τῆς πωρονείας ἢ ὁ αὐτὸς λόγος, ἡ κωνωνία τῶν κωνωνίων, χωρὶς τῶν πρὸς τὴν χηρείαν ἐξέλασ-
 μνή, κακὸν ὡς ἔστιν τότε ἢ γίνε-
 ται κακὸν, ὅποτε ὁ πρὸς τὴν ἔσται ἑα-
 φής. Ἀλλὰ ἔτι τὸν Φόνον ὁμοίως ἐχρὶν
 Φημί, εἰὰ γάρ τις τὸν ἴπτι μοιχεία
 ληφθέντα ἀποκτεῖναι θέλη, δίκαιος
 ἔστιν ἐπιτιμῆσαι ἀπαυτῶν κακὸν ὡς
 ἐργάζεται. εἰὰ τις δὲ τὸν μηδὲ τι
 τῶν ἀπωρησθῆναι πωρονείας ἀπο-
 αμαρτῆσαι, οὐδὲν ἄλλης πωρο-
 σείας λόγου χάριν, ὅδε τῆς τῶν
 κείων ἀφαιρέσεως ἐνεκα, τουτέστιν,
 ἢ χηρείας ἢ κτημάτων. * Φαύ-
 λων ἐργάζεται. ἔτι μὲν ἔργον τὸ αὐ-
 τὸ ἀμφοτέρων γίνεσθαι ὅ ἢ πρὸς τὴν
 τῶν ἔργων πῶν ἀφαιρέσεως ἐπιτελεῖται. Πρὸς
 δὲ τῶν, καὶ τὰ χηρεία λαμβά-
 νει πῶς, τῶν πρὸς τὴν λήψεως γί-
 νονται κακὸν. εἰὰ μὲν γάρ τις δύνῃ
 κωνωνίων, ἐξ ἑαυτοῦ, ὁ λαμβάνων ἐ-
 δὲ Φαῦλον ποιεῖ. εἰ δὲ αὐτὸν πάλ-
 λων ἀκροῦσθαι ἀφελόιστο, ἢ λεληθ-
 τως, * ἔργον τι πωρονείας πωράτῃ, καὶ
 τὸ μὲν ἀλλόττερον λαμβάνειν, ἔτι
 ἀμφοτέρων ἔστιν ὅ ἢ τῆς λήψεως
 πρὸς τὴν, κακὸν λέγεσθαι ἔτι, ποιεῖ.
 Ὅμοίως ἢ, καὶ τὸ θεοσεβῆναι, πρὸς τὸ
 κακὸν γίνεσθαι. εἰ μὲν γάρ τις ἀληθῆ
 σέβει θεόν, ἔργον ποιεῖ ἀγαθόν, εἰ δὲ τῶν
 κῆλιπῶν, τῶν ὄντων σέβει καὶ τῶν κρεί-
 ττων τιμῆν ζύλοις ἢ λίθοις πωρο-
 σείας ἐθέλει κακὸν πωράτῃ. καὶ

in alienas nuptias contumeliosè injurius fit; opus jam valdè ma- lum peragit. Et conjunctio qui- dem utrobique est eadem: Modus verò usurpationis non est similis. Quod ad scortationem, eadem est ratio. Confociatio equidem seor- tim, & citra Modum utendi exa- minata, non est malum: tunc au- tem malum fit, quum Modus erit manifestus. Sed & Homicidium si- militer se habere, ajo. Si quis enim deprehensum in adulterio interfi- cere velit, pœnas propter nefarios ausus deposcens; malū non com- mittit: at si quis eum, qui nihil pro- hibitorum fecit, è medio tulerit, propter nullam alius majoris mo- menti rationem; utpote, nec ob re- rum privatarum, sive pecunia- rum, sive possessionum, spoliatio- nem: scelus jam perpetrat. Et Fa- ctum quidem utriusque idem est: Modus autem facti differentiā fa- cit. Præterea, & accipere pecunias alicujus, Modo accipiendi fit ma- lum. Nā si quis dederit largiendo de iis, quæ habet; is, qui accipit, nihil mali facit. At verò, si ab invi- to, vel clanculū auferat; jam com- mittit maleficium. Et, Alienum accipere, in ambobus evenit; sed Modus accipiendi facit, ut illud Mali nomen subeat. Similiter etiā Deum colere, Modo quodam fit Malum. Si quis enim verum Deū colit, opus facit bonum: si autem illo relicto, eum, qui non Deum ve- ritus est, colat; & honorem digniori debitum, in ligna & lapides, velit conferre; malum perpetrat. Et

I. Φαῦλον.

I. δύνῃ.

I. ἔργον.

τὸ μὲν

Π τῆς. τὸ μὲν* τοῖς Θεοσεβείας ὄνομα, τὸ αὐ-
τὸ ὃ ἢ τῆς ἡρώσεως τῆς π^ρο^π τ^η ἀναλλάσ-
σῃ τὸ γινόμενον.

ΔΡΟΣ. Ἐπεὶ τοίνυν πῶς τῶν κα-
κῶν ἐποίησα τὸν λόγον, δεικνύμαι
βαλόμην^Θ, ὡς ἐστὶ τὰ κακὰ· ὅτι
τῶν οἱ ἀνθρώποι τυγχάνουσι ποιη-
ταὶ βαρῦ τι πάλιν πυθέσθαι
βάλομαι. Πότερον οἱ ἀνθρώποι πῶς
ἀφορμῶν ἀφ' ἑαυτῶν λαμβάνον-
τες ἔχουσι, τῆς ἐπι, αὐτοὶ τῆς τοιαύτης

Π κη^ρσ^α. * ἡρώσεως ἀρετῆ γινόμενοι· ἢ τοῖς ἑ-
κ^α ὑπὸ Θεῶν γεγονόσιν· ἢ αὐτὸ πάλιν
ἕτερός τις ὑπ' ἀρχῆς, ὃ εἰς τὰ τοιαύτα
τῆς ἀνθρώπων παρορμῶν;

ΑΔΑΜ. Ὑπὸ μὲν τῶ Θεῶ τῆς
ἀνθρώπων ἰστέρας γεγονόσιν, εἰς Φημι
αὐλεξέσθαι ἢ τ' ἀνθρώπων λέγω τῆς
μέγιστον ὑπὸ Θεῶ κεκαρτέως λέγων
αὐτῶ, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀνάγ-
κη δὲ λείπει τῶ θεῶ πρὸς ἄγματοι.
Ἐὰν τε γὰρ ἄρῶν ἀπίης, ἔφηκε, Φε-
ρων τὸν δεσπότην, εἰ μετὰ κινέμεν^Θ
εἰς ὄρισμὸν τόπος. καὶ εἰς τὸ πῶς ἡλίς
τὸ λόγον ποιῶν θεῶς, ὅκατελεῖ ἔπος
τὴν ὄρισμὸν κίνησιν· εἰς ὄρισμὸν
μὲν^Θ τὸ δρόμον, ἀλλὰ ἀνάγκη τῶ
δελεῶν τῶ δεσπότη. Καὶ γῆν ὁμοίως
πεπηγῶν ὄρας, καὶ φέρουσαν τὸ πρὸς ἄ-
γμα εἰς κεκαρτέως. Ὁμοίως ἢ καὶ
τὰ ἄλλα ἀνάγκη δὲ λείπει τῶ πεπηγέ-
τα· εἰς ὅποτερον αὐτὸν διωάμενον ἕτερον
τι παρὸν, εἰς ὃ γέρονε, ποιῶν, διότι εἰς
ἐπαρῆμεν ταῦτα, εἰς τὸ πρὸς ἄγματοι
τῶ δεσπότη· εἰς τις αὐτοῖς ὁμοίως
κρηττόνων ἐλατῶς, ὅτι τὸ πρὸς ἄγματοι
ἐκόντες ἐφύλαξαν. Ἀνθρώπων δὲ

Cultus quidem DEI nomen in
utroque idem: Modus autem fun-
ctionis immutat factum.

DROS. Quandoquidē de Malis
fecisti fermonem, & explicare vo-
luisti, Quomodo sint mala: quod-
que horum auctores sint homines:
porro iterum velim abs te paucis
quærere: nempe, Utrum homines à
seipsis occasionem arripiant: hoc
est, ipsi hujus * usūs fiant inven-
tore: vel à Deo tales facti sint: <sup>* usupra-
tionis</sup>
vel rursus alius quispiam existat, ^{functionis}
qui ad talia homines impellat & ^{præscr.}
incitet?

ADAM. A Deo homines tales
factos esse, non dico: illud dico,
Hominem libero arbitrio dona-
tū; eiq; gratis à Deo sumum istud
beneficium collatum, ajo: eò, quod
cætera omnia Legi vel ordinatio-
ni divinæ necessitate quâdam ser-
viant. Etenim si Cælum mihi no-
minaveris, stat, ferens dominum,
nec à loco suo definito dimovetur.
Et, si de Sole me loqui vis, perficit
& iste motum sibi præscriptum;
non recusans cursum suum, sed
necessitate quâdam serviens Do-
mino suo. Vides similiter Terram
stabilitam, & ferentem suos fructus
ex Lege ejus, qui iussit. Perindē
& alia Creatori suo necessariò in-
serviunt; nec potest eorum ullum
quicquam aliud facere, præter-
quàm id, ad quod factum est. Qua-
propter ista non laudamus, quæ
sic Domino suo parent: nec illis
aliqua meliorum spes reponitur,
quod suum ordinem statutum li-
benter observent. Hominem verò

τῶ γὰρ

τῶν ἄβέλεται πείθεσθαι καὶ πρὸς-
 ἔλαβεν ἐξουσίαν ἑαυτὸν διαλαγω-
 γέναι, ἔκ τῆς φύσεως ἀνάγκη κρατέ-
 μιν, ὅθεν τῆς δυνάμεως ἀφαι-
 ρέμεν. ὅθεν, τῶν κρείττων ἕνε-
 κα, ἀυπεξέσιον ἑνάει, φημι ἵνα παλεί-
 ονα προσλάβῃ ὡσαύτῃ τὰ κρείττων,
 (ὅθεν αὐτῶ ἐκ τῆ ὑπακοῆς πρὸς γί-
 νεται) καὶ ὡς ὁ Φειλλῶ ἐτι ὡσαύτῃ τῆ
 πεπειγέτω. ἔγδ ἵπτι βλάβῃ ἔτω
 γερουσία τὸν ἀνθρώπον φημι, ἕνεκα
 ἡ τῶν κρείττων. εἰ γδ ὡς εὖ γέροντι
 τῶν σοφίων, ἢ τῶν ὁμοίων ἀνάγκη
 διαλάβῃ τῶ θεῷ, ὅτι ἐτι μισθὸν
 ἄξιον τῆς πρῶτης λαμβάνει,
 ἀλλ' ὡς περ ὄργανον ἔσται ὁ ἀνθρώ-
 πος τῆ δημιουργῆς ἢ τῶν αἰσῶν
 ἢ ὁ ζῶντι. ἀλλ' ἔδδ * κρείττων
 ἀνθρώπων ἢ πῆσαστο, μηδὲν ἔπρον
 εἰδῶς, ἀλλ' ἐκείνο μόνον, εἰς ὃ πέφυ-
 κε. φημι τοιγαυθῆν, τὸν θεὸν ἔτω τὸν
 ἀνθρώπον τιμῆσαι, πρῶτον μὲν καὶ
 τῶν κρείττων ἵπτι μόνον γινέσθαι, τὴν
 ἐξουσίαν αὐτῶ, τῆ δυνάμει πρῶτον
 ἢ βέλε, δέδωκεν.

I. κρείττων.

ΕΥΤΡ. Ὁ μόνον ἡλίθιον πεί-
 σαι, ἀλλὰ καὶ αἰόητον ἀντιτυπή-
 σαι δύνανται, οἱ τοῦ ὀρθοτάτου
 δόγματι λόγοι. ἄτοπον γὰρ
 ἡγοῦμαι, τοιούτοις ἐνδιατελεῖον-
 τας εἰς μῆκος ἐκτείνειν τὸν λό-
 γον, ἀποχρώντως ἵπτι λέξαντες
 ἡμῶν τοῦ λόγου. καὶ μοι δοκεῖ,
 ἵπτι τεκμηρίου λαβεῖν τὸ πρῶτον
 μόνον, ἵπτι λέξαντες ἡμῶν.
 ἀπικαίω γὰρ τῶ ἀλήθειαν, καὶ

Deus rationi ac intelligentiæ pa-
 rere vult : & ob id facultatem ac-
 cepit, seipsum velut in servitutē re-
 digendi; nō aliquā naturæ necessi-
 tate constrictus, nec potētīā priva-
 tus. quod ego, rerum meliorū cau-
 sâ, libero arbitrio esse, dico : ut scilicet
 plura dein accipiat à Præstantiore :
 (id quod illi ex obedientiâ acce-
 dit :) & , quasi debita insuper à suo
 Creatore. Non enim hominem, ad
 suum detrimentum; sed incrementi
 meliorū causâ, sic factū, ajo. Nam,
 si ad instar elementi alicujus, aut
 rei similis, factus fuisset ; eidem
 esset necessarium, DEO servire: ne-
 que adhuc præmium suo proposi-
 to & studio dignum acciperet: sed
 homo futurus fuisset velut instru-
 mentum Creatoris : atque auctor
 & horū causa esset is, qui eo utere-
 tur. Sed nec homo melius quic-
 quam scivisset, si nihil aliud co-
 gnovisset, nisi illud solum, ad
 quod naturâ factus fuisset. Hinc
 ergo dico : Deum hominem sic
 honorâsse, ut is consilio polleret &
 rerum præstantiorum scientiâ; ei-
 demque potestatem dedit, ut, quæ
 vellet, facere posset.

ΕΥΤΡ. Non solum stupidum
 permovere, sed & amentem per-
 cellere possent, hæc rectissimi do-
 gmatis argumenta. Absurdū pla-
 nè judico, in his diutiùs versari, &
 prolixius sermonem extendere ;
 cū abundè nobis rem demon-
 straverit hæc oratio. Ac videtur
 mihi, pro certo & evidenti indi-
 cio assumere rem præsentē, exem-
 pli gratiâ, Etenim Veritatem, &

V. Not.

Senten-
tia Eu-
tropy de
primâ
Quæst.

τὸ τῆς

τὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας δόγμα, καὶ τὴν αὐτῆς ὑπερασπίζοντα, καθάπερ πηγὴν τινα ἀένατον ὑπάρχουσαν, ἣτις γένηθε τε καὶ αὐξήσθητε γὰρ γενομένη καὶ ὅσα ἴππῃ πλείον οἱ περὶ Δροσέριον αἰρύνοντα, διπολήγειν πῶτῳ περὶ δροκήσαντες, τοσάτω πλείονας ὄμους πλημμυρεῖ. Ὅθεν καλῶς ἔχειν δοκεῖ, Δροσέριον μὲν καὶ Ὁυάλκντα τῆς κακομαχίας ἀχωρεῖν· Μαρίῳ δὲ, εἰ βάλοιτο, τὰς λοιπὰς δύο προτάσεις ὑπεξαιρέτω. Λείπειν γὰρ δοκεῖ τῶ ὄρω, τῶ ὑπὸ αὐτῶ ἐκπεδέχτη.

Ἄλλο ἄθεν δόγμα Μαρίνου.

1. αὐτῶ. ΜΑΡ. Περὶ τῶ χειροῦ πυθέσθαι βάλομαι· εἰ, ὡς φατε ὑμεῖς, ζάρκα * αὐτὴν ἀειλήφει ἐκ τῆς ἡμετέρας ὑποστάσεως; νομίζω, ὅτι παρὰ ἀποπῶσθαι, τῆτο τῆ ἀξιατῶ ἡσῶα παρῶσθαι ἄλλως ἢ καὶ ἀξιατῶ, ἐξῶσθαι αὐτὴν, φασι, σῶσκα ἀειλήφεται.

ἌΔΑΜ. Ὅμοια, ὅτι ὁ σοφία ἀληθῶς βελομένη ἴππῃ πείρας ἀγεσθαι τὸ ζητῶμενον, ἀποθέμενον τὴν φιλέλδα, καὶ περὶ ἡμῶν τῶσθαι, ἀγνομῶσθαι ἀρήσει τὸ ἀληθές· πῶσθαι ἔν, περὶ ἔ βάλει πῶσθαι τῆσθαι γενεσθαι, ἐκδοῦ τὸν ὄρον ζαφῆ.

ΜΑΡ. Περὶ τοῦ χειροῦ ἐστὶ τὸ ζητούμενον. Ἐγὼ οὐκ ἔχω, ὅτι ἐξῶσθαι σῶμα ἔλαβε· σὺ τί οὐκ ἔχῃ, λέγε.

ἌΔΑΜ. φημὶ ἐγὼ, ἐξ ἐκείνης

universalis Ecclesiae dogma, & hunc illius Propugnatores, perenni cuidam fonti similem esse cenfeo; qui ad rigandum factus perpetuâ fluit scatebrâ, & quasi cum gaudio excrescit. Etenim quanto magis hi *Drosery* affeclæ hauriunt, seque illum exhausturos sperant; tanto copiosioribus aquis redûdat. Quapropter arbitror cõfultum esse, ut *Drosery* & *Valens* ab hac improbâ *De Malo* pugnâ cedât. *Marinus* nunc, si volet, reliquas Duas Propositiones suas proferat. nã *illas* restare puto ex illâ definitione, quæ ab ipso † exposita fuit, V. p. 76.

Aliud impium dogma Marini.

MAR. DE CHRISTO interrogare II. *Contro*. volo: An, sicut vos asseritis, carnem ^{de CHRI.} ille assumerit ex hypostasi nostrâ? Existimo enim: omninõ abfurdissimum esse, hoc immaculatę illi Substantiæ attribuere. Aliter enim etiam sacrę literę tradunt; Eum nempe cœlestem carnem assumfisse.

ADAM. Nõsti: eum, qui verè cupit, Quæsitum sapienter ad mentam perducere; deposito rixandi studio, & prejudicandi more; candidè veritatem esse inventurum. Primùm ergõ expone perspicuam definitionem ejus, de quo disputari velis.

MAR. De Christo Quæsitum nostrum est. Ego definio: Illum cœleste corpus assumfisse: Tu quid definias, dicito.

ADAM. Ego dico: *Christum assumfisse Corpus*, ex eadem illâ pri-

τῆς ὑποστάσεως τῆ τῆ πρώτοπαλάστ
Ἰδὰμ, ἐξ ἧς καὶ ἡμεῖς.

ΜΑΡ. Τῶτων Χριστιανῶν δόγμα
πίστῃ καὶ γραφαῖς συνέστηκε. καὶ ἔν
ἐπιγραφαῶν, ἢ πείσασιν, ἢ πεισθῆναι.

ΑΔΑΜ. Λέγε δὲ ἐπιγραφαῶν.

ΜΑΡ. Πρῶτον μὲν τὰ το ζητηθή-
ται, εἰ φέρει αἰσχρῶν, τὸ λέγειν, Ἄυτὸν
τὸν γὰρ Θεὸς λόγον διὰ το γυναικὸς Σάρ-
κα ἀπειληφέναι;

ἌΔΑΜ. Εἰ Ἰησοῦ μὲν πᾶ-
σιν πᾶσι τῶ λόγῳ τῆ Θεῶν, αἰδέεται
τὸ θεῖον;

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Ἐπειδὴ ἔφησιν, αἰσχρῶν
εἶναι, τὸ λέγειν, τὸν λόγον Σάρκα ἀπει-
ληφέναι τὸ ἴ θεῖον σὺν αἰδέεται, ἐ-
δύξῃς ὀρέγῃ, σὺν Ἰησοῦ μὲν. ταῦτα
καὶ πᾶσι ἐστὶ. πᾶσιν ἴ τὸ θεῖον αἰ-
πέδεικτόν ἐστιν.

ἌΔΑΜ. Βραχέα πυνθῆσαι σε
βέλομαι.

ΜΑΡ. Λέγε.

ἌΔΑΜ. Τὸν ἀνθρώπον τίς ἐδη-
μιόρησε;

ΜΑΡ. Ὁ Θεός.

ἌΔΑΜ. Ὁ Πατὴρ τῆ λόγῳ,
τὰ πᾶσι τῆ χειρῶν;

ΜΑΡ. Ὁ Πατὴρ σὺν τῶ λόγῳ.

ἌΔΑΜ. Πῶς ἐδημιόρησε;

ΜΑΡ. Καθὼς λέγει ἡ γραφή

Gen. 1.26.

Gen. 2.7.

„ τὸ ὡμοίωσιν αὐτῶν ἡμῶν, καὶ
ἐκείνα, καὶ ὡμοίωσιν ἡμετέραν καὶ ἑλα-
βεν ὁ Θεὸς χεῖν διὰ τῆ γῆς, καὶ ἐποίη-
σεν τὸν ἄνθρωπον.

ἌΔΑΜ. Λαβὼν ὁ Θεὸς χεῖν, εἰς τὸ
κρεῖττον ἔτρεψεν, ἢ εἰς τὸ χεῖρον;

mi Parentis *Adami* substantiâ, ex
quâ & nos accepimus.

ΜΑΡ. Doctrina Christiano-
rum fide & Scripturis constat. O-
portet igitur è Scripturis vel per-
suadere, vel persuaderi.

ΑΔΑΜ. Dic ex Scripturis.

ΜΑΡ. Primum istud dispicia-
tur, Num pudor hoc ferat dicere:
Ipsum Sermonem Dei de muliere
carnem accepisse?

ΑΔΑΜ. Si Sermoni illi Dei ac-
cidat affectio aliqua, numquid id eò
pudore afficitur Divinitas?

ΜΑΡ. Quomodo?

ΕΥΤΡ. Quia pudendum esse
ajebas, dicere: Sermonem illum
carnem assumpfisse: divinum au-
tem, nec pudore afficitur, nec glo-
riam appetit, neque concupiscit.
Hæc enim affectus sunt: affectuum
autem capax non est Divinitas.

ΑΔΑΜ. Pauca, libet, ex te
quaerere. ΜΑΡ. Dic age.

ΑΔΑΜ. Hominem quis con-
didit?

ΜΑΡ. Deus.

ΑΔΑΜ. Paterne illius Sermo-
nis, hoc est, Christi?

ΜΑΡ. Pater simul cum illo
Sermonem.

ΑΔΑΜ. Quoniam modo con-
didit?

ΜΑΡ. Quemadmodum docet
S. Scriptura: *Faciamus*, inquit, *ho-*
minem ad imaginem & similitudinem
nostram. Et Deus accepit pulverem de
terrâ, & finxit hominem.

ΑΔΑΜ. Pulvere accepto de
terrâ, an Deus mutavit in melius,
vel in deterius?

ΜΑΡ.

MAR. Δηλαδὴ εἰς τὸ κρεῖττον.

'ΑΔΑΜ. Ἐὶ χεῖν λαβῶν ὁ Θεός, Ἐπλάσων ἐκ χείρον ὅ τὸν αἰθρωπον, ὅκ ἠδύμετο ἀιαλαβεῖν, ὃν ἔπλασεν, ἠδύετο;

MAR. Πως τρετο λέγεις;

'ΕΥΤΡ. ἘΦης, ἐκ χοῦς τὸν αἰθρωπον δεδημηκεργήαξ, ἠδύετο;

MAR. Ναί.

'ΕΥΤΡ. Τί ἐν ἐστὶ πριώτερον, καὶ ἐνδοξότερον, χεῖς ἢ αἰθρωπ ὅ;

MAR. Ἀθρωπ ὅ.

'ΕΥΤΡ. Ἀνόητον ἐν τὸ λέγειν, ὅτι χεῖρον μὴ αἰδύμετο, ὅτι δὲ τῷ κρεῖττον αἰδύετο; εἰ γὰρ χεῖν λαβεῖν ὁ Θεός ὅκ ἠδύετο, πῶς αἰθρωπον, γενόμενον ὁμοίωσιν αὐτῷ, λαβεῖν ἠδύμετο;

'ΑΔΑΜ. Ἀυτὴ γὰρ ἡ φύσις ὅκ ἐλέγχει, ὅτι μετρί τὸ σήμερον ὁ λόγος τῷ Θεῷ πλάσσει τὰς αἰθρωπας; ἠχωρεῖ τῷ Θεῷ, Φησ, ζωπλαθεῖα ἐν τῇ μήτρα τὸν αἰθρωπον;

MAR. Ἐγὼ δυνάμιν Θεῷ λέγω, ζωγονεῖν τὸν αἰθρωπον.

'ΑΔΑΜ. Ἄκουε τῷ Ἀποστόλῳ λέγοντι. Χεῖρας Θεῷ δυνάμεις, Ἐ Θεῷ σοφία. ἄκουε Ἰωάννη τῷ Ευαγγελιστῷ λέγοντι, Πάντα δι' αὐτῷ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτῷ ἐγένετο ἔσθ' ἐν, ὃ γέγονεν. ἀλλὰ μὲν καὶ Ἱερεμίας ὁ Προφήτης δέκνυσι τὸν Θεὸν πλάσσει τῷ ἀνθρώπῳ, φάσκοντα, Πρὸ τῷ με πλάσσει σε, ἐκ κελιάς ἐπίσταμαι σε. ἀλλὰ καὶ Δαβὶδ. Αἱ χεῖρες σε ἐποίησαν με, Ἐπλάσσαν με. ἀλλὰ γε καὶ ἐν τῇ Γενεσί, Ἐλαβε,

MAR. Utique in melius.

ADAM. Si Deus, pulvere accepto, hominem ex deteriore finxerit, & non erubuerit; puduit ne recipere illum, quem finxerat? † assumere.

MAR. Quí hoc dicis?

EUTR. Dixisti, De pulvere hominem fuisse conditum: an non ita est?

MAR. Maximè.

EUTR. Utrum honoratius est, & nobilius; Pulvis, an Homo?

MAR. Homo.

EUTR. Inspiciens ergo est, dicere: Deum, propter vilius, non verecundatum fuisse, sed puduisse, propter præstantius. Quod si enim pulverem accipere Deus non erubuit: quomodo hominem, factum ad similitudinem suam, assumere verecundaretur?

ADAM. Ipsa utique natura non ne arguit; Sermonem illum Dei, usque in hodiernum diem, formare homines? Aut, num absque Deo dicis, in utero animatum fingi hominem?

MAR. Ego, potentiam Dei, prædico, vivum producere hominem.

ADAM. Audi Apostolum dicentem: Christus Dei potentia est, & 1. Cor. 1. 24. Dei sapientia. Audi Johannem Evangelistam dicentem: Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nequicquam, quod factum est. Quin & Jeremias Propheta, Deum hominis formatorem monstrat, sic loquentem: Antequam ego formarem te ex utero, cognovi te. David etiam: Manus tua fecerunt me, & finxerunt me, Sed & in Genesi; Sumisit, Gen. 2. 7.

Gal. I. 15. » Φησιν, ὁ Θεὸς χάριν, ἔπλασε τὸν ἀν-
» θρωπον. ἐπιμύκησ' ὁ Ἀπόστολος.

» Ὅτε δέ, Φησιν, δ' ἰδοὺ ὁ Θεός,

» ὁ ἀφωρίσας με ἐκ κοιλίας μητρὸς

μου. εἰ τὸν αὐτὸν δέκνυται δὸ τῶν

ἡμετέρων ἀνθρώπων ὡς οἷον τί ἐστι,

I. ἔγγ. τὰ μὲν ἀρχαῖα ἄξια (* ἔπε ἀρχύ-
» νειδάμ φατε τὸ θεῖον) δὸ τὸ δέχεται, τὰ
» ἡμετέροισιν ἡμετέροισιν ταῦτα ἐκ-
» φαυλίζετε.

I. τῆλ. ΜΑΡ. Τί πρὸς τὸ * δηλαυγὲς ἵ-
» ρα φῶν, ὅτι ἐξ ἑαυτοῦ σῶμα φάσκω-
» σιν ἀειληφθεῖν; καὶ τῶς ὁ Ἐυαγγελ-
» στας Ἰωάννης καὶ ὁ Λόγος σὰρξ,

Joh. I. 14. » Φησιν, ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν

» ἡμῖν.

ΑΔΑΜ. Ὁ Ἐυαγγελιστὴς πᾶ-
» νυ ὀρθοδόξως ἐξέθετο τὸν Λόγον, δέ-
» ξας, ὅτι ἐν ἡμῖν ἐσκήνωσεν, ὁ Λό-
» γος, τοῦτέστι, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σαρκί.

ΜΑΡ. Ἀλλ', ὁ Λόγος σὰρξ
» ἐγένετο.

ΑΔΑΜ. Εἰ μὲν εἶπεν, ὅτι ὁ
» Λόγος σὰρξ ἦν, ἔχες τι λέγειν τὸ
» ἡμετέροισιν ἐδοξε σαφῶς περὶ γενομένου
» τὸν τε τὸ σὰρξ ὄν καὶ ὅτι σὰρξ ἦδη, τὸ ὄν
» αὐτὸ, γέγονεν. ἔγινε γὰρ τὸ γέγονος, ὃν
» λεχθήσεται ἀλλὰ τὸ γινόμενον, ἐκ ὄν
» τῆτο, πρὶν γινέσθαι. ἐκὼν γέγονε σὰρξ
» τῆ Λόγος πρὸ τῆτο. τὸ γὰρ γινόμενον
» μεταγενέστερον τοῦ ὄντος.

ΜΑΡ. Ὁ Λόγος αὐτὸς Ἰσχυρὸς
» ἐγένετο, ἐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ πρὸς λαβῶν.

inquit, *Deus pulverem, & formavit hominem.* Apostolus item: *Quando, inquit, collibitum est Deo, segregare me de utero matris meae.* Si ergo demonstratur à Scripturis, Sermo ille DEI, qui hominem format vivum: quomodo fieri potest, ut ea, quæ pudore digna sunt, (siquidem fateamini, Deitatem pudore affici) acceptetis; ea verò quæ præstantiora & nobiliora sunt, rejiciatis, & explodatis?

MAR. Quid ad clarissimas illas Scripturas respondes; quæ docent, Eum coeleste corpus assumfisse? Quemadmodum Evangelista Johannes, *Et Sermo ille Caro factus est, & habitavit in nobis.*

ADAM. Evangelista ille omninò piè & orthodoxè exposuit Sermonem illum: ostendens, quod *Sermo ille habitavit in nobis*, id est, in carne nostrâ.

MAR. Atqui, *Sermo ille Caro factus est.*

ADAM. Siquidem dixisset: *Sermo caro erat*: habuisses, quod exciperes: at illud, *factus est*, ostendit manifestè; tùm accessisse id, quod non erat; tùm, non demum id, quod jam erat, esse factum. Non enim id, quod factum est, vocabitur Ens; sed *factum* esse dicitur id, quod non erat hoc, antequam factum fuisset. Itaque facta est Caro, Sermone prius existente. Quod enim factum fuit, posterius est ed, quod est vel erat.

MAR. At, *ille Sermo ipse Caro factus est*, nihilquæ foris assumpsit.

ΑΔΑΜ.

ΑΔΑΜ. Τρεπτός ἐστὶν ὁ Λόγος
τῷ Θεῷ, ἢ ἄτρεπτός;

ΜΑΡ. Ἄτρεπτός.

ΕΥΤΡ. Βεβλόμισθ' ἰδέξαι, ὅτι
ἐκ ἀέλαβε Ἰσάρκα ὁ τῷ Θεῷ Λόγος,
καὶ Φύλων, πειπέριθ' δεινοτάτη καὶ
ἀσεβεῖ βλασφημία.

ΜΑΡ. Ποία ταύτη;

ΕΥΤΡ. Ἐμμεν, ὅτι τῷ ὄρω σε
ὁ Λόγος ἔτ' ἐσ' ἰσωδραμεῖται. δὴ-
περον ἦ, ὅτι τρεπτός δειρηθήσεται ὁ
Λόγος, εἰ καὶ σε γέγονε Ἰσάρξ. τὸ γὰρ
τρεπόμενον παρ' ὁπέφυκεν, ἐκ
ἐπιέσται ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ γέγονε. πεισιαν
ἐν τὸ λέγειν, Λόγον Θεοῦ εἶναι τὸν Χρι-
στὸν. ἐ γὰρ ἐστὶ λόγος, ἀλλὰ σάρξ
καὶ σέ. πεισιαν ἦ καὶ τὸ, ἐξ ἕρανθ' Φα-
σκεν αὐτὸν ἐχρησασαίσαρκα.

ΑΔΑΜ. Ἐι τὸν Λόγον Φάσκει
Ἰσάρκα γεγενῆσθαι, καὶ μὴ ἀνελη-
φταί σῶμα ἀνθρώπου. Φρα-
σάτω, τί ἐστὶ τὸ πεισιανθὸς ἰπὶ τῷ
σικροῦ;

ΜΑΡ. Δοκῆσει πεισιανθὸν αὐ-
τός.

ΕΥΤΡ. Δοκῆσθ', τρεπῆσιν, Φαν-
τασίαν, καὶ ἐκ ἀληθείας.

1. σία, v.
supple
κατά.

ΑΔΑΜ. Ἐι δοκῆσει, καὶ ἐκ
ἀληθείας πεισιανθὸν, δοκῆσει Ἐ-
ρώδης δικάζει. δοκῆσει Πιλάτος
ἀπὸνίπεται τὰς χεῖρας. δοκῆσει
καὶ Ἰσάρας παρέδωκε. δοκῆσει καὶ Καϊά-
φας, δοκῆσει καὶ Ἰσδαῖοι κατέχον αὐτὸν.
δοκῆσει καὶ οἱ Ἀπόστολοι δοκῆσει

ΑΔΑΜ. Est'ne Sermo ille Dei
mutabilis, an immutabilis?

MAR. Immutabilis est.

EUTR. Dum vis ostendere; Ser-
monem illum Dei non accepisse
carnem; istud fugiens, circum un-
dique gravissimâ & impiâ trans-
figeris blasphemîâ.

MAR. Quânam illâ?

EUTR. Unum quidem est:
quod cum definitione tuâ oratio
hæc non congruit. alterum verò:
quod Sermo ille Dei, mutabilis
reperietur; si secundum tuam sen-
tentiam caro factus fuerit. Quod
enim mutatum est præter id, quod
erat naturâ; non adhuc erit, quod
erat; sed id, quod factum est. Su-
pervacaneum ergo erit dicere, Ser-
monem Dei esse Christum. non
enim est Sermo, sed Caro, tuâ
quidem sententiâ. Quin & illud
asserere supervacaneum est, E' cœ-
lo illum carnem habuisse.

ΑΔΑΜ. Si Sermonem illum af-
ferit carnem factum fuisse; & non
assumpsisse corpus hominis: dicat, *Filius Dei*
quatenus
passus sit.
quid sit illud, quod in cruce
passum est?

MAR. Opinione hominum ille
passus est.

EUTR. Opinione, hoc est, ima-
ginatione; [non, rei veritate.] [def. Pico.]

ΑΔΑΜ. Si opinione hominum,
& non rei veritate, passus est; opi-
nionem Herodes quoque; iudicat: opi-
nionem Pilatus manus lavat: opi-
nionem Judas eum tradidit: opinio-
nem & Caiphæ, opinionem ipsum &
Judæi comprehenderunt: opinio-
nem & Apostoli fuerunt: opinione

καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐξεχύθη· δοκῆσθε καὶ οἱ διαγγελισαὶ διαγγελίζοντο· δοκῆσθε καὶ ἡλθεῖν ἀπ' ἑρανοῦ, καὶ δοκῆσαι αἰῆλα· δοκῆσαι ἢ ἐν ζωτικῆν τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐκ ἀληθείας·

Joh. 14. 6. ἢ πῶς ἐν λέξει ὁ Χριστός· Ἐγὼ εἰμι ἢ ἡ ἀληθεια;

ΕΥΤΡ. Μαρινὸς ἀθεεβαῖται λόγῳ μὲν λέξει ὁ Χριστός, ὅτι ἐγὼ ἡ ἀληθεια· ἐργῳ ἢ ἐκ ἀληθείας παράττει.

An Christi Corpus caeleste?

ΜΑΡ. Ἐγὼ ἀπὸ τῶν γραφῶν δεικνύω, ὅτι ἀπ' ἑρανοῦ ἔχων ἡλθεῖν σῶμα.

ΑΔΑΜ. Ἐστὶν ἕστια καὶ ὑπόστασις σαρκικὴ ἐν ἑρανοῖς; καὶ γὰρ ἀπὸ γραφῶν δεικνύει, ὅτι ἐστὶν ἕστια ἐν ἑρανοῖς, ἔχουσα ἄρκα, καὶ ὀστέα, ἢ αἷμα· καὶ τότε ἵπτι ταῖς ἀποδείξεσι ἔλθειν.

ΜΑΡ. Ἐπὶ σῶμα δεικνύω. I. Cor. 15. 40 λέξει γὰρ ὁ ἀπόστολος· Σώματα ἐπὶ ἑρανοῦ, καὶ σώματα ἐπὶ γῆς.

ΑΔΑΜ. Σῶμα ὁ ἀπόστολος ὀνομάζει ἑρανον, ἢ ἡλιον, σελήνην. Ib. v. 41. ἢ ἔτι γὰρ φάσκει· Σώματα ἐπὶ ἑρανοῦ, καὶ σώματα ἐπὶ γῆς, ἄλλη δόξα ἢ ἡλίου, ἢ ἄλλη δόξα σελήνης, ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ ἀστὴρ δὲ ἀστὴρ· φέρεται ἐν δόξῃ. ἔτι ἢ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν. Δείξον ἐν, εἰ σὰρξ, καὶ ὀστέα, καὶ αἷμα, ἔχει ὑπόστασιν ἐν ἑρανοῖς;

ΜΑΡ. Σῶμα καὶ σὰρξ τὸ αὐτό ἐστίν.

ΕΥΤΡ. Ὁ ἀπόστολος σώματα, δηλονότι, ἑρανον, ἢ ἡλιον, σελήνην, ἐμφανῆ.

fanguis ipsius effusus est: opinione Evangelistae praedicarunt Evangelium: opinione descendit de caelis, & opinione rursus eo ascendit. Denique ipsa etiam salus hominum, opinione nititur, non veritate. Quomodo igitur Christus dicit, Ego sum illa Veritas?

EUTR. Marinus asseverat: verbis quidem dicere Christum, Ego sum Veritas: re autem ipsam nihil veri praestare.

MAR. Ego è Scripturis demonstro: illum de caelis venisse, habentem Corpus.

ADAM. Est ne in caelo substantia & hypostasis carnea? Etenim oportet, è Scripturis te monstrare; In caelis esse substantiam, quae carnem habet, ossa, & sanguinem: & tum ad has demonstrationes pergere.

MAR. De corpore monstrabo. Apostolus enim dicit: Corpora caelestia, & corpora terrestria.

ADAM. Corpus nominat Apostolus, Caelum, Solem, Lunam. Sic enim ait: Corpora caelestia & corpora terrestria: alia gloria Solis, & alia gloria Lune, alia gloria Stellarum. Stella differt à stellâ in gloria. sic & resurrectio moriuorum. Monstra igitur, Nunquid Caro, & ossa, & fanguis, habeant substantiam in caelo?

MAR. Corpus & Caro, idem sunt.

EUTR. Apostolus corpora ostendit; videlicet, Caelum, Solem, Lunam.

ΑΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Οὐκ ἔστι τὸ αὐτό. μὴ
διωμάμεθα τὸν ἕρπον Ἰάρακα ὀνο-
μάσαι, σῶμα ἢ ὀνομάζομεν. δι-
ξον ἐν πρώτῳ, ὅτι Ἰάραξ, καὶ ὄσέα, ἔ-
σῆμα, ἔχει ἕσταν ἐν ἕρπονῳ καὶ τότε
*παρέχῃς τὰς ἀποδείξεις.

I. περι-
χρῆ. vel
περιέξ.-P.

ΕΥΤΡ. Πρὸς πάντας Ἀδαμάν-
τις Φάσκι, ἐπίχρον αὐτὸν Ἰάρακα
ἀνεληφείαι, τριτίσω, ἐκ τῆς ἡμετέ-
ρας Μαρῖν^Θ διὰ ἕρπονιον διαβε-
βαιῶται. Χρὴ ἐν διεχθῆναι, εἰ ἔστι
ἐν ἕρπονῳ ἕσταν Ἰαρκῆς; ἔ τότε ἴπτι
τὰς ἀποδείξεις τραπεῖαι. ὡς ἕτερον
I. -φιν. ἀπὸ τῆς ἐπιγείας ἀνελη^{*} φες, ἢ ἀπὸ
τῆς ἐπῆρηνις;

ἌΔΑΜ. Προδήλα ἕσταν τῆς ἰσο-
στάσεως τῆς Ἰαρκῆς, παρέξομαι ἔ
ἀποδείξεις ἐκ τῆς γράφῃς, ὅτι Ἰάρακα,
ἔ σῆμα, καὶ ὄσέα, ἀνελαβεν ὁ ἕρπονιος
λόγ^Θ. καὶ πρῶτον καὶ ἀπὸ τῆς Εὐαγγελ-
λῆς μὴ γὰρ τὴν ἐκ νεκρῶν ἕγερσιν,
ἀπισταν^Θ αὐτῶ ὁμα, ἔ φασκε
» Βάλε τὸ Ἰαρκῆλον σε εἰς τὰς τύπας
» τῆ ἡλων, καὶ τὴν χεῖρά σε εἰς τὴν πλά-
» ραν, καὶ μὴ γίνε ἀπισ^Θ, ἀλλὰ πι-
» σῆς. Πνεῦμα γὰρ σάρκα καὶ ὄσέα σὰρ-
» χῆς, ὡς ἐμὲ ὁρατε ἔχοντα.

ΕΥΤΡ. Ὁ χεῖρς ἔδειξε Ἰα-
φῶς, Ἰάρακα καὶ ὄσέα ἐρχομένης. γρη
ἐν πρῶτον διεχθῆναι, ὅτι ἕσταν ἐστὶν ἐν
ἕρπονῳ, ἔχου Ἰάρακα, ἔ ὄσέα καὶ
τότε τὸ ἀσφαλέςτερον ἀρήσεται.

I. χρῆ. ΜΑΡ. Ἐδο^{*} ξε τὸ σῶμα ἐπῆ-
ρῆνα.

ΕΥΤΡ. Δείκν^Θ ἐν, ἀσῆρων αὐ-
τὸν ἀνεληφείαι Ἰάρακα, ἔ ὄσέα, ἔ
σῆμα. ὅπερ ἀδιώτατον.

ADAM. Non idem sunt. Non
possumus *Calū* nominare *Carnem*;
verum, nominamus *Corpus*. Hoc
ergo primum ostende; quod *Ca-*
ro, & *Ossa*, & *Sanguis*, habeant in
cælo substantiam: & tunc illas de-
monstrationes tuas producas.

EUTR. Profitetur *Adamantius*
contra omnes: Illum assumpsisse
terrestrem, hoc est, nostram *Carnem*.
Marinus autem cælestem as-
severat. Est igitur monstrandum,
An sit in cælo *Carnis* substantia?
& tunc ad demonstrationes acce-
dendum est; Utrum de *substantia*
terrestri assumerit, an de cælesti?

ADAM. Quum manifestissima
sit, *carnea* substantia; jam quoque
demonstrationes ex *Scripturis*
proferam; quod *Sermo* ille cæle-
stis assumerit *carnem*, & *sanguin-*
em, & *ossa*. Primum quidem ex
Evangelio. Etenim post *resurre-*
ctionem ex mortuis, diffidente illi
Thomâ, dixit: *Mitte digitum tuum* Joh. 20. 27.
in vestigia clavorum, & manum tuam Vid. Not.
in latus meum: & ne sis incredulus, sed
credens. Spiritus enim carnem & ossa Luc. 24. 39.
non habet, sicut me videtis habere.

EUTR. *Christus* præclarè mon-
stravit, *Carnem* & *ossa* se habuisse.
Oportet igitur primum probari:
Esse in cælo substantiam, quæ *carnem*
habeat & *ossa*: & tum, quod
solidius est, invenietis.

MAR. Monstravi jam illud:
Corpora dari cælestia:

EUTR. Monstratum est ergo;
Illum assumpsisse *Stellarum* *carnem*,
& *ossa*, & *sanguinem*: Id
quod impossibile.

ἌΔΑΜ,

f. ἐκδηλ-
 ἘΦΗ ΠΑΥΛΟΣ, τὴν Διαισολὴν σώ-
 Eph. 2. 12. ,, μολῶν καὶ σαρκὸς δεκνύς. "Οὕτως
 Vid. Not. ,, καὶ ὑμεῖς ποτε ἦτέ, Φησὶν, ἐχθροὶ τῆ
 vers. 16. ,, Θεοῦ, καὶ ζῆνοι τῆς ἐπαγγελίας τῆ Διαι-
 ,, θηκῶν· νῦν δὲ ἀληκατίλλαξεν ἐν
 ,, τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτῆ. Διεί-
 ,, ξας σαφῶς, καὶ σῶμα, καὶ σάρκα,
 αὐτὸν ἀνεληφθείαι.

ΕΥΤΡ. Δειξάτω, εἰ ἔσῳ ἕστία
 ἐν ἕρηνῳ, ἔχουσα σάρκα, καὶ αἷμα, ἔ-
 ὄσεια;

1. δεκν-
 ΜΑΡ. Οὐθέμιον ἔχε· καὶ δὲ κνύ-
 μεν, ὅτι ἕρηνῳ ἔσῳ.

ἌΔΑΜ. Ἀπὸ ποίας ἕστίας; ἀπὸ
 τῆ ἀγγελικῆς; ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας;
 ἀλλὰ ἀπὸ κυριότητος; πόθεν ἀνεί-
 ληφεν; λέγε.

ΕΥΤΡ. Μὴ δειξάντες ἕστῳαν,
 σάρκα ἕρηνῳ φάσκετε αὐτὸν ἀνει-
 ληφθείαι. ἀνάγκη ἐν, ἔκ μὴ ὄντων
 λέγειν αὐτὸν ἀνεληφθείαι.

ΜΑΡ. Δοκῆσαι, φασί, αὐτὸν
 Gen. 14. 9. ἀνεληφθείαι. ὡς ἔοι ἄγγελοι τῷ
 & 22. 1. Ἄβραμ ὠφθησαν, καὶ ἔφαγον καὶ
 ἔπιον μετ' αὐτῶ· ἔτω ἔσῳ αὐτός.

ἌΔΑΜ. Τί ἐν ἡμῶς ἦλθε διδάξαι
 τὴν ἀληθειάν, ἵνα δὲ αὐτῶ σωθῆναι δυ-
 νηθῶμεν; ἢ καθ' ὑμῶς ψυδόμενος
 ἐπηρσεῖλερ ἡμῶν τὴν σωτηρίαν; εἰ μὴ
 διὰ τῆ ψύδου ἡμῶς καλεῖ εἰς τὴν ζωὴν,
 καὶ ἀληθῆς ἐν τῇ ἢ τῆ ψύδου ἐπαγγελ-
 λία· εἰ τὴ ἀληθείας διδάσκαλος ἔσῳ,

Vid. Not. δῆλον, ὅτι πρῶτος αὐτὸς ἦν ἀληθῶν
 πατὴρ καὶ ἴδιον ὁμολογεῖ ὁ Χρι-
 στός, τὸν ἀπεκαλέτα αὐτόν. ὁ γὰρ
 πατὴρ οὐ καλῶς νοεῖται πατὴρ,

ADAM. Paulus te manifestiùs
 docebit, inter Corpus & Carnem o-
 stendens distinctionem: Sic, in-
 quit, & vos olim eratis, hostes Dei &
 peregrini à promissione Testamento-
 rum: nunc autem reconciliavit in cor-
 pore carnis suæ. Ostendens, inquam,
 perspicuè; Illum & Corpus, & Carnem
 assumpsisse.

EUTR. Ostendat: An sit in cœ-
 lo Substantia, quæ carnem, & san-
 guinem, & ossa habeat?

MAR. Cœleste corpus habuit:
 & ostendimus, Cœleste fuisse.

ADAM. E' cujuscmodi Substan-
 tiâ? num angelicâ? an à Potesta-
 te? an à Dominatione? unde accepit?
 Dicitō.

EUTR. Quum nondum ostende-
 ritis, Esse talem Substantiam; asseri-
 tis, Illum Carnem cœlestem as-
 sumpsisse. Proinde necesse est, ut
 dicamus; Illum ex his, quæ non
 sunt, Carnem assumpsisse.

MAR. Opinione, aimus, illum
 assumpsisse. Sicut & Angeli appa-
 ruerunt Abraamo, & cum illo ede-
 runt atque biberunt: ita & ille.

ADAM. Quid ergo? An venit,
 ut nos doceret veritatem; quò per
 eam servari possemus? an vobis
 videtur, Eum mentiendo & falla-
 citer nobis promississe Salutem? Si-
 quidē per mendacium nos ad vi-
 tam vocet; non igitur vera erat
 hæc * mendax promissio. Si au- * gr. mē-
 tem Veritatis magister erat; patet, dicitur.
 Ipsum Primum veracē fuisse: Pa-
 trem enim suum confitetur Chri-
 stus eum, qui misit ipsum. Pater
 utiq; non bene intelligitur Pater,
 εἰ μὴ

εἰ μὴ εἴη τις ἐξ αὐτῶ γεγεννημένῳ.
 ἀγγέλλοντος ἵ ἔστοι Φασὶ τὸν Χριστὸν
 Ἐλεῶσαι ἔν, τίνα θέλωσιν εἶναι
 τῶν δύο λόγων ψυδῆ, τὸν ἐμωτῶν,
 ἢ τὸν τῆ Χριστοῦ; Ἀρξάμενοι ἵ καὶ
 τῶν κατὰ Σάρκα ἡγήσιν, καὶ οἰκονο-
 μίαν Χριστοῦ, πῶς ἀπέχσιν αὐτοῦ,
 λέγοντι ἵ ἐαυτὸν ἡὸν αἰθρώπῃ; εἰ
 γὰρ * τὸ δροκῆν ἡγήματι ἀνθρώπου
 ἐφαίνεται, τίς χρεία τοῦ λέγειν ἐαυτὸν
 ἵόν ἀνθρώπου; Ἐξελεύ γὰρ ἀπλῶς
 λέγειν, Δεῖ τὸν ἀνθρώπον πολλὰ
 παθεῖν. οἱ δὲ ἐν ψυδαί μορφῇ
 φασὶν πεφηνεῖσαι τὸν Κύριον καὶ
 μὴ ἀληθῶς, καθὸ λέω, ἐγνωῶται.
 εἰ γὰρ τῶ ἀληθεῖαν διδάσκει τῆς
 αἰθρώπους ἐβούλετο, τίς ἐχὶ
 αἰθρώπου, ἀλλ' ἡὸν ἀνθρώπου ἐαυ-
 τὸν ἐλεγε, ψυδῆσιν ἵ, ὅπερ σακ
 λέω; ἀλλὰ ἀληθῶς καὶ ἀπλῶς αὐ-
 τοῦ, ὅπερ λέω, ἐλεγε περὶ αὐτοῦ.
 οὔτε γὰρ ἐνδρῶστερον ἐαυτὸν
 ἐπαίει, ἀντι Θεοῦ ἀνθρώπον νομί-
 ζοῦσα ἔτε ἀν μᾶλλον αὐτῶ ἐπί-
 στρον, ἀνθρώπον δροκοντες ἡ Θεόν.
 καὶ εἰ μὲν γνωθῆναι βουλόμεν ἵ
 τῶ κατὰ * αὐτοῦ ἀληθεῖαν, ἀφί-
 κται εἰς τὸν κῆσμον, ἔτε μεταμορ-
 φῆσαι ἐξελεύ, εἰς τὸ μὴ φαίνεσθαι
 ὁ λέω, ἀλλὰ ἀγνωῶσαι ἔτε μὲν
 σιωπήσαστα τοῦ, ὅπερ λέω ἀλη-
 θῶς, ἀνθρώπον ἀντι Θεῶ ἐαυτὸν κα-
 λῆν. καὶ τῆ ἐλέγχουσα αὐ, εἰ ἀπλῶς
 ἐαυτὸν αἰθρώπον ἐλεγει. Ὅτε ἵ καὶ
 ἡὸν αἰθρώπῃ φάσκει εἶναι ἐαυτὸν,

nisi sit aliquis, ex illo genitus.
 Christum verò ajunt isti, nunquã
 esse genitum. Eligant ergo, utram
 harum duarum orationum falsam
 esse velint; suam ne, an Christi?
 Quum autem negent Christi nati-
 vitationem secundum carnem, & Dis-
 pensationem; quomodo ipsum
 audiunt, seipsum *Filium hominis*
 prædicantem? Nam, si solum
 opinatione, in † formã hominis † *habitu*.
 apparuit; quid opus erat, ut se-
 ipsum *Filium hominis* appellaret?
 Debebat simpliciter dicere: Opor-
 tet, hominem multa pati. At ve-
 rò isti blaterant, ementitã in formã
 apparuisse Dominum; neque ve-
 rè, sicuti erat, innotuisse. Si nam-
 que veritatem docere homines
 volebat; quam ob rem non *Homi-
 nem*, sed *Filium hominis*, seipsum
 nuncupavit; mentiendo, quod
 non erat? Imò verò, ille verè ac
 simpliciter hoc, quod erat, de se-
 ipso prædicavit. Nec enim gloriã
 splendidiorẽ seipsum præbuit,
 quòd pro Deo, existimaretur ho-
 mo: neque illi potius credidissent
 homines, eum *Hominem magis*,
 quàm Deum reputantes. Ad hæc,
 siquidem in hunc mundum venit,
 quia voluit, homines veritatem per
 se-ipsos agnoscere: non transfor-
 mari, quòd non appareret quid ef-
 fet, sed ignorari debuit: neque re-
 ticendo id, quod erat verè, *Hominẽ*,
 pro Deo, seipsum vocare decuit. Et
 hoc diceremus sanè, si simpliciter
 seipsum dixisset *Hominem*. Cùm
 autem se *Filium hominis* ipse dicat;

Christus
Filius ho-
minis.

f. τ. φ. vel
supple
κατά.

V. Not.

Matt. 16. 21.
coll. Mar. 3.
v. 31.

P. αὐτῶ.

Vid. Not.

πῶς τεχνάζονται ἔτσι ψεύδους
 περιτάμνοι, ὅτι Δὲ τ' ἐναντίον
 χήματι βλέπεδχ, νοεῖται πάντως,
 ὅτι αἰθρώπχ ἐστὶν υἱός; Καὶ τί λέγω
 περὶ μόνυ χήματι; ὅτι ἔμονον τῷ
 χήματι Φαίνοντα αἰθρώποι, ἀλλὰ
 ἔ τῆ ἔσία, Φύσῃ αἰθρώποι ὄντες.
 Ὅ, τε γδ' Ἀδάμ, καὶ ἡ Ἐυα, υἱοὶ αἰθρώ-
 πων ἔτε ὑπερχον, ἔτε ἐκαλέντο· εἰ
 μὲν γδ' τῆς ἔσιαστῶν αἰθρώπων ὑπε-
 ρρχον σημαίνκον τὸ υἱός, ἐχρῆν καὶ
 τὸν Ἀδάμ, καὶ τὴν Ἐυαν, αἰθρώπχ
 ὄντας, υἱὸς αἰθρώπων καλεῖσθ. τῆς
 τε πλειστάκις ἐν εἰδει καὶ ὁμοίωσῃ αἰ-
 θρώπων ἀγίως ἀγγέλως πεφηνότας,
 ἔτω κεχρησάται τῆ, υἱὸς αἰθρώπων,
 περὶ στροβιλία εἶδει.

ΕΥΤΡ. Ὅυ τ' ἔσίαν τῶν αἰθρώ-
 πων δηλοῖ υἱός, ἀλλὰ τὴν ἐξ αἰ-
 θρώπων γένησιν.

ΜΑΡ. Εγὼ Φημι, ὅπῳ ἄλλοι οἱ
 Gen. 18. 9. ἄγγελοι τῷ Ἀβραάμ ὠφθησαν, καὶ
 ἔφαγον, καὶ ἔπιον, καὶ ὠμίλησαν
 ἔτω καὶ ὁ Χριστός.

ἈΔΑΜ. Πρὸ τῆς τῆς Χρῆστῆ παρ-
 ρησίας, τύποι ἐγένοντο· ἐλθῆσης δὲ
 τῆ ἀληθείας, οἱ τύποι ἐπαύθησαν· κατὰ
 Heb. 10. 1. τῶν Ἀπόστολων. Ὅ γδ' νόμῳ σκια τῆ
 μελλόντων ἀγαθῶν. εἰ ἐν τῷ ὁ Χριστός
 σκιαδῶς, ἔ προφητικῶς, ἔ αὐτὸς

Vid. Not. ὡς οἱ ἄγγελοι ἦλθε, * δὲ ἄλλον, νόμ
 κ' ὁφείλομεν. ἐν κατὰ σέ περὶ δ' ἰσχυρῶν * ὁφείλομεν,
 ἀληθῶς καὶ υἱὸν ἀνθρώπου ὄντα, καὶ ἀλη-
 θῶς ἀποθνήσκοντα, καὶ σαπύομενον, ἔ
 ἐγχερόμενον ἐκ νεκρῶν, καὶ ἀληθινῶν
 πτωτηρίαν δῶσιντα τοῖς αἰθρώποις.

quomodo isti mendaciorum De-
 fensores comminiscuntur; intel-
 ligi omninò, eum esse *Filium ho-*
minis, quia in ipso videatur contra-
 rium formæ *hominis*? Et quid de
 solâ formâ loquor? cùm non tan-
 tùm formæ ratione appareant ho-
 mines, sed & ipsâ substantiâ id
 sint, qui naturâ homines verè sunt.
Adam namque & *Eva* nec erant, nec
 vocabantur *Filij hominum*: nam, si
 nomē hoc, *Filius*, significaret huma-
 nam substantiâ; oportebat *Adamū*
 & *Evam*, cùm homines essent, *Filios*
hominum vocari. Quinetiam sanctos
 Angelos, qui humanâ specie
 ac similitudine sæpissimè appa-
 ruerunt, usos esse hac, *Filius homi-*
nis, appellatione, oportuit.

EUTR. *Filius*, non Substantiam
 hominum; sed, ex hominibus ge-
 nerationem denotat.

MAR. Ego adhuc dico: Sicut
 Angeli, qui Abraamo apparuer-
 runt, ederunt & biberunt, & col-
 locuti sunt: sic etiam apparuit
 Christus.

ADAM. Ante Christi adven-
 tum, Typi erant: at, postquam
 venisset veritas, Typi cessaverunt:
 teste Apostolo. Lex enim umbra
 est futurorum bonorum. Ergo, si eti-
 am Christus umbraticè, & pro-
 pheticè, instar Angelorum, & ipse
 venit; alium nunc etiam, secun-
 dùm opinionem tuam, expectare
 debemus; qui verè sit, tùm *Filius*
hominis; tùm verè sit mortuus, & se-
 pultus, & excitatus è mortuis; qui-
 ve hominibus veram salutem da-
 turus sit.

MAR. Ἐι τύποι ἦσαν τῶν Χριστῶν οἱ ἄγγελοι, πῶς ἔφαζον μετὰ τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ἔπιον ἔφαζον ἢ ἀληθῶς, ἢ ἄρα;

ΑΔΑΜ. Οἱ ἄγγελοι, πρῶτοι γινόμενοι τῆς ἀληθείας, τετέστι, τῶν σωτῆρων Χριστῶν, ἔφαζον μετὰ ἀληθῶς, ἐδεορίας ἀνυπόστατος τοῖς σώμασιν αὐτῶν ἐκ τῆς τροφῆς πνευματικῆς ὡς περὶ γὰρ τὸ πᾶν πάντα τὰ πνευματικὰ κατεσθίει, καὶ καταναλίσκει. ἕτως ἔοι ἄγγελοι καὶ τῶν Ἀβραάμ καθὼς καὶ ἡ πόλις τῶν Φάσκει, ταῦτα μετὰ τύποις, ὡς ἐδεδόκασαν ἐκείνοις ἐχράθη ἢ πρὸς νεθεσίαν ἡμῶν, εἰς ἃς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήνησε.

ΕΥΤΡ. Ὁ ἀπόστολος, ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, σημαίνει τὸν ἑμφαίνει μελλούσης ἀληθείας ἢ καὶ χημάτων γενέσασιν οἱ ἄγγελοι. Εὐγενῶς καλῶς σοιχῆσθαι τῶν δοπολικῶν χημάτων ἢ τῶν ἀγγέλων εἰκόνων καὶ ἕως εἰδῶν ὡς περὶ οἱ ἄγγελοι, ἕτως ἔοι Χριστὸς πρὸς φησιν, εἰκόνα ἔχοντα τῆς ἀληθείας πρὸς φέρων ἀνάγκη, ἀλλοῦ ζήτησιν Χριστῶν, οὐ πᾶς εἰκόνας καὶ χημάτων οἱ ἄγγελοι, καὶ ὁ Χριστὸς, πρὸς φέρων, καὶ πρὸς τὸν λόγον τῶν Χριστῶν, ἕτως ἐμοίγε ἀλήθεια.

ΑΔΑΜ. Σαφέστερον ἵπισται βέλομαι πρὸς τῆς εἰκόνων, καὶ τοῦ χημάτων, ἔοι ἀληθείας τὸ μετὰ γὰρ χημάτων τῶν ἀγγέλων, ἀκράτητον, ἔοι ἀψιλάφητον λέγει ἢ ἀλήθεια, τετέστιν, ὁ Χριστὸς, κεκράτηται, καὶ πέπνηθε καὶ σάρκα, καὶ αἷμα, καὶ ὅσα

MAR. Si Typi erant Christi, illi Angeli; quo pacto ederunt cum Abraamo, & biberunt? Comederunt ne verè, an non?

ADAM. Angeli cum + Prototypi Veritatis, hoc est, Christi Servatoris facti sunt; comederunt quidè verè, nullum tamen augmentum corporibus ipsorum ex illo cibo accessit. Sicut enim ignis omnia objecta sibi devorat, & consumit: sic & cum Abraamo illi comederunt Angeli. Quod etiam Apostolus testatur: *Hæc quidem in figuris con-* 1. Cor. 10. 17 *tigerunt illis: scripta sunt autem ad nostram admonitionem, in quos fines seculorum occurrerunt.*

EUTR. Apostolus, ut ego quidem judico, *umbra* & *figuram* designat futuræ Veritatis: cujus etiam figuræ ac formæ fuerunt illi Angeli. Pulchrè igitur & probè Apostolicis literis congruet, hæc Angelorum imago, & iste. Si verò ut Angeli, sic & Christus apparuit, & speciem veritatis duntaxat præ se ferens; necessariò alius est quærendus Christus; cujus similitudines & species, Angeli pariter & Christus, præ se ferant. atque adeò supervacaneum est, quod diceret Christus: *Ego sum Veritas.* Joh. 14. 6.

ADAM. Clarius hæc explicare volo, tum de *Imagine*, & *Specie* seu *Figura*, tum de *Veritate*. *Figura* enim seu *Species* Angelorum nec apprehensibilis erat, nec palpabilis: *Veritas* autem, hoc est, Christus, comprehensus fuit, passusque: item *carnem* & *sanguinem*, & *ossa*

ἔρχηκε καὶ ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν.
 καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι αἰθρώπης ἐαυ-
 τὴς ἐχώμολογησαν, ὡς περὶ ὁ Χριστὸς
 Luc. 8. 46. » Φησὶ Τίς με ἤψατο; ἢ ὁ ἦβλεψεν γὰρ
 I. ἐδέει. » Διμάμων ἐξέλθουσαν ἐξ ἐμῆ * εἰδέει-
 Joh. 20. 27. » χθη γὰρ καὶ Θωμᾶς Ψηλαφῶν τὰς
 ἕλας τῶν τραυμάτων. ὡς περὶ ἐν
 ἐξαπατῶν ἐβέλετο τὴς ἀκρόντας,
 καὶ μάλιστα τὴς γνησίους αὐτοῦ μα-
 θηταῖς ὄντας; ἢ, τὰ ἀληθῆ αὐτὴς δι-
 δάσκων, ἐβέλετο αὐτὴς εἰδῆσαι,
 ὅτι καὶ Ψηλαφῆς τῶν, καὶ ἔτω
 Σάρκα, καὶ αἷμα, καὶ ὀστέα, ἀνέλα-
 βεν; εἰ δ', ὡς ἔτοι Φασιν, ἄσαρ-
 κῶ καὶ αἵματι τῶν. πῶς ἴσως Σαρ-
 κὸς, ἢ τῶν σώματι, ἢ πῶς αἵ-
 ματι * ἐκείνης διδῶς, ἄρτον τε καὶ
 Vid. Not. πότηριον, ἐνεπλήροτο τοῖς μαθηταῖς,
 Διὰ τῶν τῶν ἀνάμνησιν αὐτοῦ
 ποιῆσαι, ὧν καὶ ὁ Ἀπίστολος ἐστὶ;
 μαρτυρῶν γὰρ τῶν, Φησὶ, τὸν τε
 1. Cor. 10. 16 ἄρτον, καὶ τὸ πότηριον τῆς δόλο-
 γίας, κωνανίαν αἵματός τε εἶναι καὶ
 Σαρκὸς εἶναι, ὡς τῶν δροκῆ, δρο-
 κῆσι καὶ σοκ ἀληθῆς, πῶς τὸν
 I. θεία. κύριον ὑπεῖρξεν, ὅτι ἀνθρώπου
 τέλει, ἔχων ψυχὴν νοεράν, καὶ
 αἷμα καὶ Σάρκα: ἔτε Διὰ Παύλου
 τ' ἀληθῆ ἐκηρύχθητο: καὶ μάτην
 κατὰ τῶν ἀπίστοις γινώσκαι τῶν
 ἀληθῆσαν, τῶν μὴτε δι' αὐτοῦ, μῆτε
 Διὰ τοῦ Ἀποστόλου Σαφῶς ἐβελή-
 θη Φανερωσάτο Κύριον: πῶς τῶν
 καὶ ἀντιπέρασεν, τῶν βεβλόμεθα
 γινώσκαι, ὅτι ἐκείνος γινώσκαι ἐβέ-
 λει. εἰ δ' ἀληθῆς ἐστίν, αὐτοαληθῆσαν ὧν,

habuit: & ex mortuis fuit excita-
 tus. Porro, Angeli, se homines
 esse, non profitebantur; sicuti
 Christus inquit, *Quis me tetigit?*
Sensit enim virtutem exeuntem à me.
 Quinetiam monstratus est *Thomas*,
 quod vulnere cicatrices palpa-
 ret. Utrum ergo decipere vole-
 bat, & ludificare suos auditores; ac
 imprimis genuinos suos Discipu-
 los? Aut vera potius illos docen-
 do, voluit illos certò scire, quod
 & palpabilis esset, & sic Carnem,
 sanguinè, & ossa assumpsisset? At si,
 ut isti ajūt, neq; Carnè habuit, neq;
 sanguinem: cujusmodi Carnis, aut
 cujus corporis, & qualis tandè San-
 guinis Imagines, videlicet Panem &
 Poculum, tradidit: ac per hæc sym-
 bola memoriam sui celebrare, præ-
 cepit suis Discipulis: quos inter
 etiam est Apostolus? Attestatur
 enim istis, cum dicit, *Et Panem il-
 lum, & Poculum benedictionis, com-
 munionem & Sanguinis esse, & Car-
 nis.* Si autem, ut istis videtur, opi-
 nione, & non veritate, in Domino
 fuerunt ea, quæcunque Homo ali-
 quis perfectus habet; animam scilicet
 rationalem, & Sanguinem, & Car-
 nem: neque per *Paulum* quæ vera
 sunt, prædicabantur: & frustra,
 juxta horum opinionem, stude-
 mus cognoscere veritatem; *ut pote*
quam Dominus, neque per se, ne-
que per Apostolum illum, aperte
voluit manifestare: insuper illi
etiam obnitimur, dum id volu-
mus cognoscere, quod ille cogno-
sci non vult. Sin verò verax est,
qui ipsissima est Veritas, ille ipse,

ὁ πεπονηθὼς ὁ Χριστὸς ἀληθὴς ἔσται,
καὶ ὁ ὑπὸ τέτταρτος αἰώνος Παῦλος,
λέγων· Ἡ δὲ σκιμνὴ ζητεῖτε τῶ ἐν
ἔμοι λαλῶντο· Χριστοῦ; καὶ πάλιν
θεοῦ δὲ, ὡς περὶ τοῖς τῶ Χριστοῦ
λόγοις, ἔτω καὶ τοῖς τοῦ Ἀποστόλου
γραμμάσι· διὲ ὧν, καὶ αἷμα, καὶ
σῶμα, Χριστὸν ἐσχηκίαι, ἀκρομέν·
καὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἀληθεῖαν ἀποστα-
νόντα, καὶ τῶ ἰδίῳ ἡμᾶς ἐλδοθεῖ-
σαντα θανάτω, διὲ καὶ αἷμα π. ὡς
ἐχ οἶον πικρῶσαι, παθῶν τὴ ἐξ ἕρην
κατελθόντα Χριστὸν, εἰ μὴ σάρκα
ἀνέλαθε· Καὶ ὁ θάνατον καὶ αἷμα,
ὁ Ἀπόστολος, ἔ τὸ ἀκακαλυμμέ-
τως, ἀλλὰ μὲν πάσης παρόρησιαι
κηρύσσῃ, ἀναγνώσασθαι. λέγει γὰρ ἔ-
τω Ἰνωρῆζω γὰρ ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον,
ὁ δὲ εὐαγγελισμὸν ὑμῖν, ὁ καὶ παρε-
λάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐσθήκατε· διὲ ἔ καὶ
1. δε. τὸ σῶμα αὐτοῦ τῶ λόγῳ εὐαγγελισμῶ
ὑμῖν, εἰ κατέχετε· ἔ καὶ εἰ μὴ εἰκῆ
ὁ πῶς δόσατε. Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν
πρώτοις, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ
τῶ ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ ὅτι ἐτάφη,
καὶ ὅτι ἐγήγερθη τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ· Εἰ-
1. μὴ. τις ἐν *μοι εἰκῆ πεπίσθηκεν, ἀλλὰ
κρεττῆ τὸ παράδοσιν τῶ Ἀποστόλου,
καὶ γνωρῆσαι τὸ εὐαγγέλιον, διὲ ἔ
σωσθήμεθα, καὶ ἐχ τῆστο.

ΕΥΤΡ. Ὁρθότατα ὁ Ἀπόστο-
λος δὲ εἰκυσῶν, ὑπὲρ τῶν ἁμαρ-
τιῶν ἡμῶν, λέγων, ἀπέθανε Χριστός,
καὶ ἐτάφη, καὶ τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγή-
γερθη καὶ ταύτην τὴ ὑπόθεσιν ἔσται ψευ-
δῆ καὶ λεγόμενα, εἰ μὴ, καὶ σάρκα, καὶ
αἷμα, ἐσχεν ὁ Χριστός· ἀλλὰ μόνον ὑπὸ

qui passus est, Christus: verax erit
quoque Paulus, ab eodem missus,
cum dicit: An specimen queritis, lo- 2. Cor. 13.3.
quentis in me Christi? etenim obe-
dire oportet, sicut verbis Christi,
sic & Apostoli scriptis: è quibus
audimus, & Sanguinem, & Cor-
pus habuisse Christum: eumque
pro nobis reverà mortuum, & pro-
pria nos morte atque sanguine li-
berasse. Quæ quidem, non est, ul-
latus credibile, perpeffum fuif-
se Christum illum, qui descendit
de cœlis; si non Carnem assumpse-
rit. Porro, quod Apostolus, non
obtestè, sed liberè cum omni fidu-
ciâ, mortem & sanguinem prædi-
cet; recitabo. Dicit enim hoc mo-
do: Notum enim vobis facio Evange- 1. Cor. 15.
lium, quod evangelizavi vobis; quod 1. 2. 3. 4.
& accepistis, in quo & stetistis: per
quod & servamini: si retineatis, quâ
ratione evangelizavi vobis: nisi fru-
strâ credidistis. Tradidi enim vobis im-
primis, quod Christus mortuus est pro
peccatis nostris, & quod sepultus est,
& quod tertiâ die resurrexit. Si quis
itaque non frustra crediderit, sed
constanter hujus Apostoli tradi-
tionem retineat; & Evangelium,
per quod servamur, agnoscat;
idem quoque istud firmum ratumque
habebit.

EUTR. Rectissima docuit Apo-
stolus, dicens: Pro peccatis nostris 1. Cor. 15.4
mortuus est Christus, & sepultus; &
tertiâ die fuit excitatus. Secun-
dum hanc tuam * hypothefin fal- * alloqui-
sa erunt, quæ dicta leclâg sunt; tur Martini
nisi & Carnem & Sanguinem
Christus habuisset: sed merus esset

πνεῦμα, Φαντασίαν αἰθρώπην ἔχον.
 * Ουτε γὰρ ὡς φασὶν οἱ ἡδμῶτα τὸ
 πνεῦμα, ἀπεράτητον ὄν, ἐδὲ δόξα-
 νεῖν, μὴ ὄν θνητῆς φύσεως· ταφῆναι
 δὲ, πνέματι ἀμήχανόν ἐστι. Τί δὲ
 καὶ λέγαν; ἀλλ' ἐδὲ ἐναιμόν ἐστι τῇ
 φύσει τὸ πνεῦμα· ἄλλως ἢ, ἐὰν διὰ τῆς
 θανάτου καὶ τοῦ αἵματος ὁ Χριστὸς,
 τὴν σωτηρίαν τῶν αἰθρώπων κα-
 ταγγέ* λωσιν αἰ γραφαί * Οὐτὸ
 ἢ αἶμα καὶ σάρκα ἀρνεῖται· ἔχειν
 αὐτὸν ἔτε ἀπέθανεν ἐκ νεότητος καὶ ἀλη-
 θεϊαν, ἔτε ἐτάφη ἔτε γὰρ αἶμα ἔχη-
 κει· ἀλλὰ τῷ δροκῆν τῶντα, ἐπ' αὐ-
 τοῦ μὴ ἀληθῶς θνήσκοντα, λέγουσιν
 ἐδὲ ἡμεῖς ἐν κατὰ ἀλήθειαν ἐσώ-
 θημεν, ἀλλὰ δροκῆσ' ὡς ἴππ' τῆς τ'
 ἀλλαν κατὰ δροκῆσιν παρησῖας, ὁ
 κόσμος ὁ σωθῆναι ὅσα ἡδμῶθη·
 Ἀγγέλων λέγουσιν ἐπί τε τῆς Ἀβραάμ,
 καὶ ἐπὶ τῆς ἔπειτα γέγραπται. Διὸ
 ἐσφάλημεν περὶ τῶν πῶσιν, τῷ δρο-
 κῆν, τῆς ἐλπίδος ἢ τῆς σωτηρίας
 πετυχηκέτες.

ΑΔΑΜ. Βραχὺ προσωκαρτε-
 ρήσας, ἀκρεμίζων δόξαζέων τῶ
 1. Cor. 15. 14 Ἀποστόλος· Εἰ ἢ Χριστὸς ὅσα ἐγῆ-
 " γορταὶ ἐκ νεκρῶν, φησὶ, κενόν καὶ τὸ
 " κήρυγμα, κενὴ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν. Εἰ
 ἐν τῷ δροκῆν, ὡς τέτοις δροκῆι, πῶ-
 ποιθε, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείαν, ὅσα ἀπέ-
 θανεν ἀληθῶς· ὅσα ἴππ' ἐν, ὅτι ἐδὲ
 ἀληθῶς ἠγόρη ἐκ νεκρῶν, καὶ ἔσται
 καὶ ἀληθείαν κενόν καὶ τὸ κήρυγμα,
 Ib. v. 20, 21, καὶ ἡ πίστις ἡμῶν. Εἰτ' ἴππ-
 22, 23. " Φέρει Νῦν ἢ Χριστὸς κηρύσσας ἐκ νε-
 " κρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων

Spiritus, qui spectrum hominis
 obtineret. Nec enim tradi pote-
 rat Spiritus, quia non apprehendi
 potuit; nec mori, cum non fuerit
 naturæ mortalis; nec sepeliri ullâ
 ratione, cum esset Spiritus. Quid
 opus est multis? Sed, addo, nec suâ
 naturâ sanguinem habet Spiritus.
 Alioqui, si Scripturæ, per mortem
 & sanguinem Christi, salutem ho-
 minum annunciant: isti autem,
 eum sanguinem & carnem habere
 negant: nec ille mortuus est reve-
 ra, neque sepultus. Nec enim san-
 guinem habuerat: sed opinione,
 non verè de ipso, hæc facta fuisse
 dicuntur. Proinde neque nos rei
 veritate, sed opinione, servati su-
 mus. quasi verò, per adventum
 aliorum, opinione apparentium;
 Angelorum, inquam, tum Abraa-
 mi tempore, tum si quis præterea
 alius memoratur; Mundus ser-
 vari non potuisset. Quapropter
 in fide hallucinamur, dum opina-
 mur, spem nos & salutem assecu-
 tos esse.

ΑΔΑΜ. Expecta paulisper, &
 majoris momenti audi demon-
 strationes Apostoli: Si autem, in-
 quit, Christus non resurrexit ex mor-
 tuis; vana est predicatio, vana & fides
 nostra. Quapropter si opinione,
 ut videtur istis, passus est, &
 non rei veritate; non verè mor-
 tuus est. Ergo patet, Ipsum nec
 verè ex mortuis resurrexisse; ac
 erit reipsâ vana & predicatio, & fi-
 des nostra. Deinde Apostolus infert:
 Nunc autē Christus predicatur ex mor-
 tuis Primitia illorum, qui dormierunt.
 ἐπειδὴ

π ἐπὶ θη γὰρ δι' ἀνθρώπου θάνατος, καὶ
 π δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν. Ὡ-
 π σπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἄπο-
 π θήσκουσιν, ἔτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ
 π πάντες ζωοποιηθήσονται. Ἀπαρχὴ
 π Χριστός.

ΕΥΤΡ. Πιστεύεις τῷ ἄποστολι-
 κῷ, Μαρτίνε;

ΜΑΡ. Πιστεύω μὲν αὐτῷ, ἀλλὰ
 π πῶς ἔσθ' ἡ πίστις, ὡς ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος
 π λέγει. Ὁ καθένας αὐτὸς ἐς ἑαυτὸν καὶ ὁ
 π αἰσθάνεται. Καὶ ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ λέ-
 π γει. Ἰδοὺς ἀναβέβηκεν εἰς τὸ ἔρεινον,
 π εἰ μὴ ὅτι τῶν ἔρεινων κτῆσας, ὁ υἱὸς τῶν
 π ἀνθρώπων. Ὁραὶς, ὅτι * δηλαυγῶς λέ-
 γει, αὐτὸν ἐξ ἔρεινων ἐληλυθέναι.

ἈΔΑΜ. Αὐταὶ αἱ ἀποδείξεις
 π τὸ ὑμέτερον δόγμα ἐσθιωσῶσι.

ΜΑΡ. Πῶς;

ἈΔΑΜ. Τὸ μὲν ἐν Ἐυαγγελίῳ
 π σαφῶς ἐδείξεν, ὅτι εἰ μὴ ὁ Λόγος
 π ἀπ' ἔρεινων κατήλθεν, ἐκ αὐτῶν ἀνθρώ-
 π πων εἰς ἔρεινων ἀνῆλθεν. Οὐδεὶς γὰρ
 π φησὶ ἀναβέβηκεν εἰς τὸ ἔρεινον, εἰ μὴ
 π ὁ ὅτι ἐκ ἔρεινων κτῆσας. Τὸ γὰρ ἀναβέβη-
 π κε, παρωχηκός ἐστι ἔρεινον * συ-
 π μαλικόν. Οὐ γὰρ ἔπειτα, ὅτι ἰδοὺς ἀνα-
 π βήσεται, ἀλλ' ἰδοὺς ἀναβέβηκεν. ἐδει-
 π ξεν ἐν σαφῶς, ὅτι πῶς τῶν Χριστοῦ
 π ἰδοὺς ἀναβέβηκεν. Καὶ ὁ Ἀπόστολος,
 π πρῶτόκετος, φησὶ καὶ πάλιν ἀπαρ-
 π χητὶ κεκοιμημένων καὶ πάλιν λέγει.
 π Ἀπαρχὴ Χριστός, ἐπὶ τῶν οἰκτῶν Χρι-
 π στῶν. Πρῶτον ἐν * τῶν Θεῶν Λόγον κα-
 π τέλει, καὶ ἀναλαβέν τὸν ἀνθρώ-
 π πων ὅτι μετὰ, ἰδοὺς ἀνῆλθε μετὰ
 π τὸ ἀειδέειν τὸν Χριστόν, τότε καὶ

Quandoquidem enim per hominem
 mors; etiam per hominem mortuo-
 rum resurrectio. Sicut enim in Adam
 omnes moriuntur; sic & in Christo
 omnes vivificabuntur: primitia Chri-
 stus.

EUTR. Credis'ne, Martine, huic
 Apostolico?

MAR. Equidem credo illi, sed
 attende, Quomodo idem Aposto-
 lus dicat: Qui descendit, idem est, Eph. 4. 10.
 qui ascendit. Et in Evangelio dicitur: Nemo ascendit in cælum, nisi qui
 ex cælis descendit; nempe, Filius ille
 hominis. Vides, cum dicere aper-
 tissimè; Illum de cælo venisse.

ADAM. Hæ demonstrationes
 vestram sententiam non constabi-
 liunt.

ΜΑΡ. Quâ de re?

ADAM. Evangelium istud evi-
 denter demonstravit: Nisi Sermo
 ille de cælo descendisset; homi-
 nem utique in cælos nunquam
 fuisse ascensurum. Nemo enim,
 Ascendit in cælum, nisi qui descen-
 dit de cælis. Illud enim, Ascendit, tem-
 pus significat præteritum, quoniã
 non ait, Nemo ascendet; sed, Nemo
 ascendit. Igitur liquidò monstravit,
 Ante Christum ascendisse nemi-
 nem. Etiam Apostolus, Qui est, in-
 quit, Primogenitus: & rursus, Pri-
 mitia dormientium; & rursus dicit:
 Primitia Christus; postea hi, qui sunt
 Christi. Priusquã igitur Sermo ille
 Dei descendisset, ac hominem ex
 utero assumpfisset, nemo ascendit:
 Postquam autem ille Christus
 ascendisset, tunc ascenderunt etiam,
 οἱ αὐτοί.

οὐ αὐτοῦ. ἔγω γὰρ ἔφη, Ἀπαρ-
 χή Χριστός, ἔπειτα οὐτὸς Χριστός. τὸ δὲ
 P. οὕτως. Ὁ Χριστός, αὐτός ἐστι καὶ ὁ αἰαβάς. * ἔ-
 τος ὁ Ἀπόστολος, τὸ ἀπαθὲς ἔλογον
 διεῖξαι θέλων, καὶ τὸ ἀτρέπτον. ἀλη-
 θῶς γὰρ, Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι ὁ αἰα-
 βάς, ἔδξε ἄλλο γινόμενον παρ'
 ὁ ἡμεῖς θεός.

ΕΥΤΡ. Ἐταυ αὖς ῥήσες τῶ ὄρω
 Ἀδαμαντίς σιωτῆρασιν ὅμως δὲ
 βέλομα πρὸς τῆς ἀμφοτέρως ὁ-
 εἰσαδομα.

Quomodo
 Christus
 natus ex
 Mariâ V?
 Orthodox.

ἈΔΑΜ. Ὅτις θεὸς λόγος καὶ
 ἐλθὼν ἀνελαβεῖν ἀνθρώπον, δὲ
 ἀρχάντα παρθένου Μαρίας ἐν μή-
 τρει· καὶ γινώσκειται ὁ Χριστός χωρὶς
 σιωχίας ἀνδρός· καὶ ἔτ' ὁ λη-
 φθεις δὲ τὸ Μαρίας ἐκ Πνεύματος
 ἁγίου, ἔτ' ἰσόμενε πάντα καὶ
 ἀνθρώπινα πάθη, ἵνα τὸν ἀνθρώπον
 L. σῶσθ. * σῶσθ.

ΜΑΡ. Καλῶς. πᾶσχοιτο ἔν
 τῆ ἀνθρώπου, συμπαρήν ὁ λόγος, ἡ ἔ;
 ΕΥΤΡ. Ἐκθε πρῶτον τὸν ὄρον.

ἈΔΑΜ. Συγχώρησον, πρῶτον
 πλὴν ἀπὸ κρισιν, τὴν πρὸς αὐτὸν ποιή-
 σαδξ. εἰδ' ἔταως ἐκθέσω τὸν ὄρον
 Συμπαρήν μεν ὁ θεὸς λόγος
 τῶ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐκ ἡδικεῖτο. ὡς-
 L. παιμ-
 πρὸς ἀδάμας, ἰσὸς σιδήρης * παύο-
 μεν, σῶ μεν. τὴν ἀντίον ἀντι-
 βλάπτων τὸν ἐφέλοντα βλάψθ'· ἀλ-
 λά καὶ ἀμιάθ, τῶ πυρὶ πρὸς α-
 διδομὴν, ἀθραυστος, καὶ ἀχραυτός δια-
 μένθ, ἔδει ἀδικεμένη. ἀλλ' ἔδει τὸ πῦρ,
 ἰσὸς Φασγάνος τιμνόμενον, διαίρει-
 ται· ἡ γὰρ πυκνότης τοῦ πυρός,

qui sunt ejus. Sic namque dixit;
 Primitia Christus; deinde, qui sunt
 Christi. Illud verò: Qui descendit,
 ipse est, qui ascendit: idem Aposto-
 lus ait, eò Sermōnis illius impa-
 sibilitatem & immutabilitatem
 indicaturus. Verè enim, Qui de-
 scendit, idem & ascendit: nec alius
 factus est, præter id quod erat,
 DEUS.

ΕΥΤΡ. Hæ quidem sententiæ
 conveniunt definitioni Adamantiij:
 attamen volo, utrumque hæc de
 re strictiùs definire.

ΑΔΑΜ. Sermo ille Dei, qui de-
 scendit, assumpsit hominem de im-
 pollutâ Virgine Mariâ in utero:
 & absque viri conjunctione Chri-
 stus genitus est. Ac ille ipse, qui
 de Mariâ è Spiritu S. sumptus est:
 ipse, inquam, ut hominem servaret,
 omnes humanas passiones susti-
 nuit.

ΜΑΡ. Benè. Cùm igitur ho-
 mo iste pateretur, aderat ne simul
 Sermo ille, nec ne?

ΕΥΤΡ. Expone primùm defini-
 tionem tuam.

ΑΔΑΜ. Concede, quæso, pri-
 mùm, me illi respondere: dein
 suam definitionē exponat. Adfuit
 quidem simul unâ Sermo ille Dei
 huic homini conjunctus; sed non læ-
 debatur, perinde ut Adamas, à
 ferro percussus, salvus manet: imò
 contrâ, lædit eum qui conatur læ-
 dere. Quin & Amiantus lapis igni
 traditus, infractus ac impollutus
 permanet, nullatenus læsus. Sed
 nec ignis, licet à gladio scissus, inde
 dividitur. Etenim ignis densitas,
 εἰς αὐ-

εις αὐτὴν ἀνατρέχουσι, ἀδιαίρετ' ἔμνεα. Ἐὶ ἂν αἱ ὕλαι παρὸς ἐτέρας ὕλας τὸ ἑαυτῶν ὄσιον ἐνδείκνυσι, ἀναλωθῆναι μὴ δευόμεναι πῶς ἔχει μᾶλλον ὅ τ' ἔσθ' ἰσχυρῶς, ἀπαρτῶς καὶ ἀτρέπτως φύσεως ἂν, ἔμνεον ἀπαθείης, τὰ πείθη ἀναλίσκων; Ἐὶ

f. 100v
l. 17. ἢ ἔσθ' ἀναγνῶσκον τὸ Ἐυαγγέλιον, ὅτι ἐκ Μαρίας γενέσθ' ἔσθ'.

ΜΑΡ. Καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἀπὸ Μαρίας, ἀλλ' οὐκ ἐκ Μαρίας. ὡς περὶ γὰρ ὕδωρ ἀπὸ σωλῆτος διέρχεται, μηδὲν παρολαμβάνων· ἔτω καὶ ὁ λόγος, ἀπὸ Μαρίας, καὶ οὐκ ἐκ Μαρίας.

l. 20. ἌΔΑΜ. Πρόσταξ' ἔγω ἀναγνωθῆναι τὸ Ἐυαγγέλιον.

ΕΥΤΡ. Ἀναγνωσθήτω.

ἌΔΑΜ. Ἀναγνώσκω, πῶς ὁ ἀγγελὸς παρὸς τὴν Μαρίαν λέγει·

ἢ Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σε,

ἢ καὶ δευόμενος ὑψίστου ἐπισημαίσει σοι.

ἢ διὸ καὶ τὸ γινώσκον ἐκ τῶν ἁγίων, ἕως αὐτοῦ, ἢ ὑψίστου κληθήσεται.

ΕΥΤΡ. Ἰσως, καὶ τὴν τῶν ἀγγέλων φωνὴν δοκῆσαι, λέγεις, γεννηθῆσαι. Τί γὰρ τῶν ἑσθ' ἀληθῆς εἶ-

P. 100r. ρον τοῦ Ἐυαγγελίου; * Φῆσαντ' ἔσθ',

ἢ διὸ καὶ τὸ γινώσκον, ἀπὸ σε, ἀλλ'

ἢ ἐκ σου. πῶς δὲ κακῶς ἐκ ἑσθ' ἀνόητον, τὸ λέγειν, ὡς ἀπὸ σωλή-

ντος; καὶ τὸ μὲν, διελθῆναι ἀπὸ Μαρ-

ρίας τὸν λόγον, ὁμολογεῖν τὸ δὲ λαβῆναι τι ἐξ αὐτῆς, ἀρνεῖσθαι; καὶ ἐὶ

μὲν δὲ ἀδῶν τινα ἀρνεῖσθαι; * ἐὶ δὲ

P. 100v. τὸ θεῖον καὶ, τὸ μὲν ἀδῶν ἅγιον ὁμολογεῖς Μαρίαν· τὸ δὲ σεμιότερον

in seipsam recurrens indivisa manet. Quocirca, si hæ materiae adversus alias materias suum robur & firmitatem demonstrant, nec possunt consumi: cur non Sermo ille Dei, cum naturâ impatibili & immutabili esset, multo magis maneret impatibilis, omnesque passiones consumeret? Si verò velis, recitabo Evangelium, docens: Illum ex Mariâ genitum esse.

ΜΑΡ. Equidem & nos confitemur: illum genitum per Mariam; sed non ex Mariâ. Sicut enim aqua per canalem transit, sed inde nihil affumit: ita & Sermo ille, non ex Mariâ, sed per Mariam, natus est.

Quomodo Valensius.

ΑΔΑΜ. Jube recitari Evangelium.

ΕΥΤΡ. Recitetur.

ΑΔΑΜ. Recito, uti Angelus ad Mariam dicit: Spiritus sanctus superveniet in te: & Virtus altissimi obumbrabit te: quapropter quod ex te genitum est sanctum, Filius altissimi vocabitur.

Luc. 1. 35.

ΕΥΤΡ. Fortassis, & hanc angeli vocem opinione prognatam fuisse, dices. Quid enim veracius hoc Evangelio? quod [non] dicit: Quapropter quod natum est Per te, sed Ex te. Et qui non erit insipiens dictum, illud; Quasi per Canalem? itemque illud, Sermonem quidem transiisse per Mariam, confiteri; ex illâ tamen quicquam assumfisse, inficiari? Et siquidē verecundiæ causâ negatis: si modò illâ, quod est divinum, egeat: etiamnum, quod pudore dignum est, Marime, confiteris; quod autem honestius

V. Not.

Q καὶ οὐ-

καὶ οἰκονομικώτερον, ἀρνή. Ἐὶ γὰρ
διελθεῖν Διὰ Μαρίας ὁ Λόγος ὅτι
αἰσχρὸν ἠγήσατο, εἴθε λαθεῖν τι ἐξ
αὐτῆς ἠδύετο. Τί γὰρ καὶ ἐν αἰαγ-
καῖον διελθεῖν, εἰ μὴ πωροσελάμ-
βανει;

ΑΔΑΜ. Ἐὶ μὴ ἐλάβειν ἀνθρω-
πον ἐκ Μαρίας, πῶς αὖ συσταθεῖεν
ἐὶ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων λεγόμενοι λό-
γοι; Πῶς ἢ Πρωτότοκος ἔσται τῶν νε-
κρῶν, καὶ Ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημέ-
νων; διεξάτωσαν. Ἐὶ μὲν γὰρ ἀλή-
ματι μόνῳ Φασὶν αὐτὸν, ὡς ἔ τῆς
ἀγγέλων, πεφηνάσαι, εἰ δὲ μὴ εἶναι
πρωτότοκος, εἴθε ἀπαρχή.

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Οἱ ἀγγελοὶ περὶ τῶν Χρι-
στῶν πεφηνάσιν, ἢ ὁ Χριστὸς περὶ τῶν
ἀγγέλων;

ΜΑΡ. Πρὸ πολλοῦ χρόνου τῶν
Gen. 18. 2. Ἀβραάμ ἐφηνάσιν οἱ ἀγγελοὶ.

ΕΥΤΡ. Ἐὶ καὶ οἱ ἀγγελοὶ, καὶ ὁ
Χριστὸς, δοκῆσθαι ἀμφοτέροι; πεφηνά-
σιν, εἰ δὲ μὴ εἶναι ὁ Χριστὸς πρω-
τότοκος, τῶν ἀγγέλων * τῶν πρώτων φα-
νόντων ὡς ὑπὸ τῶν ἁποστόλων
ἁναγκῆ γὰρ, τῆς πρώτης ἐκείνης
πρωτότοκος λέγειν.

ΑΔΑΜ. Πῶς ἢ ἀπαρχὴ ἔσται τῶν
1. Cor. 15. 20. κεκοιμημένων ὁ Χριστὸς, ὅποτε περὶ αὐ-
4. Reg. 4. 36 τῶν, ἔ ὁ Σαμανίδος υἱὸς περὶ πολλῶν
3. Reg. 17. 23. ἐκ νεκρῶν ἀνέστη, καὶ ὁ τῆς Σαρα-
Joh. 11. 44. φθίνης, καὶ ὁ Λάζαρος. Ἐὶ μὴ ἐν
κτὶ ἀλήθειαν ἀπέθανε καὶ πάλιν γε-
νήσασθαι, εἰ δοκῆσθαι, ἀλλὰ ἀλήθεια γέ-
νησθε καθὼς λέγει Ἰωάννης ὁ Ευαγγελισ-
Joh. 1. 17. τὸς, ὅτι Ὀνόματι Διὰ Μωυσέως

est, & dispensationi divina con-
gruentius, inficiaris. Nam, si,
Transire per Mariam, Sermo ille tur-
pe non duxerit; utique nec assu-
mere aliquid ex eâ verecundaba-
tur. Quid enim opus erat, ut trans-
iret; nisi aliquid inde assumeret?

ADAM. Si hominem non acce-
perit ex Mariâ; quomodo confi-
stet Apostoli dicta? Quomodo *Primo-*
genitus mortuorum erit? Quomodo
Primitia dormientium? cedit mon-
strent. Si enim, more Angelorum,
solâ specie Illum dicant apparuisse;
non potest *Primogenitus* esse,
neque *Primitia*.

MAR. Quid ita?

EUTR. Apparuerunt ne ante
Christum Angeli; an Christus ante
Angelos?

MAR. Multo antè tempore
apparuerunt Abraamo illi Angeli.

EUTR. Si tam Angeli, quàm
Christus, opinione tantum, utri-
que apparuerunt; non potest Chri-
stus *Primogenitus* esse, cum Angeli
prius apparuerint: ut tute confi-
teris. Oportet enim, *Primos* illos
dicere *Primogenitos*.

ADAM. Quâ ratione verò
Christus erit *Primitia dormientium* &
quandoquidem ante illum &
Sunanitidis filius ex mortuis resur-
rexerit; & *filius Sareptimæ*, & *La-*
zarus. Nisi igitur reverà fuerit
mortuus: & quæ gesta sunt, non
opinatione, sed rei veritate, ge-
sta fuerint: (sicuti dicit *Johan-*
nes Evangelista. Lex per *Mosem*
ēδοθη

2) ἐδύθη ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ
 2) Ἰησοῦ Χριστοῦ γέγονε· Δεῖξάτω ἔν,
 2) πῶς ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐστὶν
 ὁ Χριστός.

MAR. Σὺ δεῖξον.

ἈΔΑΜ. Δείκνυμι, ὅτι καὶ πρῶ-
 τῶν νεκρῶν, καὶ ἀπαρχὴ
 τῶν κεκοιμημένων, κατὰ ἀληθείαν
 ἐστὶν ὁ Χριστός. οἱ γὰρ πρὸ τοῦ ἀνα-
 σάντες, αὐθις ἀπέθανον· ὁ δὲ
 Χριστός ἀναστὰς, οὐκέτι ἄποθνήσκει.
 ὡς γὰρ πρῶτόν τε ἀπέθανεν
 Ἀδὰμ, ἕτως πρῶτόν τε αἴεσεν Χρι-
 στός. Παραθήσομαι αὐτὰς τοῦ Ἀ-
 2) ποσόλων τὰς ῥήσεις· Ὡς ἄρα, Φησὶν,
 2) ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἄποθνήσκουσιν·
 2) ἕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωο-
 2) ποιηθήσονται, ἀπαρχὴ Χριστός,
 2) ἕπειτα οἱ τῶν Χριστοῦ· Τί ἀνέρομεν
 ἕτερον, ἕτω Φανερώσ ἡμᾶς διδρα-
 σκον ἀμφοτέρων· καὶ ὅτι ἀπέθα-
 νεν ὁ Χριστός, καὶ ὅτι ἀνθρώπου ἑ-
 λῶ τοῦ ἀποθανόντος; Εἰ γὰρ ἀπαρχὴ ἐστὶ
 τῶν κεκοιμημένων, ὅσκι νεκρῶν ἐγγι-
 γερμένον, Χριστός, ἵνα ἢ διὰ τοῦ
 ἀνθρώπου ἢ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις,
 νομιμὴ δὲ, ὃν τρόπον καὶ διὰ ἀν-
 θρώπου θάνατον· δύο ἔτοι ἀν-
 1. εἰς. θρώποι εἰσιν· * εἰς μὲν ὁ Ἀδὰμ,
 δι' ἃ ὁ θάνατος· ἕτερον ἢ ὁ Χρι-
 στός, δι' ἃ ἡ ἀνάστασις. δύο ἔν τοῦ ἕτερον,
 ἢ ὁ ἐξ ἕραν κατὰ τὸν λόγον ἀπέ-
 θανεν, ἢ ὃν ἀνέλαθεν ἀνθρώπον ἢ,
 ὅπως ἐξ ἀνάγκης ἕπειτα, νοσῶν ὁμο-
 λογήσασιν ὅτι ὁ μὲν κατὰ τὸν ἐξ ἕ-
 ραν ἦν Θεός, ἵνα δὲ ἡμᾶς ἐλάβει

data est: Gratia & Veritas per Jesum
 Christum facta est:) ostendat ergo,
 Quâ ratione Christus sit Primitia
 dormientium?

MAR. Tu potiùs ostende.

ADAM. Ostendo, & Primoge-
 nitum mortuorum, & Primitias eo-
 rum, qui dormierunt, reverà esse
 Christum. Nam, qui ante Chri-
 stum resurrexerunt, iterum mor-
 tui sunt: Christus autem resur-
 gens, non amplius moritur. Sic
 ut enim Adam primogenitus mor-
 tem obiit: ita Christus primus
 resurrexit. Apponam ipsa verba
 Apostoli: Quemadmodum, inquit, 1. Cor. 15.
 in Adam omnes moriuntur: sic & in 2. 2. 23.
 Christo omnes vivificabuntur; primi-
 tia Christus, deinde qui sunt Christi.
 Quid invenire possemus aliud,
 quod utrumque tam luculenter
 nos doceat; & quòd Christus
 mortuus fuerit; & quòd homo
 fuerit id, quod mortuum est? Si
 enim Primitia dormientium sit Chri-
 stus, ex mortuis resuscitatus; ut
 per hominem esset ex mortuis resur-
 rectio: (quanquam eodem modò
 intellecta, quòd per hominem etiam
 mors:) utique Duo isti homines
 erunt; unus quidem Adam, per
 quem Mors; alter verò Christus,
 per quem Resurrectio. Itaque è
 duobus his conficietur alterum:
 aut Sermonem illum, qui è cælo
 descendit, fuisse mortuum: aut
 illum, quem assumpsit, hominem:
 vel, quod necessariò sequitur, se
 intelligere fatebuntur: nimirum,
 Eum, qui de cælo descendit, esse
 Deum; veruntamen ut nos libe-

ρώση, προσελάβετο Ἰσάρκα τὴν ὑπερ-
 ἡμῶν ἀποθανέντων διμνηθείσταν, δι' ἧς
 ἐλευθερώθημεν· καὶ ἐγήμερ ἀπαρ-
 χῆ τὴν ἀναστάσεως, πρώτης αὐτῆς
 ἐγερούσεως ἐκ νεκρῶν. ἕτω γὰρ ὄντως
 Θεὸν καὶ πνεῦμα, ἔόντως ἀνθρώπων
 καὶ Ἰσάρκα, ὁμολογῶσαντες Χριστὸν,
 ἔχον τὴν ἰσοκρίαν, ἀλλ' ἀληθῆ καὶ βε-
 βαιάαν ἐξομῶν τὴν πίσιν. Ὅπερ παρὲ-

1. Cor. 15. 4 δὼκεν ὁ Ἀπόστολος, ὅτι καὶ Ἰσάρκα
 ἢ Χριστὸς ἀπέθανε, ἔτάφη, καὶ ἐγή-
 1b. v. 20. ἢ γεγενητὸς ἐκ νεκρῶν, καὶ ἔστιν ἀπαρχὴ τῆς
 ἢ τῆς κεκοιμημένων ἀναστάσεως.

MAR. Ἐφῆς, ὅτι πῶς τῶν Χρι-
 στοῦ πολλοὶ ἀνέστησαν ὡς ἐν ἔστιν
 ἀπαρχή;

- ἌΔΑΜ. Οἱ πῶς τῶν Χριστοῦ ἀνα-
 Rō. 6. 9, 10. σάντες, πάλιν αὐτῶν ἀπέθανον· ὁ ἢ
 ἢ Χριστὸς ἀναστὰς οὐκέτι ἀποθνήσκει. Ἰα-
 1. -δ. α. ἢ γὰρ αὐτὸς οὐκ ἔστι κυριεύων. ὁ γὰρ
 ἢ ἀπέθανε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀπέθανεν
 ἢ ἐφ' ἡμᾶς ὁ ἢ ἢ, ἢ τῶν Θεῶν τῶν
 ἐν ἐκκυρίωσιν ὁ ἢ ἢ; τὸ γὰρ εἶ-
 πειν, οὐκέτι κυριεύει· εἰδείξεν, ὅτι πρῶ-
 τερον ἐκυρίωσεν.

ΕΥΤΡ. Δῆλον, ὅτι εἰ μὴ τὸ σαρ-
 κὸς ἦς ἀνέλαβεν ὁ Λόγος, ἐκυρίω-
 σεν ὁ θάνατος· ἀνάγκη λέγειν, τῶν
 Λόγου ἐκυριεύειν καὶ τὸν θάνατον, εἰ
 μὴ καὶ ἀληθεῖαν ὁ Λόγος Ἰσάρκα
 ἀνέλαβε. Λόγου ἢ Θεοῦ θάνατον κυ-
 ριεύσει, οὐκ ἔφημον εἶναι λέγειν μοι
 ἰσοκρίαν.

- ἌΔΑΜ. Ἄκουε ἐν τῶν Ἀπο-
 στόλων, περὶ τῶν θανάτων, ὅτι ἀληθῶς
 1. ε. δ. α. καὶ ἢ ἢ ἀποθνήσκει ἀπέθανε καὶ περὶ τοῦ
 ἀμαρτῶν, ὅτι ἀληθῶς ἐξεχύθη

raret, Carnem assumisſe, quâ pro
 nobis mori posset, & per quam li-
 berati sumus: & factus est, *Primitia*
resurrectionis; quia prima ipsa fuit
 ex mortuis excitata. Ita namq; re-
 apse Deum secundum Spiritum, ac
 reapse hominem secundum car-
 nem, Christum confitentes; non
 opinatione, sed veram & firmam
 habebimus fidem. Quod sane
 Apostolus tradidit, *dicens: Secun-*
dum carnem Christum mortuum esse,
& sepultum, & excitatum à mortuis:
& esse Primitias resurrectionis eorum,
qui dormierunt.

MAR. Ajebas, ante Christum
 multos resurrexisse: quomodo er-
 go erit *Primitia*?

ADAM. Ante Christum qui re-
 surrexerunt, rursus mortui sunt:
Christus autem resurgens, non am-
plius moritur: mors illi non domina-
tur amplius. Quod enim mortuus est
peccato, mortuus est semel: quod au-
tem vivit, vivit Deo. Cui ergo mors
dominatur? Quod etenim dicit:
non amplius dominatur; ostendit,
prius fuisse dominatam.

EUTR. Patet: Nisi mors car-
 ni, quam Sermo ille assumsit, do-
 minata sit; oportere dicere, ipsi
 Sermoni fuisse mortem domina-
 tam; nisi Sermo ille in veritate
 Carnem assumsit. At verò Ser-
 moni DEI prædominatam fuisse
 mortem: mihi, nec pium, nec lau-
 dabile dictu, videtur.

ADAM. Audito igitur Apo-
 stolum, tum de Morte, quod verè,
 ac non opinione hominum mortuus
 fuerit; & de Sanguine, quòd verè
 τὸ αἷμα

τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας σω-
 τηρίας. λέγει ἡ ἔκτα Σωτησις ἡ τῆς ἐαυτοῦ
 ἀγάπης ὅτι εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἀμαρτω-
 λῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν
 ἀπέθανε· πολλῶ μάλλον, δικαιωθέν-
 τες ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα
 διὰ τὸ ὄργης. Καὶ πάλιν· Καὶ ὃ ἐκεί-
 νος ἐσαυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῆσκει
 διὰ μέλλουσας Θεῶν· καὶ πάλιν· Ἡ ἀγνοεῖτε,
 α. μ. ν., ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθησαν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν,
 α. μ. ν., εἰς τὴν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν; Ὅς εἰ
 μὴ ἀπέθανε, τίς ἀμφιδάλει μὴ εἶναι
 ἐβαπτισμα; καὶ πάλιν, Ἐχαρίτωσεν
 ἡμᾶς ἐν τῷ ἡραπηνεῖα ἡμῶν αὐτοῦ, ἐν ᾧ
 ἐχομεν τὸ διπολύτρωσιν· ἀλλὰ ἡμᾶ-
 τος αὐτοῦ. Καὶ πάλιν· Ὅτι ταῦτα ἐπά-
 ρητε ὑποὶ τῆς ἰδίων συμφυλετῶν, καὶ τῶν
 καὶ αὐτοῦ ὑποὶ τῆς ἰδαίων, τῶν καὶ τὸν κύριον
 διποκρίνατων Ἰησοῦν, καὶ τὸς προφή-
 τας. Οὐκ εἶπε, καὶ τὸς δροκήσας πεφη-
 νότας ἀγγέλους, οἷς ὁμοίωσατε αὐτὸν
 ἡμεῖς· ἀλλὰ, καὶ τὸς προφήτας, οἷτινες
 ἀληθινῶν (σάρκα, ἔξ Ἰουδαίων, ἀν-
 θρώπων ὄντες, καθ' ἡμᾶς ὁμοίως ἐπεριόδη
 I. i. l. i. d. - σαρκί, ὅς) ἐληθάθη, ἔξ ὁμοίων ἐν
 φόνω μαχαίρας ἀπέθανον. Ἐἰ μὴν καὶ
 αὐτὸς τῶν Σωτηρῶν παρέχομαι φω-
 νας, τὰς πρὸς ἀγγέλους τὸ πάθος αὐ-
 τοῦ, ἔκτα Φάσκοι. Ὅτι δὲ τὸ ἡν ἔ-
 ἀνθρώπος πολλὰ παθῶν, καὶ διποδοκιμα-
 σθῆναι διὰ τὸ πρὸς ἐυτέρων, καὶ ἀρχιε-
 ρέων, καὶ γεαμματέων, καὶ σαρωθη-
 ναι, καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἀναστῆναι. Καὶ
 πάλιν μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐλέγχων πινῶς
 ἐλέγεν· Ὡ αἰσῆτοι, καὶ βραδύεις τῆ
 καρδία τοῦ πρὸς ἀσθενεῖν ὅτι πᾶσιν, οἷς

sanguis ejus pro nostrâ salute fue-
 rit profusus. Sic autem dicit :
 Commendat verò Deus suam in nos di-
 lectionem; quòd, cùm essemus nos pec-
 catores, Christus pro nobis mortuus
 est : multò magis cùm justificati simus
 in sanguine ejus, servabimur ab irâ.
 Et iterum : Etenim etsi crucifixus est
 ex infirmitate; vivet tamen ex poten-
 tiâ Dei. Rursus ait : An ignoratis, Rom. 6. 3.
 quòd quicumq; baptizati estis in Chri-
 stum Jesum; in mortem ipsius bap-
 tizati estis? Qui si non fuerit mor-
 tuus; quis dubitat, nullum esse
 Baptismum? Atque iterum : Gra-
 tiam fecit nobis in dilecto Filio suo : in
 quo habemus redemptionem per sangui-
 nem ipsius. Item : Quia hæc passi estis
 à propriis contribulibus; ut & ipsi à
 Judæis; qui & Dominum Jesum occi-
 derunt, & Prophetas. Non dixit :
 Et eos, qui opinione hominum ap-
 paruerunt, Angelos; quibus illum
 vos assimilâstis : sed dixit, Et Pro-
 phetas; qui cùm verâ carne, & non
 phantasiâ, homines (etiam vestrâ
 sententiâ) essent; alius ferrâ dif-
 sectus fuit, & alius lapidatus, reliqui
 in occisione gladij mortui sunt. Præte-
 rea etiam allegabo ipsius Servatoris
 verba; quæ hanc ejus passio-
 nem prænuñciaverunt, sic dicen-
 do : Oportet, Filium hominis multa
 pati, & reprobari à senioribus, &
 Principibus Sacerdotum, & Scribis;
 atque cruci affigi, & post dies tres re-
 surgere. Atque iterum post resur-
 rectionem, reprehendens quos-
 dam, O, inquit, stulti, & tardi cor-
 Luc. 24. 25. de ad credendum in omnibus, quæ

Rom. 5. 8, 9
 2. Cor. 13. 4.
 Rom. 6. 3.
 Eph. 1. 6, 7.
 1. Theff. 2.
 14. 15.
 Heb. 11. 37.
 Marc. 8. 31.
 vid. etiam
 Luc. 9. 22.
 Luc. 24. 25.

23 ἐλάληται πρὸς ὑμᾶς ὅτι ἔδει ταῦτα
 23 παθεῖν τὸ χεῖρόν. Ἐπιμύω δὲ ὁ Ἐυ-
 αγγελιστὴς, & δοκῆσιν, ἀλλὰ ἀληθι-
 Luc. 23. 46. & 53. 22 Φωνήσας μεγάλη φωνῇ ὁ Ἰησοῦς, εἶ-
 23 πε· Πάτερ εἰς χεῖράς σε ὡς πατή-
 23 σομαι τὸ πνεῦμά μου· καὶ ἐξέπνυ-
 23 σε. Καὶ ἰδὲ αὐτὸν ὀνόματι Ἰωσήφ, αἰ-
 23 τησάμενον τὸ σῶμα, ἐνετύλιξεν ἐν
 23 σινδῶνι, καὶ ἔθηκεν ἐν κενῷ μνη-
 23 μείῳ. Τίς ἐν ἔτῳ λῶ, τοιμησάμενος
 εἰπάτωπαί; & γὰρ δὴ πρὸς τὸ πνεῦμα
 ἐξέπνυσε, ὃν αἰδίον καὶ ἀφθάρτον.
 ἀλλὰ πάντως, τίς λῶ ὁ ἔχων τὸ πνεῦ-
 μα; ὃς ἐξέπνυσε ὄντως; ὃς δὲ παρέ-
 θετο ἑκπνεῶν τὸ πνεῦμα τῷ πατρὶ;
 ὃν ἐνάλησε σινδῶνι ὁ Ἰωσήφ; & γὰρ
 δὴ πρὸς σκίαν ἐνάλησε, καὶ ἐθαύσει,
 ἀλλὰ τὸν προσπαγῆντα τῷ ξύλῳ.
 ἔτω γὰρ τοὶ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν
 ἔλεγε τοῖς μαθηταῖς, δοκῆσιν αὐτὸν
 Lu. 24. 38, 39 Φαντασίαν εἶναι· τί πετραγυμνοὶ
 22 ἐσε; καὶ ἵνα τί διαλογισμοὶ ἀναβαί-
 22 νουσιν εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν; ἴδτε
 22 τὰς χεῖράς μου, καὶ τὰς πόδας μου,
 22 ὅτι ἐγὼ εἰμι αὐτός. ὅτι πνεῦμα ὄστέα
 22 καὶ ἄρκας σὰρξ ἔχει, καθὼς ἐμὲ
 22 θεωρεῖτε ἔχοντα· καὶ τί ποσῶτον
 ὀπιδιατρέψων τοῖς ἐλέγχοις, εἰς μῆ-
 καὶ καταίνω τοὺς λόγους; ἤκει
 Matt. 16. 13 γὰρ, τὸ ὁμολογεῖν ἑαυτὸν υἱὸν ἀν-
 θρώπου.

ΜΑΡ. Τίνῳ ἀνθρώπῳ ἐστὶν υἱός;
 Matt. 16. 17 ἈΔΑΜ. Ἐκ σπέρματός καὶ
 Luc. 3. 31. Ἰωσήφ καὶ Μαρίας· καὶ τὸ
 Rom. 1. 2. Ἐυαγγέλιον φάσκει.

ΜΑΡ. Ἐν τῷ Ἐυαγγελίῳ, τὸ Ἰω-

locutus sum ad vos, quod oporteret
 Christum hac pati. Ad hæc & Evan-
 gelista, non apparentem, sed ve-
 ram mortem inculcans, ait : Et
 exclamans magnâ voce Jeshus dixit : Pa-
 ter, in manus tuas* commendabo Spi-
 ritum meum : & expiravit. Et ecce!
 Vir, nomine Joseph, petens corpus in-
 volvit sindone, posuitq; in novo monu-
 mento. Quis igitur ille erat, di-
 cant audacter? nec enim utique
 Spiritus expiravit, cum sit æternus,
 & incorruptibilis. At verò di-
 cant omnino, Quis erat ille, qui
 spiritum illum habuit? qui spiritum
 reverà efflavit? qui expirans Pa-
 tri spiritum suum tradidit? Quem
 Joseph sindone involvit? nam,
 profectò umbram haud involvit,
 & sepelivit; sed eum ipsum, qui
 ligno crucis fuerat affixus. Nimi-
 rum, sic ipsemet testatur Discipu-
 lis post resurrectionem, cum illum
 phantasma esse putarent : Quid
 turbati estis? & quare cogitationes
 ascendunt in Cor vestrum? Videte
 manus meas & pedes meos, quod ego
 sum ipse. quia spiritus ossa & carnem
 non habet, sicuti me videtis habere.
 Sed quid istis refellendis tantisper
 immoror, & has argumentatio-
 nes in longum produco? Satis
 enim esset, quod seipsum Filium
 hominis profiteretur,

ΜΑΡ. Cujusnam hominis Fi-
 lius est?

ΑΔΑΜ. Ex semine David est se-
 cundum carnem : quemadmodum
 docet Evangelium.

ΜΑΡ. In Evangelio, cum Ju-
 δαίων

δαίων λεγόντων, ὅτι υἱὸς ἐστὶ τῆς Δα-
βιδ, αὐτὸς ὁ Χριστὸς καθ' ἐξηγήσωσιν αὐ-
τῶν ἢ ἐὰν θελήσῃ ἀναγνώσκω.

ΕΥΤΡ. Ἀναγνώθη.

» ΜΑΡ. Εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τί ὑμῶν
» δοκεῖ περὶ τῆς Χριστοῦ, τίνος υἱὸς ἐστὶ;
» λέγεσθαι αὐτῶν, ὅτι Δαβὶδ λέγει αὐτοῖς
» ὁ Ἰησοῦς· Πῶς ἐν Δαβὶδ ἐν πνεύματι
» κύριον αὐτὸν καλεῖ; λέγων, εἶπεν ὁ
» κύριος τῶ κυρίῳ μου, καθὼς ἐκ δε-
» ξτῶν μου. εἰ ἐν Δαβὶδ ἐν πνεύματι
» κύριον αὐτὸν λέγει, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστὶ;
» εἶδες, ὅτι καθ' ἀναγνώσκῃ τῶν λεγόντων,
» ὅτι υἱὸς Δαβὶδ ἐστὶν, ἀρνέμεται αὐτὸς;

ΑΔΑΜ. Τὸ πῶς οὐκ ἀρνήσεως
ἐστὶν, ἀλλὰ πῶς καὶ γὰρ ἐκ ἀ-
πολλῶν, ἀλλὰ πολλὰ κίς, ἐν τῷ γραφῶν

» ἐκ ἐστὶ ἀρνήσεως, ἀλλὰ ἐστὶ πῶς οὐκ
» κείμενοι· Πῶς γὰρ φησὶ διώξῃ ἐῖς
» χιλίας ἢ πῶς ἐγγερετο πόρνη πόλις
» πησῆ Σιών; ἢ πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τῆς
» βρεανῆ ὁ ἕως φόρος, ὁ πρῶτος ἀνατέλ-
» λων; Οὐχὶ γὰρ ἀρνέμεται ὁ Χριστὸς
» ἔφασκε, πῶς, ἀλλὰ πτωχάνομος.

ΜΑΡ. Δαβὶδ κύριον αὐτὸν ὁμο-
λογεῖ, ἐκ τῶν υἱῶν.

ΑΔΑΜ. Δαβὶδ αὐτὸν καὶ ἀρ-
» κα κύριον ἐκ ὁμολογεῖ, ἀλλὰ καθ' ἀ-
» πνεῦμα τῆς πνεύματος, ὁ λόγος τῆς θεῆς
» ἐμὸν τῆς Δαβὶδ κύριος ἐστὶν, ἀλλὰ
» ἐπ' ἀσῆς ἀρχῆς, ἐξουσίας, κυριότη-
» τος. τῆς ὀνόματι ὀνομαζομένου, ἐμὸ-
» νον ἐν τούτῳ τῶ ἀγῶνι, πνεύματος
» ὄν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῶ μέλλοντι. ἦδει
» δὲ, τῆς ἰσθμῶν ἀπίστευτος τὸ κα-
» τὰ πνεῦμα καὶ ἐπίθετο, λέγων· Εἰ ἐν
» Δαβὶδ ἐν πνεύματι κύριον αὐτὸν

daei dicerent, eum Davidis filium
esse; ipse Christus illos improba-
vit: & si placet, recitabo.

EUTR. Recita.

MAR. Dixit Jesus: Quid vobis
videtur de Christo, cujus filius est? di-
cunt illi, Davidis. Dicit illis Jesus:
Quomodo igitur David in spiritu Do-
minum illum appellat? dicens, Dixit
Dominus Domino meo, Sede à
dextris meis. Si ergo David in Spiritu
Dominum dicit illum, Quomodo
Filius ejus est? Vident, improbare il-
los, qui dicunt, Eum esse Davidis
Filium: cum ipsemet neget?

ADAM. Illud Quomodo, non est
negationis, sed interrogationis: particula
non enim semel, sed sæpe, in S. Scri-
pturis, non ad negandum, sed ad
percontandum, ponitur. Quomodo, Deut. 32. 30
inquit, persequetur unus mille? Et,
Quomodo facta est meretrix, civitas si-
delis Sion? Et, Quomodo decidit de cae-
lo Lucifer, qui manè oriebatur? Nec
enim Christus negando dicit, Quo-
modo? sed interrogando.

MAR. David illum Dominum
confitetur; non Filium.

ADAM. David illum secundum
carnem Dominum non profitetur;
sed secundum spiritum: hoc est,
Sermo ille Dei, non solum Davi-
dis Dominus est, sed & omnis Prin-
cipatus, Potestatis, Dominationis, &
Nominis quod nominatur: (præscius
rerum) non tantum in hoc seculo, sed
& in futuro. Nōrat autem, Ju-
dæos non credere illud, quod erat
secundum spiritum: ideoque in-
terrogatione adhibitâ, dixit: Si
ergo David in Spiritu Dominum illum

λέγει,

1. τὸ πνεύματι
Κύριον
αὐτ. v. Not.

» λέγει, πῶς υἱὸς αὐτῆ ἔστιν; ἔ γὰρ ἔφη ὁ Χριστὸς, ὅτι εἶ ἐν Δαβίδ ἐν σαρκὶ Κύριον αὐτὸ καλεῖ, ἀλλ' ἐν πνεύματι τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ὁμολογῶν τὸ ἵκῃ σάρκα, υἱόν. Παραστήσω ἡμετέροισιν ἐκ τῆς Ευαγγελίας, ὅπως αὐτὸς ὁ Χριστὸς συντίθει, ταῦτα εἶναι τῷ πνεύματι σωτήριον, καὶ ἀκλιῆ καὶ ἐβέλῃ, ἀγνωστικῶν. ΕΥΤΡ. Ἀνάγνωθι.

ἌΔΑΜ. Ἐπὶ δὴ πάρησιν οἱ πατέρες Μεγεθίου, οἱ δὲ δόγματος Μαρκίου, ἐκ τῆς Ευαγγελίας ἀγνωστικῶν Ἐγένετο ἡ ἐν τῷ ἐγγίσει αὐτὸς εἰς Ἱεριχῶν, καὶ τις τυφλὸς ἐπαύει ἐκάθητο παρὰ τῷ ὁδῷ Ἀκασίου ἡ ἄλλῃ διαποροδομῆς ἐπισημάνετο, πᾶν εἶη τῶν ἀπηγγέλη ἡ αὐτῶν, ὅτι Ἰησοῦ παρερχομένου καὶ ἐβόησε, λέγων Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησον με. ταῦτα ἡ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀρχθῆναι. Ἐγγίσει ἡ αὐτῶν, ἐπηρώτησεν αὐτὸν, τί σοι θέλεις ποιῆσαι; ἡ εἶπε Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. καὶ ἀποκριθεὶς, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ἀνάβλεψον ἡ πίστις σου σέσωκέ σε καὶ ὁμοίως ἡ ἀνάβλεψεν.

ΕΥΤΡ. Ὁ τυφλὸς, ἔμοιγε δοκεῖ, ὁρῶν πῶς ὁ δὲ δικαίως ἀνεβλέψε δηλαδὴ ἀπηλλαγμένον τῆς πῆρας τῆς Μεγεθίου, καὶ οὐαλκῆ, Δροσερίου τε, καὶ Μαρῖου. ὅς μὲν καλῶς πῶς ὁ δὲ ἀνεβλέψεν. οἱ ἡ ἰσὺ ἀπαρδασίας ἐλαυνόμενοι, τυφλῶν

1. τῶν
Luc. 18. 42. ἐν, καὶ λέγοντος Ἄνάβλεψον ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. ὁ ἡ πῶς ὁ δὲ τυφλὸς, ἐπὶ τῆς σάρκα, καὶ τῆς πνεύματι παρουσίας ὁμολογεῖ, εἰς ἀμφοτέρω πῶς ὁ δὲ,

vocat; Quomodo Filius ejus est? Non enim dixit Christus: Si igitur David in carne Dominum illum vocat; sed, in spiritu: confessus, Ipsum in Spiritu Dominum; at secundum carnem, Filium esse. Præstò exhibebo ex Evangelio clariùs, Quomodo Christus ipse adstipuletur, doceatq; hanc esse fidem salvificam & inviolabilem: & si velis, recitabo. EUTR. Recita.

ADAM. Quoniam Megethij assentia adfunt, Marcionis dogmati addicti; ex ipsorum Evangelio legam: Factum autem est, cum ille appropinquaret versus Jericho, ut quidam cæcus mendicans sederet juxta viam: qui, cum audiret turbam prætereuntem, suscitabatur, Quid istud esset? Nunciatum autem est ei, Jesum transire, itaque clamavit, dicens: Jesu fili David, miserere mei. Stans autem Jesus jussit illum adduci: & cum appropinquasset ille, rogavit eum: Quid vis tibi faciam? Dixitq; ille: Domine, ut visum recipiam. Et respondit Jesus, dicens; Recipe visum: fides tua salvum te fecit: & statim visum recepit.

EUTR. Cæcus, ut mihi videtur, cum rectè crederet, jure visum recepit: nimirum, à fide is Megethij & Valentii, & Droserij, & Marini, fuit alienus. Ac ille quidem, cum sanà fide crederet, visum recepit: hi autè, incitià suà instigati, mentem occæcant: interim fidè cæci Christo tā præclare collaudante, ac dicente: Visum accipe; fides tua te servavit. Cæcus verò, iste credens, ejus tam carnalè, quàm spiritualem presentiam confitetur; utrumq; credens,

ὅτι Θεὸς ἐν ἀνθρώπῳ ἐστὶ καὶ πρῶ-
 τὸν γε Ἰππιγρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὁ δὲ
 γνωρίζει καὶ τὸν Κύριον. καὶ περὶ
 » μὲν τῶ ἀνθρώπου Φησὶν, Ὑιὸς Δα-
 » εῖδ, ἐλέησόν με· περὶ ἧ τῶ Θεῶ, Κύ-
 » ριε ἵνα ἀναελέψω. Κατὰ ἔν τὰ δό-
 ξαντα τοῖς περὶ Μαρίνον, εἰ μὴ ἔσῃ
 ἡὸς Δαβὶδ, ἐαυτῷ ἐναντιῶται ὁ Χρι-
 στός· πῆ μὲν, ἀλλὰ τὸ ὅλως πεπιστω-
 κέναι, ἀναελέψαι κελύσεις τὸν τυ-
 φλόν· πῆ ἧ, ἐν τῇ παρὸς Ἰουδαίους
 πείθει, ἀρνεῖσθαι τῶ εἶναι ἡὸν Δαβὶδ.
 καὶ πῶς ἐκ ἔσῃ ἐναντίον, καὶ ἐαυ-
 τῷ ἀντιπράττων, καθ' ἡμῶς, ὁ Χρι-
 στός; ταῦτα ἧ συμβαίνει τῇ ἀσυστά-
 τῳ αἰρέσει χρωμένους, ὅταν ἀνακαλέ-
 θοις Ἰππιτηδῶσι χεῖρα μυθολο-
 γίας, ταῦτα αὐτοῖς ἀνάγκη ἀπαν-
 τῶν ἀποπήματα. χεῖρ ἔν ἐπεσθαι
 τῶ τῶ δόγματι, ὡ καὶ ὁ τυφλὸς
 σῶας τὰς ὄψεις ἀπέληφεν· ὡ
 καὶ ὁ Χριστὸς ἐμαρτύρει καλῶς
 πεπισθῆκετι. ὅθεν καλῶς ἔχον
 δοκεῖ, τῶ πῶ τῶ τῶν περὶ Μαρί-
 νον καὶ ἀπορήσαι, καὶ ἀποσφεν-
 δονῆσαι· πῶ τῶ τῆς ἀληθείας ὑ-
 πάρχουσαι, καὶ κατὰ μηδὲν τῇ θεό-
 τητι προσήκουσαι. μύθοις γὰρ καὶ Φαν-
 τασίαις, ἔδοκῆσθαι πισθόντες, μύ-
 θῳ, καὶ Φαντασίᾳ, καὶ δοκῆσθαι τῶ σω-
 τηρίαν σὺν τῶ δόγματι ἔχουσαι. Ἐν
 ἔν ἔχον μοι δοκεῖ, Μαρίνον παύσαι
 1. δὲν· ἀπὸ τῆς Φιλιππῶν γνῶμης * Ἄνο-
 μόνως Ἰππὶ τὸν τρίτον ὅρον ἐγκατα-
 γνόμενον, τῶ τῶ τῶ τῶ ἀνα-
 σῶσεως λόγον.

quòd Deus in homine sit. Ac pri-
 mùm quidem, cùm agnovisset Ho-
 minem, statim agnoscit etiam Do-
 minum. Et quidem de Homine
 illo dicit: *Fili David, miserere mei:* Luc. 18. 39.
 De Deo autem, *Domine, ut visum re-* Ib. vers. 41.
cipiam. Proinde secundùm placi-
 ta sectatorum *Marini, Nisi Davidi fi-*
lius sit, Christus ipse sibi repugnat:
 partim, quod hoc omninò credi-
 derit, Cæcus ille, cùm iussit ipsum
 videre: partim, quòd in quæstio-
 ne ad Judæos, negat se *Davidi fi-* Matt. 22. 4 §
lium. Ecquomodo non est contra- Luc. 20. 44.
 rius, & sibi repugnat ipse Chri-
 stus, ex vestrà sententiâ? Hæc ni-
 mirum accidunt iis, qui lubricâ &
 inconstanti hæresi fluctuant: dum
 inconsequentes meditantur & fe-
 ctantur fabulas, quibus abutantur;
 necessariò illis hujuscemodi ab-
 surda occurrunt. Itaq; illi doctrine
 insistendum est, quâ cæcus ille sa-
 nos oculos accepit: quem quæ re-
 ctè credidisse, Christus ipse testa-
 tus est. Quapropter rectum bo-
 numque mihi videtur, ut fides Se-
 ctatorum *Marini* abjiciatur, & tan-
 quam fundâ jaçtetur: cùm procul
 à veritate absit, & nullatenus Divi-
 nitati congruat. Nam qui fabulis,
 & phantasiis, & opinationi cre-
 dunt; etiam fabulâ, phantasiâ, &
 opinatione salutem, unâ cum suo
 dogmate obtinebunt. Mihi ergo
 æquum videtur, ut *Marinus* à liti-
 giosâ hâc sententiâ desistat; se quæ
 ad tertiam definitionem benigno
 animo adplicet, hoc est, ad disce-
 ptationem De Resurrectione.

SECTIO V.

ubi differunt,

ADAMANTIUS, Orthodoxus : MARINUS, Bardefianista :
MEGETHIVS & MARCVS, Marcionita : EVTROPIO,
Sententiam ferente.

Περὶ Ἀναστάσεως.

ΜΑΡΙΝΟΣ. Ἐὶ βέλεαι ἕπερ τὴν ἀληθείας γενέσθαι, ἐτόμως έχω πρὸς τὰς διδασκαλίαις ἀκροβῶς.

ΕΥΤΡ. Μάρεισον ἔχ' οἱ τυχόντες ἄνδρες, αὐτοὶ λέγέτωσαν, εἰ ἐξέβλεψαν τὴν δικαίαν· εἰ δὲ οὐκ ἔβλεψαν, ἢ διεδύλωσαν περὶ τῆς κεραιμῆς, ἐμοὶ αἰτίαν ἔπεισάτε.

ΜΑΡ. Ἐὶ βέλεαι μὲν πάσης ἀληθείας τὴν ζήτησιν γενέσθαι, παρατήσασθε τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἡραφῶς πηθόμενοι μόναις.

ΑΔΑΜ. Πειθῶμεν ταῖς ἡραφῶς.

ΕΥΤΡ. Δὴλήτη ἡ συγκατάθεσις ἀμφοτέρων.

ΜΑΡ. Ὅμοια, ὅτι ἀδικῶς ἡπικάλυπται τὴν ζήτησιν πάντων.

ΑΔΑΜ. Προϊὼν ὁ λόγος, τὴν ἀδικῶς ἡπικάλυμνον τὴν ζήτησιν πάντων, ἐλέγχξ.

ΜΑΡ. Ὁμοίω ἡ ἀδαμάντιος, πῶς οἶον σῶμα αἰστανται; τὸ πρῶτον, ὁ περικείμενος, εἰς ὃ ἐνδεόμενος; ἢ ἄλλο πνευματικόν;

ΑΔΑΜ. Τὸ πρῶτον σῶμα φημι αἰστανται, ὁ περικείμενος.

De Resurrectione.

MARINUS. Siquidem velis pro veritate stare; paratus sum de hoc articulo exactè illam demonstrare.

EUTR. Adsumt Viri non vulgares, ipsi dicant; an ab eo, quod justum est, discesserim? At, si tu vietus es, aut constrictus præiudicio quasi ad servitutem redactus; mihi culpa non est impingenda.

MAR. Si velitis, ut omninò cum veritate disquisitio hæc instituat; Philosophicis argutis rejectis, folis Scripturis SS. credentes obsequamini.

ΑΔΑΜ. Obsequamur sanè Scripturis SS.

EUTR. Manifestus est utrinque consensus.

MAR. Puto, vos iniquè hanc ingerere Quæstionem.

ΑΔΑΜ. Præcedens disputatio, Quis iniquè ingesserit hanc Quæstionem, arguet.

MAR. Definiat Adamantius, Quale corpus resurgat? an istud, quod sumus circumdati, & in quod sumus illigati? an aliud spirituale?

ΑΔΑΜ. Hoc ipsum corpus dico, resurgere, quod circumdati sumus.

ΜΑΡ.

MAR. 'Αυτόθεν πάρεσιν ἔλεγχος
 λαφῆς, αἰατέρετων αὐτῶ τῷ ἀδι-
 κον Ἰππεχλιῷ. τὸ γὰρ τῶ ἀνθρώπου
 σῶμα, ὅσα ἐκ παιδῶν μέχρι γήραος
 τὸ αὐτὸ πάραμνή, ῥύσῃς ἕστας ὑ-
 πάραρχων. ποῖον ἐν φάσκει ἀνίστα-
 σθαι σῶμα, τὸ παιδικόν; ἢ τὸ μέσον;
 ἢ τὸ γεαλέον;

ΑΔΑΜ. 'Οι τοιχογράφοι ναυ-
 πηγῆς, καὶ κυβερνήτας, καὶ πελα-
 γίους πλωτῆρας ζωγραφεύοντες, ναυ-
 πηγῆν καὶ κυβερνᾶν ὅσα ἴσασι· τὸν
 αὐτὸν τρόπον καὶ Μαρίνου προήκα-
 το λόγον, ἔτι πῶς ἔειπεν, καὶ τὸ δει-
 ξῆν μὴ ἔχει.

ΕΥΤΡ. Σαφέστερον μαθεῖν
 βάλωμα, πῶς ὅσα ἐστὶ τὸ σῶμα,
 ἐκ παιδῶν μέχρι γήραος τὸ αὐτό;

MAR. Ῥύσῃς ἕστας ὄν τὸ σῶ-
 μα ὑπεκρεῖ, ὅσα τῆς τροφῆς γνόμε-
 νον· ἀμέλει ἐν ταῖς νόσοις διαπανη-
 θεν, ἢ τὸ ἐκ παιδῶν, ἢ τὸ γεα-
 λέον, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ῥέει καὶ φθεί-
 ρεται, ὅσα τῆς τροφῆς αὐτῆς ἕτερον
 παρῆσθαι. ποῖον ἐν λέγει σῶμα
 ἀνίστασθαι; τὸ ἐν ταῖς νόσοις διαπανη-
 θεν; ἢ τὸ ἐκ παιδῶν; ἢ τὸ γε-
 αλέον;

ΑΔΑΜ. 'Εἰ καὶ τὰ μάλιστα
 ἀπὸ γραφῶν ἐπαρσελάμενοι πεί-
 θεν τῆς ἀκροατῆς, ἰατρικῆ Ἰππικῆ
 P. 75. μη παρῆσθαι, ἐπελήθη * τὸ ὄρα·
 ἐκ οὐκῆσω καὶ αὐτῆς, εἰ καὶ μὴ ἡσκημεν
 ἰατρικῶν, ἀπακρεῖσθαι σε τὰ ἀ-
 δικα τῆς ἐνοίας φρονήματα. εἰ
 γὰρ ῥύσῃς ἕστας λέγῃ τὸ σῶμα,

MAR. Indidem suppetit argu-
 mentum evidens, quod hanc in-
 quam evertat captionem. Homi-
 nis enim corpus, cū fluxæ sit
 Substantiæ, non à pueritiâ usque
 ad senectutem, idem manet. Qua-
 le igitur resurgere dicis, corpus;
 an puerile? vel ætatis mediæ? vel
 senile?

ADAM. Pictores parietum dum
 navium fabricatores, & gubernatores,
 & nautas marinos pingunt;
 ipsi tamen naves fabricari, aut gu-
 bernare nesciunt: eodem modo
 etiam Marinus protulit argumen-
 tum, cujus nec habet experien-
 tiam, nec probationem.

EUTR. Cupio manifestius disce-
 re; quamobrem non sit idem, à
 pueritiâ usq; ad senectutem, ipsum
 Corpus?

MAR. Corpus cū fluxæ sit sub-
 stantiæ, paulatim defluit ejus incre-
 menti, ex alimēto factū. certò itaq;
 si morbis vel puerile, vel senile
 consumatur, (etsi maximè fluat
 & corrumpatur:) ex nutrimento
 tamen alia incrementa iterum acce-
 dunt. Quale igitur corpus resur-
 rectorum, ais; illud ne quod mor-
 bis consumptum? an puerile? an
 senile?

ADAM. Etsi firmissimè promi-
 ferit, è Scripturis se fidem Auditori-
 bus facturum; nunc autem ad me-
 dicam scientiam accedendo, obli-
 tus fuerit suæ definitionis: at-
 tamen & ipse non gravabor, licet in
 medicinâ non sim exercitatus, hæc
 iniqua animi tui sensa refutare.
 Nā, si corp⁹ fluxâ esset Substantiâ,

ἔτερον ἀνθ' ἑτέρου γινόμενον ἐξελύ-
 τὰ δὲ ἀποκοπιόμενα μέλη, τουτέστιν,
 ἄτιον, ἢ δὲ ἀκρυλον, ἢ ῥίνα, ἀδύς
 ἐκ τῆς τροφῆς ἀναπληρωθῆσαι. ἔδει
 δὲ καὶ τὰς ἐλάς τῶν τραυμάτων
 μὴ ὑπερμενεῖν, μέγιστον γέρας, ὑπεκ-
 ρεόντων, κατὰ σὲ, τῶν σωμάτων.
 ἀλλ' ἔδει τὰ ἐν ταῖς νόσις ὑπεκρεῖ
 σώματα, ἀδύς ἕτερα γινόμενα
 ἀλλ' ὅταν ἡ ψυχὴ μὴ διεξήται τὰ
 ἐαυτῆς ὀρεξία, μύσει τὸ σῶμα, κα-
 θάπε * ὁ ἰὼν ὑπερμενεῖ, * πι-
 λῆ * ὅταν δὲ διεξήται τὰ αὐτῆς
 ὀρεξία, ἀδύς πικρὰ ἀνομιέμενα ὀγκοῦ-
 ται. ἔ γάρ ἔτω ῥάσσα, ἀνασφί-
 λαντ * ἐκ νόσου τοῦ σώματ *
 ἐν βραχεῖ χρόνῳ ἀποκαθίσταται, διὰ
 τὸ ἄριστον χρόνον αὐξάνοντα.

ΕΥΤΡ. Εἰ ῥάσσον ἢ τὸ σῶμα,
 ἔτερον ἀνθ' ἑτέρου γινόμενον, ἀδύ-
 νατον, ὃ ἢ δὲ εἶναι τὸ σῶμα ἀνυπό-
 στατον.

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Ἐπὶ ἀνθ' ἑτέρου τοῦ πα-
 ράδειγμα λάβε. ὃν πρόπων εἰ τις
 βούλοιο ἀπὸ κηρ * ἀνδροεικλον
 κατασκευάσαι * καὶ πρότερον μὲν
 βραχέως ὑπερμενεῖ ἀποτύπωσά-
 μιν * ἀδύς ἔτερον κηρὸν ἰπι-
 χέων, εἰς ὑψ * καὶ μέγιστον βέ-
 λεται τῆτο πλάτην, ἀδύς ἀνω-
 ἰχει * ἔτω γὰρ τὸ γινόμενον τέλος
 τυχεῖν ἀνω * τῆ πρώτης ὑπερμε-
 σεως * κηρ * ὑπεκρυσσεως, ἢ ἑτέρας
 γινόμενης ἔπειτα ἀνδροεικλον πῶς τε-
 λείον τὸ ἔργον ὃ ἀνθρώπος τὴν ἐκ πεί-
 ρων τοῦ σώματ * ὑπερμενεῖ ἔχων,

sic ut aliud pro alio fieret; oportet
 amputata membra, utpote auric-
 ulam, aut digitum, aut nares, denuo
 per alimentum reparari. Quin & vul-
 nerum cicatrices, ad senectutem us-
 que non manerent; nempe corpo-
 ribus (ut tu opinaris) paulatim
 diffluentibus. Sed nec in morbis
 ita sensim diffluunt corpora, ut
 deinde fiant alia. verum, cum Ani-
 ma non recipit ea, quae sibi appetit;
 cum corpus quadam contra-
 ctione (sicuti viator madefacta)
 comprimit: cum vero a se concu-
 pita recipit, rursus pinguiora
 fiunt, & velut intumescunt. Nec
 enim, quamprimum ex morbo
 corpus recreatum fuerit, ea brevi
 tempore instaurantur, quae tanto
 tempore auferuntur.

EUTR. Si corpus ita fluxum ef-
 fet, ut aliud pro alio fieret; nullo
 modo inveniri posset, quod erat;
 sed Corpus careret subsistentia.

MAR. Quo nam modo?

EUTR. In homine exemplum
 cape. Quemadmodum, si quis e-
 ceram Viri simulachrum vellet con-
 struere: ac primum quidem exi-
 gua hypostasi efformaret, deinde
 aliam ceram superfunderet, sicque
 in altitudinem & magnitudinem
 illud effingere vellet; non posset
 id perficere. Nec enim id, quod
 fit, finire poterit; quoniam prima
 cerae hypostasis sensim diffluit, &
 alia diversa oritur: neque statua-
 rius opus suum consummaturus
 esset. Homo autem eandem a pue-
 ro sui corporis habet hypostasin;

περὶ λαμ-

Vid. Not.
 I. π. α. vcl
 π. α. ο.

I. ἀνδροεικ-

I. ἔπειτα.

I. κηρ.

I. προσλ. * *πρωλαμβάνει τὴν ἀνέτην, μενέ-*
 P. *σης τῆς παιδικῆς ὑποστάσεως. ὅθεν*
καὶ τῶν τραυμάτων αἱ εἰλαὶ μέχρι
γῆρας ἀρχαίνονται, καὶ αἱ τῶν με-
λων ἀποκοπαὶ καὶ πεισῶν τὸ λέ-
γν, ῥύσθην τὸ σῶμα.

MAP. *Εἰ τὸ ἐκ παιδῶν μέχρι*
 γῆρας σῶμα ἀνίσταται, ἀποκοινα-
 I. & w. * *θῆ, ὡποῖον αἷμα σπαινίσταται τῷ*
ἀνθρώπῳ; τὸ ἐν ταῖς φλεβοτομίαις,
ἀλλὰ τὸ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις; ἔτι οἱ
δὲ τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἕκαστον
ἐνιαυτὸν φλεβοτομῶμενοι, ἐκκρί-
νουν. λεγέτω ἔν μοι, ποῖον αἷμα σπαι-
νίσταται τῷ ἀνθρώπῳ;

I. γοιμ. *ΑΔΑΜ. Οὐ τὸ * γονιμώτατον*
καὶ κύριον αἷμα ἐκκρίνουν οἱ φλε-
βοτομῶμενοι ἀλλὰ τὸ νόσον, καὶ
ἐπίσπαινον, ἐκ τῶν χυμῶν ὀπιγνό-
μενον ὅθεν καὶ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις*
προσηδῶ, ἐκ ὅν γονιμώτατον, εἰδὲ
κύριον. Δὲ τῶ καὶ οἱ τῆς ἰατρικῆς
ὀπισημῆς μέτοχοι, εἰδότες τὸ ἐκ
τῶν χυμῶν ἐπίσπαινον ἐρυθαινόμε-
 I. χροο. *νον, καὶ ὁμο* χρονον γονιμῶμενον τῷ*
αἵματι, ἐμὲ γονιμώτατον ὄν ὀπι-
χειρῶσιν ἐν ταῖς φλεβοτομίαις, ὅταν
ἐκκρίνη πᾶν τὸ νόσον, τὸ λεγόμενον
μέλαν τῆ ἕλαιον, καὶ γονιμώτατα
προκύψαιθ, ὁμοῦς πάλαι ποιεῖν-
ται, μήπως ἐκρεῖσται τὸ γονιμον, δια-
 f. λύση. * *λύσθ τὸ ζῶον.*

ΕΥΤΡ. *Ἀνεπισημῶν πῶσαισι,*
 τὰ νόσα ἐ τὰ ἐκ τ' τροφῆς ἐπίσπαι-
 κια, ταῦτα κύρια καὶ γονιμώτατα
 ὑπολαμβάνειν· εἰσπεμπομένη γὰρ
 ἡ τροφή εἰς τὸ ἔνδον, καὶ χυλῶσιν,

& puerili hypostasi manente, ac-
 quirat augmentum. Unde & ci-
 catrices vulnerum usque ad se-
 nectam perdurant, ut & membro-
 rum abscissiones. adeoque frustra
 dicis, Corpus hoc esse fluidum.

MAR. Si corpus, à pueritiâ us-
 que ad senectutem *permanens*, re-
 surgat; respondeat, Qualis nam
 sanguis resurgat simul cum homi-
 ne? isne, qui in venarum sectio-
 nibus, an qui in sanguinis pro-
 fluviis *effunditur*? homines verò
 nonnulli; quotannis venam se-
 cantes, *sanguinem* excernunt. Di-
 cat ergo mihi: Cujusmodi sanguis
 unâ cum homine resurgat?

ADAM. Qui venas incidunt,
 non vitalem ac præcipuum; sed
 degenerum sanguinem excernunt,
 & superfluum, *nimirum* ex humo-
 ribus accrescentem. Unde & in
 hæmorrhagiis profilit, non is, qui
 vitalis & præcipuus est. Quamob-
 rem, qui medicinam callent, quia
 sciunt, illum ex humoribus afflu-
 entem rubescere, atque vero san-
 guini concolorem fieri; nec tamen
 vitalem esse: aggrediuntur in ve-
 nesectionibus, quum omnis dege-
 ner exierit, illum, qui dicitur ater
sanguis: at, rutilo & vitali jam im-
 minente, mox astrictiones quas-
 dam ad eum sistendum faciunt; ne
 fortè si vitalis ille *sanguis* effluat,
 animal dissolvat.

EUTR. Inscita est utique pro-
 positio: Ea, quæ spuria sunt, & à
 cibo superadveniunt; hæc, *inquam*,
 præcipua & vitalia putare. Cibus e-
 nim intromissus, & in succum versus,

πῆ μὲν εἰς αἷμα, πῆ δὲ εἰς φλέγμα, πῆ δὲ εἰς σπυλον ἐκκρίνει. Εἰσώπτες ἐν τὰ ἀκνεα, ὅτι τὰ κυριώτερα ἔλθουτε.

2 Argum. **MAR.** Ὁ ἀνθρώπος ἐκ γῆς, ἔ
Valentin. ὕδατος, καὶ πυρός, καὶ ἀέρος,
σωθέντων ἐπὶ ἐν ἀποθανῆ, καὶ

1. Μακρυβ. * Διὰ τὴν ἑκάστην ἕσται τὸ ἴδιον
ἀπολαμβάνει συγκριναμένη. οἷον,
τὸ τῆ πυρός μέρος τὸ πῦρ, τὸ τοῦ
ὑδατος, τὸ ὕδωρ τὸ τῆ ἀέρος, ὁ
ἀἷρ τὸ τῆ γῆς, ἔ γῆ πῶς ἐν ἐν τῇ
ἀναστάσει διωατῆν, αὐτὸν τὸ ἀνθρώ-
πον ἀναστῆναι ἔ τὰ μέρη σωκερθε-
θη; ὡσπερ γὰρ, εἴ τις οἶον ἐν πελάγη
θαλάττης ἐκχεῖται ὕδωρ, τὸ αὐτὸ αὐ-
θις ἀνακημίσειαται διὰ βεβαίωτα, ἔ
πράγματ' ἀδιωατῆντ' ἀ-
1. ἄκν. γά γη γέν' ἄλλον ἀντ' * ἄλλον ἀνθρώ-
πον ἀνίσταται.

ἌΔΑΜ. Σφόδρα καὶ σὲ διωα-
τώτεροι οἱ ἀνθρώποι τῆ Θεῶ δεικ-
νυῖ. καὶ περὶ τὸν τὸ λέγειν τὸν Σωτή-
2. u. 18. 27. ῥα. Τὰ πρὸς ἀνθρώποις ἀδιώατα,
ἢ πρὸς τῶ Θεῶ διωατά.

MAR. Πῶς εἰσιν οἱ ἀνθρώποι τοῦ
Θεῶ διωατώτεροι;

ἌΔΑΜ. Οἱ ἀνθρώποι οἱ μὲν γὰρ
οἷον ὕδατι συγκερθέντα χωρίζουσι, τε-
χνη καὶ ὀπιστήμη χερσῶν μνοι καὶ ἀργύριον
ἀπὸ χαλκῆς καὶ πλείων ὄσων τὰς
Διακρίσεις ἴσασι ποιῶνται. ὁ δὲ Θεός,
ὡς ἀνυπερβλητὸς διωατῆ τεχνη-
της τε, καὶ ὀπιστήμης πάντων ὡς ὑπο-
πέτακ' ἀἷρ, ὕδωρ, γῆ, φῶς διελθ-
οντα, καὶ ἐκάστω τῆρῆντα τὸ ἴδιον
μέρος πῶς ἔκ' ἀπὸ ἐκάστων ἐν τῇ ἀνα-

partim in sanguinem, partim in pituitam, partim in salivam discernitur. Missis ergo alienis, accedite ad potiora.

MAR. Homo ex terrâ, & aëre, & aquâ, & igne constat. Proin, postquam mortuus fuerit & dissolutus; unaquæque Substantia commixta id, quod sibi proprium est, recipit. veluti, pars ignis igne, aquæ aquam, aëris aërem, terræ terram repetit. Quo igitur modo in illâ Resurrectione fieri potest, ut idem ipse homo resurgat; cujus partes commixtæ sunt & confusæ; perinde namque fuerit, ac si quis velut in alto maris aquam effunderet, & eandem rursus se recuperaturum asseveraret; cum id opus sit impossibile. Necesse igitur est, alium hominē pro alio resurgere.

ADAM. Valdè, tuâ opinione, fortiores Deo esse homines ostenduntur. itaque vanum est Servatoris pronunciatum: *Quæ apud homines impossibilia, apud Deum sunt possibilia.*

MAR. Quo pacto homines Deo potentiores sunt?

AD. Imò homines. Etenim quidā vinum aquâ confusum, arte suâ & scientiâ usi, separant: & argentum ab ære, aliaque plurima norunt discernere. Deus autem, qui potentiâ insuperabilis artifex, & opifex omnium; Cui aër, aqua, terra, subjecta sunt, & cum timore serviunt: quique singulis conseruat propriam suam sortem: quomodo non unicuique in Resur-

εἰς δὲ ποδοῖα τὸ ἴδιον σῶμα; τὸ μὲν
 γὰρ πῦρ ὑποπιναγμένον τῷ Θεῷ, καὶ
 νόημα πωπιθόμενον, τὸς τρεῖς ἀδελ-
 φούς, τὸς βληθέντας εἰς κάμινον
 πυρός, οὐκ ἠδίκησεν, ἀλλὰ σώας
 τῷ Δεσπότῃ παρέδωκε. τὸ δὲ ὑ-
 ἰωνῶν. δῖον τὸν * Ἰωνῶν δεξάμενον ἐν τῷ
 βυθῷ, ἐν τρεσὶ νυχθημέροις ὀλο-
 κληρον ἀπεκατέστησεν. ὁ Ἰῆρ τὴν Ἡ-
 λίαν εἰς ἕρανον ἀνεκέμισεν. ἡ Ἰῆρ Λά-
 ζαρον τετρατῶν ἀπέδωκεν, ἀλλὰ μὴν
 καὶ τὰ γλυκεῖα ὕδατα, ἐπὶ ῥέοντα τῇ θα-
 λάσσῃ, συγκινώμενα, ἔσσυκλυ-
 Πάλι. δῖμα, * πάλιν ὕδατα γλυκεῖα
 I. χῆτα. Δῖα τὴν νεφελῶν * χεῖτε, διαχωρίζο-
 μενα ὑπὲρ τὴν ἀλμυρῶν. καθὼς καὶ ὁ
 ὡς Φήτης φησὶν. Ὁ πρὸς καλέμε-
 ἀλεχίων ὁ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπιχέων
 al. πον., αὐτὸ ἐπὶ πρὸς ὡ * πρὸ τῆς γῆς.

ΕΥΤΡ. Ἀπὸ γραφῶν ἐπαγγελ-
 λάμεν ὅτι δειξάσαι, εἰς φυσιολογίας
 καὶ ἰατρικὰς ζητήσεως ἀναλεγεῖς, τὸς
 ἀνθρώπους διωρατωτέρως τοῦ Θεοῦ
 ἀπεδείξει.

ΜΑΡ. Ἐμοὶ δοχερές ἐσιν, ὑπὸ
 τῶν γραφῶν δειξάσαι, εἰ δὲ γνωμονεῖ
 Ἀδαμάντιον.

ΕΥΤΡ. Οὐκ Ἀδαμάντιος τὸ ἔκτρο-
 πῆς, ἀλλ' * ἡς ἡ φιλονεικία ἡ γνώμη.

Π. ἢ ἐπὶ. V. Not. ἈΔΑΜ. Συγχωρητέον αὐτῷ, ἀ-
 βέλε) οἰεῖται, ἐμὲ ἐτοιμῶς ἔχοντα
 πρὸς ἅπαντα ὑποστηλάξω, σωαι-
 ρομένης μοι τῆς ἀληθείας.

ΜΑΡ. Ποίαις γραφαῖς πείθῃ,
 ἵνα ἀπὸ ἐκείνων δειξάσαι, ὅτι οὐκ ἀνί-
 σε) ἡ ἰατρική;

reftione corpus suum proprium
 redderet? Equidē ignis Deo sub-
 jectus, & ejus nutui obediens,
 Tres illos Fratres, in caminū ignis
 projectos, non læsit; sed vivos &
 salvos Domino suo tradidit. A-
 qua verò Jonam excipiens in pro-
 fundo, post tres dies & noctes, in-
 tegrum restituit. Aër autem Eliam
 in cælum subvexit. Terra deni-
 que Lazarum quatruiduanum red-
 didit. Sed & dulces aquæ; jam in
 mare influentes, ibiq; commixtæ,
 ac simul volutatæ; rursus aquæ
 dulces per nubes funduntur, à
 falsis sive marinis aquis separatæ.
 Sicut & Propheta ait: Qui advocat
 aquam maris, & effundit eam super
 faciem terra.

EUTR. Cùm promiserit (Marci-
 nus) se ostensurum è Scripturis; ad
 Physicas & medicas Quæstiones
 digressus, homines Deo poten-
 tiores demonstravit.

MAR. Facile mihi est, è Scri-
 pturis ostendere; si æquo animo
 fuerit Adamantius.

EUTR. Non Adamantius tuæ
 digressionis causa est; sed animus
 tuus contentiosus.

ADAM. Concedendum est ei,
 ut, quæ vult, opinetur: interim
 ego paratus sum omnibus occu-
 rere, auxiliante mihi Veritate.

MAR. Quibus nam scripturis
 fidem habes, ut ex illis ostendam,
 Carnem istam non refurgere?

ἈΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Πάσαις ἤ ἐνδιὰθε-
τοις πείθομαι.

3. Argum.
Valentin. ΜΑΡ. Αναγνώσκω δὲ τί φασιν
τῷ Θεῷ, ὡς φησὶν αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ
Gen. 6. 3. Ἐπιθυμῶ ἵνα σὰρκα καὶ αἷμα
ᾖ ἐν τοῖς ἀνθρώποις τῆς γῆς, καὶ τὸ
ἕνα αὐτῶν σὰρκα, καὶ αἷμα.

ἌΔΑΜ. Εἰ ἐν εἶπεν, ἔμὴ κῆ-
μὴν τὸ πνεῦμά μου ἐν τῆς γῆς, δη-
λον, ὡς ὅτι ἐν ἄλλοις κατέμεινε, τὸ
γὰρ, τῆς γῆς, μερικὴ αἰτία ἐστὶ, καὶ ἔ-
κῆ πάντων δὲ τί φασιν.

ΜΑΡ. Πείσω σε δὲ τὸ γεῶν,
ὅτι ἔτε Προφῆται, ἔτε Ἀπόστολοι μνη-
μῶν ἐποίησαντε σὰρκα καὶ αἷμα, ὅ-
ἀλλὰ ψυχῆς μόνης, καὶ ἔψυχοντο
P̄. 56. 13. ὡσαύτῃ. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Δαβὶδ Ὁ-
ἔρρύσσω, φησὶ, τίς ψυχὴν μου ἐκ θα-
P̄. 41. 3. νάτης. Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἐδὲ ψῆυσεν
1. ἦ. ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν * τῶν ζῶντων.
P̄. 56. 12. καὶ πάλιν ἐπί σοι πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου.
ἡ ἐν τῇ σκιά τῆς πτερόντων σου ἐλπίζω.
P̄. 15. 10. Καὶ πάλιν Ὁυ κῆ * λήψεις τίς ψυ-
1. λάψαι. χὴν μου εἰς ἀδὴν. Ὁραῖς, ὅτι ψυχὴν μό-
νην ἔψυχοντο σῶσαι, καὶ σὰρκα καὶ αἷμα.

1. ὁμοίω-
De anima
immortal-
itate. ἌΔΑΜ. * Ὁμοίωμεθα πρὸς τὸ
ψυχῆς, εἰ θνητὴ ἐστὶν, ἢ ἀθάνατος;

1. μὴ.
P̄. 73. 19. ΜΑΡ. Ἀθάνατος, δηλον.
ἌΔΑΜ. Πῶς ἐν φάσει * Μὴ
ᾧ ἀδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἔχομο-
λογημένην σοι; τὰ θηρία διὸ ἀν-
ψυχὴν λυμῆνασθαι, ἔσται ἀθάνατον;

16. τῆ. ΕΥΤΡ. Ἐθῆρες καὶ ψυχὴν λυμῆνον,
ἀλλὰ σῶμα. * τὸ γὰρ φάσει. Μὴ
ᾧ ἀδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἔχομο-
λογημένην σοι; δηλαδὴ ὅλον τὸ ἀνθρω-
πον ψυχὴν ὀνομάζει.

A D A M. Omnibus genuinis
& sinceris assentior.

M A R. Recito effatum Dei, in
primo Testamento asseverantis:
Nequaquam permanebit Spiritus me-
us in istis hominibus, quia caro & san-
guis sunt.

A D A M. Si itaque dixit; Nequa-
quam permanebit Spiritus meus in istis:
manifestum est, quodd in aliis per-
manferit. Hoc namque, istis, par-
ticularis nota est, & non genera-
lis de omnibus sententia.

M A R. Suadebo tibi è Scriptu-
ris; nec Prophetas, nec Apostolos
mentionem carnis aut sanguinis fe-
cisse; sed folius animæ, quam
etiam servare optârunt. Primùm
quidem David: Quia liberâsti, in-
quit, animam meam de morte. Et
rursus idem: Sitivit anima mea ad
Deum viventē. Atq; iterùm: In te con-
fidit anima mea: & in umbrâ alarum
tuarum sperabo. Præterea: Non de-
relinques animam meam in inferno.
Vides, eos optâsse servare solam
animam; non Carnem & San-
guinem.

A D A M. De Animâ definia-
mus: Est ne mortalis, an immor-
talis?

M A R. Immortalem esse, patet.

A D A M. Quomodo ergo ait:
Ne tradas bestiis animam confitentem
tibi? Bestiæ possunt ne animam
perdere, cum sit immortalis?

E U T R. Belluæ, non Animam
lædunt, sed Corpus. Cum enim
dicit; Ne tradas bestiis animam con-
fitentem tibi; nimirum, totum ho-
minem nominat Animam.

ἌΔΑΜ.

ἌΔΑΜ. Ἐδηλότερον πείσει-
εί σε ἡ γραφή, ὅτι τὸν ἐκ σώματος
ἔ ψυχῆς σωσάτω ἀνθρώπον, ψυ-
" χλὴν ὀνομάζει· καὶ ἐξήρουντό φησιν
" υἱοὶ καὶ θυγατέρες τῷ Ἰακώβῳ ψυχῆς
V. Not. * λγ. καὶ πάλιν φάσκει. καὶ κα-
" τέθη Ἰακώβῳ εἰς Ἄιγυπτον μετὰ οὐ ψυ-
" χῶν.

ἘΥΤΡ. Ἰσως, καὶ δόξαντα Μα-
ρῖνω, ἀσώματα κατῆλθον ἐν Ἄι-
γυπτίῳ, οἱ τῷ Ἰακώβῳ υἱοὶ δεικνύμενοι,
ὅτι ὅλον τὸν ἀνθρώπον ψυχλὴν ὀνομά-
ζει ἡ γραφή· καὶ ἐξ ἧς πᾶσι τέτρα
ἐνδοιάζειν.

ΜΑΡ. Τῶν Προφητῶν ἀληθέ-
στερον τὸν ἀπόστολον παράγω μαρ-
τυρεῖ, ὅτι σῶμα δεσμὸς ἐστὶ ψυχῆς·
καὶ πάντων τῶν κακῶν αὐτό ἐστιν αἴτιον·
" πᾶσι ἐλέει, Ταλαίπωρο· ἐγὼ ἀν-
" θρώπου· τίς με λύσειται ἐκ τῶ σῶ-
" ματι· ἔφαντα τῆς;

ἌΔΑΜ. Πῶς ἐστὶ δεσμὸς ψυ-
χῆς τὸ σῶμα;

ΜΑΡ. Ὅτε παρέβη τὸ ἐντολὴν
τῷ Θεῷ ἡ ψυχὴ ἀμαρτίσασα, τότε,
" φησὶν, ἐποίησεν ὁ Θεὸς δερματίνης
" χιτῶνας, καὶ ἐνέδυσεν αὐτῆς· τέτρα ἐστὶ
τὸ σῶμα. ὡς καὶ Ἰερεμίας ὁ προφήτης
δεσμῶν ἡμᾶς καλεῖ, τῷ Θεῷ ἐνδύ-
σαι· τὴν ψυχλὴν εἰς τὸ σῶμα. Διὸ
τὸ ἡμαρτηκέναι ἐν, τὸ πάντων τῶν
κακῶν αἴτιον σῶμα, ἀνίσταται λέγει·
ἵνα πάντοτε ἐν δεσμοῖς ἐξέταζηται
ἡ ψυχὴ;

ἌΔΑΜ. Ἐφης, διὸ τὸ ἡμαρτηκέ-
ναι τὴν ψυχὴν ἐνδεδῆναι ἐν τῷ σῶμα-
τι. εἴτα μετ' ὀλίγον ὑποβάς, αἴτιον

ADAM. Manifestius tibi per-
suaserit ipsa Scriptura, quod ho-
minem, ex corpore & animâ con-
stantem vocet Animam: *Et erant,* Gen. 46. 28.
inquit, filij & filia Jacob, anime tri-
ginta tres. Atque iterum ait: De-
scendit Jacob in Aegyptum cum Ani-
mabus septuaginta.

EUTR. Fortasse (ut *Marino* vi-
sum est) incorporei descenderunt
in Aegyptum, illi Jacobi filii? sed
verò jam ostensum est, quod Scri-
ptura integrum hominem nomi-
nare soleat Animam: neque de
hoc dubitandum est.

MAR. Apostolum testem pro-
duco, Prophetis veriorum: Cor-
pus esse animæ vinculum: & cau-
sam malorum omnium illud esse,
de quo dicit: *Miser ego homo, quis* Rom. 7. 24.
me liberabit ex hoc corpore mortis
istius?

ADAM. Quomodo vinculum
animæ est corpus?

MAR. Cùm Anima peccatrix
Dei mandatum transgressa fuisset;
Tunc, inquit, fecit eis Deus pel- Gen. 3. 21.
liceas tunicas, & induit illos: hoc est,
corpus. Ut & *Jeremias* Propheta
Thr. 3. 33.
Vinctos nos vocat; eò, quòd Deus
Animam devinxerit, ac velut il-
ligarit corpori. Ergo ne propter-
ea quia peccavit, istud, quod om-
nium malorum causa est, Cor-
pus resurgere dicis: ut in vinculis
semper torqueatur Anima?

ADAM. Dixisti: *Animam propterea*
quòd peccasset, devinctam & illiga-
tâ corpori. Deinde post pauca sub-
jicis ac dicis: *Corpus fuisse causam*

πάντων τῶν κακῶν, λέγῃς, τὸ σῶμα
τῆ ψυχῆς. Ἐπεὶ ἢ ἐνδεθῆναι ἐν
τῷ σώματι, ἀμαρτῆσαι· εἴ ἔνδι-
κναιτὸν τῆ ψυχῆ, χωρὶς σώματος
ἀμαρτεῖν, τί ἄτιον τὸ σῶμα τῆ ψυ-
χῆς ἀμαρτανέσις;

ΕΥΤΡ. Εἰ περὶ τῶν ἐνδεθῆναι, τὴ
ψυχῆ, Φῆς, ἡμαρτηκῆσαι· περὶ-
σον τὸ λέγειν, αἶπον τῶν κακῶν τὸ σῶ-
μα. εἰ γὰρ περὶ τῶν σώματι ἡμαρτεῖ,
καὶ ἀπαλλαγῆσιν ἐκ τοῦ σώματος
αὐθις ἀμαρτήσῃ. Διὰ τὸ καὶ περὶ τῶν
τῶν ἡμαρτηκῆσαι καὶ ἐκ αἶπον τὸ
σῶμα, ἀλλ' ἢ ψυχῆ.

ΑΔΑΜ. Εἰ δεσμὸν ψυχῆς τὸ
σῶμα ὑπέθετο· ὃ δὲ δεσμός ἐπέχειν
πέφυκε τὸν ἀμαρτανόντα, καὶ ἀπέρι-
γνόν διὰ τῶν πλεμμελημάτων τὸ σῶ-
μα ἐ δεσμός ἐστιν ψυχῆς, ἀλλὰ
σπεργόν.

ΜΑΡ. Πῶς;

ΕΥΤΡ. Ὁ δεσμός ἐ σπεργεῖ
τῷ δεδεμένῳ περὶς ἀμαρτίαν, ἀλλ'
ἐπέχει, ἐργῶν τὸν δεσμῶν τῶν
σῶμα σπεργεῖ τῆ ψυχῆ εἰς Φόνους,
καὶ μοιχεύσας· δεικνύει ἐν ὁ Θεός, ἐ
δεσμὸν δεῖς τῆ ψυχῆ τὸ σῶμα, ἀλλ'
σπεργόν.

ΜΑΡ. Ἀποκενάσθω Ἀδαμάν-
πῶ, εἴ * πῆ) τῷ Ἀποστόλῳ;

ΑΔΑΜ. Κατὰ πάντας πείθο-
μαι τῷ χριστοφόρῳ καὶ πῶμαλικῷ
Παύλῳ.

1. πείθ. ΜΑΡ. Εἰ ἐν αὐτῷ * πείθῃ, ἀκέραιον
1. Cor. 15. 50. ἔδοτο φησὶ μέν, καὶ λέγοντος Σὰρξ καὶ
ἄμα βασιλείαν Θεῶν κληρονομήσει καὶ
διμύωνται, ἔτε ἢ φθορῶν τῶν ἀφθαρ-

omnium malorum anima: [atque
hanc, priusquam illigaretur cor-
pori, peccasse. Si ergo possit Ani-
ma sine corpore peccare; quæ cau-
sa est corpus animæ,] ut peccaret?

Pic. def.

EUTR. Si dicas: Animam prius, quàm Corpori erat illigata, peccasse; superfluum est, dicere: Causam omnium malorum esse Corpus. Nam, si ante corpus peccavit; etiam soluta nunc à corpore, denuò peccabit: eò quòd jam antehac peccaverit. Itaque Corpus non erit causa malorum, sed Anima.

ADAM. Si vinculum animæ corpus esse, supponat; vinculum autem, inhibere solet peccantem, & coercere à delictis: corpus non est animæ vinculum, sed peccati & malorum adjumentum.

MAR. Equomodo?

EUTR. Vinculum non cooperatur, vel adjuvat ligatum, ad peccandum; sed vincitum continet & inhibet ab operibus. Corpus autem cooperatur Animæ ad homicidia, & adulteria. Palàm igitur est, Deum animæ dedisse corpus, non ut vinculum, sed in administrum.

MAR. Respondeat Adamantius, num credat Apostolo?

ADAM. Credo per omnia Christifero & Spirituali Paulo.

MAR. Si credas illi, audi eum enunciantem & dicentem: Caro & sanguis regnum Dei hereditare non possunt: neque corruptio incorruptio-

σιαν.

σίαν. Τί τέττε Φανερώτερον ; τί
 L. 172. τούτου * δηλωγέστερον ; ἔτω δη
 ἔλεγχον, τὸν δι' ἐναντίαςόμολογῶ,
 ἀντειπέν ἐδεις δμῶσαι, ἔπι Φα-
 νερῶ, καὶ ἀληθεῖ.

Α Δ Α Μ. Ὅι μὴ νοῶντες τὰ
 ὑπὲρ τῆς Ἀποστόλῃς νοητῶς λεγόμε-
 να, ψιλῶς τοῖς γεάμμασι περσε-
 χοντες, ἐκπίπτισι τ' ἀληθείας. Ὁ
 γὰρ Ἀπόστολος, Σάρκα καὶ αἷμα
 ὀνομάζει τὰς αἰσχρεῖς καὶ Φαυλοτά-
 τας περάζει τὰς τὰ Σαρκικὰ Φρο-
 νήντας, Σαρκικὰς καλῶν τὰς δὲ
 πνευματικὰς περὶ τὸν πνεύμα-
 τικὰς. Φέρε δὲ, αὐτὸν σοι τὸν Ἀπό-
 στολον ὡς εἰρήσω, Σαφῶς λέγοντα
 Σαρκικὰς, τὰς μὴ καὶ πῶς ἐπι-
 τὸμοσι, ἀλλὰ τὴν καὶ περὶ
 Σαρκικὰς κερεμησίης. καὶ Φησι
 22 ἔτω ἵνα τὸ δικαίωμα τῆς Νόμου
 22 πληρωθῆ ἐν ἡμῶν, μὴ καὶ Σάρκα
 22 περπατήσω, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα. οἱ
 22 γὰρ καὶ Σάρκα περπατῶντες τὰ τῆς
 22 Σαρκὸς Φρονῶσιν. οἱ ἵ καὶ πνεῦμα
 22 τὰ τῆς πνεύματος. τὸ γὰρ Φρόνημα
 22 τῆς Σαρκὸς, ἐχθρὰ εἰς Θεόν τὸ δὲ
 22 Φρόνημα τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ
 22 ἐιρήνη ὑμῶν δὲ οὐκ ἐστὶ ἐν Σαρκί,
 22 ἀλλ' ἐν πνεύματι. ἀπεκρινάτω,
 οἱς ἐγράφη ταῦτα, ἄρα ἀσσερκοῖ ἡ-
 22 σαι; καὶ πάλιν Γάλα γάρ, Φησι, ὑμῶς
 22 ἐπὶ τῆσι, ἐβρῶμα ἔτω γὰρ ἡδιώα-
 22 δε, ἐπὶ γὰρ σαρκικὴ ἐστὶ Ὅπως γὰρ
 22 ἐν ὑμῶν ἐρεῖς, καὶ διχοστασία, ἐχθ-
 22 ρικὴ ἐστὶ; ἔπεν γὰρ λέγει τις,
 22 Ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλος ἐπερὶ δὲ,
 22 Ἐγὼ Ἀπολλῶ, ἐχθρὸν Σαρκικὴ ἐστὶ;

nem. Quid hoc manifestius? quid
 dilucidius? Hoc profectò argu-
 mentum, hac antithesi informa-
 tum, profiteor, cui nemo pos-
 set obfibilare, cum clarum & ve-
 rum sit.

Vid. Nor.

Α Δ Α Μ. Qui non intelligunt,
 quæ ab Apostolo dicuntur spiri-
 tualiter & intelligenter; illi nu-
 dis literis attendentes, à vero ex-
 cidunt. Apostolus enim Carnem
 & sanguinem nominat turpes &
 flagitiosissimas actiones: sicut eos,
 qui Carnalia sapiunt, Carnales ap-
 pellat; qui spiritualia faciunt,
 Spirituales. Age verò, ipsum tibi
 ob oculos ponam Apostolum di-
 fertè appellentem Carnales eos,
 qui non secundum fidem conver-
 santur; sed fastu factisque utun-
 tur carnalibus: Et sic ait: Ut ju-
 Rom. 8. 4.
 stificatio legis impleretur in nobis, non
 5, 7, 6, 9.
 secundum carnem ambulantes, sed
 secundum Spiritum. Qui enim secun-
 dum carnem ambulant, quæ carnis sunt
 sapiunt: qui autem secundum Spi-
 ritum, quæ sunt Spiritus. Prudentia
 enim carnis, inimicitia est in Deum:
 prudentia verò Spiritus, Vita est &
 Pax. Vos autem non estis in carne, sed
 in Spiritu. Respondeat: Quibus
 hæc scripta fuerunt, num carne
 carebant? Lacte enim, inquit, vos
 1. Cor. 3. 2,
 potavi, non cibo: nondum enim pote-
 3. 4.
 ratis, quoniam adhuc CARNALES
 estis. Quum enim inter Vos contentio
 sit, & dissidium; non ne CARNA-
 LES estis? Cum enim dicit quis,
 Ego quidem sum Pauli: alter verò, Ego
 Apollo; non ne CARNALES estis?

Rom. 7. 5. *καὶ πάλιν* " Ὅτε γὰρ ἦτε ἐν σαρκί, τὰ
 al. ἡμῶν. " παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν, τὰ διὰ * τῆ
 al. ἡμῶν. " σαρκὸς, ἐνεργεῖτε ἐν * ὑμῖν νῦν ἢ ἐκ
 Rom. 8. 9. " ἐστὶν ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν πνεύματι καί-
 al. τοῖς μέλε-
 σιν ἡμῶν.

τοι ἐκ ἀπεκδυσάμενοι τὴν σαρκά.
 πάντα γὰρ ταῦτα δεικνυσιν, ὅτι σάρ-
 κα λέγεται τὸ σαρκινόν τε ἔσθλην ἀνα-
 στροφῆν, ὡς καὶ ἀνθρώπων. Τίς γὰρ ἀγνοεῖ,
 ὅτι καὶ ἑλεγον ἑαυτὰς, ὁ μὲν εἶναι
 Παῦλον, ὁ δὲ Ἄπολλω, ὅδε ἦτον ἀνθρώ-
 πων υἱοὶ τῶν ἡρώων τῆς ἐξουσίας; ἢ ὅτι οἷς

" χεῖρα φέρει, ὅτε ἦτε ἐν σαρκί, ἔτι τότε ὅσον
 ἐν ἐξουσίᾳ ἔδει ἦσαν ἀσπυρκοί; ἀ καὶ ἑλεγον
 σαρκὰ τὴν σαρκινόν τε, ἔτι διεφθαρ-
 μὴν τῆς βίβης ἀναστροφῆν ἢ ἐκέρως

f. 65.

ἐξοικηζέτω τὴν ἐλπίδος, * ὅς μὴ διωγαμέ-
 νην τῆς Θεῶν κληρονομίᾳ βασιλείαν.
 εἰ δὲ ὅτε, τῆς σώματι τὴν σαρκά, ὡς
 οἶόν τε, μὴ διώγαδ' τυχόν τὴν ἐλπίδος;
 τίς χεῖρα ἐπαπίσμεται καὶ λατρεῖ;
 ἔτω γὰρ φάσκει ὁ Ἀπόστολος. Ἀλλὰ

1. Cor. 6. 11. *παντὰ*, φησὶ, τινες ἦτε, ἀλλὰ ἀπελύ-

" σαυτοὺς, ἀλλ' ἠγάπατε. τί ἐστι τὸ λοῦ-
 μνον ἔσθλην ἀναστροφῆν; ἔσθλην ἀνα-
 στροφῆν. ἀλλ' ἐπεὶ ἔτι οἱ παρὰ Μεγέθιον
 ἀκροατὴν τυγχάνουσι διὰ τῆς ἐκ

1. Λικῆ. *Ἐαυτὸν* Ἀποστόλου Λικῆν περὶ φέρει ἀναγ-
 κάζομαι, πρὸς ἀμφοτέρους ποιημένος
 τὸ λόγον. Παῦλος γὰρ Γαλάτῃς χεῖρα

Gal. 2. 20. " *Φων*, ἔτω ἔφη Ὁ ἵν' ὡς ἐν σαρ-

" κί, ἐν πίστι ὡς τῆς Θεῶν, ἔτι ἀ-

Gal. 6. 17. " *χεῖρα* τῆς με. Καὶ πάλιν τῆς ἄλλων

" εἰκὴ χεῖρας μοι μηδὲν παρεχέσθω.

" ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τῆς Ἰησοῦ ἐν τῷ

" σώματι μου βαστάζω, φέρε τῶν ἰδίων,

μου τὴν δὲ ἡλῶσθαι αἰ φωναί Ὁ ζῶ,

Iterum: Quando enim eratis in carne, affectus peccatorum, quae sunt per carnem, operabantur in Vobis. Nunc autem non estis in carne, sed in spiritu, quanquam carne non erant exuti. Haec omnia utique demonstrent, Carnem eum appellare carnalem & improbam Conversationem; sicut & Hominem. Quis enim ignorat; etsi dixerit alius, se Pauli esse, alius Apollo; eos tamen nihilominus fuisse hominum filios, ratione Substantiae? vel eos, quibus scripsit, Quando eratis in carne: etiam tunc, quantum ad Substantiam, expertes carnis non fuisse? Quippe appellavit Carnem, carnalem & corruptam vitae conversationem; quam merito spe dejecit, ut quae Regnum Dei hereditare non possit. Si verò concedatis, (uti fieri potest) ipsam hujus corporis carnem, non posse hanc spem obtinere: quid opus vel usus Baptismi & lavacri? Sic enim dicit Apostolus: Sed haec, inquit, quidam eratis: verum abluti estis; sed sanctificati estis. Respondeant: Quid est illud lotum & sanctificatum? Ceterum, quia Megethiani auditores adfunt, ideo ex eorum Apostolico cogor aliquid proferre, sermonem ad utrosque faciendo. Paulus igitur scribens Galatis sic habet: Quod verò nunc vivo in carne; id in fide vivo Filij Dei, qui dilexit me. Rursus: Aliorum quidem nemo mihi mihi temerè facessat negotia: Ego enim signata Jesu nostri in corpore meo porto. Agedum videamus, quid haec sibi verba velint, Quod vivo,

Φησιν,

» Φησιν, ἐν σαρκὶ ἐν πίσει ζῶν· δῆλον
 ἔν, ὅτι τὸ πῆξωσ ἡ ζωὴ, ἐν τῇ σαρκί
 ἔστιν τὰ στίγματα & Χρυσῆ, δι' ὧν
 ἔστιν ἡμῶν ἡ σωτηρία, τὸ σῶμα βα-
 σπῆ. πῶσ ἐν τὸ βαπτίζον τὰ τὸ σωτη-
 ρίας στίγματα, καὶ τὴν τῆς πίστεως
 ἔχων ζωὴν, κατ' αὐτὸς ἐσώζεται ;
 ἢ γὰρ ἔδεν ὠφελεῖται ἔχον τὸ πῆ-
 ξωσ ζωὴν, καὶ τὰ τῆς Ἰησοῦ στίγματα ;
 ἢ, ἔστι ἡ σωτηρία, σὰρξ
 ἔστιν ἡ ζωομένη, καὶ ταῦτα ὑπαρ-
 χεν ὁμολογεῖται. Κορινθίοις δὲ
 » Ἰππεύσαν ἔτως ἔφη· Ὁκ οἶδατε,
 » ὅτι τὰ σῶματα ὑμῶν μέλη Χρυσοῦ
 » ἔστιν; ἄρα ἐν τὰ μέλη τῆς Χρυσοῦ,
 » ποιήσω πόρνησ μέλη; μὴ γνῶιτο. εἰ
 » γὰρ Χρυσῆ μέλη ἔστι τὰ σῶματα, ἢ
 ἀπόλλυνται τὰ μέλη τῆς Χρυσῆ, ἢ
 σῶζονται ἢ σὰρξ.

MAR. Σῶμα, ἐσάρκα λέγει.

ADAM. Δείκνυται Ἰππὶ τῇ Ἰπ-

» Φερομείων· οὐκ οἶδατε γὰρ, φησιν,
 » ὅτι ὁ κελεύμενος τῇ πόρνη, ἐν σῶ-
 » μά ἐστιν; ἔστιν γὰρ, φησιν, οἱ δῦο εἰς
 » ἄρκα μίαν. καὶ πάλιν γὰρ φησιν·
 » Ἄνη μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κῆκαλύ-
 » πεισ τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν ἔδοξα θεῶ
 » ὑπαρχῶν· εἰ τὸ κῆκαλυπόμενον ἐστὶ
 » τὸ φαινόμενον σῶμα, τὰ ἐστὶν, ἢ σὰρξ.
 f. κ. Ἐποδὲ ἔστιν ἔθε δόξα * πεικῶν δύ-
 να) καὶ σωθῆναι· εἰ γὰρ ἐκ ἐπιδοχε) σω-
 τηριαν, ἐδε θεῶ δῦα) εἰκῶν καὶ δόξα
 εἶναι ἀλλὰ μὴ ἐστὶν, ὡς γέγραπται, εἰ-
 κῶν ἔδοξα, ἢ σαρξ φανερόν ἐν, οὐ
 ὡσπερ ταῦτα ἐπιδοχεται, ἔτω ἔ τὸ
 σωθῆναι χωρεῖ. ἢ α δὲ σαφέςτρον

inquit, in carne, in fide vivo. Patet
 ergo, quod fidei vita in carne ista
 sit: Stigmata Christi, per quæ no-
 bis salus parta est, corpus gestat.
 Quo modo igitur, quod portat
 salutis stigmata, vitamque fidei
 habet, (ut isti ajunt) non servatur?
 Aut enim nihil juvatur id, quod
 habet fidei vitam, & Jesu stigma-
 ta: aut, si per hæc salus est; Caro
 illa servatur. Atque hæc ita esse,
 in confesso est. Corinthiis porro
 epistolam scribens, sic ait: Nonne
 scitis, quod corpora vestra sunt mem-
 bra Christi? tollens igitur membra
 Christi, faciam meretricis membra &
 Nequaquam. Si enim Christi membra
 sunt ista corpora; vel membra
 Christi pereunt, vel servatur hæc
 Caro.

MAR. Corpus, non Carnem
 dicit.

ADAM. Ostenditur utramque
 in sequentibus. Dicit enim: An Ib. v. 16.
 nescitis; quod, qui agglutinatur me-
 rettrici, unum corpus est? Erant enim,
 inquit, duo in Carnem unam. At-
 que iterum ait: Vir enim non debet
 obvelare caput; cum sit imago & glo-
 ria Dei. Si, quod obvelatur, est
 Corpus, quod apparet, id est, Ca-
 ro: hoc verò Gloria & Imago Dei
 est: Ergo etiam salutem adipi-
 sci potest. Si enim Corpus salutis
 capax non sit; neque Dei potest
 Imago & gloria esse. Atqui verò est,
 ut scriptum est, Imago & gloria, ista
 Caro: Manifestum igitur est, quod
 sicut horum est capax; ita & sa-
 lutem capiat. Verum, ut lucidius

ἐπισησῶ, πρὸς τὸ ἐδάφιον
τῆς Ἀποστόλου ἀναγνωσθῆναι.

ΕΥΤΡ. Ἀναγνωσθήτω.

ΑΔΑΜ. Ἀναγνώσκω ἐν τῇ πρὸς

Κορινθίους πρώτῃ Φάσκοι ἔτος

1. Cor. 15. „Τί πισθῶσιν οἱ βαπτίζομενοι ὑπὲρ τῶν

29. 30. 42. „ νεκρῶν; εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται,

al. ἢ νεκρῶν. τί βαπτίζοντες ὑμῶν; τί ἡμεῖς

ἢ κινδυνεύομεν πάντων ὥραν, καθ' ἡμέ-

al. σκω. 1. ἡμ- ραν δόξασθαι ἢ σκῆνες; ἢ τὴν ὑμετέραν

ἢ καύχησιν, ἀδελφοί, ἢν [ἔχω] ἐν Χρισ-

ἢ τῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Εἰ κ' αὖ-

ἢ θρώπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί

ἢ μοι τὸ ὄφελος, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται;

ἢ Φάγωμεν, καὶ πῶομεν, αὐριοὶ γὰρ ἀ-

ἢ ποθησόμεθα. Μὴ πλανᾶσθε φθειρο-

ἢ σιν ἢ θη ζῆσιν ὁμιλίαι κακαί. Ἐκνή-

ἢ ψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε.

ἢ ἀγνωσίαν γὰρ Θεὸς πῶς ἔχεισι πρὸς ἐν-

al. λόγῳ. „ τροπήν ὑμῶν * λαλῶ. Ἀλλ' εἰρεῖ τις,

ἢ πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροὶ; πῶς ἢ σῶμα

ἢ ἔρχεται; ἢ Ἀφρον, σὺ ὁ σπείρας ἐστίν ὡσπο-

ἢ εἶται, ἐὰν μὴ πρώτων δόξασθαι. καὶ ὁ

ἢ σπείρας, ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ γηυσόμενον

ἢ σπείρας, ἀλλὰ γυμνὸν κέκρον εἰ τύχοι,

ἢ σὶς ἢ ἱεὺς τῶν λοιπῶν. ὁ ἢ Θεὸς αὐτῶν

ἢ δίδωσιν σῶμα, καθὼς ἠθέλησεν * ἐ-

al. ἐκάστῳ. „ κασον ἢ τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶ-

al. δεσφ. „ μα, * δόξα λαμβάνει.] ἐπῶσα σῶμα, ἢ

ἢ αὐτὴ σῶμα. ἄλλη μὲν σῶμα αἰθρώπου,

al. ἄλλῳ. „ ἄλλη ἢ σῶμα κτηνῶν, ἢ ἕτερα ἢ ἰχθύων

ἢ καὶ σῶματα ἐπερῶνια, καὶ σῶματα

ἢ ἐπίγῳα. ἄλλ' ἕτερα μὲν ἢ τῶν ἐπερῶ-

ἢ νίων δόξα, ἕτερα ἢ καὶ τῶν ἐπιγῶων. ἄλ-

ἢ λη δόξα ἢ λῆς, καὶ ἄλλη δόξα σε-

ἢ λῆς, ἄλλη δόξα ἀστέρων ἀστέρων

ἢ ἀστέρων. Διὰφέρει ἐν δόξῃ. οὕτω

ἢ ἀστέρων. Διὰφέρει ἐν δόξῃ. οὕτω

ista confirmem; jube, illi funda-
mentum Apostoli recitari.

EUTR. Recitetur.

ADAM. Lego in primâ ad Co-

rinthios ita differentem: Quid faci-

ent hi, qui baptizantur pro mortuis?

si omnino mortui non resurgunt, quid

baptizantur pro illis? quid & nos pe-

riclitamur omni hora, omni die mo-

rientes? Per vestram gloriationem,

fratres, quam [habeo] in Christo Je-

su, Domino nostro: Si secundum homi-

nem cum bestiis depugnavi Ephesi, quid

mibi lucri, si mortui non resurgunt?

Edamus, & bibamus! cras enim mo-

rimur. Ne erretis: Corruptum

bonos mores colloquia mala. Ex-

pergiscimini juste, & ne peccate: Nam

ignorationem Dei nonnulli habent.

Ad pudorem vobis loquor. At, dicit

aliquis; Quomodo resurgent mortui?

Quali autem corpore * futuri sunt? gr. Ge-

Stulte, tu quod seminas non vivifica-

tur, nisi prius mortuum fuerit: Et

quod seminas; non corpus, quod na-

scetur, seminas; sed nudum granum:

puta tritici, aut alicujus ex ceteris.

Sed Deus illi dat corpus, prout voluit:

& unumquodque seminum, proprium

corpus suum accipit. Non omnis caro

est eadem caro: sed, alia quidem est

Caro hominis, alia verò caro pecorum,

alia piscium. Sunt & corpora cele-

stia, & corpora terrestria. Sed alia

quidem est gloria caelestium, alia verò

terrestrium: alia gloria Solis, & alia

gloria Luna, alia gloria Stellarum.

Stella enim à stellâ differt gloriâ. Sic

καὶ ἡ

33 κ' ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ὑποστάσεως
 33 μετ' ὀλίγον λέγει· Ἴδ' ἡ μυστήριον ὑμῶν
 33 λέγω πάντες μὲν ἐκ κοιμηθησόμεθα
 al. deest. ἴα * εἰ] πάντες ἡ ἀλλαγησόμεθα ἐν
 al. ἰπῆ. ἀτέμω, ἐν * ῥοπή ὀφθαλμῶ, ἐν τῇ
 l. -πρῆ. ἐρχάτη Ἰαλ * πηλί Ἰαλπίσθ γδ, καὶ
 33 οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, ἔ
 33 ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα. Δεῖ γὰρ τὸ φθαρ-
 33 τὸν τῆτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ
 33 τὸ θνητὸν τῆτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν.

MAR. Οὐ τῆτο τὸ σῶμα λέγει
 αἰσθητῶν, ἀλλ' ἕτερον, διὰ τῆ λέξαν
 ὅ ἡ Θεὸς διδῶσι αὐτῷ σῶμα, κα-
 θὼς ἠθέλησεν.

ΑΔΑΜ. Ὅσπερ ἡ ἴα πύομεν
 εἰς γῆν, αὐθις σίτ' ἀνίστα' καὶ ὁ
 αἰθρωπ' ὡραθιδόμεν ἐν τῇ
 γῆ, ἀνθρωπ' ἀνίστα', ἐκ ἕτερο
 γνωόμεν * κ' τῆ ἀποσὸλ φω-
 33 νην, λέγοντι ἐκάστω ἡ τ' ἑσπερμά-
 33 των τ' ἴδιον σῶμα διδῶσιν.

ΕΥΤΡ. Οὐδὲ ἐρμηνείας δέεται
 ταῦτα, ἔτω φανερώς ἡ ἀναμφι-
 λέκτως ἐρημικά ὑπὸ τῆ ἀποσὸλ.
 ἔ γὰρ ἐνδύσασθαι, τ' ψυχλὴν εἰς τὴν γῆν ἰα-
 πλεσθαι, ἀθανάτων ἔσσαν, ἔ ὁμολογη-
 θεῖσσαν.

ΑΔΑΜ. Τὴν ἡ ὡσπερ σίτην ἀφ-
 ῥομύην Ἰάρκα. ὡραόμεν γὰρ, ὅτι τὸ
 σῶμα ὡσπερ σίτ' ἀπείρεται] σὺ γὰρ,
 33 φησιν, ὁ ἀπείρεται, ἔ ζωοποιεῖται, ἐὰν
 33 μὴ πρῶτον ἀποθάνῃ. Τί ἔν ἐστι τ' ἀφ-
 ῥομύων, ἔ κ' βαλλόμενον εἰς τὴν γῆν;
 δηλαδὴ, ὅτι ἡ Ἰάρκα.

MAR. Ἀλλ' ὡραῖς, ὅτι λέγει, ἔ τὸ
 33 γνησόμενον σῶμα ἀπείρεται, ἀλλὰ
 33 γυμνὸν κέκκεν σίτη.

& resurrectio mortuorum futura est.

Et paulò post subnectens ait: Ecce 1. Cor. 15:
 mysterium vobis dico: omnes quidem
 non dormiemus, sed omnes immutabi-
 mur; in puncto, in nichilo oculi, ad ex-
 tremam tubam. Clanget enim tuba;
 & mortui excitabuntur incorrupti,
 nosq; immutabimur. Oportet enim
 corruptibile hoc induere incorruptio-
 nem & mortale hoc induere immorta-
 litatem.

MAR. Non dicit; Hoc cor-
 pus resurgere; sed aliud: id proba-
 tur. Ex eo, quòd dicat: Deus autem
 dat illi corpus, prout vult. 1. Cor. 15:38

ADAM. Triticum in terrâ se-
 pultum, denuò resurgit triticum:
 perinde homo terræ traditus, ho-
 mo resurgit; non alius factus: se-
 cundùm illam Apostoli vocem, di-
 centis: Unicuiq; verò seminum suum
 proprium Corpus dat. Ibid.

EUR. Ne quidè interpretatio-
 ne ista egent, adeò clarè & citra
 omnem ambiguitatem dicta sunt
 ab Apostolo, nec enim fieri potest,
 ut Anima (quippe, immortalis; &
 quidem † ex confesso) in terram se-
 peliatur. Vid. sup.
 p. 136.

ADAM. Sed, hæc Caro sepeli-
 tur: quæ ut triticum feritur. Vi-
 demus enim, Corpus hoc quasi
 triticum, feminari. Tu enim, in-
 quit, quod seminas; non vivificatur,
 nisi prius fuerit mortuum. Quid est
 ergo illud, quod seminatur, & in
 terram projicitur? nimirum, hæc
 ipsa Caro. Ib. v. 36.

MAR. Atqui vides, eum dicere:
 Non corpus, quod futurum est, semi-
 nas; sed nudum granum tritici.

ΑΔΑΜ,

ἌΔΑΜ. Ὡς περ ὁ σίτ' ἔσθ' ἡμιγυμνὸς
 ἀφ' ἑρμῆος, τῆς θεῆς βελήσθ' ἐπι-
 σάμενος, περ λαμβάνει τὴν σίαν,
 ἀμφικλύμενος ἐξ ὕδατος γινόμε-
 νος, οὐκ ἄλλ' ὡς ἀπέφυκε, με-
 τ' ἀβαλλόμενος ἔτι καὶ ὁ ἀνθρώπος,
 ὡς ἀδιδόμενος τῇ γῆ, καὶ αὐτὸς τῆ
 βελήσθ' ἐξ ἑσ' ἀνίσταμενος, ἀμ-
 φικλύει τὴν ἀθανάσιαν, καθὼς ὁ Ἀ-
 πόστολος ἐμνημόνευσε, λέγων· Δεῖ ἵ
 1. Cor. 15. 53
 33 τὸ θνητὸν τῆς ἐκδύσεως ἀθανάσιον,
 33 καὶ τὸ φθαρτὸν τῆς ἐκδύσεως
 33 ἀφθαρσίαν.

ΜΕΓ. Ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀποστολι-
 κῷ ἔχει ἔτι λέγει.

ἌΔΑΜ. Ἀλλὰ πῶς;

ΜΕΓ. Οὐ λέγει· Ὁ θεὸς διδω-
 33 σιν αὐτῷ σῶμα, καθὼς ἠθέλησεν
 33 ἀλλ' ὁ θεὸς διδωσιν αὐτῷ πνεῦμα,
 33 καθὼς ἠθέλησεν ἀπ' ἐρῆς) σῶμα ψυ-
 33 χικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν
 33 σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν
 33 ἀφθαρσίᾳ.

ἌΔΑΜ. Κατὰ σε ἔν, διδωσιν
 αὐτῷ ὁ θεὸς σῶμα πνευματικόν. Τί-
 νι τὸ διδόμενον ἐστὶ τῆς θεῆς, πνευμα-
 κόν ἐστι; τὸ ἐν λαμβάνον τί ἐστι;

ΜΑΡ. Τὸ λαμβάνον ἐστὶν ἡ ψυχή.

ἌΔΑΜ. Ἡ ψυχή ἐν τῷ σώματι.

ΕΥΤΡ. Ὁρῶμενος ἀθάνα-
 τον τὴν ψυχὴν, ἕμῳ θνητῷ, ἀλλὰ
 καὶ εἰς γῆν τῷ σώματι, πείθει ἡμᾶς
 βιάζεται· φανερὸν ὄντ' ὅτι τῆς πρᾶ-
 γματός, ὅτι σῶμά ἐστι τὸ θνητόμενον.
 Καὶ ἀποποιήσεται, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐν-
 διαρίσειας περὶ τὸ αὐτὸ ἐξελίσσειν, ἀπο-
 χεῶνως ἐπιδείξαι ἡμῖν τῆς λόγος.

ADAM. Quemadmodum tri-
 ticum nudum seminatum, volun-
 tate Dei refurgit; herbam asciscit,
 quâ vestitur, & caule speciosum
 redditur; non mutatum in aliud
 prognascitur: sic & homo terræ
 traditus, rursus voluntate Dei re-
 surgit, & immortalitate induitur.
 Uti Apostolus commemoravit,
 dicens: Oportet autem, mortale hoc
 induere immortalitatem, [& hoc cor- [P. def.]
 ruptum, induere incorruptionem.]

MEG. In nostro Apostolico,
 non ita dicit.

ADAM. Quomodo ergo?

MEG. Non dicit: Deus illi dat
 corpus, prout vult: sed, Deus illi dat
 spiritum, ut voluit. Seminatur corpus
 animale, resurgit corpus spirituale:
 seminatur in corruptione, resurget in
 incorruptione.

ADAM. Tuâ igitur sententiâ,
 dat illi Deus corpus spirituale. Cui-
 nam à Deo spirituale hoc datur?
 Et quid igitur illud est, quod id
 accipit?

MAR. Id quod accipit, est
 Anima.

AD. Ergo ne sepelitur Anima?

EUTR. Quamvis Animæ im-
 mortalitatem Marinus definiert;
 non solum tamen eam morti
 subjectam, sed sepeliri etiam in
 terrâ, nobis suadere contendit:
 cum res manifesta sit, Corpus esse
 quod sepelitur. Itaq; absurdum judi-
 co, in iisdem tempus conterere, ac
 de iisdem disputare: cum hic ser-
 mo abundè satis nobis omnia de-
 monstraverit.

ἌΔΑΜ.

ε. δ. ζ. α. ἌΔΑΜ. Ἰσως ἔστι δόξη τέτοις
 αὐτάρκη εἶναι τὴν τῆ ἀναστάσεως δόξιν.
 Δειξίν. Βραχύ τι περικαρτερήσεως,
 ἄκχε Φάσκοις τῆ Ἀποστόλου Φα-
 » νερώτερον. Ὅτι ἐστὶ ἐπιστολὴ Χριστοῦ
 l. m. θ. α. Διὰ κοινὴν εἶσαι ὑφ' ἡμῶν ἐγγεγραμ-
 » μὲν ἔσμεν, ἀλλ' ἐν Πνύμα-
 » πνεύματι ζῶντων, ὅσα ἐν πλάσιν λιθί-
 » ναις, ἀλλ' ἐν πλάσιν καρδιαίας σαρκί-
 » κίνας. Ἐι μὴ γέναντις) ἡ σαρκί, κτ'
 τῆ τέτων δαπάνοιαν, ἔδεν ὡφελει ἡ ἐπι-
 στολὴ τῆ Χριστοῦ, ἡ ἐν τῆ σαρκίνας καρ-
 διαίας γεγραμμένη, Πνύματι Θεῷ
 ζῶντων. ἀλλ' ἔσμεν γέγραπται ἡ
 τῆ Χριστοῦ Ἐπιστολὴ, τῷ τῆ ζῶντων
 πνύματι Θεῷ, ἀλλ' εἰς τὸ δίδοναι ζῶν,
 ἐν οἷς γέγραπται) ὅ ἐν τῆ ἐφέξης αὐτῶς
 » διδάσκει ὁ Ἀπόστολος, λέγων Ἐι γὰρ
 » τὸ κτρυμένον διὰ δόξης πολὺ μάλ-
 » λον τὸ μόνον ἐν δόξει, κτ' μὴ κτρυμέ-
 » νον. Καὶ, εἰ ἐν τῆ σαρκίνας γέγραπται
 καρδιαίας, ἡ ἐπιστολὴ τῆ Θεῷ, δηλονότι
 μόνον ἐστὶ σαρκίνας καρδιαίας ἐν αἷς
 μόνον γέγραμμένον, κτ' μὴ κτρυμέ-
 al. ἔχομε- νον κτ' πάλιν τῆ Ἐχρησιν ἐν τῆ θησαυρόν
 » ἔτον ἐν ὄσρακίνοις σκεύεσσιν, ἵνα ἡ ὑπερ-
 » βολὴ ἡ τῆ δυνάμεως τῆ Θεῷ, κτ' ἐκ ἡ-
 » μῶν. ἐλέσσωσαν ἐν οἷ τῆ πλάσης ῥήτε-
 » ρες, πῶς ἐβλόν) νοήσαι τὸ ῥήτην τῆ;
 ἐν τῆ ἐβλόν) εἶναι τὸ γεγραμμένον,
 τῆ τῶν τῆ θησαυρόν; ἐν τῷ, κατ' αὐ-
 τῆς, ἔσω ἀνθρώπων; εἰ ὅ ἐσω ἐν ἄν-
 θρωπῶ ὄσρακιν, ὄσρακιν ἐστὶ
 κατ' αὐτῆς σκεύῃ ἡ ψυχὴ ἀλλὰ ἡ
 σαρκί ἐστὶ τὸ ὄσρακιν σκεύῃ, ὅ ἐστὶ
 κατ' αὐτῆς ὅ ἐξω ἀνθρώπων ἐν τῆ σαρκί
 ἐν ἡν ὁ θησαυρός. Καὶ τῆ δύω ἴτερον.

ADAM. Fortasse non videbi-
 tur istis sufficere ista Resurrectio-
 nis demonstratio. Paulisper ad-
 huc patienter audi Apostolum,
 explicatiùs differentem: *Estis epi-* 2. Cor. 3.3.
stola Christi ministrata à nobis: inscri-
pta, non atramento, sed per Spiritum
Dei viventis; non in tabulis lapideis,
sed tabulis cordis carnis. Itaque, si
 non resurgat Caro, (secundùm
 istorum dementiam,) nihil pro-
 deest Christi epistola, carnis cordibus
 inscripta, Spiritu Dei viventis. Atqui,
 non in irritum Epistola Christi fuit
 scripta, Dei viventis Spiritu; sed, ut
 vitam det iis, in quibus scripta
 est. quod in sequentibus docet
 Apostolus: *Si enim, quod abolitum* lb. v. 11.
est, in gloria fuit: multo magis in
gloria est, quod manet, & non abole-
tur. Præterea, si in carnis cordibus
 epistola Christi exarata est; manent
 sanè & corda carnea: in quibus
 permanet, quod scriptum est, &
 non obliteratur. Item: *Habemus* 2. Cor. 4.7.
igitur thesaurum istum in testaceis va-
sis, ut excellentia sit Potentia Dei, &
non nostrum. Eligant ergo isti er-
 roris hujus caussidici, Quomodo
 hoc dictum velint intelligere? In
 quo volunt esse, quod scribitur,
Istum thesaurum? num in homine,
 secundùm illos, interiore? Si er-
 go interior homo testaceus est; tes-
 taceum vas, secundùm illos, erit
 & Anima. Atqui, Caro est *Vas*
illud testaceum; quod est, secun-
 dùm illos, homo exterior. In
 carne igitur ille thesaurus erat. Et
 ex his duobus alterutrū erit verum;

T

ἡ δόξι.

ἢ ἀπόλλυ) ὁ τῶτον ἔχων τ' θησαυρόν, ἢ
 ἀναληφθήτως σώσει) ἢ σώσει, ἐν ἣ ὁ θη-
 1b. v. 11. σαυρός. Καὶ πάλιν· Ἡμεῖς γοὶ οἱ ζῶντες
 „ εἰς θάνατον παραδίδόμεθα, ἵνα καὶ ζωὴ
 „ τῷ Ἰησοῦ Φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ ἡμῶν
 σαρκί. εἰδὲ καὶ ἐξηγήσεως, τ' ζῶν
 τῷ Ἰησοῦ λέγοντος, ἐν τῇ σαρκί Φανε-
 2. Cor. 5. 4. ρῆσθ. καὶ πάλιν· Ὅταν ἢ κ' ποθῇ τὸ
 coll. 1. Cor. „ θνητὸν ὑπὸ τ' ἀθανασίας· τί ἐπερον
 15. 54. „ διώκῃ νοθήναι, ἢ ὀπιχωρεῖ εἰς ζωὴν
 al. ζωῆς. „ τῷ θ, ὅπερ θνητὸν. καὶ πάλιν· Ἄρα τ' γο
 Rō. 7. 25. „ αὐτὸς ἐγὼ, τῷ μὲν νοῦ δεξιῶ τῷ νό-
 al. οὖρ. „ μῶ τῷ θεῷ τῇ ἢ σαρκί νόμῳ ἀμαρ-
 Rō. 8. 1, 2. „ τίας· Οὐδὲν ἄρα νόμῳ κατακριμα τοῖς
 „ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὁ γο νόμος τῷ πνῶμα-
 al. -ροσέ με. „ τοῖς τ' ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλθῆναι* ρω-
 „ σεν ἡμᾶς, ἀπὸ τῶ νόμου τ' ἀμαρτίας
 „ ἔτῃ θανάτου· εἰ μὲν ὁ νῦν τῷ θεῷ
 νόμῳ δεξιῶ τῷ ἢ τ' ἀμαρτίας ἢ
 (ἀρῆ) ἠλθῆναι τῷ ἡμᾶς ἐν Χριστῷ
 Ἰησοῦ ὁ τῷ πνῶμα τ' ζωῆς νόμος,
 ἀπὸ τῷ νόμου τ' ἀμαρτίας ἔτῃ θανα-
 τῶν· διηλονόπι τὸ δεξιῶ τῷ τ' ἀ-
 μαρτίας νόμῳ ἠλθῆναι τῷ σεν ἀπὸ τῆς
 ἀμαρτίας. Εἰδὲ δεξιῶ τῷ τ' ἀμαρ-
 τίας νόμῳ, ἄχ ὄντες, ἀλλ' ἢ σὰρξ, ἢ
 λθῆναι) ἐν ἀπὸ τῷ θανάτου ἢ σὰρξ.
 πῶς ἐν σώζεται τὸ, τῷ νόμῳ τ' τῷ
 πνῶμα τῷ ζωῆς ἐν Χριστῷ ἀπὸ τῷ θανα-
 τῶν ἐλευθερωθῆναι, αὐτὸς λεγέτω ἐγὼ
 γο ἐπὶ πλείων ἐλέγχων τῶν τῶν
 ἀπαιδυσίαν αἰδέμεναι.

ΕΥΤΡ. Συλλήθη ἀπάντων Φαύ-
 λων αἰτία γίνεται ἢ ἀπαιδυσία· ἢ
 συμπεφύκασσι, ἔσσηθησιν, Μεγέ-
 θι, Δροσέρως τε καὶ Μάρκω,
 Ουάλης, καὶ Μαρῶ, ἔκτρα πάντες.

aut perit, qui habet istum thesau-
 rum : aut citra contradictionem
 servatur Caro ista, in quâ est the-
 saurus ille. Et iterum : Nos enim,
 qui vivimus, ad mortem tradimur ;
 ut & vita Jesu manifesta fiat, in
 mortali nostrâ carne. nec opus habet
 explicatione, quod dicit : Vi-
 tam Jesu in carne hac patefieri. Rur-
 sus : Quando absorbetur hoc mortale
 ab immortalitate. Quid aliud pos-
 test intelligi, quàm ; Hoc, quod est
 mortale, ad vitam pergere ? At-
 que iterum : Ego enim ipse, mente
 quidem servio Legi Dei ; carne verò,
 legi peccati. Nulla igitur nunc est con-
 demnatio his, qui sunt in Christo
 Jesu. Lex enim Spiritus Vitæ in Chri-
 sto Jesu liberavit nos à lege peccati &
 mortis. Siquidem mens Legi Dei
 servit ; Legi autem peccati Caro ;
 ac liberavit nos in Christo Jesu,
 Lex Spiritus Vitæ, à lege peccati
 & mortis : nimirum, id à pecca-
 to liberavit Spiritus ille, quod le-
 gi peccati serviebat. Servivit au-
 tem legi peccati, non mens, sed
 Caro : Ergo liberata est à morte
 ipsa Caro. Quâ igitur ratione ser-
 vetur id, quod Lege vitæ Spiritus
 in Christo à morte liberatum
 est ; ipse dicat : me namque pu-
 det, refutare pluribus horum in-
 certiam.

E U T R. In summâ, omnium
 malorum causa est ignorantia :
 cum quâ nati sunt & simul flo-
 ruerunt, Megethius & Droserius, &
 Marcus, Valens & Marinius ; quippe à

τῆς δ'θείας, καὶ τὰ ὀρθοπάτη δόγματα.
 1. θία. τὸ ὅτι ἄκουσθαι θεία ἐν τέτω
 f. δύνα. τῷ λόγῳ σώζονται * δυνάμει; τύ-
 2. πικὰ καὶ παροξύνονται, ἐξ ἀνάγκης καὶ
 νεθεταῖσιν τῆς ὀρθότητος. αὐτοὶ τὸ ἵ
 νεθεσία σὺν ἀντιθέσει δ'ελεῖται.

ΑΔΑΜ. Ἐν ἀρίστω τῆ
 ἀγχινοῖα τῆ σῆ, βραχὺ τι παροξυ-
 περήσας, ἀκρε τὸ ἀποσολα, τὸ ἴα
 αὐτῶν παροξυμιθ' αὐτῶν ὅπως μά-

V. Not. θης τὴν τέτων ἀνοησίαν. ὁ γὰρ * χε-
 πῆσθαι Μαρκίαν ῥαδιερρήσας τὰ κτ'
 τὸν ἀπόστολον, ἐ παντάπασιν ἀπη-
 λειψε καὶ ἔτοι μέγρι τὸ δ'ελερο παρι-
 αρισσιν, ὅσα ἀν μὴ σωτηρεχοί τῆ αὐ-
 τῆ γνώμη. Ὅσα ἐν μὴ νοήσαντες κα-

τέλεισαν ἑαυτοῖς ἐναντίας μὲνα, ταῦ-
 τα ὡσπερ Ἰσραηλίδας ἀναλεξάμε-
 νου, ἐκ τῆ δ'εποσολικῶν καὶ παροξυμι-
 κῶν φωνῶν, παροξυμι τῆ σῆ πωέ-
 σθ' ἐπιδείξομαι λέγει ἡ ἔτος ὁ ἀπό-
 2. σολ. Αἱ γυναῖκες ἐν ἐκκλησία

1. απίμ. σιγατωσων ἐ γὰρ ἐπιτέτες * ἐπὶ αὐτῶ
 2. λαλεῖν ἀλλ' ὑποτάσσασθε καθὼς
 2. καὶ ὁ νόμος λέγει καὶ πάλιν λέγει, τρί-
 2. τον τέτο ἔρχομαι παρὸς ὑμᾶς ὅτι
 2. ἑσμαι ὁ δ'ὐο ἡ τριῶν μαρτύρων

1. σαθῆ. * σαθισσεται πᾶν ῥῆμα. Ὁμοίως ἡ καὶ
 ἐνταῦθα ἀναμφικέως ἀκούσθαι
 φανέ) τῷ νόμῳ ὁ ἀπόστολος, ὅταν
 λέγει τότε ἡγήσασθε ὁ λόγος ὁ γεγραμ-

2. μένος. Κατεπόθη ὁ ἴαναι) εἰς νῆες.
 2. Πῶς σὺ, ἴανασθε, τὸν νῆος; λεγέτωσαν,
 2. πῶς γεγραπται αὐτοῖς ἐστὶ ὁ λόγος,
 εἰ μὴ ἐν νόμῳ ἔστι φησιν; ὡς ἐν
 κτ'λελυμεία τῶ νόμου, φησιν, γενή-
 σασθε τὸ ἐκείσε γεγραμμένον λόγον, ἡ

rectâ viâ, verissimâque doctrinâ
 excedentes. Quâ enim conse- Vid. Not.
 quentiâ in hoc sermone servari
 potestis? nam, exemplari præce-
 dente; necessariò quoque * admo- * v. institut.
 nentur, qui illud intuentur: at, que univ.
 caret exemplo admonitio, vix un-
 quam admitteretur.

ΑΔΑΜ. Si prudentiæ tuæ vi-
 sum sit, parumper sustine, & au-
 di Apostolum, ab illis antea cita-
 tum: quò eorum noscas amen-
 tiam. † Schetæus enim Marcion p. Miser.
 fraudulenter Apostoli scripta tra-
 ctando, non delevit omninò: sed
 isti hætenus, quæcunque ipsorum
 non congruunt sententiæ, rese-

cant & tollunt. Quamobrem ego, Recapitu-
 quæcunq; illi reliquerunt non in- latio Con-
 tellecta, & ipsis repugnãtia; ea ve- troversariū
 lut racemos ex verbis Apostolicis Marcion.
 ac Prophetiis recolligam, tuæque Ἐ Valent.

prudentiæ propalam exhibebo. De Lege Ἐ
 Sic autem dicit Apostolus: Mu- Prophetis.
 lieres in Ecclesiâ sileant: non enim 1. Cor. 14. 34
 permissum est illis loqui, sed subijci;
 sicut & Lex dicit. Ac rursus in-
 quit: Tertiò nunc veniam ad Vos: 2. Cor. 13. 1.

in ore duorum aut trium testium sta-
 bit omne verbum. Similiter & hic
 sine dubio Legem apparet sequi,
 ubi ait: Tum fiet sermo, qui scriptus 1. Cor. 13.
 est: Absorpta est mors in victoriam. 54. 55.

Ubi tua, ò mors, victoria? Dicant, ubi
 scriptus sit eis hic sermo, nisi in Le-
 ge & Prophetis? Num ergo dicit;
 futurum esse illum ibidem scriptum
 sermonem, tanquam Lex jam so-
 luta esset; vel tanquam in posterum

πληρωθησόμενοι; τῶν γὰρ μὴ ἐνδεχο-
 μένων ἐστὶ, Ἐκλέγαν τὴν Νόμον, καὶ
 Φάσκον τὸν Νόμον, Ἐπεὶ ἐν αὐτῷ γε-
 γραμμένα ἐπέδωκε λέγειν. Ἐφεσίοις
 α. - δέειτε. ἢ Ἰπσιέλλων, Φησὶ Μνημον* Ὁν-
 Eph. 2. 11, 12, 13 μνος, ὅτι ποτὲ ὑμεῖς τὰ ἔθνη*, οἱ λεγόμε-
 al. ad ἰσραηλ. -
 xi. νης σπειρομήνης, ἐν σαρκὶ χειροποιήτη.
 ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χρι-
 al. - μίνοι. ἢ ἢ ἀπὸ πηλοῦ κτίσθησθε τῆς πολυ-
 τείας τῆς Ἰσραηλ. καὶ ἕνοι τῆς Διαιθε-
 κῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχον-
 τες, καὶ ἀθεοὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Νυνὶ ἢ
 al. ad ἰσραηλ. ἢ ἢ ὑμεῖς, οἱ ποτὲ ὄντες μακροῦν, ἐγε-
 σθη ἰσραηλ. ἢ ἢ νήθητε ἐγγὺς ἐν τῷ αἵματι τῆς Χρι-
 στοῦ. Ποίας ἐν ἐπαγγελίας ἐνταῦθα
 μέμνηται; ἢ οἱ ἕνοι χωρὶς Χριστοῦ
 ὑπάρχοντες; ἢ ἂ, ὁ κατ' αὐτὸς ἕ-
 νος καὶ ἀγνωστος ἐπηγγείλατο
 P. - δέειτε. Θεός; καὶ* τότε ἐπηγγείλατο, ὁ μη-
 δέποτε φανεὶς πρὸ τῶν Τιβερίου
 Καίσαρος ἡρώων; ἢ πῶς ἀγνωστος
 αὐτοῖς ἦν, ὁ πρότερον λαλῶν, καὶ
 ἐπαγγελόμενος; ἢ ἢ αὐτῶν διδάσκει
 Eph. 2. 12. ἢ ἢ τὸς ἕνας τῆς Διαιθετικῆς τῆς Ἰσραηλ,
 ἢ ἢ ἀθεοὺς φάσκων εἶναι. Καὶ πάλιν
 2. Cor. 1. 20 λέγει, Ὁσα γὰρ ἐπαγγελία Θεοῦ, ἐν αὐ-
 τῷ τῷ ναί. εἰ γὰρ ὁ ἕνός, καὶ πρῶτον
 νῦν φανεὶς, ἢ ἢ ἐγνωσθῆναι πρῶτον,
 I. δὲ ἄλλος, ὅτι. ἢ ἢ ἐπεγγείλατο* δηλονότι ὁ ἐπαγγελ-
 1. - ρίς. λάμενος, ἢ ἢ ἕνός ἐπε* ρόν ἐστὶ, ἢ ὁ δη-
 μικρός. ἢ ἢ ἐνδηλώτερον ἢ ἢ Ἰπσιῆσαι βέ-
 λομα, οἱ Χριστὸς ἐκ Νόμου καὶ Προφητῶν
 κατήγγελλται* ὡς αὐτὸς ὁ Σωτὴρ πρὸς
 ἢ ἢ Ἰωάννη λαλῶν, Φησιν* Οὗτος ἐστὶ
 ἢ ἢ πρὸς ἢ ἢ γέγραπται* Ἰδοὺ δόξα ἐλλω

implenda? Est enim in numero
 rerum impossibilium, Contradi-
 cere Legi; & Legem profiteri:
 quæque in Lege scripta sunt, fu-
 tura dicere. Ephesiis autem per
 epistolam scribens, ait: *Memores,*
quod Vos, olim gentes, vocati Præpu-
tium, ab eâ, que dicta est Circumcisio,
in carne manibus facta: Quod (in-
quam) eratis in tempore illo absque
Christo, ab alienati à Republicâ Israë-
lis, & hospites Testamentorum promissio-
nis; spem non habentes, & sine Deo in
Mundo. Nunc autem vos, qui procul
quondam eratis, facti estis propè per
sanguinem Christi. Cujus ergo promissio-
nis ibi facit mentionem? An à quâ qui peregrini vel extra-
nei sunt, absque Christo sunt? aut,
quas ille (ut ipsi ajunt) Deus
peregrinus & ignotus promissit? Ec-
quando promissit, qui ante Tiberii
Cæsaris tempora nunquam ap-
paruit? aut quomodo ignotus
erat illis, qui antea locutus est, &
antè promissit? Docet aperte, hos
à Testamentis Israëlis alienos fuisse,
quos absq; Deo esse asserit. Et rursus
dicit: quæcunque enim promissiones
Dei, in ipso sunt Etiam. Si enim ille
peregrinus, & nunc primùm vi-
sus, nec ulli antea notus erat, nec
quicquam promissit; patet, illum
Promittentem, nullum esse alium,
quàm ipsum Conditorem. Sed
volo clariùs edocere: Christum
ex Lege atque Prophetis annun-
ciatum fuisse: prout, de Johanne
locutus, dicit ipse Servator: Ipse
est, de quo scriptum est: Ecce, mitto
 τὸν ἄγ-

11 τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς
 12 κηρύσσάσθαι τὸ ὄσον σου ἐμπροσθέν σου.
 Ταύτης ἔν Δε τῆ Προφῆτῆ γενομένης
 τῆ ὑποσχέσεως, ὡς πρὸς ὁδὸν Κυ-
 ρίου διατάλῃναι πρὸ προσώπου αὐ-
 τῆς, τὸ ἐπομάσσαντα τὸ ὄσον τῆ Θεῆς, Ἰω-
 ἀννου· ἔχοντι δὲ εἶξαι ἕτερόν τινα, ἢ
 πρὸ προσώπου ἐκένω ἀπετάλη;

I. πρὸ. εἰ γὰρ ἐλήλυθεν ἕτερός τις, * πρὸς Χρι-
 στῶν ὑπὸ τῆς δημουργίας παρεμβῆς,

I. ε. δ. δεικνύτωσαν· εἰ γὰρ εἰς ἐπὶ ῥον πέφη-
 νεν, εἰ μὴ μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
 σὺς Χριστός, καὶ πρὸ προσώπου τῆς
 πάρεσιν Ἰωάννης· Φανερόν, ὅτι τότε
 ἡ ἐπηγγελία μείνη, ἢ ποτὲ πεπλη-
 ρωμένη ὑποσχέσις, ἢ ἕδονος ἄλλης
 Θεῆς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἢ τῆς δημουργοῦ
 Θεῆς· ἢ καὶ οἱ Προφῆται ὑπερχρονεῖ ὁ
 Νόμος. ὁ ἢ Ἀπόστολος ἔχει τηλαυ-

I. κηρύσσῃ γὰρ ἐκ νόμου * κηρύσσῃ τὸν Χριστόν, λέ-

13 γων Κορινθίοις· Ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν
 14 πάντες ὑπὸ τῆ νεφέλης ἦσαν, ἢ παύ-
 15 τες Δε τῆ Θαλάσσης διήλθον καὶ
 16 πάντες εἰς τὸ Μαύσσην ἕβαπτόθησαν

I. λάσση ἐν τῇ νεφέλῃ, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ
 17 πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικόν
 18 ἔφαγον, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πόμα
 19 πνευματικόν ἔπιον· ἔπιον γὰρ ἐκ πνευ-
 20 ματικῆς ἀκροθάλσσης πέτρας, ἢ δὲ
 21 πέτρα ἡ ὁ Χριστός. Τίς οὐκ αὐτὸ φα-
 22 μάσατε τῶν ἀνοσιάντων, ἀναγνωσκόν-
 23 των μὲν ταῦτα, καὶ μὴ συνιστῶν; εἰ δὲ
 24 δὲ τις ὑπερχήτηται τῶ ῥήτῳ, τὸ Πά-
 25 ρα ἡμῶν ἐθύθη Χριστός· ὅπερ πάρα
 26 ἐστίν. ὑπὲρ τῆς δημουργίας τῆτο νενομοθετή.

MARC. Ταῦτα μὲν ἤκουσας
 τοῦ Ἀποστόλου· ἐκείνα δὲ οὐκ ἤ-

Angelum meum ante faciem tuam;
 qui præparabit viam tuam ante te.
 Hac ergo promissione factâ per
 Prophetas, scilicet Præcursores
 Domini mittendum ante faciem
 ipsius, qui viam Domini præpa-
 raret, nimirum Johannem: possunt ne
 alium demonstrare, cujus ante
 faciem ille missus fuerit? Si enim
 ante Christum alius quispiam, à
 Conditore illo missus, venerit;
 age demonstrent. Sin verò nemo
 alius, excepto solo Domino no-
 stro Jesu Christo, apparuit; & an-
 te faciem ejus præstò est Johannes;
 perspicuum est, tunc impletam
 fuisse, quæ olim facta erat pro-
 missio: & nullius alius DEI FI-
 LIUM esse Christum, nisi Condi-
 toris Dei; cujus etiam erant Pro-
 phetæ & Lex. Sed verò Aposto-
 lus, an non apertè Christum ex
 Lege prædicat, Corinthiis dicens:
 Patres nostri omnes sub nube fuerunt, 1. Cor. 10.
 & omnes per mare transferunt: & 1, 2, 3, 4
 omnes per Moysen baptizati sunt, in
 nube, & in mari: & omnes eandem
 escam spiritualem ederunt, & omnes
 eundem potum spiritualem biberunt:
 biberunt enim ex spirituali conse-
 quente Petrà. Petra autem erat Chri-
 stus. Quis non demiretur istorum
 insaniam, hæc quidem legentium,
 sed non intelligentium? Si verò
 quis addiderit huic dicto, illud:
 Pascha nostrum immolatus est Chri- 1. Cor. 5. 7.
 stus: quod Pascha à Conditore in
 lege sancitum est.

MARC. † Hæc quidem ab Apo- † Interru-
 stolo audivisti: illa verò non au- pit sermone
 Adamiti.

ποῖς ἐν ἔρανον, ἀναγκαῖόν ἐστι ζη-
τῆσαι. εἰ μὲν τε δημιουργῶν, φαίνε-
ται καὶ ὁ Χεῖρας τοῦ δημιουργοῦ ὡν· εἰ δὲ ἐξ ἄλλης ἔρανος, ὡς
Φῆς, (ἡτεν γῆ, εἰ ἀγνήτων ἀγνήτων
Διαφέρειν δυνάει);

ΑΔΑΜ. Ἰσως κατ' αὐτοῦς,
ὅπερ ἀδύνατον. εἰ δὲ καὶ πῶς ἔρα-
νοῖς τοῦ δημιουργῶν σὺν ἀποκέρσει,
ἀλλῆν γε τοῖς ὀνόμασι. πᾶσι γὰρ
ἔχον τὸ ὄνομα τοῦ ἔρανος, ἢ δὴλον
ἵνα τοῦ Νόμου; ἔτω γὰρ λέξαι· Ἐκά-
λεσαν ὁ Θεὸς τὸ σφετέρημα ἔρανον.
Σκόπει ἢ καὶ τῆτο τὸ ἀσεβὲς πλ-
μημα, πῶς παρεχάραξαν τὴν
γραφήν. τὴν γὰρ κατὰ Σάρκα γίν-
νησιν τοῦ Χεῖρος ἀνελεῖν βεβλόμε-
νοι, ἐνήλλαξαν τὸ, ὁ δευτέρου ἀν-
θρώπου καὶ ἐποίησαν, ὁ δευτέ-
ρου Κύριου σὺν ἰδόντες, ὅτι ἢ
ἐξ ἀνάγκης ὁμολογήσιν αὐτὲς * καὶ
τὴν Σάρκα, τὴν πτωματικὴν Χει-
ροῦ γένεσιν, ἢ μεταγενέστερον αὐτὸν
τοῦ Ἀδάμ ὁμολογήσιν. τὸ γὰρ, Ἐγέν-
ετο ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δευτέρος,
ἀκρόντες τί ἔπερον ἢ τῆτο νομῶν;
εἰ ἐκεῖν μὲν πρῶτος ἐγένετο, ὁ
ἢ Κύριος δευτέρος· ἀκέλευθόν ἐστι νοῦν
μεταγενέστερον τὸν Κύριον τῆς Ἀδάμ.
πάλιν γὰρ Κορινθίους ὁ Ἀπόστολος γρά-
φων, φησὶν· Ὅτι ὁ Θεός, ὁ εἰπὼν ἐκ
σκοτίας Φῶς λάμψαι, ὃς ἐλάμψεν
ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν πρὸς Φωτισμὸν
τῆς γνώσεως τῆς δόξης αὐτοῦ, ἐν πνεύματι
τῷ Χεῖρος. Τίς ἔν ὁ εἰπὼν Θεός ἐκ
σκοτίας Φῶς λάμψαι; τίς ἢ εἰπὼν;

Ex quo igitur caelo? perquiren-
dum est. Si quidem erat à Condi-
toris caelo; apparet, etiam Chri-
stum esse illius Conditoris. Sin ex
altero erat, ut ais, caelo; quæren-
dum est, An ingentum ab inge-
nito differre possit?

ADAM. Fortassis juxta istos,
potest; id, quod fieri non po-
test. Verum, si etiam caelis illis
Conditoris non abusus sit; atta-
men nominibus lusit. Unde enim
habuerunt Caeli nomen; nisi ma-
nifestum, ex Lege? Sic enim di-
cit: Vocavit Deus illud firmamentum

Gen. 1.8.

COELUM. Specta porro & hanc
impiam audaciam, Quo modo
Scripturam S. adulteraverint. Dū
enim Christi generationem secun-
dum carnem tollere moliantur;
mutarunt, hoc Secundus homo; &
supposuerunt, Secundus Dominus: nō
animadvertentes, vel necessariò
se debere fateri; spiritualis Christi
secundum carnem generationem:
vel, illum Adamo natu minorem
esse, jam confiteri. Cū enim au-
dimus illud: Factus est Primus, & Se-
cundus: quid aliud, quàm hoc in-
telligimus? si ille quidem Primus
factus est, Dominus autem Secun-
dus; consequens est, intelligamus,
natu minorem esse Dominum A-
damo. Iterum dum scribit ad Co-
rinthios Apostolus, ait: Deum,
qui jusit à tenebris lucem splendescere,
illum esse, qui illuxit cordibus ve-
stris, ad illustrationem notitia gloria
ipsius, in Persona Christi. Quis er-
go est ille Deus, qui jusit splendescere
Lucem à tenebris? Cuius jusit? & dixit.

ποτε; ἀκριβῶς ζητήσαντες, δὲ ῥή-
 σομεν, καὶ τίνα κηρύσσει ὁ Ἀπό-
 σολ^{ος} Θεόν; καὶ ποῦ ἐστὶ τὸ δε-
 θεῖον ἡμῶν ἐκ πασῶν τοῦ Χριστοῦ
 Φῶς. εἰ μὴ γὰρ ὁ κατ' αὐτὰς ἀνα-
 πλασάμεν^{ος}, ἀγαθὸς Θεός ἐστιν,
 ὁ τῆσσι τινὶ ἢ τισὶν εἰπὼν, *δὲ λίσκε*
 ἄγνωσ^{ος} ὢν, καὶ δειχθῆναι δε-
 ποτε ἢ τί, ἢ τισὶν εἶπε, καὶ εἶπεν
 Ἰσθδὲς τὸ λέγειν, ἄγνωστον, καὶ μηδὲ
 ποτε πεφανερωμένον, μηδὲ εἰς δὲ-
 νοιαίντος ἀφικέμενον αὐτὸν ὑπάρ-
 χειν. εἰ γὰρ καὶ περὶ τὸν τ' ἐλάλε τε
 καὶ ἐπηγγέλλετο, ἔτε ἄγνωσ^{ος} ἦν,
 ἔτε γόττε πρῶτον, ὡς φασιν, ἐπὶ Τι-
 βερὶς κατελθὼν ἐφάνη ἐν Καφαρ-
 ναῦμ. εἰ δὲ οὐκ ἦν ἔτ^{ος}, ὁ ἴσο-
 χόμοι^{ος} τὸ Φῶς, ἀλλ' ὁ δημιουρ-
 γοῦς ἐκείν^{ος} δηλονότι ἐσμὲν ἔφημεῖς
 οἱ φωτισόμενοι, καὶ ὁ Χριστὸς ἐν
 πασῶν λάμπει, τὸ πρῶτον τοῦ
 δημιουργοῦ Φῶς. Ὁ γὰρ ἀγαθὸς, φη-
 σιν, ἄγνωσ^{ος} ἦν. Ἐφεσίοις ἡ Ἰπι-
 Eph. 2. 17. ἔλλων ὁ Ἀπόστολος, φησι· Καὶ ἐλ-
 θὼν δημηλιότατο εἰρήνην ἡμῶν, τοῖς
 μακρῶν καὶ τοῖς ἐγγύς· ὅτι δι' αὐτῶν
 ἐχομεν τὴν πασῶν ὁ οἱ ἀμφό-
 τεροι ἐν ἐνὶ σώματι πρὸς τὸν Πατέ-
 ρα. Τίν^{ος} ἡμῶν μὴ μακρῶν ὑπὴρ-
 χομεν, Ἰσθαῖοι δὲ ἐγγύς; ἀρὰ γε
 κατ' αὐτὰς ἔστι καὶ ἀγνώστ^{ος} Θεῶν;
 καὶ πῶς ἐκείν^{ος} ἐγγύς Ἰσθαῖοι ὑπὴρ-
 χον, ὃν ἐπίσης ἡμῶν ἠγνόον; ὡ μὴτε
 ἴσθησαν ποτε, ἢ πασῶν, ἐτέ-
 ρω λατρεύοντες Θεῶν. ὡς ἔτοι Φά-
 f. τῆ. σκισσῶν, ἀνικημένως* τὸ πρῶτον ἀγαθῶν
 Θεῶν προαιρέσει φησὶ γὰρ· Δι' αὐτῶν ἐχο-

Quando? Si accuratè quæramus,
 inveniemus; tùm, Quem prædi-
 cet Apostolus Deum: tùm, Unde
 sit illud, quod nobis datur *Lumen*
ex facie Christi? Si enim is, qui (ex *per-*
illorum opinione) nos reformat, est *sonâ.*
 Bonus ille Deus; qui hoc alicui
 aut aliquibus dixerit: invenitur
 qui erat Ignotus, & jam demon-
 stratus fuisse aliquando, & quid
 & quibus dixerit. Et dixit, *itaq;*
 falsum, illum dicere Ignotum, &
 nunquam manifestatum, nec in
 alicujus gratiam advenire solitum
 esse. Si quippe sit locutus antea,
 & promiserit: nec Ignotus erat;
 nec tum primùm, ut ajunt, sub Ti-
 bberio descendens, in Caphernaum
 apparuit. Si autem non erat hic
 ipse, qui lumē promisit, sed Condi-
 tor: illius nimirum sumus & nos,
 qui illuminamur; & Christus in
 Personâ *†* lucet illud Cōditoris lu-
 mē. nam, Bonus ille, inquit, ignotus
 erat. Ephesiis autē Apostolus, misâ
 epistolâ, dicit: *Et cum venisset, evan-*
gelizavit pacem vobis, qui eratis longè,
& iis qui propè: quia per illum habe-
mus accessum utrique, in uno corpore,
ad Patrem. A quo verò nos longè
 aberamus, & Judæi propè? Nun-
 quid ut istis placet, à peregrino
 & Ignoto Deo? Ecquomodo Ju-
 dæi propinqui erant illi, quem
 ignorârunt perinde atque nos?
 cui nec obediverunt unquam, nec
 adhæserunt, quippe alteri Deo ser-
 viètes; qui, ut isti dicunt, Boni DEI
 decreto atque institutis adverfa-
 tur. Proinde dicit: *Per quem habe-*

μεν

τινὸν παρὰ τὴν ἰσότητα τοῦ πατρὸς
τὸν Πατέρα. Πρὸς ποῖον πατέρα, ἢ
δηλονότι τὸν κτίσαντα ἡμᾶς; ἐπὶ τῷ
ἀναντιρρήτῳ ῥητὸν ἔκ τῶν αὐτῶν Ἀπο-
στόλων ὡς ἔραστήμεν, Ἐὰν εἶναι τῶν
ὄλων Θεὸν τε καὶ κτίσαν ἡμῶν τε, καὶ
πάσης τῆς κτίσεως, τὸν μόνον ἀγα-
θὸν Θεὸν, ἔκ τῶν ὁ κόσμος ἐστὶ καὶ τὰ
πάντα. Φησὶ γὰρ Παῦλος, Ἐὶς Θεὸς

V.N. " Πατὴρ πάντων, * Ἐὶς ὁ ἄσων ἡμῶν.

" Πατὴρ δὲ τῶν πάντων Θεὸς τίς ἔν καὶ
αὐτῶν νομιάζει; ὡς ἄλλοτε ὁ κατ' αὐ-
τῶν ἀγαθὸς, ὁ μήτε κτίσας τινὰ ἡ-
μῶν μήτε τινὸς ὄλων ποιητὴς, ἢ διη-
μιεργὸς τῶν ἀρχῶν; ἢ τῶν ἐσῶν πα-
τῆρ; (ὅτι ἐνδεχέ) γὰρ, ἔκ τῶν ἡμᾶς
τεκνα εἶναι, ὑφ' ἧ μὴ γεννηθήμεθα.

" λέγει δὲ καὶ ὁ παρὰ τῆς Οὐχὶ Θεὸς
ἐκτίσεν ἡμᾶς, καὶ Πατὴρ πάντων
ἡμῶν ἐστὶ;

MARC. Τῶν πισθόντων πατέρων
ἐστὶν ὁ ἀγαθὸς λέγει γὰρ Παῦλος, ὅτι
εἰς ὑποστάσιον ἐλήφθημεν.

ΕΥΤΡ. Ὁ ῥῶς, Μάρκε, μετὰ τῶν
πᾶσι τῶν ἀκρατῶν ὅτι τῇ ἀπειθή-
τῳ σὺ φιλονεικίᾳ; ἔκ τῶν εἶπεν ὁ Ἀ-
πόστολος, ὅτι εἰς Πατὴρ πισθῶν, ἀλ-
" λα πάντων, καὶ ἀπὸ πάντων, καὶ ὅν
" ἄσων ἡμῶν.

MARC. Ἄλλ' εἶπεν, εἰς ὑποστάσιον
ἐλήφθημεν τίς ποτε τὰ ἴδια ὑπο-
ποιεῖται;

ἌΔΑΜ. Ἐστὶν ἕν ὡς ἄλλοτε, ὁ
ὡς ἀπὸ τῶν ἀλλότῳ τὰ ἀλλότῳ εἰλη-
φῶς, ἀγαθὸς δὲ ὁ συγχωρήσας
ὅτι δὲ Παῦλος τὸν διημιεργὸν κη-

aditum utrique ad Patrem. Ad quem
Patrem, nisi ad eum scilicet, qui
nos creavit? Sed & irrefragabile
adhibebimus dictum, ex ipso eo-
dem Apostolo, docens; Unum
esse universorum DEUM & Crea-
torem, tum nostrum, tum omnis
creaturæ: nempe, solum illum De-
um Bonum, cujus & mundus est,
& hæc universa. Paulus enim, in-
quit, Unus Deus Pater omnium, & in
omnibus nobis. Quis igitur, Pater
super omnia Deus, secundum illos
censebitur? Utrum is, qui isto-
rum arbitrato dicitur Bonus; qui
neminem creavit nostrum; nec ulli
omnino effector aut Conditor ex-
istit? Vel, Quorum Pater erit?
Non enim illius possumus nos esse
filii, à quo non sumus facti. Ve-
rum etiam Propheta dicit: Nonne
Deus condidit nos; & Pater omnium
nostrum est?

MARC. Credentium Pater est,
hic Bonus. Paulus namque ait,
quod in Adoptionem filiorum
asciti sumus.

EUTR. Videsne, Marce, riden-
tes hos Auditores, ob rude tuum
litigandi studium? Non enim di-
xit Apostolus, Unus Pater fidelium; Gal. 4. 5.
sed, omnium, & per omnia, & in o-
mnibus nobis.

MARC. Imò dixit: In adoptione
nempe filiorum assumpti sumus. Quis
unquam suos Proprios Natos in
filios adoptat?

ADAM. Esto igitur Malus, qui
ab invito aliena abstulit; Bonus
autem ille, qui concessit. Quod
verò Paulus Conditorum Deum

ρύσσει Θεὸν, ἀναντιρρήτως ἐστὶ μα-
 1. Cor. 12 24 θεῖν αὐτῷ λόγῳ. Ὁ Θεός, Φησι,
 "συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑπερέχει
 1. Cor. 3 21, 22, 23. "περισσότερον δίδως τιμὴν. Λάβε δὲ
 "τὴ λαυγέστερον ῥῆτὴν, ὡς, Φησι, μη-
 "θεὶς καυχᾶσθαι ἐν ἀνθρώποις. πάν-
 "τα γὰρ ὑμῶν ἐσιν, εἴτε Παῦλός, εἴτε
 "Κηφᾶς, εἴτε κόσμος, εἴτε ζωὴ, εἴτε
 "θάνατος, εἴτε ἐνεσῶτα, εἴτε μέλλον-
 al. ad. 1511. "τα, πάντα ὑμῶν*. ὑμεῖς ἢ Χριστῷ,
 "Χριστὸς δὲ Θεός. Ἄυτη γὰρ ἡ Διδάχαια
 τῶ ῥητῆ τῶ διδοσλικῆ πρὸς βίαν
 αὐτῶ ἀναγκάσει, τὴν ἀλήθειαν ἐι-
 πέν ἐ ἀκνήτας· τὴν γὰρ βέλονται
 εἶναι τὸ Χριστὸν Θεός, διδοκρινάσθωσαν.

ΜΑΡΚ. Τῶ ἀγαθῶ.

ἌΔΑΜ. Ἀγαθῶ ἄρα ἐ ἡμεῖς,
 1. Cor. 3 22. εἰτῶ Χριστῷ, καὶ τὰ ἡμέτερα· τῶ τῆσιν ὁ
 "κόσμος, ἐ ἡ ζωὴ, ἐ ὁ θάνατος, ἐ
 "τὰ ἐνεσῶτα, καὶ τὰ μέλλοντα.

ΜΑΡΚ. Ὁ κόσμος δὲ πονηρῶ ἐσιν.

ΕΥΤΡ. Καὶ ὁ Χριστὸς, καὶ Παῦλος,
 καὶ Κηφᾶς, ἐ ἡ ζωὴ, καὶ τῶ πονηρῶ
 ἐσιν. Φανερώς γὰρ εἰς δραστέειαν
 ἡ Φιλονεικία ἀγα.

1. ἐκπῆσα. ἌΔΑΜ. Οὐκ* ἀκνήσω, καὶ ἐτε-
 ρον ῥῆτὸν τῶ Ἀποστόλου προσπνεγκέν,
 2. Cor. 2 14, 15. "ἔτως λόγος. Τῷ ἢ Θεῷ, Φησι, χά-
 "ρις, τῷ πάντε θριαμβέοντι ἡ-
 "μᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ τὸ ὄσμην τῶ γνώ-
 "σεως αὐτῶ φανερεῖν δι ἡμῶν, ἐν
 "παντὶ τόπῳ ὅτι Χριστὸς δωδία
 "ἐσμὲν ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς
 al. 151. "ἀπολλυμένοις, * τοῖς μὲν ὄσμη ἐκ
 al. 151. "θάνατος εἰς θάνατον, * τοῖς ἢ ὄσμη
 al. dectt. "ἐκ] ζωῆς εἰς ζωὴν. Ἐξ ἢ τοῖσι

prædicet; indubitatò licet ex eo
 discere, quod dicit: *Deus corpus hoc*
temperavit, eiq̄, cui deerat, abundan-
tiozem honorem tribuit. Clarius e-
 tiamnum accipe dictum: *Itaque,*
nemo gloriatur in hominibus:
omnia enim vestra sunt; sive Paulus,
sive Cephas, sive mundus, sive vita, si-
ve mors, sive instantia, sive futura;
omnia vestra sunt: vos autem Christi,
Christus autem Dei. Hic sensus di-
 cti Apostolici per vim eos coget,
 Veritatem fateri vel invitos. Cu-
 jus enim Dei volunt esse Chri-
 stum? Respondeant.

ΜΑΡΚ. Boni illius.

ΑΔΑΜ. Illius ergo Boni sumus
 & nos (qui sumus Christi) & no-
 stra: hoc est, *Mundus, & vita, & mors,*
 & *presentia, & futura.*

ΜΑΡΚ. Mundus iste illius Ma-
 li est.

ΕΥΤΡ. Etiam Christus, & Pau-
 lus, & Cephas, & vita, secundum
 te, illius Mali erunt. Palàm enim
 rixandi libido, *te ad impietatem*
trahit.

ΑΔΑΜ. Non gravabor, & al-
 terum Apostoli dictum adducere,
 ita dicentis: *Gratia, inquit, fit Deo,*
qui nos semper triumphare facit in Chri-
sto; & qui odorem cognitionis sue pa-
tescit per nos in omni loco: Quia
Christi bonus odor sumus in his, qui
servantur, & in his, qui pereunt: his qui-
dem odor à morte in mortem, illis ve-
rò odor ex vitâ in vitâ. Ex quo igitur
 τὰ πάν-

τὰ πάντα ἡμῶν ἐσι, δῆλον, ὅτι ἐκ
 τῆς καὶ ἡ τῆς Χριστοῦ δωδία, εἰς
 ζωὴν ὑπάρχουσα, τοῖς σαρκίσι
 ὁσμὴ δὲ θανάτου, εἰς θάνατον, τοῖς
 ἀπαλλυμνίοις. Ταῦτα ἔν ἀναγνω-
 σκοντες, οἱ τῆς ποσούτης ἀπονοίας
 κάπηλοι· πῶς εἰσι πονηροὶ * ἔτε-
 ροὶ ἄπικρατοῦντες λέγαν, ἀρῶντε καὶ
 * Πνεῦμα τῆς Χριστοῦ σώζοντα καὶ
 ἕτερον κρινοντα, ὅντα τῆς κόσμου κί-
 ρω τε, καὶ δεσποτίω; εἰ γὰρ ἐξ ἐνός τῶ
 πάντα, καὶ ἡμεῖς τε ἐσμὲν, καὶ ὁ κόσμος
 καὶ ὁ θάνατος, καὶ ἡ ζωὴ, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα· ὅ, τε Χριστὸς ὁσμὴ ἐστὶ, τισι
 μὲν ζωῆς, τισὶ δὲ θανάτου· πῶς
 σὴ ἡ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ παρὰ ἄλλοις πῶς
 δὲ οὐκ αἰδῶνται; λέγοντες Παύ-
 λω, "Οὐ ἐμοί, Φησι, τῶ ἐλαχιστο-
 τέρῳ πάντων ἀγίων, ἐδόθη ἡ χά-
 ρις αὕτη, ἐν πῶς ἔθνεσιν διαγγελί-
 σαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλῆθος τοῦ
 Χριστοῦ, καὶ φωτίσαι πάντας· τίς ἡ οἰ-
 κονομία ἡ μυστήριος ἡ ἀποκεκρυμμέ-
 νη ἀπὸ τῶ αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τῶ
 πάντων κτισθέντι. "Αὕτη ἡ ἀπὸ τῶ αἰώ-
 νων οἰκονομία ἡ ἀνεξιχνίαστον πλῆθος
 ἡ Χριστοῦ ἀποκεκρυμμένη· ἡ ἡ ἐστὶ
 τὸ μυστήριον, ὁ διαγγέλλεται, ἡ φω-
 τίσει τοῖς ἔθνεσι, Παύλ. Φανερόν, ὅτι
 ἡ κτίσται ἐστὶν Ἀποστόλ. ὅ, τῶ ἐν
 αὐτῶ ἀποκεκρυμμένη φωτίσει οἰκο-
 νομίᾳ τὸν τε ἀνεξιχνίαστον πλῆθος τῶ
 Χριστοῦ, ἡ ἐτέρω, ἀλλὰ τῶ τὰ πάντα
 κτισθέντος, λέγων. Τί μὴν; ἡ φῶς καὶ
 ἀνανιάρητος ἐτέρω τὸν Νόμον, καὶ τὰ
 καὶ αὐτὸν καὶ αὐτὸν προσέγγυματὰ Φησὶν· Ὡς ὁ
 καὶ μὲν νόμος ἄγιος, ἡ ἡ ἐντολὴ ἄγια, καὶ

omnia nobis sunt; patet, ex eo
 etiam bonum Christi odorem in vi-
 tam esse, iis qui servantur; odorem
 verò mortiferum ad mortem iis, qui
 pereunt. Ista igitur cum hi, tantæ
 amentia caupones, legant; qui
 tam sunt improbi, ut alterum au-
 deant dicere Bonum & * Spiritum * Patrem.
 Christi servantem; & alterum,
 Judicantem, qui sit Creator mun-
 di & Dominus? Nam, si ex uno
 omnia sunt; & nos quoque sumus,
 & mundus, & mors, & vita, & alia
 omnia: etiam Christus odor est,
 aliis quidem vitæ, aliis verò mor-
 tis: utique supervacaneum erit hoc
 alterius Dei commentum. Et quo-
 modo non erubescunt? dicente
 Paulo: Mihi (ait) omnium sancto-
 rum minimo data est gratia hac, inter
 gentes evangelizare impervestigabi-
 les Christi divitias; & illuminandi
 omnes, ut videant, Quæ sit dispensa-
 tio mysterij reconditi à seculis in Deo,
 qui omnia creavit. Hæc erat di-
 spensatio illa investigabiliū Chri-
 sti opum, à seculis abscondita: &
 hoc est illud mysterium, quod an-
 nunciat Paulus, ac in lucem pro-
 fert gentibus. Inde perspicuum
 est, illum esse Creatoris Apostolum;
 qui dispensationem in illo abs-
 conditam, in lucem profert: atque
 investigabiles divitias Christi,
 non alterius esse, sed ejus, qui creavit
 omnia, dicit. Quid? quod diser-
 tē, & citra omnem controversiam,
 Legem, & reliqua Dei juxta il-
 lam addita Statuta, idem agnovit,
 & ait: Itaque Lex quidem san-
 cta est, & præceptum sanctum &

δικαία, καὶ ἀγαθὴ. Καὶ πάλιν Ἡ
Rom. 7. 13. ἀμαρτία ἵνα Φανῇ ἀμαρτία, διὰ τὸ
» ἀγαθὸ μοι κατεργασμένη τῆνα τον
ἀγαθῆς τῶν ἡμῶν κατὰ τὸν νόμον ἕως
ἐπιτολῆς, ὡς γέγραπται· δηλονότι,
ἀγαθὸς ἐξ ἀνάγκης ὁμολογηθήσεται,

Matt. 7. 20. καὶ ὁ δὲ ξὺς αὐτοῦ. εἰ γὰρ τὸ καρ-
» πὲς τὸ δένδρον γινώσκῃ. καὶ πάλιν
» Περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφελεί, εἰάν νόμον

Rō. 2. 25. » περιτομῆς. εἰ γὰρ ὠφελεί, ἡ περιτομὴ
» τῆς περιτομῆς τὸν Νόμον, Φανερόν,
P. αὐτοῦ. ὅτι ἀγαθὴ ἡ αὐτῆς ὄφελος. τίς γὰρ
» ἕως μέμνησεν, ὡς τὰ ὠφελῆνται
μη ὁμολογεῖν εἶναι ἀγαθὰ; Καὶ, ἡ

1. Cor. 10. 4. διὰ Μωσέως δροβείσα πέτρα ὁ Χρι-
» στός κυ. ὡς δὲ δάειχε Παῦλος. ἡ ἐν
» δόξα φανῆν) ὅσα ἀγαθὸν τὸν Χριστόν,
» ἡ τὸν δρόντα τὸ πέτραν ἀγαθὸν ὁμο-

1. Cor. 10. 16. λογῆσαι. Τὸ ἵ ποτήριον τὸ δόλο-
» γίας, τὸν τε ἄρτον, ὃν κλώμεν, ἡνίκα
» αὐτὸ λέγει τοῦ αἵματος κυ. καὶ τὸ σῶμα
» τὸ κυ. εἶναι κοινωνίαν. ἔχει
» πάντως καὶ ἀγαθὰ κοινωνικῶς ἐξ-
» λεί; εἰ δὲ μή, πῶς τὰ πονηρὰ ἐστὶ
» ἡ τοῦ αἵματος κυ. καὶ τὸ σῶμα κυ. τοῦ

V. Not. Χριστοῦ Ἰησοῦ κοινωνία. * Φωτὶ πῶς
2. Cor. 6. 14. σκότος. Ἐὰν ἡ καὶ τὸ ἐν τῷ Ευαγ-

Luc. 9. 16. γελῶν γεγραμμένον ἀναγνώσιν· ὅτι
Luc 22. 19. ὁ κύριος ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν
» διχαρισεῖ· ἔχει πῶς τὸν κτίστην δι-

1. τ. » χαρισεῖ; λαβὼν * διὰ ἄρτον καὶ πο-
» τήριον, ἔδωκεν ἡμῶν ἐτερον ἐν δόλο-
» γαί πρὸς τὸ δὲ δημιουργῶ κτισμάτων,
» ἡ τὴν αὐτὰ ποιήσαντα, καὶ παρέχοντα;

MARK. Ἡμεῖς δὲ τὸ ἀποστό-
» λου καὶ τοῦ Ευαγγελίου ἐμάθομεν,
» καὶ τὸν δημιουργόν, καὶ τὰ κτίσματα
» αὐτοῦ, πονηρὰ.

justum, & bonum. Et rursum; Pec-
» catum, inquit, ut appareret peccatum,
» per bonum mihi operatum est mortem.

Quum igitur bonum sit, quod se-
» cundum Legem est, Mandatum :
» uti scriptum est : patet, Bonum ne-
» cessariò confitendum etiam ipsum
» esse, qui eam dedit : siquidem ex
» fructu arbor cognoscitur. Atque ite-
» rum ait : Circumcisio quidem prodest,
» si Legem præstes. Si enim Circum-
» cisio prodest Legem servantibus ;
» constat, illis bonam reperiri. Quis
» enim adeò insanit; ut ea, quæ pro-
» sunt, non fateatur esse bona? Præ-
» terea, Petra data per Mosem, erat
» Christus : ut ostendit Paulus. Vel
» igitur demonstrandum illis erit,
» Christum non esse bonum : vel
» eam, qui Petram dedit, bonum
» fatebuntur. Quando verò, Pocu-
» lum benedictionis, & Panem, quem
» frangimus, dicit Sanguinis & Corpo-
» ris Domini communionem esse : non-
» ne etiam omninò vult, illa esse bo-
» na, subaudiri? Quod nisi sit; inter
» mala erit accensenda illa Sanguinis
» & Corporis Christi Jesu Commu-
» nio : * lucis cum tenebris. Si verò
» legant & illud, quod in Evangelio
» scriptum est : Dominus aspiciens in
» caelum, gratias agit : nonne agit
» Creatori gratias, cum Panem at-
» que Poculum accepisset, & eum be-
» nedixisset? Num igitur alteri pro
» his Conditoris creaturis benedicit;
» quàm qui eas fecit & præbuit?

MARC. Nos ex Apostolo & E-
» vangelio edocti sumus; tùm Con-
» ditorem illum, tùm Creaturas
» ipsius, esse malas.

ΑΔΑΜ.

* defunct
quædã.

ἌΔΑΜ. Ἄ ὀχρεῖσός ἀγαθὰ ὁμολογεῖ, σὺ λέγεις πονηρά;

ΜΑΡΚ. Οὐ λέγεις ἀγαθὸν τὸν κόσμον, εἶδε τὰ κτίσματα αὐτῶν. Λέγεις γὰρ, εἰ ἦτε ἐκ τῶν τῶν κόσμων, ὁ κόσμος αὐτῶν τὸ ἴδιον ἐφίλει.

ἌΔΑΜ. Ἄυτῶν τῶν σωτῆρος διδάμι σοὶ φωνὰς, λέγουσι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ· εἰάν πνῆ, φησιν, ἐξ ὑμῶν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτῶν ἄρτον, μηλίθον ἢ πιδῶσά αὐτῶν; ἢ εἰάν αἰτήσῃ ἰχθυῖν, ἢ μὴ ὄφιν ἢ πιδῶσά αὐτῶν; ἢ κὶ αἰτήσῃ ὄων, μὴ ἢ πιδῶσά αὐτῶν σκορπίον; εἰ ἔν ὑμῖν, πονηροὶ ὄντες, οἶδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν.

Ἄγαθὰ ἔν ὁμολογήσει δόματα ἄρτον τε, καὶ ὄων, καὶ ἰχθυῖν, ἢ ἐστὶ κτίσματα ἢ δημιουργῶν· πῶς εἶδὶ αὐτῶν, καὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὸν νοεῖσθαι (εἶλε); εἶγε τὸ δίδοναι ἐκ τῶν ἰδίων καρπῶν γινώσκῃ; Ὅταν ᾖ λέγῃ ὁ σωτῆρ, ὅτι ὁμοία ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κέκω σνάπε, ἢ ζύμη, ἢ ζαζήνη, ἢ πνὶ τοῖστω τὰ κτίσματα ἢ δημιουργῶν Θεῶν, οἷς ὁμοίαν εἶναι λέγῃ ὁ κύριος Θεὸς τῆν βασιλείαν, πονηρὰ δὲ ποκαλῆντες· τῶν γινώσκων ἔχουσιν, πῶς εἶδὶ τῶν Θεῶν βασιλείας, ἐν νοεῖσθαι.

* εἰ γὰρ ὁ κέκωσ τῶν σνάπε πονηρός ἐστιν, ὡς πονηρὸς κατ' αὐτῶν Θεῶν κτίσμα πᾶρξον· ἢ καὶ τὰ λοιπὰ διηλονότι ἐστὶν ὁμοίαι αὐτοῖς βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τὴν ζῆζομεν αὐτῆς, ἔστι πονηρῶς; εἰ ᾖ ἀγαθὴ ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἐξ ἀνάγκης ἀγαθὸς ἐστὶ καὶ ὁ κέκωσ τῶν σνάπεος, ἐστὶ τὰ λοιπὰ πάντα.

ADAM. Quæ Christus bona confitetur, tu ne dicis mala?

MARC. Mundum hunc non dicit bonum, neq; Creaturas ejus. Dicit enim: Si essetis de hoc Mundo; Joh. 15. 19. Mundus, quod suum est, amaret.

ADAM. Ipsius Servatoris verba tibi exhibeo, in Evangelio dicentis: Si quem ex vobis (ait) petierit filium suum panem; num lapidem dabit ei? vel si petierit piscem, num serpentem reddet ei? vel si petierit ovum, an ei reddet scorpionem? si igitur vos, cum sitis mali, nōstis bona dona filii vestri dare. Cum igitur bona cōfiteatur Dona, Panem, & Ovum, & Piscem, quæ sunt Conditoris illius creaturæ; quī non vellet, per illas, etiam ipsum harum Creatorem, Bonum intelligi? siquidem Arbor ex propriis fructibus cognoscitur. Luc. 6. 44.

Quando verò Servator dicit: Regnum cælorum simile esse grano sinapis, vel fermento, vel sagena, vel alii cui ejusdem generis: qui has Creaturas Dei Conditoris, quibus Regnum Dei simile dicit esse Dominus, malas appellant; quā sententiam foveant de Regno Dei, cogitent. Nam, si ve granum sinapis malum sit; eò quòd mali, secundum ipsos, Dei creatura existat: si ve pariter etiam reliqua, mala sint: manifestū est, etiam ipsum Regnum cælorum, quod illis comparavit, malum esse. Et quid egemus illo, quod est malum? Si autem bonum sit Regnum cælorum; necessariò bonum erit & granum sinapis, & reliqua omnia.

ὡν ὁμοία ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ τοῦ Θεοῦ βασιλεία.

MARK. φανεράν φωνῶν τοῦ Ἀποστόλου παρέχεται, τὴν διεκκύχουσαν, ὅτι τοῦ κόσμου ἀλλοτρίως ἐστὶν Θεός. ἔγω γὰρ λέγω, Ἐν οἷς, φησὶν, ὁ Θεὸς τῶν αἰῶν τὰς ἐπιφλοῦσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων.

Vid. Not. ΕΥΤΡΟΠΙΟΣ, τῆς Ἐκκλησίας γενέσθαι δόχουμένος. Λεξιθηρῶντες τὰς ἐκ τῶν γραφῶν ῥήσεις, καὶ ἀγχιρρόντες πρὸς τὴν ἑαυτῶν νόσον τε καὶ πρὸς τὴν εἰς βάραθρον καὶ ἀκαθάρτους ἀτραπὸς βαδίζοντες τὴν ἐπιφλοῦσαν εἰς τὰς ἐραυτὸν ὁδόν, ἧς ὑπεραπιστῆς τυγαλαίς τὰντα δεῖν ἐν τοῖς ὀπίσω, καὶ μακροῦ τὴν ἐπίλυσιν ἔχων σὺ δεῖν, ὡς Ἰππιδάεις, ἢ παύη τῆς ἀνίλογίας. Διχοῦν ἐν ἐσὶν, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, (εἶγε καὶ αὐτὸς ἐργάζετο ἵνα ἐμὴν λεχθεῖσιν, ἀμφοτέροι γὰρ με κρίνῃ ἡγήσασθε) πεισθῆναι τοῖς ὑπὸ Ἀδαμαντίως πρὸς τῆς εἰς Θεὸν δόσεύσεως ὀριθεῖσι, καὶ πρὸς τὴν καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἧς καὶ γὰρ, ζῆντων, δόχουμαι γενέσθαι τέκνον.

Vid. Not. Ὅρα δεῖν, ὅτι καὶ πάντες οἱ ἀκροώμενοι ἀδελφοὶ τὰς τῶν δόσεων μαρτυροῦσιν αὐτάρκως τῶν διελεγμένων πάντων, τὴν πανέρως καὶ ἀσεβῆως πωλεθεμένων σοφισμάτων, καὶ πρὸς ἕχθρον πέραισθαι τῶν λόγων ὁ κῦμν ὑποδείξας ἀγωνομαλωτάτην, καὶ λείαν, καὶ ἀληθῆ πίσιν ἐξ ἧς ἀπελήλατο ψεῦδος, ἐξελήλατο δεῖν πᾶσι φαιφασίᾳ ἕνα καὶ μόνον Θεὸν ὑποδει-

quibus est simile illud bonum Dei Regnum.

MARC. Manifesta exhibeo Apostoli verba, quæ monstrant; Alium esse Mundi Deum: Sic enim dicit: In quibus Deus seculi hujus excavit sensus infidelium.

EUTROPIUS, Ecclesia filius fieri cupiens: Vos, qui vocabula è Scripturis venari, & quasi hamo ad proprium morbum & præjudicium trahere soletis, in barathrum & spinosa diverticula: Vos, qui viâ in cælos planam & expeditam ambulatis; cujus tu (Adamanti) Defensor & Propugnator existis: Ista utique in superioribus * prolixè jam suam solutionem habent: attamen tu, velut ejus immemor, contradicere non definis. Quapropter æquum est, meo judicio, (si modò meis dictis velis acquiescere, ambo enim me delegistis in Judicem) ut credas iis, quæ ab Adamantio de Pietate in Deum sunt definita; teque Ecclesiæ Catholicæ aggregates: cujus & ego, licet ab eâ sim peregrinus, esse tamen filius percipio. Vide etiam, omnes, qui auscultant fratres, huic testimonium piæ sententiæ præbere. Omnibus ergo discussis, callidè & impiè confutis Sophismatis; tempus vocat, ut huic disputationi terminus imponatur; quem etiam Vobis præmonstravit * Dux; nempe, planissimam, & facilem, & veram Fidem: è quâ depulsum est mēdadium; ejecta est etiam omnis phantasia: quæ (fides) unum & solum Deum, in sanctâ & confub-

sententia definitiva.

F. p. 67.

** certa-
men.*

κινύσσει

κνύσσει ἐν ἀγά, ἡ ὁμοσιώ Τριάδι
 ἐνόθον, ἔπεισάκην, ἡ ξένον, ἡ ἀκλή-
 μονα, ἔ πάροικον, ἔ ἄλλοτριῶν ἐπι-
 θυμητιῶ, ὡς οἱ ἀσεβεῖς δογματί-
 ζουσιν αἰρετικοί· ἀλλὰ τὸν τῶν ἰδίων
 κλημάτων δημιουργόν, ὡ τὰ πάντα
 ὑποπέτακται· ὡ ἐκ ὕλης σπύθρον, ὡ
 ἐκ ἑτερόν τι, ὡν αἰρετικοί συκοφανί-
 σιν· ὡ τὴν τῶν ἱγῶ, ἡ τῶν ἀγίων Πυ-
 μαλ, ὡ ὁμοσι, ὡ γὰρ, ἡ ἀχώρισ-
 ἡ μακαρία Τριάς. ὡς ἐξ ὅσων ὄντων
 τὰ ὄντα ἀγαθότητι σωεῖσθαι τὸ ἔλο-
 γος ἀνθρώπων, ἡ δικαίαν οἰκονομίαν
 ἀληθῶς ἀπεφάνθη ἀνέληφώς, ὡς
 αἰδέμενον, ὡ ἐδημιουργῶν, ἀναλα-
 βῆν, ὡ ἡμῶν σωτηρίας ἕνεκα· ὡς ἐλ-
 θῶν ἀγγελοῦσται εἰσελθὴν τοῖς μα-
 κρῶν, καὶ τοῖς ἐγγύς· καὶ ὡς] κτλ.
 ζῶν τῶ Θεῶ, καὶ Πατρὶ Διὰ τὸ ἀπο-
 λυτρώσεως ἡ αἰμαλ, ὡ αὐτῶ, ὡ ἐξ-
 ἡσεν ὑπὲρ πάντων τοῦ κόσμου· καὶ
 ἡμῶν καθάρσιος πάντας, καὶ ση-
 λῆσαι, ἡ ἀνὰ ἡμεῶν καὶ ἡσύχιον βίον
 Διὰ ζῶντες ἐν πάσῃ ὁσεβείᾳ καὶ
 σεμνότητι, καταλειφθῶμεν ἐν τῶ
 αἰῶνι τῶν τῶν κόπων τῶν ἀμοιβῶν
 παρ' αὐτῶ ἔχοντες, ἡ τὴν ἀληθινὴν
 ἡμῶν ζωὴν. Κεκρυφαί γὰρ ἡ ζωὴ ἡμῶν
 ὡ τῶ Χριστῶ, ἐν τῶ Θεῶ· ὡ τὸν δε
 ὡ ὁ Χριστὸς Φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν,
 ὡ τῶ Χριστῶ ἐν τῶ Θεῶ Φανερω-
 θῆ· ὡ τὸν δε ἐν δόξῃ· ὡς ὡς ὡς ἀναση-
 σεν τὸν ἀνθρώπον ἐπηγγέλατο,
 ὡ τῶ σώματι ἀθανασίας μεθε-
 ζοντα, καὶ ἀφθόνως δωρεῶν ἀπολαύ-
 σοντα· ὡ τὰ· ὡς καὶ Διὰ τοῦ αὐτεξουσίου

stantiali Triade, demonstrat: non
 spūrium aliquem, & † adventitiū,
 & peregrinum, & possessione-
 rentem, & accolam, & alienarum
 rerum appetentem; ut impii here-
 tici dogmatizant: sed propriarum
 suarum possessionum Conditorē,
 cui omnia subiecta sunt: Cui nulla
 Materia principatu compar est;
 nec aliud quicquam eorum, quæ
 hæretici cavillantur; præterquam
 Filius, & sanctus Spiritus: (est enim
 hæc beata Trinitas ejusdem Essen-
 tiæ, ac inseparabilis:) Qui ex his
 quæ non sunt, ea, quæ sunt, suâ
 bonitate constituit: Cujus Sermo
 Hominem justâ dispensatione as-
 sumpsisse, verè declaratus est; non
 erubescēs, quod creavit, assumere,
 propter nostrâ salutē: Qui postquā
 venisset, evangelizavit pacem, & his
 qui longinqui, & his qui propinqui
 erant; ut te* quoq; Deo & Patri re-
 conciliaret per redemptionem San-
 guinis sui, quē pro universo Mun-
 do profudit: nosq; omnes repara-
 bit & stabiliet; ut tranquillam & pa-
 catâ vitam peragentes, cū omni pietate
 & gravitate, permittamur in hoc se-
 culo; donec ab illo laborū nostrorū
 mercedē, & verâ vitâ nostrâ obti-
 neamus. Vita enim nostra abscondita est
 cū Christo in Deo: Quando autē Christus
 manifestabitur, Vita nostra; tunc unâ
 cum Christo in Deo etiam nos manife-
 stabimur in gloriâ. Qui sanctè quoq;
 promisit, hominē se resuscitaturū,
 unâ cū corpore imortalitatis par-
 ticipē futurum, & largissimo do-
 no perfruiturum. Qui deniq; uni-
 versos propter libertatem arbitrii

* gr. super
 in dicitur.

Eph. 2. 17.

* Marcum
 Gel Marim.
 alloquitur.

1. Tim. 2. 2.

Col. 3. 3. 4.

f. κατὰ

al. deest.

al. ὅτι
 ἡμεῖς.

1. σοντα.

δικαίως

δικαίως ἅπαντας εἰς κρείσσιν ἄξεν
δοπεδεικται ὡς εἰς ἀνικεῖσθαι πέ-
φυκται ὡς πῶσι ἐξουσία ὑπόκειται
ὡς δικαίως λατρεύει ἢ οὐκ ἐμνή πα-
σαι, καὶ τὸ τῶν ὀπισκόπων ἐπιφύ-

1. σκαλοῦν.

ἔτι μὲν καὶ τὸ τέτων διδάσκαλων
οἷς ὁσεῶς πειθόμενοι συναγελά-
ζον βασιλεῖς, καὶ πάντες ἄρχοντες
συμψηφοίμεν τὴν ἀληθείας γινόμε-
νοι, ἀπωθείσθαι τὸ ἀπικλείν τὸ ψεύδος

1. μόνη.

πρώμενοι αὐτῆ γὰρ μόνη, ὡς ἀληθῶς,
δικαίως, ὁσεῶς, καὶ ὁσίως ἢ καθόλου
Ἐκκλησία πολιτεύεται ἢ οἱ τρα-
πέντες, καὶ ὁποσφαλόντες, πόρρω
τῆς ἀληθείας τυγχάνουσιν λόγῳ μὲν
ἀπαγελλόμενοι εἰδέναι ἀλήθειαν,
ἔργῳ ἢ μακρῶν ἀφεισηκότες αὐτῆς.

Ὅθεν δίκαιον ἡγεῖσθαι τὰς περὶ Μα-
ρίνον μὴ παραιτήσασθαι τιμὴν παρ' ἐμῶ
ἀπίφασιν καὶ ἀφαιρέσειν ἀποχέ-
δα ἢ τῆ ἀπίφασιν, καὶ ἀπαιρέσειν, καὶ
ἐποσφαλῶς δόγματος. Ἐὰν ἀπαιρέσειν
τῶς τὸ αἰδῶ, ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀληθῆ καὶ
δικαίαν πίσιν σώζόμενοι σὺν ἡμῶν, γι-
νόμενοι θείων μαθημάτων μύσαι.

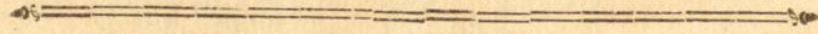
Τίτλ. 5. ἀλόγος ὁμοίους.

jure meritò in judiciũ productu-
rus, demonstratus est: Cui nihil po-
test resistere : Cui omnis potestas
subditur : Cui jure optimo totus
Orbis terrarum servit, atq; cœtus
Episcoporum, nec nõ eorum Scho-
la ; quibus adgregantur Reges ac
Principes cuncti , qui piè credunt;
& tùm veritati consentiunt, tùm
propulsare mendaciũ, atque seclu-
dere conantur. Etenim illà † solà
verè, & justè, & piè, & sanctè uni-
versalis Ecclesia gubernatur: à quâ
si qui recedunt & aberrant, procul
à veritate absunt : ac verbotenus
quidè veritatem se scire venditât,
sed reverâ longè ab illâ distant.

* Veri-
tate.

Quamobrè æquum esse judico:
ut, qui *Marinũ* sectantur, meam sen-
tentiã & exhortationè non recu-
sent; sed ab inordinato, & incon-
cinno, ac periculoso dogmate ab-
stineant : & rejecto pudore, ad ve-
ram & justam fidem recurrant :
adeoq; divinarum disciplinarum
mystæ facti, nobiscum salutem
consequantur.

Finis Dialogi Origenis.

Θεῖε, πάνσοφε, κεκοσμημένε γνώσθαι
καλῶς τὸ τῶν ἀθείων δογμάτων προ-
σέτιμω πικράδα, καὶ Θεῖε μανείσων,
ἀπέδειξας, διό σε πάντες οἱ πιστοὶ γε-
ραίροντες, τὸ ἐπὶ Δαβὶδ τε φανῆμί σε
φωλιῶν Ἐκτενε Δαβὶδ Γολιάδ τὸν
τύραννον καὶ Ἀδαμάντιον τὸν πο-
μάχον δόγμα: καὶ ἦσαν ἄειδος
ἐξ ἧν Ἰσραήλ.

1. Reg. 17. 26
al. 36.

O Divine, omniq; sapientiã &
intelligentiã ornate: Quinque do-
gmatũ impiorum propugnatores,
cõtra Deũ furentes, pulcrè detexi-
sti. Quamobrem te omnes fideles
venerabundi, illã in *Davidis* laudè
decãtatã voce te coronamus : Per-
cussit *David* tyrannũ *Goliad* : sed
Adamantinus doctrinã Deo repugnan-
tè: Et abstulerũt probum à filiis *Israël*.

Accla-
matio
Audite-
rum Or-
thodox.

